

СТЕВАН = КОЛОВАН
ПРВОСЛАВ ≠ НЕМАЊИЋ

КУЛТУРНА ПРАВА У РУСИЈИ

Сериј Шуљга – Јелена Савченко

КРШЕЊЕ ПРАВА СРБА У XX ВЕКУ

Појам култура је настао из српске речи
Коло у епохи Лејенској Вира

КРИВОТВОРЕНА ИСТОРИЈА СРБА

**1. САРАДЊА БРОЗОВИХ И АЛБАНСКИХ
ПАРТИЗАНА СА ВЕРМАХТОМ**

**2. НАПУЉСКИ (ФИКТИВНИ) РАТ
НА БАЛКАНУ 1991-1999.**

РОД ПРАЗУМ
КОЛО

Боривој Човић: «Од Бутмира до Илмира, Сарајево, 1976. г. стр. 263.

UDC 34(091)(=16) 008(=16)

eISSN 3042-2620

ISSN 3042-1438

Институт вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/
СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче

БеоГрад/ВенГрад

ЈУСТИЦИА

Научно-образовни часопис

Београд/ВенГрад

2025/7533. година

Главни и одговорни уредник

проф. Божидар Митровић, др правних наука

© Божидар Митровић

Област уређивања и објављивања: вишедисциплинарна истраживања древне историје СлоВена

eISSN 3042-2620 ISSN 3042-1438

UDC 34(091)(=16) 008(=16)

Формат часописа	210 x 290 мм
Периодичност издавања	четири пута годишње
Тип издања	научно-популарни часопис
Издавач	Институт вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче (ИВНИН)
Адреса	ул. Француска, бр. 6
Адреса за пошту	11000 Београд, Милана Ракића, бр. 1А, стан 6
Електронска адреса	ivnin@internet.ru или bozzidar@inbox.ru
Телефон	+38161 322 06 70
Дизајн	Урош Смилевски
Језик издавања:	
❖ српски,	
❖ писмо: АзБука,	
Резиме, називи, кључне речи:	
❖ на руском и енглеском језику	
Превод на руски и енглески:	ChatGPT – вештачки интелигентни језички модел развијен од стране OpenAI
Лектор:	Љубица Наранчић
Управа	Проф. Божидар Митровић, др правних наука Проф. Иван Пајовић, др економских наука Вања Поповић, магистар правних наука адвокат Драган Маринковић, магистар математичких наука
Штампа	ДРАСЛАР Тираж: 500 примерака

Садржај

Уводник	5
Реч и виђење уредника	7
Резюме на руском языке	9
Summary in English.....	10
Научни чланци	11
Однос међународних и унутрашњедржавних правних механизма обезбеђивања културних права човека у Руској Федерацији	13
Резюме на руском языке	38
Summary in English:	38
Непрекидност културе и права	41
Догма као негација науке и образовања	43
Резюме на руском языке	109
Summary in English	111
Стручни чланци о фалсификовању српске историје у XX веку	115
Одступање групе армија «Е» немачког Вермахта из Грчке и са Балкана у Немачку и Аустрију, у оквиру операције «Ренкин» на Балкану и догађаји везани са тим, који су имали значај на ток и окончање Другог светског рата и послератно устројство на Балкану	117
Резюме на руском языке	133
Summary in English.....	134
«НАПУЉСКИ РАТ» НА ПРОСТОРУ ЈУГОСЛАВИЈЕ.....	137
Резюме на руском:	142
Summary in English.....	143
Реконструкција древности права и Словена	145
О реконструкцији виндикте/стипуле са научном расправом о њеном пореклу	147
Резюме на руском языке	149
Summary in English.....	150
Предлози и примена научних знања	151
Преглед обраћања о културним правима у Црној Гори (О слободном приступу информацијама и праву на одговор)	153
Резюме на руском языке	158
Summary in English	159
ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ ЦРНЕ ГОРЕ.....	161
Резюме на руском языке	163
Summary in English	164

ЦРНОГОРСКОЈ АКАДЕМИЈИ НАУКА И УМЕТНОСТИ	165
Резюме на руском языке	167
Summary in English	168
ОПОМЕНА ПРЕД УТУЖЕЊЕ	169
Резюме на руском языке	174
Summary in English.....	175
ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.....	177
Резюме на руском языке	179
Summary in English.....	180
ОДБОРУ ЗА ПРАВОСУЂЕ, ДРЖАВНУ УПРАВУ И ЛОКАЛНУ САМОУПРАВУ	181
Резюме на руском языке	187
Summary in English.....	189
ПРЕДСЕДНИКУ СРБИЈЕ	191
Анотација на руском языке	197
Summary in English.....	199
 Устењије – Расказ	201
СРБИН У РУСКОМ СУДУ ПРИЗНАО КАКО ЈЕ ДОПРИНЕО ДОЛАСКУ ПУТИНА НА ВЛАСТ	203
Резюме на руском языке	208
Summary in English.....	209
Прилози	211
Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа	213
Фрајбуршка декларација	222
Оглавление.....	226
Table of Contents	229

Овај број научно-образовног часописа Јустициа:

- ❖ посвећен је културним правима СлоВена (КолоВена),
- ❖ садржи низ научно-практичних иницијатива – како да се очувају и заштите културна права СлоВена и непрекидност културе и права СлоВена/КолоВена,
- ❖ садржи прилог неких међународних конвенција, које се односе на очување нематеријалних културних права и нематеријалног културног наслеђа

Уводник

НЕПРЕКИДНОСТ КУЛТУРЕ

8500. г.п.н.е. - 2025. г.

Научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ КУЛТУРЕ И ПРАВА
 bozidar@inbox.ru
 bozidar.mitrovic@bozidar.rs
 www.bozidar.rs

Божидар Трифунов МИТРОВИЋ, доктор правних наука,
 професор СЛОВЕНСКОГ ПРАВА:

Реч култура настала је из српске/древне руске речи КОЛО, која је трансформисана у KVLV затим у CVLT/Kult, (и у латинском језику је сачувано да је реч култура настала из речи (култ) COLLO/Коло). Најстарији поглед на свет (мировозрење) древних Словена, који су себе називали КолоВени, био је генијално једноставан – «Све је Коло» (јединство кретања Земље око Сунца, природе и човека), на основу чега су открили да се то Коло узајамности цикличног кретања материјализује на пресеку дрвета у виду год-а(годова) и у виду папиларних кругова на прстима човека, што им је омогућило да у Лепенском Виру прецизирају годину дана као време васкрса природе, захваљујући чему су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота (што је почетак културе) и почну у Винчи да граде куће од (божанског) дрвета, саде у браздама семе житарица и на истом месту убирају летину. Због тога су у свету прве куће/коче из (боженственог) дрвета и зрна пшенице нађени управо у Винчи, име којој је било Раз/рАс (род Первоначала). А первоначалом/прапочетком за њих је било управо Коло * (крст СУнца, крст Земље, крст Месеца).

Раз/рАс=род Первоначала=род Коло=КолоВениЈА=РУСИЈА
 на you tube научни филм «ТАЈНА РУСКОГ ХРАМА»

Три јубиларне марке које је проф. Божидар Митровић, др правних наука, у својству руководиоца катедре Међународног, словенског и еколошког права Универзитета МНЕПУ из Москве, приказао на великим екранима, приликом говора «О непрекидности словенске културе и права од епохе Лепенског Вира, Старчева и Винче до данас» 27. новембра 2018. године, на «X Међународном научном форуму невладиних партнера УНЕСКО» под називом «Наука за добробит човечанства», у организацији УНЕСКО, Руске академије наука и Руским фондом мира.

Реч и виђење уредника

Ниједно средство јавног информисања у Србији не жели, или не сме, да објави простопроширену реченицу – како је из српске речи **Коло** у мезолитској епохи Лепенског Вира настала реч **култура**

У овом броју часописа «ЈУСТИИЦИА» објављујемо чланак водећих научних сарадника Института законодавства и упоредног права при Влади Русије, Сергеја Шуљге и Јелене Савченко.

Морам нагласити да је «Институт законодавства и упоредног права, при Влади Русије» значајна научна и стручна институција, која има две огромне зграде у Москви. Тиме не желим да умањим значај «Института за упоредно право» у Београду, који у центру Београда има свега неколико канцеларија. Али нисам сигуран да наш српски Институт упоредног права има ту консултативну улогу при систематизовању нових законодавних решења, какву у Русији има «Институт законодавства и упоредног права при Влади Русије». Нама то, могуће није ни потребно, када недоучени, антисрпски/антисловенски настројени Соросшевци диктирају професору Правног факултета у Београду Амандмане Устава Србије (који нису били само нове допуне, по традицији на Балкану, већ су, по америчким правним стандардима били и облик измене и допуне Устава), које гласачи у Србији нису ни видели ни могли да прочитају, осим на самим «гласачким местима» срамног, па и фалсификованог референдума, 16. јануара 2022. године, о амандманима Устава Србије о изменама правосудног система, којима сам се безуспешно покушао супротставити покретом «Уставобранитеља» XXI века, које у Србији нису масовно смели да подрже, јер су језуитско-троцкистичке службе, које још управљају Србима на Балкану, безочно, успешно саботирале (чак и у манастиру Св. СтеФана у Сланцима код Београда, где је свештенство покушало да организује српске интелектуалце), као и сваки други облик политичког организовања у Србији и српским земљама.

Овај институционални научни приказ водећих руских научника из области међународног јавног права, тиче се значајне сфере остваривања **културних права**. Високи степен знања и излагања тог знања Сергеја Шуљге побудили су ме да му омогућим да од 2015. године уместо мене предаје дисциплину Међународно јавно право, коју сам, као руководиоца катедре Међународног, словенског и еколошког права на Правном факултету «Међународног независног еколошко-политолошког универзитета (МНЕПУ)» у Москви, одвојио од дисциплине Међународног приватног права, што су претходно учинили и на Правном факултету «Московског државног универзитета М. В. Ломоносова (МГУ)», и под мојим утицајем, јер сам се на том факултету бавио научно-истраживачким радом, од 1987. године, а 1996. године сам одбранио докторски рад «Рекламационо право».

Читаоци ће тако у овом броју часописа «Јустиција» имати прилику да упореде **руску институционалну школу** излагања битног друштвеног проблема, као што су **културна права**, која нису само **права у култури**, већ се тичу и *егзистенције постојања народа, друштва и опстанка културе и цивилизације*, у облику «прегледног научног рада» Сергеја Шуљге и Јелене Савченко и **српску неинституционалну школу**, о алармантном стању у остварењу **културних права српског народа** у Србији. Тај критички приступ и јесте тај неопходни елемент који, уз друге аспекте научних открића ствара «Оригинални научни рад».

Како *изнедрити оригиналне научне радове* од којих српски народ може имати користи у реконструкцији и очувању **непрекидности своје културе**, права, архитектуре, математике, лингвистике и науке и знања уопште, велика је загонетка, посебно у условима велике друштвене кризе у којој се налази српски народ, не само у Србији, коју би многи већ сатрли само да се не боје нове најезде Турака, Арапа и ислама, који већ изнутра изједа Европу у његовим метрополама – од стране миграната.

Знање, и посебно нова фундаментална знања, за Србе и Словене су у горем положају него и у Средњем веку, јер се нисмо ни ослободили те средњевијековне окупације Европе, од стране *пустињских идеологија*, које нам је окупирани Египат донео – лукаво, преко папируса и окупаторске Римске империје, која је продужила свој окупаторски **Drang nach Osten/Продор на Исток**, не војним кохортама, већ управо папирусом и идеологијом, мада се ни данас не либе наполеоновског, нацистичког, НАТОвског и сваког другог оружаног поковања Словена.

Знање у српском народу и Србији је под јармом АлбаноКратије која је од Запада и служби доведена на власт, да би нас онемогућили да се супротставимо потискивању ширењем **Беле Веније** (земље очуваних слоВенских/колоВенских племена), али латинизованих у форми (Велике) АлбВеније/Албаније, са новоЈезиком које су осмислили не у самостанима, већ у кабинетима Вене/Беча и аустро-угарске ватиканске агентуре, попут Бартоломеја (тзв. Јернеја Копитара), којем смо недавно подигли споменик у центру Београда, поклоњен из Љубљане, који ни у металном одливку нема лика, на углу Џорџа Вашингтона, Хиландарске и Палмотићеве улице.

Знање у српском народу се и даље, у форми **догми**, налази под строгим присмотром и контролом језуитско-троцкистичких снага и служби, које су у Београд довели не само Совјети преко Југословенске добровољачке армије заробљених усташа/нациста под Стаљинградом, већ су их довели још 1941. године немачки нацисти, покупивши их из левичарских логора поражене интернационалне шпанске Републиканске армије, по Француској и Европи, преко којих су Ватикан и Франко убацили многе језуите од којих многи, као ни Тито, нису могли да говоре ни један словенски језик, јер нису били СлоВени и слоВенског рода.

Многе језуите, попут новопристиглог Шарића, Новости (гласила Комунистичке партије Хрватске у Београду), Шешеља, троцкисти КомИнтерне, као што су дневне новине «Политика» и недељник «Политикин Забавник», паписти из «кукавног Лијевна» («*Онђе ће нас бити и мучити, пребијати и ноге и руке, и вадити наше очи чарне. О синови, моји соколови...*»), сада, то исто чине, *исмевањем*, као суптилним методом застрашивања научника) и данас обликују искривљену «националну» свест Срба, не пропуштајући:

- ❖ да убаце измишљотине о постојању појма Хрватска, хрватског племства, Хрвати и некаквог хрватског дијалекта – пре XIX века,
- ❖ да намећу превару да Словени ништа нису дали у култури (такозваног) Балкана,
- ❖ да спречавају постојање било чега – пре примитивне приче о Адаму и Еви.

Универзитети у Србији су веће штеточине него и сама апсолутистичка Албанократија која је на власти у Србији, јер су управо универзитети легло преношења **глупости о наводном досељавању Словена у V – VII веку** на (такозвани) Балкан, што је темељ сваког негирања културних права Срба/СлоВена пре **V века**, а тиме и данас, јер су и ти наши називи народа измишљени/изведени у ТЕРМИНОЛОШКОМ РАТУ, који се хиљадама година води против нашег народа РАС, како су Срби користили овај свој првобитни, сакрални појам РодАз/Род ПраПочетка, а праПочетак је за наше претке било **Коло**, које ствара **венац** живота на Земљи и данас, те су себе звали и **КолоВени**.

Знање је под строгим системом, не само контроле, него и онемогућавања сваког напретка, разних тајних и не-тајних служби, тајних и мање тајних друштава, **универзитетске и школске бирократије** и још црње и горе – **папирусне библиографије**, ван које се не може изнедрити било какав научни рад. Ако у друштвеним и историјским наукама не споменете Константина **Порфирогенита** (Пурпурни) и његово, више него очигледно – фалсификовано, не само дело него и присвојен назив: «О управљању империјом/De administrando imperio», такав рад се одмах одбацује као ненаучан. Назив овог дела је пројектован на римску и ромејску историју X века (наводно састављен 934. године али не касније од 944. године), иако је назив преузет од «Кормчје књиге светог Саве Српског», проглашене 1219. године у Србији, 1221. г. у Бугарској и 1272. године у Русији, од појма «**Кормчиј: како се управљати** у односу на обичаје, принципе права, правила, прописе, свету реч», што и јесте **смисао права**, које је свети Сава систематизовао на 356 листова, док је Порфирогенитов преглед «De administrando imperio» више географски приказ, који обухвата и неко досељавање, тако да није досељавање само троцкистичка већ и суштински ватиканска измишљотина и технологија, да би прикрили да су етРуски, односно Вени, то јест СлоВени основали и РАЗ (РодАз, који је попут РАС-а на Балкану) проглашен за град Рим, Рома, Rim, RVm, што су све незнатно графички измењене форме појма: **Аз**.

Такозване академије наука су братства језуита, масона, мосадоваца, хомосексуалаца, бољшевика и других антисловенски, односно антируски и антисрпски настројених појединаца, јер је и прву, Француску академију наука основао кардинал Ришеље (**Арман Жан ди Плеси де Ришеље**, фр. *Armand Jean du Plessis de Richelieu*), управо да би штитили ватиканске догме под плаштом науке.

Борба против религије као **опијума за народ** била је и остала само још један изданак пустињских идеологија (комуне – кибуца) као средстава помора СлоВена.

Знање је под строгим присмотром и цензуром лектора, коректора и система рецензената, чије су главе

увек под гильотином, па се по правилу унапред ограђују од могућег гнева центара моћи и централних комитета, а у последње време и не излажу сопствени суд, већ само констатују да ли је у раду поштована цензура у форми постојеће догме у облику библиографије, да ли рад има довољно *цитата постојећих догми* и сличне статистичке констатације

Знање је под строгом контролом *апсолутистичке власти* (у коју се претворио сваки наводно демократски систем, следећи модел америчког председничког система са дивљег запада, општег хаоса, који се коригује либералним, корпоративним економијама), која не сме бити угрожена политНекоректним закључцима.

И поред тог стравично тешког пута за савремену науку и вишедисциплинарна научна истраживања, желим да констатујем: «Мы прорвёмся!», како каже мудри и храбри руски народ, што значи да ћемо и ми, српски родољуби и научници, да пробијемо све те антисрпске, антируске, односно антисловенске баријере, које стоје на путу обнове наших древних знања/веда «Све је Коло», којима се вратио Никола Тесла, творац савремене цивилизације наизменичног колоВратног електричног система.

То ћемо постићи благодарећи обједињавајућој сили универзитетске **Научне школе Непрекидности права и културе СлоВена/КолоВена**, коју сам зачео 2014. године у «Међународном независном еколошко-политолошком универзитету (МНЕПУ)» у Москви и презентовао у Руској академији наука 1. октобра 2024. године.

Резултат тих научних напора је, у значајном делу, и «Указ председника Руске Федерације од 08.05.2024. бр. 314 „О утврђивању основа државне политике Руске Федерације у области историјског образовања“», где се наводи да је Русија специфична (држава) цивилизација, јер сам објавио неколико књига, у којима сам изнео доказе да је **Русија најстарија, персонална, родоВерна цивилизација у Европи**, од којих се моја минијатурна књига-сувенир «**РАССија (КолоВенија) – најстарија цивилизација и Српски чудотворци**» (по фрески: Српски чудотворци у Архангелском саборном храму Московског Кремља, на којој су Св. Сава Србски и Преподобни Симеон/СтеВан Немања), налази у Музеју ретке књиге Руске државне библиотеке у Москви, од 2005. године.

проф. Божидар Митровић, др правних наука
главни и одговорни уредник часописа ЈУСТИЦИА

Резюме на руском языке

Этот выпуск журнала *ЙУСТИЦИА* посвящён вопросам *культурных прав*, рассматриваемых через призму законодательных решений и межгосударственных конвенций в России, представленных в *научном обзоре* ведущих ученых Института законодательства и сравнительного правоведения, при Правительстве России и через научные анализы *нарушений культурных прав сербского народа* и игнорирование научных инициатив, направленных на реализацию культурных прав, в сохранившейся древнейшей, персональной цивилизации (на)рода РАС/КолоВен/слаВян, то есть сербов.

Однако власти и государственные институты продолжают игнорировать междисциплинарные научные исследования, которые предоставляют доказательства непрерывности культуры, права, архитектуры, математики и других вед/наук, веРи народа РАС, а также философии, начиная с эпохи Лепенского Вира, потому что преследуют вымысли о «переселении» славян с севера на юг (Балканы) – как утверждают историки на Балканах, или наоборот – с юга (Подунавья, Балкан) на территорию реки Москвы, как указано в российских учебниках.

Редактор представляет обзор цензурных центров, техник и методов, с помощью которых блокируются любые новые научные открытия, способные опровергнуть представление о человечестве как исключительно разрушительной силе, уничтожающей народы, цивилизации и человечество в целом. Несмотря на современную эпоху невиданных *этнических чисток/вытеснений* и мощного оружия массового уничтожения, научные, а также и новейшие генетические (ДНК) исследования ясно указывают на непрерывность человеческого рода.

Summary in English

This issue of the journal YUSTICIA/JUSTITITA is dedicated to *cultural rights*, presented through an overview of legal provisions and interstate conventions in the Russian Federation, analyzed in a scientific review by leading researchers from the Institute of Legislation and Comparative Law under the Government of Russia. It also includes scholarly analyses of *violations of the cultural rights* of the Serbian people and the continued disregard for scientific initiatives aimed at enabling the realization of cultural rights in the surviving remnants of the oldest, *personal civilization* of the Ras/KoloVen/SlaVs people – that is, the Serbs.

However, authorities and institutions persistently ignore *multidisciplinary scientific research* that provides evidence of the *continuity of culture, law, architecture, mathematics, other Ved/sciences, faith, and philosophy* dating back to the era of Lepenski Vir. Instead, they follow fabricated and contradictory notions about the migration of the SloVeni people from north to south (i.e., to the Balkans) – *as propagated by historians* in the Balkans – or, conversely, from the south (the Danube basin, the Balkans) to the area of the Moskva River, as *written in Russian history textbooks*.

The editor presents a review of censorship centers, techniques, and methods used to suppress any new scientific discoveries that could challenge the view of humanity as merely a destructive force – one that eradicates peoples, civilizations, and entire human communities. Despite the contemporary *era of incredible ethnic persecution/displacement* and unimaginable weapons of mass destruction, scientific and genetic (DNA) research clearly point to the *continuity of the human species*.

Научни чланци

8 7 6 5 4 3 1
Назив «Словени» је значио: «КолоВени*», како је то исписано здесна на лево, Азбучним (хириличним) писмом етруске епохе у VI веку пре нове ере на Златној плочици нађеној 1961. године у градићу Санта Севера у Италији (етруски град Пирги).

* КолоВени: (на)род који поштује Коло (ГОДишњи циклус кретања планете Мајке-Земље око Сунца – савременим речником: хелиоцентрични систем), које ствара «венац живота» на планети Земљи.

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

Правилно писање древног назива «Словени» савременом српском Азбуком: слово «В» је велико ради уочавања слоговне идентичност са изворником (Етруске азбучне текстове треба читати по словима али тумачити по слоговима)

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

Савремено значење имена «КолоВени», написано савременом српском Азбуком (слово «С» је исписано црном бојом јер неправилно прочитано, а слово «В» је велико да би се уочила слоговна идентичност)

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8

Савремено значење речи КолоВени (Словени) написано на руском језику (Слова «А» и «В» су велика да би се лакше уочио процес трансформације изворника)

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8

Назив «Словени» (КолоВени) исписан на енглеском језику (који је очувао многе колоВенске/слоВенске речи као што су: Год/God; Арило/Year/year round; КолоВин/Halloween/шкот. Хелувин)

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

Следећи латинско и грчко несхватање азбучних слова Немци име КолоВени пишу: SlaWen.

4-1 8 7 6 5

Назив «ВиниКоло» (икавска варијанта имена «КолоВени/СлоВени» из XI века пре н. е.) из града Сард (сада у Турској), написан азбучним/хириличним словима (означеним бројевима 5,6,7,8) лидијске епохе и идеографским знаком «Коло» (означен бројевима 1-4 ради упоређења са етруским азбучним натписом «Коло» на Златној плочици).

Однос међународних и унутрашњедржавних правних механизма обезбеђивања културних права човека у Руској Федерацији

Шуљга Сергеј Виталевич, водећи научни саветник Института законодавства и упоредног права при Влади Русије, кандидат правних наука;

Савченко Јелена Алексејевна, старији научни сарадник Института законодавства и упоредног права при Влади Русије, кандидат правних наука.

Резиме:

У овом чланку истражују се различити аспекти и стање међународног, као и унутрашњедржавног правног уређења односа који настају у вези са признавањем, обезбеђивањем и заштитом културних права човека. У данашње време правне гаранције поседовања и остваривања сопствених права од стране појединца, укључујући и културна права, добијају посебан значај имајући у виду изражену политизацију механизма међународно-правног утицаја на цео комплекс међународних односа који се обликују у првој половини XXI века. Многи инструменти правне регулације ових односа на међународном нивоу подлежу деформацији кроз субјективно тумачење међународних правних норми и принципа из области људских права од стране појединих држава. Са овог становишта, актуелно је анализирати на који начин може и треба да функционише међународно-правни систем ради давања културним правима човека неповратног карактера. Садржај овог чланка потврђује да Русија доследно испуњава своје међународно-правне обавезе у овој области, за шта усклађује своје законодавство са међународним правом и трансформише у домаћи правни систем међународно-правне норме које су за то потребне. Наведени су примери учешћа Русије у међународној сарадњи која има наведене циљеве.

Кључне речи: људска права; култура; културне вредности; међународно-правна регулатива; унутрашњедржавно законодавство; правне гаранције; правни простор; уговор.

Теоријски аспекти

Културна права човека, као нераздвојив сегмент система права и слобода појединца који је признат међународним и унутрашњим правом, потребно је анализирати у контексту општег учења о правима физичких лица која уживају правну заштиту. Разматрајући међународни јавно-правни аспект обезбеђивања **културних права човека**, треба поћи од *правне природе људских права* у целини и одговорити на питање шта је то људско право.¹ Претпостављени одговор на ово питање обухватиће две логичке претпоставке, и то: оно чиме човек стварно располаже, користи се и управља на основу постојеће законом признате могућности, односно права (или више права), као и оно што му припада, или што би требало да му припада, ради пуне реализације његовог правног статуса.² Управо са тог становишта треба проучавати и *културна права човека*, узимајући у обзир међународно-правне начине њиховог обезбеђивања (гарантовања).

Концепт *људских права*, који се обликовао и постао признат у систему међународних правних односа у XVIII веку, као и стварање механизма (начина, средстава, инструмената) њихове међународно-правне заштите људских права, правничка заједница – стручњаци за међународно право – доживљава као један од највећих интелектуалних изума људске цивилизације, чији се значај за унапређење квалитета живота људи може поистоветити са технолошким напретком, развојем саобраћаја и медицине.³

¹ Raymond Wacks (Emeritus Professor of Law and Legal Theory at The University of Hong Kong). Understanding Jurisprudence - An Introduction to Legal Theory, Oxford University Press, The United Kingdom, Oxford, 2005, P. 268.

² R.W. Gordon. Critical Legal Histories, Stanford Law Review, 1984, P. 111.

³ См.: Alan Gewirth. Reason and Morality, Chicago University Press, 1978; Frank Michelman. Law's Republic, Yale Law Journal, 1988; N.E. Simmonds. Central Issues in Jurisprudence: Law, Justice and Rights, the Second Edition, Sweet & Maxwell, the UK, London, 2002. и други.

Поставши део позитивног међународног права у наведеном историјском периоду, концепција *људских права* «проистекла» је из **природног права**, које јој је послужило као поуздан правни темељ.⁴

Борећи се у сенци догађаја који су обележили XVIII и XIX век, и сазревајући у току свог историјско-правног развоја, *међународно-правна концепција људских права* добила је снажан подстрек за даљу систематизацију и кодификацију тек у XX веку. Томе је допринело усвајање 10. децембра 1948. године *Универзалне декларације о правима човека* (у даљем тексту: Декларација из 1948), 4. новембра 1950. године *Конвенције о заштити људских права и основних слобода* (у даљем тексту: Конвенција из 1950), као и 16. децембра 1966. године *Међународног пакта о грађанским и политичким правима* и *Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима* (у даљем тексту: Међународни пактови из 1966. године).

По својој суштини и садржају, наведени међународни уговорно-правни нормативни акти представљају прве документе у историји права уопште, а посебно међународног права, у којима је правно утврђен систематизован списак свих права и слобода којима појединци треба да располажу и која треба да користе.

На тај начин, културна права човека заузела су своје достојно место у хијерархији ових права, а чињеница њиховог конвенционог (уговорног), универзалног међународно-правног утврђивања – посебно и заједно са другим, правно признатим *људским правима* – представља доказ добровољног прихватања императивних обавеза од стране држава, међународних организација и других субјеката права у погледу њиховог обезбеђивања и заштите у трансграничном консензусном режиму.⁵

Као што је познато, у складу са међународно-правном концепцијом људских права, она су у свом развоју од XVIII века⁶ прошла кроз три етапе:

1. грађанска и политичка права XVIII–XIX века;
2. економска, социјална и културна права XX века;
3. права на социјални и међународни поредак у коме људска права и слободe могу бити у потпуности остварени (норма члана 28. Универзалне декларације о правима човека), као и људска права утврђена у међународно-правним актима усвојеним касније – у другој половини XX и почетком XXI века – која предвиђају могућност равноправног учешћа физичких лица у економско-социјалном развоју држава и коришћење његових резултата (мисли се на људска права у области истраживања и коришћења планете Земље и њених ресурса, свемира, примене вештачке интелигенције, информатизације, дигитализације, као и у обезбеђивању војне, економске, политичке, еколошке, демографске, информационе и енергетске безбедности, итд.).⁷ На тај начин, *културна права човека* припадају другој етапи развоја ових права.

Истражујући културна права човека и њихово обезбеђивање као међународно-правну категорију, као и подтему међународног права људских права, потребно је поћи од следећих доктринарних начела: као што је већ поменуто, свако људско право, укључујући и *право у области културе, уметности и духовне сфере*, мора се разматрати како са становишта онога што појединац реално може да уради имајући конкретно право, тако и са становишта онога што он не може да уради, иако би требало да има такву могућност у оквиру тог права.

Поред тога, неопходно је полазити од разумног односа и усклађености колективних и индивидуалних права (интереса) човека на коришћење достигнућа у области културе и учешће у стваралачким процесима.

Такође је потребно тумачити и подвргавати званичном тумачењу *међународна културна права човека* изван оквира такозваног „културног империјализма“ или етноцентризма, када појединац, група људи, друштво, држава или група држава намеће другима културне вредности које они сами сматрају савршеним. Такве културне вредности морају бити прихваћене у конкретном друштву и држави у складу са

4 См.: J. Raz. Legal Rights, Oxford Journal of Legal Studies, № 4, 1984; Ethics in the Public Domain: Essays in the Morality of Law and Politics, Oxford Clarendon Press, 1994; Free Expression and Personal Identification, Oxford Journal of Legal Studies, № 4, 1991; The Morality of Freedom, Oxford Clarendon Press, 1988.

5 См.: Stanley Fish. Working on the Chain Gang: Interpretation in Law and Literature, Texas Law Review, 1982; Alan Gewirth. Human Rights: Essays on Justification and Applications, University of Chicago Press, 1983.

6 Међутим, признавање настанка концепта људских права у међународно-правном (правном) смислу управо у наведеном столећу је веома условно. Људска права, као хуманистичка вредност, помињана су и признавана и раније, на пример у таквим енглеским правним документима као што су *Magna Carta Libertatum* из 1215. године, *Bill of Rights* из 1689. године и неким другим. Ипак, тек у француској *Declaration des Droits de l'Homme et du Citoyen* из 1789. године, људска права су први пут утврђена као самостална правна категорија.

7 Raymond Wacks. Understanding Jurisprudence - An Introduction to Legal Theory, Oxford University Press, The United Kingdom, Oxford, 2005, P. 276.

локалним културним традицијама, условима, начином живота и духовним наслеђем одређене нације, народа или етничке групе.⁸

Поред наведених међународно-правних аката, у савременом светском систему интернационалних правних односа делује велики број универзалних, регионалних, субрегионалних и међурегионалних међународно-правних извора културних права човека.

На жалост, политика санкција коју активно спроводе државе чланице Европске уније и *Организације северноатлантског уговора*, као и њихови савезници, према Руској Федерацији, довела је до тога да је Русије 2023. године денонсирала (отказала) двадесет један међународни споразум, који је подразумевао њено чланство у њима ради заштите и развоја, између осталог, и културних права човека.⁹

У том смислу мора се констатовати да се обим међународне нормативно-правне основе учешћа Русије у систему одговарајућих међународних правних односа знатно смањио. Међутим, то ни у ком случају не изолује Русију из процеса међународног стварања права у делу који се односи на даље јачање, усавршавање и социјализацију културних права човека.

Активно и стваралачко учешће Русије у развоју међународно-правне концепције све три етапе утврђивања људских права у целини, па тако и културних права, посебно крајем прве половине и у средини двадесетог века, представља последицу бројних жртава које је поднела на олтару победе прогресивних снага у Другом светском рату.¹⁰

Тиме се објашњава чињеница да се од тада развој међународно-правних и унутрашњих руских механизма за обезбеђивање културних права човека одвија паралелно и усклађено, што гарантује степен заштите културних права човека на територији Русије и у њеним јурисдикционим зонама, идентичан оном утврђеном на међународном нивоу.

Спољна и унутрашња политика савремене Русије, као и њена правна доктрина, заснивају се на националној свести руског народа,¹¹ а свест сваког народа одређује се, пре свега, његовим признавањем културних права човека као начина за јачање општег мира, глобалне међународне безбедности, достојанства и независности сваког појединца, као и апсолутне равноправности мушкараца и жена као главних циљева савременог светског поретка, који су пронашли своје утемељење у **Повељи Уједињених нација** (у даљем тексту: ОУН), као и у другим темељним међународним јавно-правним актима.¹²

Потребно је истаћи да је историјски међународно право заостајало за унутрашњим правом у формирању правних механизма заштите и обезбеђења *људских права*, посебно њихових *културних права*. Други светски рат и његове катастрофалне последице по живот, здравље и права људи послужили су као најјачи катализатор почетка процеса изградње новог поретка заштите интереса физичких лица.

Стога су након 1945. године напори правничке заједнице били објективизовани и вођени признавањем приоритета управо међународне бриге о људским правима, у светлу грубих кршења која су учиниле државе учеснице рата према својим грађанима и становницима других земаља. Постављен је задатак формирања универзалних, унификованих и уједначених међународно-правних механизма заштите и *обезбеђења људских права*, који би имали приоритет и претежну снагу у односу на сличне унутрашње (националне) правне институте.

Поред тога, имплементација таквих међународно-правних механизма била је, као што је већ поменуто, неопходна за састављање тачног списка људских права, који до средине XX века није постојао, као и за њихову систематизацију (класификацију).

8 Види: A.A. An`Naim. Problems of Universal Cultural Legitimacy for Human Rights, Washington D.C.: Brookings Institution, 1990, P. 331; A.A. An`Naim and F. Deng. Human Rights in Africa: Cross - Cultural Perspectives, 1990.

9 Један од најзначајнијих догађаја у том низу представљао је излазак Руске Федерације из Савета Европе, који је повукао за собом денонсацију (поништај примене) Конвенције, усвојене под окриљем и у оквиру ове међународне организације 4. новембра 1950. године – «О заштити људских права и основних слобода».

10 Види: P. Lauren. The Evolution of International Human Rights, Visions Seen, Philadelphia, the USA, 2003; M. Ishay. The History of Human Rights. From Ancient Times to the Globalization Era, Berkeley, the UK, 2004; C. Tomuschat. Human Rights: Between Idealism and Realism, Oxford Press, the UK, 2003; а такође J. Donnelly. Human Rights: a new standard of civilization, International Affairs № 1, P. 74, 1998.

11 Не може се не сагласити се са С. Н. Бабуриным, који је националну свест описао као «...духовно-моралне оријентире народа, који се испољавају у свим манифестацијама његовог живота, а који се формирају током многих генерација, упијајући у себе племенско/родовски искуство.» (С.Н. Бабурин: «Конституционализација социјалног партнерства во имя устойчивого развития современного мира/Уставноправно уобличавање социјалног партнерства у име одрживог развоја савременог света» – чланак (стр. 24–29), у Зборнику материјала Међународне научно-практичне конференције «Глобални дијалог о циљевима устойчивог развоја: правное измерение (к 75-летию образования ООН)/Глобални дијалог о циљевима одрживог развоја: правна димензија (поводом 75-годишњице оснивања УН)», коју је организовао и одржао Московски хуманитарни универзитет од 22. до 24. октобра 2020. године).

12 Clare Ovey, Robin White. The European Convention on Human Rights (Fourth Edition), Oxford University Press, P. 1, 2006.

Формирање јединствене интернационалне концепције људских права као потенцијала међународног права у послератном периоду одвијало се у циљу остварења два основна задатка:

1. Стварања правних гаранција које ће спречити у будућности и из историјске перспективе таква ужасна и беспрецидентна кршења људских права која су државе починиле према својим грађанима и становницима других земаља током два светска рата;
2. Деидеологизацију и деполитизацију поштовања, уважавања, обезбеђивања гаранције и заштите свих људских права и појединих њихових врста, без обзира на индивидуалне карактеристике или посебности њихових стварних и потенцијалних¹³ носилаца.

Паралелно са тим, током формулисања *концепције људских права* на међународном нивоу, морао је бити постигнут међудржавни (међународни) компромис у погледу разумевања, од стране свих субјеката међународног права, садржаја сваког појединачног права и сваке слободе човека, укључујући и област културе.¹⁴ Врхунац успешно остварене међународне сарадње у циљу решавања горе наведених задатака представљало је усвајање Декларације из 1948. године, Конвенције из 1950. године и Међународног пакта из 1966. године, као и оснивање 16. новембра 1945. године **Организације Уједињених нација за образовање, науку и културу** (у даљем тексту: **УНЕСКО** из 1945. године) (The United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization – UNESCO), специјализоване међународне међувладине организације која је квалитативно проширила круг субјеката међународног права људских права и његове подтеме посвећене културним правима човека, прекинувши дотадашњу хегемонију држава у овом сектору међународног стварања права.

Ови догађаји постали су оличење општег светског признања постојања културних права човека, која захтевају како међународно, тако и национално правно обезбеђење.

Даље јачање међународно-правних основа културних права човека у наредном историјском периоду било је условљено низом међународно-правних феномена који су се догодили у систему међународних правних односа у другој половини XX и почетком XXI века. Из тих догађаја могу се издвојити три кључна:

1. Ширење интеграционих процеса и сарадње на билатералној и мултилатералној основи ради обезбеђивања културних права човека на међурегионалном нивоу;
2. Оснивање међурегионалних међународних организација које се, између осталог, баве и културним правима човека (ШОС, БРИКС, ЗНД и друго);
3. Укључивање судског елемента у систем међународно-правног обезбеђења културних права човека (Међународни суд правде УН, Европски суд за људска права – ЕСПЧ,¹⁵ Међународни кривични суд – МКС¹⁶ и друго).

Садржај културних права човека, која подлежу заштити на међународном и националном нивоу, а која су утврђена у одговарајућим међународно-правним актима, своди се на следеће: та права представљају концентрисан израз духовних и моралних вредности које су заједничко добро светске заједнице и наслеђе претходних генерација човечанства; међународно-правна и хуманитарна вредност културних права човека огледа се у томе што су она извор индивидуалне слободе и независности њихових носилаца, доприносе владавини права и истинској демократији, економском и социјалном напретку целог човечанства, и подлежу међународној судској заштити.¹⁷ На тај начин, лајтмотив усвајања и деловања међународно-правних механизма за обезбеђивање културних права човека у универзалном режиму, након Другог светског рата, увек је била идеја постизања, у историјској перспективи, јединственог разумевања од стране свих субјеката међународног права садржаја и значаја културних права човека, као и формирања јединственог прекограничног правног простора у коме би остваривање и уживање културних права било обезбеђено идентично и у потпуности, независно од њиховог носиоца, времена, места коришћења тих права или других околности.

13 Као што је већ раније речено, узимајући у обзир и оно што појединац заиста може да учини, располагањем одређеним правом, али и оно што он не може да учини, иако би требало и могао да има такву могућност у оквиру претпостављеног права које поседује, или права које заиста има.

14 О томе детаљније види: Council of Europe, Collected Edition of the Travaux Preparatoires of the European Convention on Human Rights, eight volumes (The Hague, 1975 - 1985); M. Janis, R. Kay, A. Bradley. European Human Rights Law. Text and Materials, the second edition., Oxford Press, P. 3-22, 2000.

15 Русија не може бити страна у поступцима пред овим судом, услед иступања из чланства Савета Европе (види горе).

16 Види: A. Clapham. Human Rights and the European Community: A Critical Overview, Nomos, 1991; A. Casese, A. Clapham, J. Weiler. Human Rights and European Community: Methods of Protection, Nomos, 1991; A. Casese, A. Clapham, J. Weiler. Human Rights and European Community: The Substantive Law, Nomos, 1991; P. Alston. The EU and Human Rights, Oxford Press, 1999; A. Williams. EU Human Rights Policies. A Study in Irony, Oxford Press, 2004.

17 The Early Settlement of Disputes and the Role of Judges (a collection of materials on the general contribution to the development of a common legal system), CE issuing, Strasbourg, 2005.

Истовремено, светска заједница, настојећи да спречи понављање светског рата и масовних кршења људских права, тежила је да међународном праву додели функцију правног гаранта спречавања повреде људских права од стране оних држава које су у средини XX века биле иницијатори и учесници горе наведених основних међународних јавноправних уговора и норми, којима је започела историја људских права друге етапе – у чији неодвојиви саставни део спадају и *културна права човека*.

Узимајући у обзир наведено, логичан је закључак да се јединственост описаног међународног стварања права огледа и у томе што је тежиште правног регулационог односа у овом сектору било премештено са традиционалног унутрашњег (државног) нивоа на нови – «међународни ниво».

При томе се суштински мењала дотадашња концепција примене међународног права у решавању спорних (конфликтних) ситуација: ако је раније међународно право служило за заштиту интереса оних држава чија су права и слобода грађана (поданика) била повређена од стране других земаља, сада су међународно-правне мере одговорности могле, и данас могу, бити примењене – одлукама међународних судова – и на оне државе «које крше права и слободу сопствених грађана». У таквим случајевима, тужбе против тих (својих) држава могу бити разматране у условима трансграничне (универзалне) надлежности међународних судских институција – «по иницијативи самих оштећених физичких лица».¹⁸ Паралелно с тим, ревизији је подвргнута и доктрина *апсолутизације државног суверенитета*. То је био револуционаран догађај у развоју послератног међународног права као система, као и међународног права људских права као његове гране, али и теорије права и државе у делу који се односи на *монистичке* и *дуалистичке доктрине односа међународног и унутрашњег права*.

И поред тога, принцип поштовања, уважавања и заштите основних права и слобода човека, као основни принцип *jus cogens generalis* савременог међународног права, био је *de jure* утврђен тек 1. августа 1975. године у Хелсинкију (Финска), у *Завршном акту Конференције о безбедности и сарадњи у Европи* (у даљем тексту: *Завршни акт ОЕБС-а 1975. године*).

Ако посматрамо свих пет група права човека признатих у међународном и унутрашњем праву (грађанска/лична/природна, политичка, економска, социјална и културна права), треба констатовати да су након усвајања Декларације из 1948. године, Конвенције из 1950. године, Међународних пактова из 1966. године, Завршног акта ОЕБС-а из 1975. године и оснивања УНЕСКО-а 1945. године, та права добила своју диференцијацију и међународно-правну разраду у оквиру две основне групе.

Тако, на пример, економска, политичка и социјална права човека не могу се у истој мери сматрати универзалним као грађанска/лична/природна и културна права. То се објашњава чињеницом да остваривање економских, политичких и социјалних права, односно њихов стандард, директно зависи од економских, политичких и социјалних услова у којима се појединац реално налази, и на основу којих он та права може или не може стећи и користити. Управо зато та група права има позитиван карактер, што значи да њихов обим зависи од могућности државе да их обезбеди, под условом добронамерног испуњавања међународних обавеза и предузимања неопходних мера у том правцу.

У том смислу, грађанска/лична/природна и културна права су више универзализована и имају статус природних права, нарочито прва група.

Враћајући се питању односа међународних и унутрашњих правних механизма за обезбеђење културних права човека у Русији, која је – како у саставу Совјетског Савеза, тако и као суверена независна држава – одиграла активну улогу у њиховом обликовању као подтеме међународног права, најпре се морамо поново осврнути на научне теоријске основе односа међународног и унутрашњег права. Без тога није могуће открити степен њихове међузависности и, на основу тога, оценити колико се ефикасно, продуктивно и у довољној мери остварују културна права човека у Русији, предвиђена и заштићена међународним правом.

Чини се да је најпре неопходно поћи од равноправности система међународног и унутрашњег права Руске Федерације. То значи да је руски законодавац дужан да обезбеди интересе домаћег корисника културних права човека, која су призната у изворима међународног права – с једне стране, а с друге – да поступа у складу са међународним правним нормама које је Русија признала.

У том контексту, научници су изнели велики број занимљивих научних ставова, који укључују широк спектар мишљења у корист *монистичке теорије примата међународног права*, али и против ње. У

¹⁸ Ова околност послужила је као основ за поновно покретање расправе о признавању *међународне јавно-правне субјективности физичког лица*, што је до средине прошлог века било категорички одбијано од стране међународне научне заједнице; конкретно, предлагано је да се индивидуалац призна као носилац посебне међународне правне субјективности, поред универзалне правне субјективности држава и ограничене (секундарне, изведене из држава) правне субјективности међународних организација.

домаћој научној јавности не престају расправе о томе да ли је штетна, или не, уставна норма става 4 члана 15 Устава Руске Федерације, као и да ли је довољно надокнађена нормом тачке „б“ става 5¹ члана 125 Устава.

Све ове научне дискусије имају за циљ да утврде неопходност, сврсисходност и дозвољивост „трансплантације“ међународно-правних механизма заштите културних права човека у правни поредак Руске Федерације, у условима одсуства јединственог става о томе да ли међународна или национална средства заштите треба да имају приоритет.

Упркос различитим научним приступима овој теми, која изазива подељена мишљења међу стручњацима за међународно право и доводи до бројних полемика, заслужује посебну пажњу цитат истакнутог руског и совјетског стручњака за међународно право Ј. Т. Усенка:

«Далеко од тога да све норме међународног права по својој природи – као регулатори међудржавних односа – могу наћи своје место у унутрашњем праву, и не може сваки међународни уговор постати извор унутрашњег права супротно националном закону.»¹⁹

Што се тиче међународних механизма за обезбеђивање културних људских права, који су по свом садржају јединствени и представљају непоновљиво благо сваког појединца, њихово *схолостичко преузимање* од стране држава и „преношење“ у непромењеном облику у национални правни оквир, без узимања у обзир локалних културних традиција, историјски формираног светоназора и духовног потенцијала народа, нација или етничких група (етноса) који живе на територији тих држава, неприхватљиво је. Не може се не сагласити са тим да се духовне вредности друштва и унутрашњи свет човека обликују искључиво у процесу интеракције са окружењем и стваралачким активностима човека.²⁰ Истовремено, треба имати у виду и чињеницу да људска права све три етапе њиховог развоја у целини, а нарочито културна права човека, нису статична и непромењива у неограниченом временском периоду. Она подлежу трансформацији како у погледу форме, тако и у погледу садржаја. Проширује се њихов списак, начини остваривања, као и круг носилаца културних права. Ова чињеница указује на потребу обраћања пажње и на оне међународноправне акте који, на први поглед, немају непосредну везу са регулисањем односа у области остваривања културних права човека, али ипак посредно учествују у том процесу регулације.

Међу такве изворе међународног права о људским правима спада *Конвенција УН о правима особа са инвалидитетом* (у даљем тексту: Конвенција из 2006. године) и *Факултативни протокол уз њу* од 13. децембра 2006. године (у даљем тексту: Протокол из 2006. године; оба документа ступила су на снагу 3. маја 2008. године; Русија је њихова страна уговорница). Значај ових међународноправних аката је немерљив, јер су први пут у историји права лица са инвалидитетом добила место у систему императивних норми међународног права и изједначена су у правима са другим физичким лицима, као њихови равноправни носиоци и реализатори.

Према Конвенцији и Протоколу из 2006. године, унутрашња политика и правни систем држава потписница морају бити усмерени на спречавање повреда људског достојанства и социјалне изолације особа са инвалидитетом, као и на стварање услова за њихово пуно и равноправно учешће у животу државе и друштва. Државе уговорнице ових међународноправних аката прихватају обавезу да лица са инвалидитетом третирају као субјекте који уживају сва људска права – без изузетка.

Сви наведени фактори потврђују актуелност и неопходност одговорног односа законодавца при формулисању унутрашњих правних механизма за обезбеђивање и заштиту културних права човека, уз поштовање националне специфике у погледу њиховог настанка, садржаја и остваривања. У исто време, уколико држава има међународноправне обавезе у овој области, законодавац је дужан да поступа у складу са основним принципом савременог међународног права (*jus cogens generalis*) – *pacta sunt servanda*.

Како, дакле, делују и међусобно се односе међународно и руско право у процесу креирања и примене правних средстава (механизма, начина, алата) за обезбеђивање и заштиту културних права човека, тј. за стварање гаранција њиховог постојања?

19 Усенко Е. Т.: «Соотношение и взаимодействие международного и национального права и российской Конституция/Однос и међудејство међународног и националног права и руски Устав», Московски часопис међународног права, бр. 2, 1995, стр. 18.

20 Бабулин С. Н.: «Конституционализация социального партнерства во имя устойчивого развития современного мира/Уставноправно уобличавање социјалног партнерства у име одрживог развоја савременог света», Материјали међународне научно-практичне конференције «Глобални дијалог о циљевима одрживог развоја: правна димензија (поводом 75-годишњице оснивања Организације уједињених нација)», Издање Московског хуманитарног универзитета, 2020, стр. 25.

Пре свега, треба истаћи да унутрашње право представља полисистем, односно скуп свих правних система савремених независних суверених држава, које признају право човека да ужива у културним тековинама у оквиру познатих правних породица. Са друге стране, међународно јавно право, и поред великог броја грана које га чине, представља моносистем – јер не постоји други засебни систем међународног јавног права.

Свако државно право развија сопствене стандарде поседовања и коришћења културних права на својој територији, који могу бити и међусобно супротстављени, на пример у државама које припадају правној породици религиозног или традиционалног типа. Са друге стране, међународно право људских права, као део јединственог међународног система, уводи унификоване нормативне захтеве за обезбеђивање и заштиту културних права, без обзира на унутрашње правне системе држава које су те норме признале као обавезујуће.

У категоријалном систему философије, међународно право у овом случају представља опште, а национално (унутрашње) право – посебно. Стога је сврсисходно анализирати на који начин «опште» утиче на развој «посебног», односно како међународноправне норме и институти «продире» у правне системе држава и утичу на њихов развој у области унапређења културних права човека. То ћемо анализирати на примеру Русије.

Теорија права и пракса примене права развиле су велики број техничко-правних метода за стварање уједначених димензија (међународног и националног) унификованих стандарда у области свих људских права, укључујући и културна права – између осталог, у режиму паралелног стварања права, где се један модел обезбеђивања културних права човека истовремено гради у два правна система. Русија активно користи више наведених инструмената и правних техника.

Национално-правна имплементација или трансформација

То је облик сарадње међународног и националног права унутар државе, који се изражава у доношењу домаћих правних мера, којима се омогућава реализација међународноправних обавеза у унутрашњем правном поретку. Те мере могу бити спроведене у облику:

- ❖ инкорпорације (рецепције) – укључење међународноправних норми (уговора) у унутрашње право, давањем статуса извора домаћег права;
- ❖ легитимације – доношење посебног унутрашњег акта ради обезбеђења примене међународних одредби;
- ❖ одређене референце – директна примена важећег међународног права у унутрашњим односима, без давања својства извора домаћег права тим нормама.²¹

Укључивање у правни систем међународноправних нормативних правила, чија форма постојања представља извор међународног права

Као резултат примене овог техничко-правног поступка у законодавству државе настају симбиозе облика унутрашњег и међународног права, односно комплексне норме чија је основа међународноправни нормативни положај. Оне представљају резултат усаглашавања слободних и добровољних воља држава, због чега држава не може једнострано мењати, допуњавати или укидати важење таквих комплексних норми. То представља додатну гаранцију за спровођење међународноправних обавеза државе, укључујући и оне у вези са обезбеђењем културних права човека.²²

Узајамни утицај међународног и унутрашњедржавног (националног) права

Систем мера обезбеђења, предузетих у оквиру међународног права ради имплементације норми унутрашњедржавног права, као и укупност националноправних механизма усмерених на обезбеђивање

21 Детаљније види: Зимњенко Б.Л.: «Международное право и правовая система Российской Федерации/Международно право и правни систем Руске Федерације» (општи део), Статут, Москва, 2010. г., стр. 32–33; Черниченко С.В.: *Теорија међународног права*, т. 1 и т. 2, НИМП, Москва, 1999. г. стр. 148, 151, 156–160; Ануфријева Л.П.: «Соотношение международного публичного и международного частного права: правовые категории /Однос међународног јавног и међународног приватног права: правне категорије», Спарк, Москва, 2002, стр. 345; Буткевич В.Г.: «Соотношение внутрисударственного и международного права. /Однос унутрашњег и међународног права», Виша школа, Кијев, 1980. г., стр. 238–240.

22 Детаљније види: Талалајев А.Н.: «Однос међународног и унутрашњег права и Устав Руске Федерације», Московски часопис међународног права, бр. 4, стр. 4, 1994; Тиунов О.И.: «Заштита прав човека в практике Конституционного Суда Российской Федерации в условиях интернационализации российского права и роль в этом процессе международно-правовых стандартов/Заштита људских права у пракси Уставног суда Руске Федерације у условима интернационализације руског права и улога у том процесу међународно-правних стандарда», Међународно јавно и приватно право, бр. 2, 2003. г.

вање неопходних гаранција за ваљано извршавање међународноправних обавеза, које се тичу, између осталог, и обезбеђења културних права човека.²³

Једнострано изражавање сагласности државе на обавезност одредби међународног уговора

Овај правни поступак се спроводи путем ратификације међународног уговора од стране државе, придруживања уговору и другим методама које су предвиђене Бечком конвенцијом о праву међународних уговора из 1969. године и Федералним законом од 15. јула 1995. године „О међународним уговорима Руске Федерације“ бр. 101-ФЗ.²⁴

Укључивање нормативних, обавезних одлука међународних и међувладиних организација, које садрже правила намењена вишекратној примени у правном систему државе

Сви горе наведени начини национално-правне имплементације норми међународног права од стране државе могу се у потпуности применити и на оне међународноправне норме чији је извор одлука међународне међувладине организације. Тако се, кроз процедуру унутрашњег стварања права и законодавног процеса, у правни систем државе могу увести разне одлуке међународних организација, чије место и значај у правном систему и законодавству државе зависе од њиховог нормативног садржаја и правне снаге. За део правног система државе и њеног законодавства могу се признати само оне одлуке међународних међувладиних организација које су постале извори међународног права за ту државу. У ту сврху држава треба да у свом правном систему и законодавству утврди одговарајућу одредбу о упућивању (референцу).

Што се тиче одлука међународних организација које нису обавезујућег карактера и нису извори међународног права, оне такође могу постати део правног система и законодавства те државе у току стварања права и законодавног процеса само ако држава једнострано, добровољно и јасно призна те одлуке као обавезујуће у оквиру своје јурисдикције.²⁵ Иста правно-техничка процедура односи се и на одлуке међународних међувладиних судских и арбитражних тела.²⁶

Одредбе међународног права, као саставни део правног система државе, морају подлећи принципу хијерархије који постоји у оквиру тог система

Међународноправне нормативне одредбе, које имају традиционалне изворе међународног права (уговор, обичај, одлука међународне организације, одлука међународног суда или арбитраже и сл.), када уђу у систем унутрашњег права, утичу правно на цео спектар друштвених односа који настају у држави, а у које су укључена физичка и правна лица, органи државне власти и локалне самоуправе, службе на лица, државни службеници и други.

Због тога је примена принципа хијерархије у односу ових норми и норми националног права неопходна ради заштите суверенитета и основа уставног поретка те државе, као и ради превазилажења могућих колизија између њих.²⁷

Практични аспекти

Које су међународноправне нормативне одредбе које предвиђају обезбеђење, заштиту и гаранције културних права човека, доступне субјектима унутрашњег права Русије и важе на њеној територији, пошто су у Русији признате као регулатори одговарајућих друштвених односа након примене неких од раније наведених техничко-правних поступака?

23 Детаљније види: Hansen Stephen A. Economic, Social & Cultural Rights: Terminology and Potential Violations, American Association for the Advancement of Science, 2000. г.

24 Зимненко Б.Л. «Международное право и правовая система Российской Федерации/Международно право и правни систем Руске Федерације» (общая часть), Статут, Москва, 2010. г., стр. 182 – 183.

25 Зимненко Б.Л. «Международное право и правовая система Российской Федерации/Международно право и правни систем Руске Федерације» (общая часть), Статут, Москва, 2010. г. стр. 202.

26 Види.: Капустин А.Я./Капустин А.Л. «Понятие, предмет, источники и субъекты права международных организаций / Појам, предмет, извори и субјекти права међународних организација» *Лекције из актуелних проблема међународног и европског права*, Санкт Петербург: СКФ «Русија-Нева», 2004. г.; Кривчикова Э.С./Кривчикова Е.С.: «Основы теории права международных организаций/Основе теорије права међународних организација» – уџбеник, Москва, МГИМО, 1979; Матвејев А.А.: «Россия и международные договоры по вопросам признания и приведения в исполнение иностранных судебных решений/Русија и међународни уговори о признавању и извршењу страних судских одлука», *Московски часопис међународног права*, бр. 2; Нешатаева Т.Н. «Международные организации и право. Новые тенденции в международно-правовом регулировании/Международне организације и право. Нови трендови у међународноправном регулисању» – Москва, Академија народне привреде при Влади Руске Федерације, 1999. г.; Reisman W. Sovereignty and Human Rights in Contemporary International Law, American Journal of International Law. Vol. 84. № 4, 1990.

27 Овом проблему је, на пример, посвећен чланак В.Г. Хижняка/В.Г. Хижняка: «Международное право и российский конституционализм / Међународно право и руска уставност», објављен у *Московском часопису међународног права*, бр. 2, 2004. године.

Првенствено треба узети у обзир да међународно право признаје културна права човека као права физичког лица, појединца, која имају сопствено садржајно нормативно испуњење. Стога међународноправна средства за њихово обезбеђење, имплементирана у унутрашњи правни простор Руске Федерације, морају бити тумачена од стране домаћег законодавца као самосталан, посебан институт у систему људских права, усмерен на задовољење духовних и делимично материјалних потреба човека.

Постојеће и у Русији признате међународноправне гаранције остваривања културних права човека предвиђају правну заштиту и обезбеђују право појединца на: приступ постојећим културним добрима и услугама у тој области; пуно учешће физичког лица у културном животу државе и друштва на федералном, регионалном, међурегионалном и локалном нивоу; изражавање јединственог индивидуалног или групног културног идентитета; очување и развој културне баштине; поседовање, коришћење и располагање могућношћу бављења научном и образовном делатношћу, као и стваралаштвом.

У данашње време национална концепција културних права у Русији добија подстицај за даљи прогресивни развој управо у контексту признања и **рецепције међународних стандарда људских права** у руском законодавству.

Не може се не поновити и не нагласити да су културна права човека тек након завршетка Другог светског рата и оснивања Организације Уједињених Нација први пут у историји добила обележја општепризнатог објекта међународноправне заштите, због чега је пажња светске заједнице, држава и међународних организација на њих значајно порасла.

Настављен је развој одговарајућих међународноправних средстава за њихово обезбеђење, која су утврђивана у међународним уговорима. Након усвајања поменутих универзалних темељних међународних јавноправних докумената, који су постали главни извори важећег међународног права људских права, а то су: *Декларација из 1948. године*, *Конвенција из 1950. године* и *Међународни пактови из 1966. године*, у наредном периоду је закључено много међународних уговора који су усавршавали механизме њиховог међународноправног обезбеђења и заштите. Што се тиче културних права човека, међу тим изворима међународног права посебну пажњу заслужују **Универзална декларација УНЕСКО о културној разноликости** (закључена у Паризу, Француска, 2. новембра 2001. године – у даљем тексту: Декларација 2001) и **Конвенција УНЕСКО о заштити и подстицању разноликости облика културног изражавања** (закључена у Паризу, Француска, октобра 2005. године – у даљем тексту: Конвенција 2005). Тако, одредба члана 2. Конвенције 2005. године утврђује циљ обезбеђења, очувања и гаранције остваривања културних права човека, јер су та права «најважнији инструмент за развој, одржавање мира и искорењивање разних облика сиромаштва»,²⁸ а члан 5. Декларације 2001. године садржи списак права која припадају културним правима човека.²⁹

Велики допринос систематизацији међународноправних мера за обезбеђење културних права човека дао је документ под називом **Општа опсервација бр. 21** «Право сваког човека на учешће у културном животу», који је усвојио Комитет за економска, социјална и културна права под ознаком Е/С.12/ГС/21 од 21. децембра 2009. године (у даљем тексту: *Општа опсервација*).³⁰ Међународноправни значај Опште опсервације огледа се у томе што су у овом документу представљени резултати званичног тумачења нормативног садржаја културних права човека. У њему се наглашава да су културна права неотуђиви део људских права и да, у складу с тим, имају универзалан, недељив и међусобно зависан карактер у односу на друга људска права.

У Општој опсервацији је утврђено међународноправно нормативно становиште о изузетној важности подстицања и поштовања културних права човека од стране држава и других субјеката међународног права, ради **очувања људског достојанства и комуникације међу појединцима и заједницама у условима културне разноврсности света**.³¹

Тумачење нормативног садржаја културних права човека међународноправним средствима такође је постало основни део **Фрајбуршке декларације о културним правима** (усвојена 7. маја 2007. године у Фрајбургу на Брајсгауе, Немачка, у даљем тексту: Фрајбуршка декларација).

Према овом документу, поседовање и коришћење културних права човеку треба да гарантује могућност да испољава различите грађанске иницијативе у области културе, да очува своју самобитност, слободу самоидентификације унутар једне или више етничких заједница (група), да мења ту идентификацију, као и да добије стручну обуку у области културе на свим нивоима.

28 http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conventions/cultural_expression.shtml

29 http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/cultural_diversity.shtml

30 http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/TreatyBodyExternal/TBSearch.aspx?Lang-ru&TreatyID-9&DocTypeID-11

31 http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/15/TreatyBodyExternal/TBSearch.aspx?Lang-ru&TreatyID-9&DocTypeID-11

Фрајбуршка декларација предвиђа остваривање културних права појединца, или групе грађана, на начин који омогућава да смислом сопствених вредности, уверења, веровања, знања и уметности, својих традиција, институција и начина живота испуне своје постојање и развој.

Општи правни смисао одредаба Фрајбуршке декларације своди се на то да се путем међународног права обезбеди поштовање човека и његовог достојанства, кроз признавање његове индивидуалне или колективне културне самобитности. Нарушавање културних права и слобода које су им у овој области изједначена, према Фрајбуршкој декларацији, треба сматрати отежавајућом околношћу за прекршиоца, јер такво поступање негативно утиче на целовитост личности и културних заједница, пре свега у погледу њихове самобитности, представља увреду за човека и потпуно га лишава могућности да изрази смисао свог постојања.³²

Поред тога, међународноправне норме које потичу из следећих извора међународног права у области културних права човека – **Хашка конвенција о заштити културних добара** у случају оружаног сукоба од 14. маја 1954. године, **Допунски протокол уз Хашку конвенцију** од истог датума, **Париска конвенција о мерама за спречавање и забрану недозвољеног увоза, извоза и преноса права својине на културна добра** од 14. новембра 1970. године, као и **Париска конвенција о заштити светске културне и природне баштине** од 16. новембра 1972. године – непосредно се односе на Руску Федерацију, као државу учесницу која је потписала те међународноправне акте.

Механизми заштите културних права човека, предвиђени овим документима и прилагођени савременом руском правном систему, доступни су грађанима Русије и уопште становништву, ради коришћења при остваривању њихових повређених културних права и слобода.

Сва међународноправна средства заштите културних права човека имају или универзалан, или регионалан (субрегионалан или међурегионалан) карактер. У наставку је дата кратка правна карактеристика најзначајнијих међународноправних механизма, који су признати као легитимни и важећи у Руској Федерацији.

УН – ЕКОСОС

На универзалном нивоу не може да се не истакне улога и значај Уједињених нација (УН) у успостављању јединственог правног режима заштите културних права човека. За разлику од свог претходника – Лиге нација – Повеља УН предвиђа овлашћења за бројне институције које делују у оквиру њене структуре, укључујући и оне са надлежностима у области људских права.

Главни орган у том погледу је **Економски и социјални савет УН (ЕКОСОС)**, у чијем раду је Русија, најпре као део СССР-а од 1945. године, а од 1992. као самостална држава, активно учествовала.

ЕКОСОС је развио механизме заштите културних права и слобода на основу члана 63 Повеље УН, који му даје овлашћење да склапа споразуме са другим институцијама специјализованим за заштиту људских права. На тој основи, 1946. године основана је Комисија за људска права (садашњи Савет за људска права), а касније су успостављене и институције Високих комесара УН за људска права и за избеглице.

Грађани Русије имају могућност да поднесу жалбе у вези са повредом својих културних права овим институцијама. Због тога је 2007. године Савет за људска права УН усвојио пакет докумената о институционалном развоју, којим је, између осталог, ревидиран механизам за подношење жалби од стране физичких и правних лица директно Савету, без посредовања власти државе под чијом се јурисдикцијом они налазе.

УН – УНЕСКО

УНЕСКО је као међународна међувладина организација 1966. године усвојио **Декларацију о принципима међународне културне сарадње**, а 1972. године и **Конвенцију о заштити светске културне и природне баштине**. Ови документи увели су нове инструменте у систем међународноправне заштите културних права човека, укључујући мере за њихову обнову у случају повреде.

Године 1992, заједничком одлуком УН и УНЕСКО, основана је **Светска комисија за културу и развој** (у даљем тексту – Комисија), са главним циљем да унапреди ефикасност система заштите културних права човека, нарочито у делу који се односи на омогућавање неометаног приступа светској културној баштини.

32 <http://www.unifr.ch/iiedh/assets/files/declarations/eng-declaration.pdf>

Имајући у виду да су у неким државама или регионима одређене друштвене групе и појединци прогоњени због својих културних уверења, склоности, критике или мишљења, а не налазе адекватну заштиту у националном праву, Комисија је препоручила састављање регистра културних права која нису заштићена важећим међународним актима, како би се могла предузети корективна правна дејства у конкретним државама или подручјима.

Комитет за економска, социјална и културна права

Комитет за економска, социјална и културна права (у даљем тексту: Комитет) основан је са задатком да надгледа спровођење обавеза држава–учесница по основу **Међународног пакта о економским, социјалним и културним правима од 16. децембра 1966. године** (у даљем тексту: Пакт из 1966. године).³³ Комитет има овлашћење да прихвата индивидуалне представке лица која се налазе под његовом надлежношћу, а која тврде да су жртве кршења одредаба Међународног пакта из 1966. године од стране државе–учеснице.

Иако је основна одговорност за поштовање одредаба Пакта из 1966. године на државама–учесницама, сви чланови грађанског друштва – појединци, групе, заједнице, мањине, аутохтони народи, верске институције, приватне организације, привредни субјекти – такође су одговорни за ефикасно остваривање права сваког човека на учешће у културном животу. Државе–учеснице Пакта из 1966. године морају регулисати обим своје одговорности за обезбеђивање поштовања културних права човека, која се односи и на корпоративни сектор и друге недржавне субјекте права.³⁴

ЕАЕУ (Евроазијски економски савез)

Извоз културних добара од стране физичких лица, као предмета за личну употребу, дозвољен је само уз поседовање закључка (одобрења/дозволе), који се издаје у складу са **Правилником о изношењу културних добара, докумената, националних архивских фондова и оригинала архивских докумената са царинске територије Евроазијског економског савеза** из 2015. године.³⁵

Премештање културних добара унутар ЕАЕС

Премештање културних добара између држава чланица Евроазијског економског савеза врши се на основу **Наредбе Колегијума Евроазијске економске комисије** од 11. октобра 2022. године бр. 177. У оба наведена међународноправна документа предвиђене су ограничавајуће и заштитне мере ради спречавања повреда културних права човека на територији ЕАЕС, уз задржавање права грађана држава чланица овог интеграционог регионалног међудржавног савеза да се жале његовим органима.

БРИКС

У оквиру овог интеграционог међурегионалног међудржавног савеза формиране су сталне међународне институције, овлашћене за очување историјског културног наслеђа и обезбеђивање слободног приступа том наслеђу грађанима земаља чланица БРИКС, у оквиру остваривања њихових културних права. Део тог система чине:

- ❖ Савез музеја
- ❖ Савез музеја уметности и галерија
- ❖ Савез сарадње библиотека
- ❖ Асоцијација дечјих и омладинских позоришта.

У мају 2022. године министри културе земаља БРИКС потписали су Акциони план за реализацију Споразума о партнерству у области културе за период 2022–2026, који је усмерен на:

- ❖ продубљивање сарадње у области очувања и популаризације културног наслеђа
- ❖ развој сарадње у дигиталном простору
- ❖ подршку креативним индустријама.

Циљ БРИКС у овој области није једнострано наметање културних вредности било које чланице, већ међусобно обогаћивање кроз културну размену, у циљу стварања јединственог културног простора унутар и између држава чланица.

33 Од 1992. године Руска Федерација је учесница овог међународног уговора као држава наследница Савеза ССР, а од 1. јула 2020. године – као његов правни следбеник.

34 Тачка 73 Општег коментара бр. 21: «Право сваког појединца на учешће у културном животу (тачка 1 (а) члана 15 Међународног пакта из 1966. године)» (усвојено од стране Комитета и објављено 21. децембра 2009. године, E/C.12/GC/21).

35 Усвојено Одлуком Колегијума Евроазијске економске комисије од 21. априла 2015. године бр. 30, у редакцији Одлуке Колегијума Евроазијске економске комисије од 6. октобра 2015. Године, бр. 131.

Форум региона и општина БРИКС основан је као институција у којој се разматрају жалбе на повреде културних права грађана у оквиру тог простора.

ШОС – Шангајска организација за сарадњу

Унутар ШОС-а формирана је Експертска радна група за културну сарадњу, која има овлашћења за заштиту и обезбеђивање културних права човека у складу са Споразумом о сарадњи у области културе из 2007. године. Тиме се културна питања разматрају и:

- ❖ на састанцима Савета националних координатора
- ❖ на састанцима министара културе држава чланица.

Конвенција о правима особа са инвалидитетом

Конвенцију је усвојила Генерална скупштина УН 13. децембра 2006. године (резолуција бр. 61/106).

- ❖ Члан 30. гарантује лицима са инвалидитетом право на учешће у културном животу, рекреацији, одмору и спорту; та одредба има императивни карактер и обавезује државе чланице да свим лицима обезбеде једнак приступ тим правима.
- ❖ Члан 31. предвиђа прикупљање података и статистике ради развоја мера за примену Конвенције, као и праћење поштовања културних права особа са инвалидитетом.
- ❖ За контролу примене успостављен је Комитет за права особа са инвалидитетом (члан 34), који је, према *Факултативном протоколу*, овлашћен да прима и разматра жалбе појединаца или група на кршење културних права.

Конвенција о правима детета

Конвенцију је усвојила Генерална скупштина УН 20. новембра 1989. године.

- ❖ Члан 31. обавезује државе чланице да признају право детета на учешће у културном животу и уметности, као и да предузму мере за омогућавање тог учешћа.
- ❖ Члан 42 обавезује државе да упознају децу са њиховим правима, укључујући културна.
- ❖ Комитет за права детета (основан по члану 43) надгледа спровођење Конвенције, прима извештаје држава и обавештава ЕКОСОС и Генералну скупштину УН о стању културних права деце у свету.

Билатерални споразуми Русије о културним правима

Русија је закључила билатералне споразуме у области културних права са више држава – Кином, Бразилом, Замбијом, Танзанијом, Етиопијом и другим земљама.

О настанку појма култура

Пошто у раду разматрамо питање *«обезбеђивања културних права човека»* добро је да се подсетимо на чињеницу како је настао појам **култура**, као суштински појам за ово разматрање.

На данашњем развоју науке најпрецизније научно објашњење *како је настао појам култура*, дао је руски професор, Србин Божидар Митровић, доктор правних наука, који је обновио научнообразовну дисциплину «Словенско право» на универзитету МНЕПУ у Москви:

«Реч култура настала је из српске/древне руске речи КОЛО, која је трансформисана у KVLV затим у CVLT/Kult (и у латинском језику је сачувано да је реч култура настала из речи COLLO/Коло). Најстарији поглед на свет (мировозрење) древних СлоВена, који су себе називали КолоВени, био је генијално једноставан – «Све је Коло» (јединство кретања Земље око Сунца, природе и човека), на основу чега су открили да се то Коло узајамности цикличног кретања материјализује на пресеку дрвета у виду год-а (годова) и у виду папиларних кругова на прстима човека, што им је омогућило да у Лепенском Виру прецизирају годину дана као време васкрса природе и систематизују тада тајно знање КолоДар (које ми данас називамо: каленДар, који дарује четири годишња доба и дванаест весника промена у природи), захваљујући чему су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота (што је почетак културе) и почну у Винчи да граде куће од (божанског) дрвета, саде у браздама семе житарица и на истом месту убирају летину. Због тога су у свету прве куће/коче из (боженстВенног) дрвета нађене управо у Винчи (као и најстарија зрневља пшенице), име којој је било Раз/рАс (род ПраПочетка). А первоНачало/прапочетак за њих је било управо Коло (кретање Маје-Земље око Сунца што су представљали као крст Сунца, крст Земље, и крст ноћног Сунца/Месеца). Због тога су себе називали; РАЗ/РАС (родАз/родПраПочетка), који су назив Срби користили све до 1848. године. По-

што је за њих Аз било (небесно) Коло, они су себе називали и КолоВени јер Коло и ствара годишњи венац живота на Земљи»³⁶

Проф. Митровић је применом метода савремених логопеда доказао да су првобитни КолоВени/СлоВени опонашањем божанске лепоте тог природног феномена Аз, који се види са Лепенског Вира – изговорили првобитни смислени звук А у значењу Аз као први корак ка првобитном језику народа РАЗ/РУСА.³⁷

Проф. Митровић је ова научна открића прецизно изложио и приказао на слајду у Москви 27. новембра 2018. године, уз присуство великог броја научника и официјелних академија из целог света, на **X Међународном научном форум невладиних партнера УНЕСКО** под називом «**Наука за добробит човечанства**», у оквиру општег питања «Наука и одрживи развој човечанства», који је организовао УНЕСКО у сарадњи са Руском академијом наука и невладином организацијом Руски фонд мира.³⁸

Због тога нико не би требао више да оспорава слоВенима коришћење њихових културних права, у која несумњиво спадају и ова научна открића професора Божидача Митровића, пошто су та права под заштитом «Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа земаља Европе и Северне Америке», која је усвојена 17. октобра 2003. године у Паризу.

ЗАКЉУЧЦИ

1. И поред негативних трендова у међународним односима у последњих 10 година, Русија и даље ефикасно користи међународноправни потенцијал за заштиту културних права грађана и лица под њеном јурисдикцијом.
2. Излазак из Савета Европе и престанак примене пресуда Европског суда за људска права није утицао на учешће Русије у УН и другим међународним организацијама, које се баве заштитом културних права као дела међународноправне заштите.
3. Русија активно учествује у склапању билатералних и мултилатералних уговора о културним правима и са земљама ван међународних организација.
4. Кроз унутрашње процедуре и правне технике, Русија трансформише и адаптира релевантне међународне норме у своју правну праксу, обезбеђујући грађанима приступ културним правима у складу с међународним стандардима.³⁹

У класичном схватању, права човека «*одређују се кроз категорију могућности и представљају се као мера слободе појединца, установљена међународним правом, уставима и законима, да изабере облик и начин свог понашања у различитим сферама живота.*»⁴⁰

Разматрајући унутрашњедржавне правне механизме обезбеђења културних права човека у Руској Федерацији, «*пратећи тенденцију конституционализације међународног права и интернационализације уставног права, културна права се тумаче у новом међународноправном утврђењу (формалном обликовању).*»⁴¹

Потребно је сложити се да међународни стандарди у области људских права представљају супсидијарни инструмент у односу на Устав Руске Федерације.⁴²

У Уставу Русије права и слободе су груписане по реду приоритета, иако имају једнаку правну снагу. Тај редослед је позајмљен из *Универзалне декларације о људским правима* (у даљем тексту – Деклараци-

36 Митровић Божида: «Первоначальное значение слова "Москва" и русское происхождение российской государственности», «КолоВенија», Београд, 2014. г., стр. 64 (погледати и стр. 25, 45, 48, 49) на руском језику.

Митровић Божида: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, 2008. стр. 339/340, 443, 545, 684/685.

37 Проф. Б. Митровић: Вокализация А одно из доказательств, что Лепенский Вир – исток (Русской) культуры, научно-образовни филм на руском језику

<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>

Prof. B. Mitrovic: Vokalizacija A, jedan od dokaza, da je Lepenski Vir – izvor srpske kulture, научно-образовни филм на српском језику

<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>

38 <https://peacefound.ru/forum>

39 Синюков В.Н./ Сиңуков В.Н.: «Личность в российской правовой системе: поиск новых подходов/Личност у руском правном систему: трагање за новим приступима», *Журнал российского права*, 2023, бр. 5, стр. 75–85..

40 «Права человека в условиях глобализации и их защита в международном частном праве (междисциплинарное исследование): коллективная монография: в 2 кн., под общ. ред. А.И. Кривенького/Права човека у условима глобализације и њихова заштита у међународном приватном праву (међудисциплинарно истраживање): колективна монографија у 2 књиге/уредник А.И. Кривењки», Москва, Књига 1., 2016. г., стр.. 12.

41 Старостина И.А.: «Культура в фокусе современного конституционного права / Култура у фокусу савременог уставног права», *Конституционное и муниципальное право*, 2019, бр. 7, стр. 13–18.

42 «Интернационализация конституционного права: современные тенденции / Интернационализација уставног права: савремени трендови»/Уредници Н.В. Варламова, Т.А. Васильева.: ИГП РАН, Москва 2017, стр. 96.

ција),⁴³ и нашао је одраз и у члану 2 Устава Руске Федерације, којим се признаје човек, његова права и слободе као највиша вредност.

У Декларацији су културна права издвојена као самосталан блок права: *«свако има право слободно учествовати у културном животу друштва, уживати у уметности, учествовати у научном напретку и користити његове бенефите»* (члан 27).

Према Уставу Русије, културна права представљају право на:

- ❖ слободу различитих видова стваралаштва и предавања;
- ❖ учешће у културном животу и коришћење установа културе;
- ❖ приступ културним вредностима;
- ❖ заштиту интелектуалне својине.

Посебност културних права огледа се у духовном развоју човека и усмерености ка стваралачкој самоостварености личности.⁴⁴ Међутим, овде је прикладно подсетити се концепта културних индустрија, који је развијен после Другог светског рата, а један од његових циљева није био развој *стваралачке самоостварености личности*, већ *развој мрежа за дистрибуцију културних производа* способних да доносе профит. На пример, професор Универзитета у Лидсу (Велика Британија) Дејвид Хезмондалш⁴⁵ је истакао да у *концепту културне индустрије* главну улогу имају комерцијалне организације, које формирају укусу потрошача, те да духовни развој човека и усмереност ка стваралачкој самоостварености личности остају у другом плану, што је, уопштено говорећи, и данас доминантно.⁴⁶

Поред тога, културна права *«карактеришу се као права појединца да од државе захтева позитивне активности (гаранције) ради стварања услова за остварење права која му се признају»*.⁴⁷

У складу са Уставом Русије и нормама међународног права, Основи законодавства Русије о култури из 1992. године међу основним људским правима и слободама у области културе утврђују:

1. неопуђивост права сваке особе на културне активности, без обзира на национално и социјално порекло, језик, пол, политичка, верска и друга уверења, место становања, имовински положај, образовање, професију или друге околности;
2. приоритет људског права у области културне делатности у односу на права државе и било којих њених структура, друштвених и националних покрета, политичких партија, етничких заједница, етно-конфесионалних група и верских организација, професионалних и других удружења;
3. право сваке особе на све врсте креативних активности у складу са њеним интересима и способностима;
4. право на слободан избор моралних, естетских и других вредности, као и на државну заштиту своје културне самобитности;
5. право на приступ културним вредностима, приступ државним библиотечким, музејским, архивским фондовима и другим збиркама у свим областима културне делатности;
6. право на естетско васпитање и уметничко образовање, право на избор облика стицања естетског васпитања и уметничког образовања у складу са законодавством о образовању;
7. право својине у области културе, које се односи на предмете, колекције и збирке историјско-културног значаја, зграде и објекте, организације, установе, предузећа и друге објекте;
8. право на оснивање организација за производњу, умножавање и дистрибуцију културних вредности, добара и посредовање у области културне делатности у складу са законодавством Руске Федерације;
9. право на оснивање асоцијација, креативних савеза, гилдија или других културних удружења;
10. право на излазак из земље у сврху изложби, других облика јавног представљања, као и у сврху продаје резултата креативне делатности;
11. право на обављање културних активности у иностранству.

43 Усвојена на Генералној скупштини УН 1948. године.

44 «Международная и внутригосударственная защита прав человека: учебник/Международна и унутрашња заштита људских права: учебник», А.Х. Абашидзе, З.Г. Алијев, К.Ф. Амиров и други; уредник Р.М. Валеев. Москва: Статут, 2011. г., стр. 69.

45 Хезмондалш Д. «Културне индустрије/Културне индустрије», превод са енглеског И. Кушнарева, Издательский дом Высшей школы экономики, Москва, 2018. г.

46 У складу са Приступима Организације Уједињених нација за образовање, науку и културу (UNESCO), креативне (стваралачке) индустрије обједињују стварање, производњу и комерцијализацију добара и услуга које се превасходно заснивају на коришћењу резултата интелектуалне делатности.

Подробно види: «Об утвержении Концепции развития креативных (творческих) индустрий и механизмов осуществления их государственной поддержки до 2030 года/О усвајању Концепције развоја креативних (стваралачких) индустрија и механизма за спровођење њихове државне подршке до 2030. године».

47 «Культурные права и свободы человека и гражданина: вопросы содержания, методологии и классификации/Културна права и слободе човека и грађанина: питања садржаја, методологије и класификације», Ивакина Д.С., *Журнал российского права*. 2020, бр. 4, стр. 28–41.

У циљу обезбеђења поштовања уставних права грађана у области културе, укључујући и право приступа културним вредностима, као и очувања историјског и културног наслеђа, председник Руске Федерације је усвојио Основе државне културне политике.⁴⁸

Основни правац државне културне политике у нашој земљи данас је обезбеђивање приоритетног културног и хуманитарног развоја, јачање *опитеруске народне свести*, јединства и слоге руског друштва.

Не може се занемарити чињеница да је нова верзија члана 68 Устава Русије допуњена ставом: „Култура у Руској Федерацији представља јединствено наслеђе њеног многонационалног народа. Култура се подржава и штити од стране државе“, што се може тумачити као гаранција заштите културних права човека и уставно утврђивање обавезе државе да томе доприноси.

У том контексту, Министарство културе је, у складу са Указом председника Русије о националним циљевима и стратешким задацима, још 2018. године израдило документ националног пројекта «Култура», који обухвата три федерална пројекта: «Културно окружење», «Креативни људи» и «Дигитална култура». Циљ овог националног пројекта био је стварање јединственог информационог простора у области културе, како би сви грађани имали приступ културним вредностима.

Јединствени информациони простор у области културе обухвата федералне основне дигиталне информационе ресурсе,⁴⁹ као и регионалне и општинске основне информационе ресурсе о култури.⁵⁰

У циљу оцењивања резултата у остваривању националног развојног циља Руске Федерације «Могућности за самоостваривање и развој талената», утврђеног Указом председника Руске Федерације од 22. јула 2020. године, број 474, примењују се показатељи националног пројекта «Култура». Као један од циљних индикатора користи се показатељ «Број приступа дигиталним ресурсима», који се утврђује на основу података бројача «Дигитална култура».⁵¹

На тај начин мења се формат приступа културним вредностима и појављују се такозвана «дигитална права», као што је, на пример, право на приступ дигиталним информационом ресурсима у области културе,⁵² као и нови појмови, попут «дигитална култура», «право својине над јединственим дигиталним објектом у области културе», што захтева одговарајуће правно регулисање и механизме *заштите «дигиталних права»*.

Такође је неопходно скренути пажњу на то да је основни задатак базичних дигиталних информационих ресурса о култури да омогуће приступ културним вредностима свим грађанима, без обзира на место њиховог становања. Међутим, треба обратити пажњу на чињеницу да остваривање уставних права грађана Русије на приступ културној баштини и учешће у културном животу земље путем коришћења информационих технологија није у потпуности реализовано.

На пример, мини-анкета спроведена међу грађанима различитих старосних категорија показала је да ретко ко зна за стварање портала «Култура», као и за платформу дигиталних водича кроз музеје и изложбене пројекте у допуњеној реалности «Артефакт» и друге наведене базичне дигиталне информационе ресурсе о култури. Поред тога, потребно је и *поседовање вештине* коришћења дигиталних информационих ресурса.

48 Указ Президента РФ от 24.12.2014 № 808/Уредба Председника Руске Федерације од 24.12.2014. г. бр. 808: «Об утверждении Основ государственной культурной политики/О усвајању Основа државне културне политике».

49 «Култура.РФ» (culture.ru); портал популаризације историје «История.РФ» (histrf.ru); портал Националне електронске библиотеке (нэб.рф); државни каталог Музејског фонда Руске Федерације (goskatalog.ru); платформа дигиталних водича по музејима и изложбеним пројектима у додатној реалности «Артефакт» (ar.culture.ru); званични сајтови и други информациони ресурси организација културе, подређених Министарству културе Русије.

50 Списак регионалних и општинских основних информационих ресурса о култури одређује субјект Руске Федерације у оквиру регионалног пројекта.

51 Распоряжение Правительства РФ/Уредба Владе РФ от/од 11.12.2023 бр. 3550-р «Об утверждении стратегического направления в области цифровой трансформации отрасли культуры Российской Федерации на период до 2030 года/О усвајању стратешког правца у области дигиталне трансформације сектора културе Руске Федерације за период до 2030. године».

52 Аутор је већ скренуо пажњу на то да виртуелни простор, као саставни део културног простора, мења формат приступа културним вредностима. Појављују се такозвана «дигитална права»: право «на приступ, коришћење, стварање и објављивање дигиталних дела», право на приступ дигиталним информационом ресурсима о култури, као и право на коришћење NFT токена као аналога дигиталном сертификату који потврђује право својине над јединственим дигиталним објектом у области културе.

Види: «Культурные права человека в условиях цифровизации/Културна права човека у условима дигитализације», Савченко Е.А., Вестник Томского государственного университета, Право. 2023. г., бр. 49, стр. 151–164..

У вези с тим, треба истаћи да само у појединим регионима постоје прописани акти о организацији обуке рачунарске писмености за незапослене пензионере, као што су Псковска,⁵³ Саратовска област,⁵⁴ Чеченска република,⁵⁵ Хабаровски крај.⁵⁶ Особа која иде у пензију посебно има потребу за обучавањем у дигиталној писмености, односно људе старијег доба треба упознати са информационим пространством живота.

Тако је неопходно популаризовати како постојеће дигиталне информационе ресурсе о култури, тако и доступне програме обуке грађана старије генерације и особа са инвалидитетом за коришћење тих ресурса.

Јединствен информациони простор у области културе ствара се за човека, али њиме се користи мали део друштва, јер многи једноставно, не знају за постојеће дигиталне информационе ресурсе о култури. Овде је несумњиво потребан развој правног механизма који ће обезбедити гарантованост настајућих дигиталних културних права.

Гарантованост људских права и њихова неутуђивост добијају посебну актуелност у условима трансформације руског правног простора у формат дигитализације.⁵⁷

Одређивање правца правног регулисања информативног простора у међусобној повезаности са другим нормама националног и међународног права представља приоритетни задатак у данашње време. У том контексту, примена и тумачење норми у области људских права у информативном простору предмет су бројних резолуција које су донела тела Уједињених нација за људска права.

На пример, 2016. године Генерална скупштина УН усвојила је Резолуцију А/НRC/32/L.20 «Подстицање, заштита и остваривање људских права на интернету»,⁵⁸ којом је утврђено да права која човек има ван мреже у интернет окружењу морају бити заштићена и на интернету.

Стварање јединственог информативног простора у области културе допуњује горе наведена права «новим правима и овлашћењима, прво, продубљујући заштиту већ признатих основних права и слобода, друго, проширујући обим правног регулисања на нове вредности и, треће, оживљавајући значај давно проглашених добара, али која још увек нису добила адекватну правну заштиту».⁵⁹

Може се рећи да се појављују такозвана **права у «цифри/дигитализацији»**. У складу са темом нашег истраживања, као **«културна права у цифри/дигитализацији»** могу се истаћи:

- ❖ право на приступ, коришћење, стварање и објављивање дигиталних дела;
- ❖ право на приступ дигиталним информационим ресурсима о култури;
- ❖ право на коришћење NFT-токена као аналога дигиталног сертификата који утврђује право својине над јединственим дигиталним објектом у области културе.⁶⁰

Међутим, мишљења научника о питању **«дигиталних права»** се разликују. На пример, како истиче Наталија Владимировна Варламова,⁶¹ «слобода функционисања у интернет-простору није ново самостално људско право, већ представља остваривање традиционалних права у новим (виртуелним, дигиталним) условима», при чему по њеном мишљењу «као ново право може се сматрати само право на сам приступ Интернету».

53 Постановление Администрации Псковской области/Одлука Администрације Псковске области, 16.07.2015 бр. 330 «О порядке организации обучения компьютерной грамотности неработающих пенсионеров, проживающих на территории Псковской области/О поступку организовања обуке у рачунарској писмености незапослених пензионера, који живе на територији Псковске области».

54 Постановление Правительства Саратовской области/Одлука Владе Саратовске области 20.10.2015 бр. 532-П «Об утверждении Положения о порядке организации обучения компьютерной грамотности неработающих пенсионеров, являющихся получателями страховых пенсий по старости и по инвалидности, проживающих на территории Саратовской области/О усвајању Правилника о поступку организовања обуке у рачунарској писмености незапослених пензионера – корисника старосних и инвалидских пензија – који живе на територији Саратовске области».

55 Постановление Правительства Чеченской Республики/Одлука Владе Чеченске Републике 13.10.2015 бр 175 «Об утверждении Порядка организации обучения компьютерной грамотности неработающих пенсионеров в Чеченской Республике/О усвајању Поступка организовања обуке у рачунарској писмености незапослених пензионера у Чеченској Републици».

56 Постановление Правительства Хабаровского края от 06.08.2020 N 335-пр «Об утверждении Порядка организации обучения компьютерной грамотности неработающих пенсионеров, проживающих в Хабаровском крае».

57 Затулина Т.Н.: «Институт прав человека: от концепции до конвергенции в формате Национального суда по правам человека/Институт људских права: од концепције до конвергенције у формату Националног суда за људска права», Российский судья. 2021, бр. 5, стр. 49–53.

58 https://spring96.org/files/misc/hrc-resolution_human_rights_on_the-internet-ru.pdf.

59 Умнова-Конохова И.А./Умнова-Конохова И.А.: «Право быть человеком – фундаментальное право и конституционный нарратив в системе личных прав и свобод в парадигме гуманизма/Право да се буде човек – фундаментално право и уставни нарратив у систему личних права и слобода у парадигми хуманизма», Конституционное и муниципальное право. 2021. г., бр. 11, стр. 41–46.

60 Савченко Е.А. «Культурные права человека в условиях цифровизации/Културна права човека у условима дигитализације», Вестник Томского государственного университета. Право. 2023. г. бр. 49. стр. 151–164.

61 Варламова Н.В. «Цифровые права — новое поколение прав человека?/Дигитална права – нова генерација људских права?», Труды Института государства и права РАН. 2019. г. т. 14. бр. 4. стр. 9–46.

Међутим, дозволићемо себи да се не слажемо са оваквом поставком питања, јер, по мишљењу аутора, може се имати приступ Интернету, али се не мора имати информација, на пример, о дигиталним информационим ресурсима о култури, који су створени управо ради координације активности извршних власти, државних, комерцијалних и невладиних организација у циљу остваривања уставних права грађана Руске Федерације на приступ културној баштини и учешће у културном животу земље.

Овде је неопходно сложити се са Елвиром Владимировном Талапином, која издваја да «у праву на приступ Интернету постоји, најмање, (1) право на прикључење на Интернет, у оквиру којег се Интернет посматра као услуга, и (2) право на приступ информацијама на Интернету».⁶²

Према мишљењу аутора овог истраживања, право на приступ информацијама на Интернету обухвата и «дигитална права» у области културе.

Према мишљењу Инге Анатољевне Старостине, право на учешће у културном животу на интернету «као комплексно основно субјективно право обухвата шест овлашћења:

1. право на учешће у културном животу друштва (приступ знању, информацијама и научним истраживањима);
2. разноликост језика и култура (приступ различитом културном садржају);
3. право на коришћење свог језика (приступ језицима мањина);
4. слободу од ограничења приступа знању услед услова лиценцирања и ауторских права (модел лиценцирања засновани на дозволама);
5. заједнице знања и јавну својину (слободан приступ резултатима од стране државе финансираних научних истраживања, интелектуалног и културног рада);
6. слободан (отворен) софтвер и отворене стандарде».⁶³

Несумњиво, концепт културних права човека мењаће се у зависности од услова њихове реализације и примене одређене дигиталне технологије. Убрзан развој технологија продубљује сукоб интереса између државе и друштва у погледу обезбеђивања појединих врста људских права.⁶⁴ Потребно је имати у виду да информативни простор не може у потпуности бити под суверенитетом само једне државе.⁶⁵ Поједини истраживачи из тога изводе закључак да Интернет треба признати међународном територијом, слично Антарктику, космичком простору и отвореном мору, која треба да буде у заједничкој употреби целог човечанства.⁶⁶

У том контексту, неопходно је посебно нагласити потребу за формирањем заједничког културног простора држава чланица Заједнице Независних Држава (у даљем тексту: земље ЗНД), што представља један од главних приоритета хуманитарне политике Руске Федерације и има за циљ *очување заједничких културних тековина совјетског периода*, као и даље међусобно деловање и обogaћивање култура.

Народе земаља ЗНД уједињује вековна историја, заједнички културни и цивилизацијски код, што условљава неопходност изградње заједничког културног простора у условима савремених изазова. Културна сарадња ствара повољне услове и за заједничко деловање земаља ЗНД у другим областима хуманитарне политике.

У периоду трансформације светског политичког система, «друштвена свест, лишена доктринарног, човековог, системообразујућег начела, постала је веома рањива на продор животног смисла туђег нашој култури».⁶⁷

Зато се у *Концепцији хуманитарне политике Русије у иностранству*⁶⁸ посебно истиче неопходност вишестране хуманитарне сарадње са државама чланицама ЗНД. У том смислу, од посебног значаја је формирање јединственог културног, образовног и информативног простора.

62 Талапина Е. В. «Эволюция прав человека в цифровую эпоху/Еволюција људских права у дигиталној епохи», Труды Института государства и права РАН. 2019. бр. 3. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/evolyutsiya-prav-cheloveka-v-tsifrovuyu-epohu> (приступљено: 20.02.2024).

63 Старостина И.А. «Культура в фокусе современного конституционного права/Култура у фокусу савременог уставног права», Конституционное и муниципальное право. 2019. бр. 7, стр. 13–18.

64 Види: Черногор Н.Н., Залоило М.В.: «Совершенствование правового регулирования общественного обсуждения проектов нормативных актов/Унапређење правне регулативе јавне расправе о нацртима нормативних аката», Право: журнал Высшей школы экономики, Москва, 2018. г. бр. 4. стр. 74–92.

65 <https://cyberleninka.ru/article/n/territorialnyy-printsip-ohrany-intellektualnoy-sobstvennosti-i-deystvie-gosudarstvennogo-suvereniteta-v-tsifrovom-prostranstve>. 1 Joint Chiefs of Staff, Joint Publication 1-02, U.S. Department of Defense Dictionary of Military and Associated Terms (November 8, 2010), as amended through February 15, 2016.

66 Дашян М.С./Дашјан М.С.: «Право информационных магистралей (Law of information highways): вопросы правового регулирования в сфере Интернет/Право информационных магистралей: питања правне регулативе у области Интернета», Москва, Волтерс Клувер, 2007. г. стр. 39.

67 Синюков В.Н./Синјуков В.Н. «Личность в российской правовой системе: поиск новых подходов/Личност у руском правном систему: трагање за новим приступима», Журнал российского права. 2023. бр. 5. стр. 75–85.

68 Указ Председника РФ од 05.09.2022. бр. 611 «О одобрењу Концепције хуманитарне политике Руске Федерације у иностранству».

Иако је за нашу земљу најважнија интеграциона заједница Евроазијски економски савез (у даљем тексту: ЕАЕЗ), који је током година свог постојања потврдио своју одрживост као механизам координисане сарадње у решавању економских и социјалних питања, ипак, када је реч о заједничком културном простору, исправно је говорити управо о заједничком културном простору земаља ЗНД. Наиме, ограничавајући се на оквири ЕАЕЗ, могуће је разматрати само ситуациона питања, као што је, на пример, «царинска контрола приликом преласка културних добара преко царинске границе ЕАЕЗ-а».⁶⁹

Циљеви формирања заједничког културног простора земаља ЗНД јесу: јачање јединства народа земаља ЗНД путем приоритетног културног и хуманитарног развоја; очување историјског и културног наслеђа и његова примена у васпитне и образовне сврхе; преношење традиционалних норми, обичаја, традиција и модела понашања с генерације на генерацију; стварање услова за остваривање креативног потенцијала сваког појединца на простору ЗНД и његовог приступа културним вредностима и добрима, што је од посебног значаја за остваривање културних права човека.

На седници Савета председника влада земаља ЗНД, која је била посвећена питањима развоја културно-хуманитарне сарадње, истакнуто је да «тесна културна повезаност и духовна блискост наших народа» представљају «темељ на коме се граде интеграциони процеси у оквиру ЗНД».⁷⁰

Стога се планира да се током председавања Русије ЗНД-ом, које је отпочело 1. јануара 2024. године, «развија пракса организовања широког спектра заједничких манифестација у најразличитијим областима уметности, образовања и науке».⁷¹

Правну основу спровођења културне политике у оквиру председавања Русије у ЗНД,⁷² поред основних докумената у области културе у оквиру ЗНД, чине План приоритетних активности у области хуманитарне сарадње за 2023–2024. годину, списак Основних активности сарадње држава чланица ЗНД у области културе за период 2021–2025. године, Међудржавни програм «Културне престонице Заједнице» и други.

Питања културног простора разматрали су бројни научници. На пример, академик Дмитриј Сергејевич Лихачов је под културним простором подразумевао «не само одређену географску територију, већ пре свега простор средине, који има не само површину, већ и дубину».⁷³ Културни простор, по мишљењу научника, обухвата и религију, и науку, и образовање, као и моралне и етичке норме понашања људи и државе. При томе је улога држава у формирању заједничког културног простора превладавајућа.

Академик Вјачеслав Семјонович Стјопин је истраживао «узајамни утицај норми и вредности различитих култура у културном простору Русије»⁷⁴ и дефинисао културу као «систем историјски развијајућих надбиолошких програма човекове животне делатности».⁷⁵

Члан-кореспондент Руске академије наука, Јелена Андрејевна Лукашова, разматрајући интеракцију права и културе, предложила је свој приступ садржају појма културе.⁷⁶

Низ аутора истраживао је питања културне политике,⁷⁷ дигитализације културног простора,⁷⁸ надлежности органа јавне власти у систему културе⁷⁹ и културне сарадње на простору ЗНД.⁸⁰

69 Михејева И.В., Логинова А.С.: «Вариативность нормативного закрепления понятия «культурные ценности» в законодательстве ЕАЭС/ Вариабилност нормативног дефинисања појма „културне вредности“ у законодавству ЕАЕУ», Журнал зарубежного законодательства и сравнительного правоведения. 2019. г. бр. 1. стр. 69–74.

70 <http://government.ru/news/50443/>

71 <http://government.ru/news/50443/>

72 Детаљна анализа ће бити размотрена у наставку.

73 Лихачев Д.С. «Русска култура/Руска култура», Издавачка кућа «Искусство Санкт-Петербург», 2007. г.

74 Вячеслав Семёнович Стёпин / Стјопин В.С. (1934–2018): «Цивилизация и культура / Цивилизација и култура» – СПбГУП, Санкт-Петербург 2011. г. – стр. 321. – (Класика хуманитарне мисли; св. 3). ISBN 978-5-7621-0612-2

75 Програми су у култури представљени разноликошћу знања, норми, вештина, идеала, узорака деловања и понашања, идеја, хипотеза, веровања, циљева, вредносних оријентација и слично..

76 Лукашева Е.А. «Право и культура/Право и култура», Труды Института государства и права Российской академии наук. 2012. бр. 5. стр. 26–42.

77 Ивлијев Г.П. «Културна политика и развитие законодательства о культуре в Российской Федерации/Културна политика и развој законодавства о култури у Руској Федерацији», Москва, 2012. г. стр. 86.

78 Дугужева М.Х., Симајева Е.П. «Трансформация законодательства о культуре в условиях цифровизации/Трансформација законодавства о култури у условима дигитализације», Вестник Пермского университета. Правные науки. 2019. г. св. 44. стр. 193.

79 Види, на пример.: Жуков Д.В. «Полномочия органов публичной власти по обеспечению конституционного права на доступ к культурным ценностям/Надлежности органа јавне власти у обезбеђивању уставног права на приступ културним вредностима». дисертација (кандидат правних наука), Институт за законодавство и упоредно право при Влади Руске Федерације, Москва, 2018. г. 159 страница.

80 Шуљга С.В. «Международно-правовое обеспечение межэтнического и межкультурного диалога на примере Содружества Независимых Государств/Међународно-правно обезбеђивање међуетничког и межкултурног дијалога на примеру Заједнице Независних Држава» (стр. 33–38), Социјална правда и право: ка учвршћивању мира и спречавању криза (материјали Међународне научно-практичне конференције

Разматрајући питање формирања заједничког културног простора земаља ЗНД у историјској перспективи, не може се а да се не примети да је после распада СССР-а дошло и до распада јединственог простора совјетске културе. У првим годинама постојања ЗНД «није успело да се сачува јединствено културно пространство у којем би вишенационална култура сачувала своју целовитост, следећи заједнички систем идеала».⁸¹

Међутим, већ приликом разматрања и усвајања Повеље ЗНД јасно је истакнута потреба за тесном сарадњом «у очувању културних вредности и културној размени»⁸² земаља ЗНД.

Правну основу међудржавних односа у области културе у оквиру ЗНД чине мултилатерални и билатерални споразуми. Међу основним актима за формирање заједничког културног простора земаља ЗНД могу се истаћи:

- *Споразум о сарадњи у области културе*, потписан 15. маја 1992. године у Ташкенту,⁸³
- *Споразум о оснивању Савета за културну сарадњу држава чланица* Заједнице Независних Држава од 26. маја 1995. године,⁸⁴
- *Споразум о хуманитарној сарадњи држава чланица* Заједнице Независних Држава од 26. августа 2005. године и
- *Концепција сарадње држава чланица* Заједнице Независних Држава у области културе од 19. маја 2011. Године.⁸⁵

У *Концепцији* се истиче да је «сарадња у области културе један од главних инструмената обезбеђивања одрживог социо-економског развоја држава чланица ЗНД».⁸⁶

У ту сврху неопходно је размотрити институционалне основе културне сарадње земаља ЗНД. Један од првих института који је задужен за организацију културне размене између држава чланица постао је *Савет за културну сарадњу земаља ЗНД*, основан 26. маја 1995. године (у даљем тексту: СКС).

У складу са *Правилником*,⁸⁷ Савет обавља у оквиру своје надлежности функције као што су: организација међусобне сарадње државних и јавних структура које остварују културне везе у оквиру ЗНД; припрема пројеката мултилатералних међународних уговора и организовање активности које спадају у надлежност Савета; пружање подршке органима државне власти у области културе у развоју усаглашених мера и друге.

У циљу координације деловања ЗНД у хуманитарној сфери формиран је *Савет за хуманитарну сарадњу држава чланица ЗНД* (у даљем тексту: СХС), а споразум о његовом оснивању потписан је у Минску 28. новембра 2006. године.⁸⁸ Међу најзначајнијим функцијама Савета могу се издвојити: дефинисање концептуалних праваца и облика сарадње у хуманитарној сфери; припрема планова приоритетних међудржавних активности и нацрта међународноправних докумената у области хуманитарне сарадње; организација сарадње са Међудржавним фондом за хуманитарну сарадњу држава чланица Заједнице Независних Држава (у даљем тексту: МФХС).⁸⁹

Анализом надлежности *Савета за хуманитарну сарадњу* и *Савета за културну сарадњу*, неопходно је истаћи да, прво, «регулатори надлежности» у овом случају «постају споразуми, чија се улога не може преувеличати»,⁹⁰ а друго, не може се занемарити сличност појединих функција, с изузетком једне околности: надлежност Савета за хуманитарну сарадњу обухвата шири круг субјеката него надлежност Са-

са истим називом (356 стр.), организоване и одржане на Московском хуманитарном универзитету 17. и 18. фебруара 2023. године). Фокин В.И., Богољубова Н.М., Николајева Ј.В. «Културно сарадње на простору СНГ/Културна сарадња на простору ЗНД», Управљачко консултовање. 2017. бр. 5 (101). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/kulturnoe-sotrudnichestvo-na-prostranstve-sng> (приступљено: 10.01.2024).

81 Фокин В. И., Богољубова Н. М., Николаева Ю. В. «Културно сарадње на простору СНГ/Културна сарадња на простору ЗНД», Управљачко консултовање. 2017. бр. 5, стр. 28–43. DOI: 10.22394/1726-1139-2017-5-28-43.

82 Устав Заједнице Независних Држава. Јединствени регистар правних аката и других докумената Заједнице Независних Држава [Електронски ресурс]. URL: <http://cis.minsk.by/reestr/ru/index.html?reestr/view/text?doc=187> (приступљено: 25.12.2023).

83 Споразум о сарадњи у области културе између Русије и ЗНД од 15. маја 1992. г. [Електронски ресурс]. URL: <http://cis.minsk.by/main.aspx?uid=7602> (приступљено: 19.12.2023).

84 У редакцији Протокола о изменама и допунама Споразума о оснивању Савета за културну сарадњу држава чланица Заједнице Независних Држава, од 26. маја 1995. године, потписаног 18. октобра 2011. године.

85 Одлуком Савета шефова држава од 18.12.2020. године, Концепција је изложена у новом тексту.

86 Одлука Савета шефова држава ЗНД «О Концепцији сарадње држава чланица Заједнице Независних Држава у области културе», (усвојена у Минску 19.05.2011. године).

87 Протокол о изменама и допунама Споразума о оснивању Савета за културну сарадњу држава чланица Заједнице Независних Држава од 26. маја 1995. године (заједно са Правилима о Савету...) (потписан у Санкт Петербургу 18.10.2011. године).

88 Споразум о Савету за хуманитарну сарадњу држава чланица Заједнице Независних Држава (заједно са „Правилима...“).

89 Уговор о оснивању Међудржавног фонда за хуманитарну сарадњу држава учесница ЗНД (МФХС) од 25. маја 2006. године. Учеснице су Русија, Азербејџан (од јуна 2008.), Јерменија, Белорусија, Казахстан, Киргизија, Молдавија (од јула 2014.), Таџикистан и Узбекистан.

90 Тихомиров Ю.А. «Теория компетенции/Теорија компетенције», Москва, 2001. г., стр. 26.

вета за културну сарадњу, будући да обухвата не само област културе, већ и образовање, науку, архивску делатност, информисање и масовне комуникације, спорт, туризам и рад са младима.

Један од важних института у развоју заједничког културно-хуманитарног простора и активирању међукултурног дијалога у ЗНД јесте *Међудржавни фонд за хуманитарну сарадњу држава чланица ЗНД*.⁹¹

Фонд представља међудржавну непрофитну организацију и обезбеђује финансирање активности у области хуманитарне сарадње. У Концепцији хуманитарне политике Русије у иностранству⁹² посебно се наглашава потреба за сарадњом са Саветом за хуманитарну сарадњу држава чланица ЗНД и *Међудржавним фондом за хуманитарну сарадњу држава чланица ЗНД* у организацији мултилатералне хуманитарне сарадње земаља ЗНД.

Посебно место у формирању заједничког културног простора заузима *Међупарламентарна скупштина* (у даљем тексту: МПС ЗНД), која представља наддржавни орган парламентарног типа, као и *Експертски савет МПС ЗНД – Регионална заједница у области комуникација* (у даљем тексту: ЕС МПС ЗНД – РЗК). МПС ЗНД и РЗК обављају функције израде усаглашених приступа с циљем приближавања правних система земаља ЗНД и стварања услова за свеобухватну интеграцију у оквиру ЗНД, на основу усвојених моделних законодавних аката.

Моделни акти МПС ЗНД у области културе имају карактер препорука и служе као оријентир у развоју и приближавању законодавстава земаља ЗНД,⁹³ у циљу формирања правних основа заједничког културног простора ЗНД и усмерени су на обезбеђивање и заштиту културних права човека. Приближавања законодавстава земаља ЗНД у процесу формирања заједничког културног простора добило је свој развој у више од тридесет моделних законодавних аката.⁹⁴ Посебно место међу моделним актима заузима *Моделни законик о култури за земље ЗНД*⁹⁵ (у даљем тексту: *Законик о култури ЗНД*). Потреба за доношењем овог законика била је условљена постојањем великог броја различитих аката у области културе, усвојених у земљама ЗНД и већ проверених у пракси, што је створило основу за кодификацију законодавства о култури.

У Законику о култури ЗНД садржане су норме које су већ нашле примену у пракси и имају стабилан карактер, а терминологија је унификована и прецизирана. Законик се састоји из општег и посебног дела, који обухватају пет поглавља.

Основни правци регулисања су: државне гаранције људских права у области културе; правни статус стваралаца и стручних удружења у култури; поступак оснивања и деловања установа културе; правни режим објеката материјалног и нематеријалног културног наслеђа народа ЗНД; уређивање међународне сарадње у области културе и др.

У том смислу, разматрајући перспективе хармонизације⁹⁶ законодавства у циљу формирања заједничког културног простора земаља ЗНД, поставља се питање, не у погледу апсолутног уједначавања правног уређења, већ у томе што је хармонизација законодавства облик међународноговорне унификације права, засноване на обавези државе да приликом израде националног законодавства следи одређени правац правног регулисања, формулисан у међународном споразуму.

Међутим, јединство кључних појмова представља нужну компоненту за формирање заједничког културног простора и обезбеђивање заштите културних права човека.

С тим у вези, анализираћемо неке од основних појмова на примеру *Законика о култури за земље ЗНД*, *Основа законодавства Русије о култури* и *Законика Белорусије о култури*.

91 Фонд је правно лице према законодавству државе свје регистрације. Место регистрације Фонда је град Москва.

92 Указ Председника Руске Федерације од 05.09.2022. бр. 611 «О потврђивању Концепције хуманитарне политике Руске Федерације у иностранству».

93 Под препорученим (моделним) законодавним актом подразумева се типски законодавни акт, који развијају институти ЗНД у области својих заједничких интереса, има препоручни карактер и шаље се Врховним Саветима (парламентима) држава учесница ЗНД ради коришћења у њиховој законодавној делатности.

94 Протокол Саветодавног састанка председника Врховних Савета (парламената) Заједнице Независних Држава од 27. марта 1992. Године: «О припреми препоручених (моделних) законодавних аката држава учесница Заједнице Независних Држава», Информациони билтен Међупарламентарне скупштине држава учесница ЗНД. 1992. бр. 1. стр. 76.

95 Посебно је потребно истаћи у том контексту моделни Библиотечки кодекс за државе учеснице ЗНД, моделни закон «О култури», «Моделни закон о ствараоцима и стваралачким савезима», као и «Конвенцију о очувању објеката културне баштине држава учесница ЗНД».

96 Уредба број 47-5 Међупарламентарне скупштине држава учесница ЗНД «Међукултурни дијалог земаља Заједнице: стање, перспективе и правно обезбеђење», (заједно са Моделним културним кодексом), усвојена у Санкт Петербургу 13.04.2018. г.

97 Н. Г. Дорошина дефинише хармонизацију права као један од метода унификације права. Унификација се, пак, схвата као хармонично међусобно деловање националних правних система.

Основни термин «култура»⁹⁷ у Законнику о култури ЗНД дефинише се као «*скуп културних вредности и културне делатности*». У руском законодавству нова дефиниција појма «култура» била је предвиђена предлогом закона «О култури у Руској Федерацији»,⁹⁸ о чијем се усвајању расправља још увек.

Неопходно је сагласити се да се «варијанта систематизације законодавства о култури на федералном нивоу чини могућом, имајући у виду да је, на пример, она успешно реализована у Белорусији, чији је правни систем умногоме сличан руском».⁹⁹

Међутим, као што смо већ напоменули горе, питања у области културе у Русији тренутно регулишу *Основи законодавства о култури*, који су усвојени још 1992. године (у даљем тексту: *Основи*)¹⁰⁰, као и низ федералних закона¹⁰¹ и указа Председника Руске Федерације.¹⁰²

У Основама се не даје дефиниција термина «култура». У Основама државне културне политике¹⁰³ под термином «култура» подразумева се збир

- формалних и неформалних институција,
- појава и чинилаца који утичу на очување, стварање, пренос и ширење духовних вредности.

Анализирајући ову дефиницију културе, треба се присетити цитата из књиге академика Дмитрија Сергејевича Лихачова, у којој стоји да је «култура – огромна целокупна појава која од људи што насељавају одређени простор ствара, уместо обичног становништва – народ, нацију».¹⁰⁴

Дефиницију у којој се култура схвата као збир формалних и неформалних институција неосновано је сматрати одговарајућом савременим приликама, јер је таква дефиниција апстрактна и захтева прецизирање, посебно имајући у виду околност да је култура данас уздигнута у «ранг националне вредности».¹⁰⁵

На ту околност указује и В.Ј. Лукјанова, истичући да «*уставна измена у делу који се односи на културу, као и усвојени закони и предлози закона одражавају општу тенденцију јачања и учвршћивања институција и инструмената очувања и развоја културе као вредносног наслеђа*».¹⁰⁶

Наведено додатно истиче неопходност свеобухватне измене законодавства о култури Русије, а свакако је потребно почети од хармонизације кључних појмова.

На пример, у Кодексу о култури Белорусије (у даљем тексту: Кодекс РБ) од 20. јула 2016. године бр. 413-З, култура се дефинише управо као културно наслеђе и културна делатност, при чему је културно наслеђе представљено као збир културних вредности. Културне вредности, према Кодексу РБ, дефини-

97 Према мишљењу аутора овог истраживања, од јасног дефинисања разматраних термина у великој мери зависи и остваривање културних права.

98 У децембру 2017. године председник Руске Федерације Владимир Путин, говорећи на седници Савета за културу и уметност, предложио је члановима савета, културним радницима и представницима надлежних ресора да активно учествују у раду на новом закону. Међутим, рад на нацрту закона «О култури у Руској Федерацији» до данас остаје замрзнут.

99 «Научные концепции развития российского законодательства: монография/Научные концепции развития русского законодательства: монография», В.Р. Авхадејев, Ј.Г. Азарова, Ј.В. Андријченко и др.; редактори: Т.Ј. Хабриева, Ј.А. Тихомиров; Институт за законодавство и упоредно право при Влади Руске Федерације, «Норма», Москва, 2024. г.

100 «Основы законодательства Российской Федерации о культуре (утв. ВС РФ 09.10.1992 № 3612-1)» / „Основе законодавства Руске Федерације о култури (усвојено од стране ВС РФ 09.10.1992. бр. 3612-1)“, Издавач: Руска Федерација, Москва, 1992.

101 «Закон РФ от 15.04.1993 г. бр. 4804-1 „О ввозе и вывозе культурных ценностей“/Закон Руске Федерације од 15.04.1993. бр. 4804-1 „О увозу и извозу културних добара“», ФЗ от 29.12.1994. г. бр. 78-ФЗ «О библиотечном деле/Савезни закон од 29. 12.1994. г. бр. 78-ФЗ „О библиотекарству“»; ФЗ от 26.05.1996 г. № 54-ФЗ «О Музейном фонде Российской Федерации и музеях в Российской Федерации / Савезни закон од 26. маја 1996. бр. 54-ФЗ „О музејском фонду Руске Федерације и музејима у Руској Федерацији“»; «ФЗ от 22.08.1996 г. № 126-ФЗ „О государственной поддержке кинематографии РФ“/ «Савезни закон од 22. августа 1996. бр. 126-ФЗ „О државној подршци кинематографији Русије“»; «ФЗ от 6.01.1999 г. № 7-ФЗ „О народных художественных промыслах“/ Савезни закон од 6. јануара 1999. бр. 7-ФЗ „О народним уметничким занатима“»; «ФЗ от 25 июня 2002 г. № 73-ФЗ „Об объектах культурного наследия (памятниках истории и культуры) народов РФ“/Савезни закон од 25. јуна 2002. бр. 73-ФЗ „О објектима културне баштине (споменицима историје и културе) народа Руске Федерације“».

102 См. например, Указ Президента РФ от 24.12.2014 N 808 «Об утверждении Основ государственной культурной политики», Указ Президента РФ от 09.11.2022 N 809 «Об утверждении Основ государственной политики по сохранению и укреплению традиционных российских духовно-нравственных ценностей».

103 Види например, Указ Президента РФ от 24.12.2014 № 808 «Об утверждении Основ государственной культурной политики»/Уредба председника РФ од 24.12.2014. бр. 808 «О утврђивању Основа државне културне политике», Указ Президента РФ от 09.11.2022 № 809 «Об утверждении Основ государственной политики по сохранению и укреплению традиционных российских духовно-нравственных ценностей»/Уредба председника РФ од 09.11.2022. бр. 809 «О утврђивању Основа државне политике за очување и јачање традиционалних руских духовно-моралних вредности».

104 Д. С. Лихачев/Д. С. Лихачев: «Русская культура/Руска култура», Издательство Искусство-СПб, Санкт-Петербург, 2007. г.

105 Хабриева Т.Я., Клишас А.А.: «Тематический комментарий к Закону Российской Федерации о поправке к Конституции РФ от 14.03.2020 г. № 1-ФКЗ „О совершенствовании регулирования отдельных вопросов организации и функционирования публичной власти“/Тематски коментар Закона Руске Федерације о измени Устава Русије од 14.03.2020.г. бр. 1-ФКЗ „О усавршавању регулисања појединих питања организације и функционисања јавне власти“», Норма, ИНФРА-М, Москва, 2020. г.

106 Види: Лукьянова В.Ю./Лукьянова В.Ј.: «Новый концепт соразмерности универсальных и национальных ценностей в российском законодательстве/Нови концепт соразмерности универзалних и националних вредности у руском законодавству», Журнал российского права, 2022. г., бр. 9, стр. 53–69.

шу се као предмети материјалног света, као и нематеријалне вредности, «створени или преобликовани од стране човека, или блиско повезани са његовом делатношћу материјални објекти и нематеријалне манифестације људског стваралаштва, који имају историјски, уметнички, научни или други значај».

Нема сумње да је оваква дефиниција *културе* целовитија и омогућава да се о *култури* говори као о наслеђу вредности одређеног културног простора.

Такође, Основи дају ужу дефиницију појма «културна делатност» у односу на Кодекс о култури ЗНД, дефинишући културну делатност као делатност у вези са очувањем, стварањем, ширењем и усвајањем културних вредности. Кодекс о култури ЗНД дефинише појам културна делатност не само као делатност усмерену на очување, стварање, ширење и усвајање културних вредности, већ и као делатност која ствара културна добра.¹⁰⁷ Различита су и тумачења појма «*културне вредности*». У Кодексу о култури ЗНД, у односу на Основе, појављује се прецизирање да су *културне вредности* предмети материјалне¹⁰⁸ и нематеријалне културе, као и морални и естетски идеали, норме и обрасци понашања, језици, дијалекти и говора, националне традиције и обичаји. Појам нематеријалног културног наслеђа дефинисан је у *Моделном закону о заштити нематеријалног културног наслеђа из 2013. године*.¹⁰⁹ Под нематеријалним културним наслеђем подразумева се укупност духовних, интелектуалних и морално-етичких вредности, које представљају одраз културног и националног идентитета друштва, а обухватају начин живота, традицију и облике њиховог изражавања.¹¹⁰

У руском законодавству пре усвајања Федералног закона бр. 402-ФЗ¹¹¹ (у даљем тексту: «Закон о НЕМ») категорија «*нематеријално наслеђе*» није имала легитимацију. У Основама се користи термин «*културно наслеђе народа Руске Федерације*».¹¹² Не користи се термин «нематеријално културно наслеђе»,¹¹³ који је признат у међународним правним актима,¹¹⁴ већ термин «нематеријално етнокултурно благо». Разматрајући улогу моделног законодавства о култури земаља ЗНД, треба се сагласити да, иако моделно законодавство није обавезујуће за земље ЗНД, оно може «*имати унификујући утицај на развој законодавства држава у одговарајућој области*».¹¹⁵

Потребно је навести овде редослед одговарајући нашем времену, јер чињеница одсуства јединствене дефиниције основних појмова «*култура*», «*културне вредности*», «*културна добра*», «*нематеријално културно наслеђе*» и слично одражава чињеницу да су земље ЗНД тек на пола пута у погледу стварања заједничког културног простора. Чини се да поменуто моделно законодавство може бити формирано само уз услов отклањања свих правних фактора који томе сметају.

У такве факторе, очигледно, спадају: колизије између унутрашњих правних система и законодавстава која важе у различитим земљама-чланицама ЗНД у области културе, као и даље постојеће неусклађености унутрашњих правних механизма тих земаља, који регулишу односе у области културе, са међународно-правним инструментима који такође функционишу у тим областима и који су усвојени на субрегионалном, регионалном, као и универзалном нивоу.

Чак и у случају да последње од поменутих неусклађености међународног права и унутрашњег законодавства заинтересованих држава буду у целини или већином отклоњене, моделно законодавство, које представља основу заједничког културног простора земаља ЗНД, ипак неће моћи ефикасно да функционише због различитог степена трансформације, инкорпорације или рецепције међународног права у њихове унутрашње правне системе и законодавства. У вези с тим потребна је хармонизација и, на крају, унификација законодавстава земаља ЗНД у предметној области.

107 Културна добра се дефинишу као роба и услуге које физичка и правна лица пружају ради задовољења културних потреба грађана и друштва у целини.

108 Објекти материјалне културе су зграде, грађевине и предмети од историјско-културног значаја, територије јединствене у историјско-културном смислу, објекти и слично.

109 Постановление № 39-17 Межпарламентской Ассамблеи государств-участников СНГ «О модельном законе „Об охране нематериального культурного наследия“/Уредба бр. 39-17 Међупарламентарне скупштине држава чланица ЗНД „О моделном закону о заштити нематеријалне културне баштине“» примењује се у делу који није у супротности са моделним Кодексом о култури од 13.04.2018. (Усвојен у Санкт Петербургу 29.11.2013.).

110 Укључујући језик, норме и правила понашања, веровања, обреде, обичаје, празнике, фолклор, технологије израде предмета народне декоративно-примењене уметности, музичких инструмената, предмета свакодневице и народне уметничке каноне, који се остварују у историјски обликовањим мотивима, ликовима и стилу њихове уметничке обраде.

111 «ФЗ № 402-ФЗ от 20.10.2022 г. „О нематериальном этнокультурном достоянии Российской Федерации“/Савезни закон бр. 402-ФЗ од 20.10.2022. „О нематеријалном етнокултурном наслеђу Руске Федерације“».

112 Материјалне и духовне вредности створене у прошлости, као и споменици, историјско-културне територије и објекти значајни за очување и развој самобитности Руске Федерације и свих њених народа, као и њиховог доприноса светској цивилизацији.

113 «Конвенция об охране нематериального культурного наследия 2003 г. / Конвенција о заштити нематеријалне културне баштине из 2003. године», URL: https://www.un.org/ru/documents/decl_conv/conventions/cultural_heritage_conv.shtml (датум приступа: 29.11.2023.).

114 <https://ru.unesco.org/> (дата обращения: 29.11.2023).

115 Андриченко Л.В.: «Проблемы правового обеспечения сохранения культурного наследия коренных малочисленных народов: международный и национальный аспекты/Проблеми правног обезбеђења очувања културне баштине староседелачких малобројних народа: међународни и национални аспекти», Журнал зарубежного законодательства и сравнительного правоведения, 2019, № 4, стр. 17–32.

Однос појма заједничког културног простора са правним и виртуелним простором

Научници Института за законодавство и упоредно право при Влади Руске Федерације више пута су се бавили питањима научног разумевања «простора».¹¹⁶

Како истиче професор Јуриј Александрович Тихомиров, правни простор се разликује «по сферама деловања»,¹¹⁷ укључујући и културни правни простор. По мишљењу аутора, културни простор је пре свега простор за остваривање културних права човека, а овај проблем ће бити детаљније размотрен уз помоћ Ајлерових кругова (видети табелу). Такође, научници издвајају: а) територијалне; б) интертериторијалне; в) екстериторијалне; г) виртуелне просторе.¹¹⁸

У контексту развоја нових информационих технологија појам «културни простор» добија ново значење, јер обухвата и онај део који се уобичајено назива «виртуелни простор»,¹¹⁹ при чему «информација омогућава формирање виртуелног простора, у коме су правне границе скоро невидљиве».¹²⁰

Данас «виртуелни простор представља само додатне могућности за друштвене комуникације, остајући у сфери друштвених односа који захтевају актуелизацију правне регулативе».¹²¹

Разматрајући однос ових појмова уз помоћ Ајлерових кругова, по нашем мишљењу, велики круг представља појам «правног простора». Правни простор, као посебна сфера «правне регулативе територијалног, интертериторијалног и надтериторијалног карактера, формиране помоћу система националноправних и међународноправних регулатора и структурних института»,¹²² треба у потпуности да обухвати појам културног простора. Не можемо да се не сложимо са тврдњом да «спровођење дигитализације проширује границе и обим правне регулативе унутар и изван државе»,¹²³ јер се појављује и такозвани виртуелни простор, што још више актуелизује питање односа међународних и унутрашњих правних механизма обезбеђивања културних права човека у Русији.

Дигитализација у области културе омогућава грађанима било које земље, а посебно земаља ЗНД, да дистанцијоно учествују у разним културним догађајима који се одржавају на простору ЗНД.¹²⁴

Као главни правци сарадње земаља ЗНД у изградњи и развоју информационог друштва одређени су: 1) хармонизација законодавства, 2) формирање заједничког информационог простора, 3) развој економске, социјално-политичке, културне и духовне сфере живота друштва, и други. Посебна пажња у Стратегији из 2016. године посвећена је формирању електронске културе, што подразумева повећање продора објеката науке, културе и уметности у свакодневни живот грађана путем оцифровања/диги-

116 Види: «Глобализация и интеграционные процессы в Азиатско-Тихоокеанском регионе (правовое и экономическое исследование): монография/Глобализация и интеграционные процессы в Азиатско-Тихоокеанском регионе (правно и економско истраживање): монографија / И.И. Шувалов, Т.Я. Хабриева, А.Я. Капустин и др.; уредивач Т.Я. Хабријева, Институт законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве Российской Федерации/Институт законодавства и упоредног права при Влади Русије, Москва, 2014. г.

«Правовое пространство и человек. монография/Правни простор и човек. монографија»/Одговорни уредници: Ю.А. Тихомиров, Е.В. Пуляева, Н.И. Хлуденева, Москва, 2012. г.

Тихомиров Ю.А./Тихомиров Ј.А.: «Правовое пространство. Равновесие и отклонения/Правни простор. Равнотежа и одступања», Право, 2017. г., бр. 4.

117 Аутори издвајају: а) економски правни простор; б) социјални правни простор; в) образовни правни простор; г) културни правни простор; д) економски правни простор; е) политичко-правни простор. Види: «Правовое пространство: границы и динамика: монография/Правни простор: границы и динамика: монографија», Ю.А. Тихомиров, А.А. Головина, И.В. Плюгина и други; главни уредник. Ю.А. Тихомиров.

118 Виртуелни простор, према дефиницији стручњака УНЕСКО за правне аспекте информационог друштва Т. Фуентеса-Камача, представља нову људску и технолошку средину, која «обухвата како људе свих земаља, култура, језика, узраста и професија који пружају или траже информације, тако и светску мрежу рачунара повезаних комуникационим инфраструктурама које омогућавају дигиталну обраду и пренос информација».

119 Према мишљењу професора Јурија Александровича Тихомирова, «виртуелни простор није само државна територија и међународне зоне, већ и претпостављене и замишљене околности које могу настати у будућности. Виртуелни простор је повезан с правним простором и одражава регулацију не само у оквиру државне територије, већ и изван ње».

Види: Тихомиров Ю.А./Тихомиров Ј.А.: «Креативные регуляторы в правовом и виртуальном пространстве/Креативни регулатори у правном и виртуелном простору», Журнал российского права, 2023. г., бр. 3, стр. 5–16.

120 Тихомиров Ю.А., Головина А.А., Плюгина И.В. и др.: «Правовое пространство: границы и динамика: монография/Правни простор: границы и динамика: монографија», главни уредник Ј.А. Тихомиров, Москва, 2019. г., стр. 13.

121 Синицын С.А./Синицын С.А.: «Личные неимущественные права и безопасность человека в виртуальном пространстве/Лична неимовинска права и безбедност човека у виртуелном простору», Журнал зарубежного законодательства и сравнительного правоведения, 2023. г., бр. 1, стр. 13–24.

122 Тихомиров Ю.А./Тихомиров Ј.А.: «Правовой суверенитет: сферы и гарантии/Правни суверенитет: сфере и гаранције», Журнал российского права, 2013. г., бр. 3 (195). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/pravovoy-suverenitet-sfery-i-garantii> (датум приступа: 26.12.2023.).

123 Тихомиров Ю.А.: «Креативные регуляторы в правовом и виртуальном пространстве / Креативни регулатори у правном и виртуелном простору», Журнал российского права, 2023. г., бр. 3, стр. 5–16.

124 Решение Совета глав правительств СНГ: «О Стратегии сотрудничества государств – участников СНГ в построении и развитии информационного общества на период до 2025 года и Плана действий по ее реализации (Принято в г. Минске 28.10.2016)./Одлука Савета председника влада ЗНД: „О Стратегији сарадње држава – учесница ЗНД у изградњи и развоју информатичког друштва за период до 2025. године и Плану мера за њену реализацију“ (усвојена у Минску 28.10.2016)». У Стратегији 2016. године као главни правци сарадње земаља ЗНД у изградњи и развоју информатичког друштва одређени су: 1. хармонизација законодавства, 2. формирање заједничког информатичког простора, 3. развој економске, социјално-политичке, културне и духовне сфере живота друштва, и друго.

тализације података, развоја средстава за обраду и пружање удаљеног приступа дигиталним информацијама. У том смислу посебан акценат стављен је на стварање *националних интернет портала* о култури, историји и науци. На пример, у Русији, као што смо већ напоменули, Министарство културе је у складу са Указом Председника о националним циљевима и стратешким задацима развило пасош Националног пројекта «Култура». Појава такозваних «дигиталних права», укључујући и у области културе, актуелизује рад *Комисије за људска права земаља ЗНД* (даље – «Комисија»), јер *«потпуна заштита људских права могућа је само у оквиру одређеног друштва, конкретног културног простора са којим се појединац идентификује»*.¹²⁵

Узгред, ваља се сетити да је још у Статуту ЗНД (у члану 33) регулисано оснивање наведене Комисије, која представља консултативни орган ЗНД. Основни задатак рада Комисије јесте унапређење заштите људских права на простору ЗНД, као и израда предлога за усавршавање законодавства у области заштите људских права, укључујући и узимање у обзир културне специфичности земаља ЗНД. Предвиђено је да Комисија прати међународне обавезе које су земље ЗНД преузеле и да их подстиче.

Почетак рада *Комисије за људска права ЗНД* постао је могућ тек након потписивања (у октобру 2022. године у Астани)¹²⁶ *Протокола о изменама Конвенције ЗНД о правима и основним слободама човека*, који је променио поступак усвајања положаја о Комисији.¹²⁷

У састав Комисије за људска права ЗНД тренутно улазе представници Јерменије, Белорусије, Казахстана, Киргизије, Русије, Тацикистана и Узбекистана.

У циљу повећања популарности и приступачности културних вредности, како за грађане Русије, тако и за грађане других земаља, укључујући и земље ЗНД, договорено је стратешко усмерење у области дигиталне трансформације културне делатности Русије до 2030. године (у даљем тексту – «стратешко усмерење»)¹²⁸.

Стратешко усмерење обухвата шест пројеката који треба да допринесу иновативном развоју сфере културе, што ће, без сумње, омогућити коришћење ових сервиса и грађанима других земаља.

Слични национални пројекти постоје и у другим земљама ЗНД.¹²⁹ На пример, у Казахстану је усвојен национални пројекат «Национални духовни препород», усмерен на подизање нивоа културе, образовања и националног духа казахстанског друштва.

Основни циљ пројекта је очување национално-културног идентитета и популаризација културних производа, остварење уметничког и стваралачког потенцијала сваког Казахстана путем повећања њиховог квалитета и разноликости, очување националног кода и обнову културног идентитета.

Подизање културног нивоа друштва кроз промоцију националних вредности

Национални пројекат реализује се у три правца:

- ❖ правац промоција вредности: «Духовни препород» и развој државног језика – подизање интелектуалног потенцијала земље и статуса државног језика;
- ❖ правац «Дух земље» обухвата мере за повећање приступачности услуга у области културе, као и промоцију домаћих културних производа, укључујући и у иностранству;
- ❖ правац «Поколења независности» усмерен је на стварање нових могућности за младе.

125 Синюков В.Н.: «Личность в российской правовой системе: поиск новых подходов/ Личност у русском правовом систему: трагание за новым пристоупима», Журнал российского права, 2023. г., бр. 5, стр. 75–85.

126 Потписано од стране председника држава Белорусије, Киргизије, Тацикистана и Русије.

127 У почетку положај о Комисији за људска права ЗНД био је укључен у Конвенцију ЗНД о људским правима и основним слободама (члан 34). Међутим, пошто је 4. октобра 2022. Савет председника држава ЗНД усвојио нови Положај о Комисији за људска права Заједнице Независних Држава, члан 34 је изостављен, што је омогућило проширење састава Комисије укључивањем држава које нису учеснице Конвенције (Република Јерменија, Република Казахстан, Република Узбекистан).

128 Распоряжение Правительства РФ от 11.12.2023 № 3550-р «Об утверждении стратегического направления в области цифровой трансформации отрасли культуры Российской Федерации на период до 2030 года»/Решење Владе Руске Федерације од 11.12.2023. бр. 3550-р «О утврђивању стратешког правца у области дигиталне трансформације културне делатности Руске Федерације за период до 2030. године».

129 «Перечень национальных проектов в соответствии с Указом Президента К.К. Токаева № 67 от 7 октября 2021 года/Списак националних пројеката у складу са Уредбом председника К.К. Токаева, бр. 67 од 7. октобра 2021. године».

ЗАКЉУЧЦИ

Сумирајући горе речено, треба истаћи да:

1. У складу са Уставом Руске Федерације, *културна права* су право:
 - ❖ на слободу различитих видова стваралаштва и подучавања;
 - ❖ на учешће у културном животу и коришћење установа културе;
 - ❖ на приступ културним вредностима;
 - ❖ на заштиту интелектуалне својине.
2. Карактеристике *културних права* су:
 - ❖ духовни развој човека и усмереност ка стваралачком самоостваривању;
 - ❖ потреба да држава обезбеди гаранције за стварање услова за остварење културних права човека, а не развој културне индустрије, где се културна права у ствари негирају.
3. Стварање јединственог информационог простора у области културе мења формат приступа културним вредностима, појављују се такозвана «цифарска права», као што је право на приступ дигиталним информационим ресурсима о култури, као и нови појмови, на пример «цифарска/дигитална култура», «право власништва над јединственим дигиталним објектом у области културе», што захтева правну регулативу и механизме заштите «дигиталних права».
4. Право на слободу књижевног, уметничког, научног, техничког и других врста стваралаштва у условима дигитализације захтева дефинисање критеријума квалитетног «*културног садржаја*», као и измене законодавства у смислу правне заштите дигиталних културних објеката.
5. Основне препреке у остваривању *културних права* човека у условима дигитализације су:
 - ❖ недостатак друштвене рекламе о постојећим дигиталним информационим ресурсима о култури;
 - ❖ недостатак приступа интернету (нпр. висока цена услуге или географски фактор);
 - ❖ недостатак вештина коришћења дигиталних информационих ресурса о култури.
6. У оквиру стварања јединственог информационог простора у области културе посебан акценат треба ставити на формирање заједничког културног простора земаља ЗНД, који је усмерен на очување заједничких културних достигнућа совјетског периода, даљу сарадњу и међусобно обогаћивање култура и формира се с циљем:
 - ❖ јачања јединства народа земаља ЗНД путем приоритетног културног и хуманистичког развоја;
 - ❖ очувања историјског и културног наслеђа и његове употребе у васпитању и образовању;
 - ❖ преношења с колена на колена традиционалних норми, обичаја, навика и узора понашања;
 - ❖ стварања услова да свака особа на простору ЗНД оствари свој стваралачки потенцијал и приступ културним вредностима и културном благу, што је нарочито важно за остварење културних права човека.
7. Захтев за очување и заштиту традиционалних вредности у земљама ЗНД постаје све актуелнији, што захтева активирање рада Комисије за људска права земаља ЗНД, као и Савета за културну сарадњу и Савета за хуманистичку сарадњу земаља ЗНД.

Превод чланка са руског на српски језик је извршио ChatGPT – вештачки интелигентни језички модел развијен од стране OpenAI, уз минимално стручно садејство професора Божидара Митровића, доктора правних наука

Лектор: Љубица Наранчић

Соотношение международных и внутригосударственных правовых механизмов обеспечения культурных прав человека в Российской Федерации

Шульга Сергей Витальевич, ведущий научный сотрудник Института законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве Российской Федерации, кандидат юридических наук;

Савченко Елена Алексеевна, старший научный сотрудник Института законодательства и сравнительного правоведения при Правительстве Российской Федерации, кандидат юридических наук.

Резюме на русском языке

В данной статье исследуются различные аспекты и состояние международного, а также внутригосударственного правового регулирования отношений, возникающих в связи с признанием, обеспечением и защитой культурных прав человека. В настоящее время юридические гарантии обладания и реализации индивидом своих прав, включая культурные, приобретают особое значение с учетом наблюдаемой существенной политизации механизмов международно - правового воздействия на весь комплекс международных отношений, складывающихся в первой половине XXI столетия. Многие инструменты правовой регламентации этих отношений на международном уровне подвергаются деформации посредством субъективного толкования некоторыми государствами действующих в сфере прав человека международных правовых норм и принципов. С этой точки зрения представляет актуальность анализ того, как может и должна функционировать международно-правовая система для придания правам человека в области культуры необратимого характера. Содержание аннотируемой статьи подтверждает, что Российская Федерация последовательно выполняет свои международно-правовые обязательства в этой области, для чего приводит свое законодательство в соответствие с международным правом и трансформирует в отечественную правовую систему требуемые для этого международно-правовые нормативные положения. Приведены примеры участия Российской Федерации в международном сотрудничестве, имеющем перечисленные выше задачи.

Ключевые слова: права человека; культура; культурные ценности; международно-правовое регулирование; внутригосударственное законодательство; правовые гарантии; правовое пространство; договор.

The Proportion of the International and Domestic Legal Mechanisms for Providing the Cultural Human Rights in the Russian Federation

Sergei Shulga, leading researcher at the Institute of Legislation and Comparative Law under the Government of the Russian Federation, PhD in Law;

Helen Savchenko, researcher at the Institute of Legislation and Comparative Law under the Government of the Russian Federation, PhD in Law.

Summary in English:

Various aspects and conditions of the international and domestic (internal, national) legal regulation of the relations, which appear in the sphere of acceptance, recognition, provision and protection of the cultural human rights, are researched in this article. Nowadays the legal guarantees for possession, obtaining and realization his/her own rights, including cultural, by an individual, are acquiring special importance and meaning, especially taking into consideration the visible essential politicization of the mechanisms of the international legal impact on the whole complex of the international relations, emerging in the first part of the XXI century. Many instruments of international regulation of these relations are being subjected to deformation on the international level due to subjective interpretation of the existing international legal norms and principles, which are current in the sphere of human rights. This deformation and interpretation are effected by some countries. From this point of view it is very relevant to analyze how the international legal system can and has to function in order to make the human rights in the cultural sphere be irreversible. The contents of this presented article confirms, that the Russian Federation consistently fulfills its international legal obligations in this sphere and for doing this Russia brings its legislation into the line with the international law and transforms the required normative international legal regulatory provisions into its domestic legal system. In the article some examples of the Russian Federation participation in the international cooperation for strengthening the cultural human rights are shown.

Key - words: human rights; culture; cultural worth; international legal regulation; domestic legislation; legal guarantees; legal space (area); agreement.

Bibliography:

1. Alston P. *The EU and Human Rights* // Oxford Press, 1999.
2. An`Naim A.A. *Problems of Universal Cultural Legitimacy for Human Rights* // Washington D.C.: Brookings Institution, 1990, P. 331.
3. An`Naim A.A. and Deng. F. *Human Rights in Africa: Cross - Cultural Perspectives*, 1990.
4. Casese A. Clapham A, Weiler J. *Human Rights and European Community: Methods of Protection* // Nomos, 1991.
5. Casese A. Clapham A, Weiler J. *Human Rights and European Community: The Substantive Law* // Nomos, 1991.
6. Clapham. A. *Human Rights and the European Community: A Critical Overview* // Nomos, 1991.
7. Donnelly J. *Human Rights: a new standard of civilization* // *International Affairs* № 1, P. 74, 1998.
8. Fish S. *Working on the Chain Gang: Interpretation in Law and Literature* // *Texas Law Review*, 1982.
9. Gewirth A. *Human Rights: Essays on Justification and Applications* // University of Chicago Press, 1983.
10. Gewirth. A. *Reason and Morality* // Chicago University Press, 1978.
11. Gordon R.W. *Critical Legal Histories* // *Stanford Law Review*, 1984, P. 111.
12. Hansen S. A. *Economic, Social & Cultural Rights: Terminology and Potential Violations* // American Association for the Advancement of Science, 2000.
13. Ishay M. *The History of Human Rights. From Ancient Times to the Globalization Era* // Berkeley, the UK, 2004.
14. Janis M, Kay R, Bradley A. *European Human Rights Law. Text and Materials, the second edition.* // Oxford Press, P. 3-22, 2000.
15. Lauren P. *The Evolution of International Human Rights* // *Visions Seen*, Philadelphia, the USA, 2003.
16. Michelman F. *Law`s Republic* // *Yale Law Journal*, 1988.
17. Mitrović B. *The Original Meaning of the Word "Moscow" and the Russian Origins of Russian Statehood* // *KoloVenia*, Belgrade, 2014, p. 64 (see also pp. 25, 45, 48, 49).
18. Mitrović B. *KoloVeni (SloVeni) and the Continuity of Culture and Law* // *KoloVenia*, Belgrade, 2008, pp. 339–340, 443, 545, 684–685.
19. Mitrović B. *Vocalization of A as One of the Evidences that Lepenski Vir is the Source of (Russian) Culture* // Scientific-educational film in Russian. URL:
<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>
20. Mitrović B. *Vocalization of A, One of the Evidences that Lepenski Vir is the Source of Serbian Culture* // Scientific-educational film in Serbian. URL:
<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>
21. Ovey C, White R. *The European Convention on Human Rights (Fourth Edition)* // Oxford University Press, P. 1, 2006.
22. Raz J. *Legal Rights* // *Oxford Journal of Legal Studies*, № 4, 1984; *Ethics in the Public Domain: Essays in the Morality of Law and Politics* // Oxford Clarendon Press, 1994; *Free Expression and Personal Identification* // *Oxford Journal of Legal Studies*, № 4, 1991; *The Morality of Freedom* // Oxford Clarendon Press, 1988.
23. Reisman W. *Sovereignty and Human Rights in Contemporary International Law* // *American Journal of International Law*. Vol. 84. № 4, 1990.
24. Simmonds N.E. *Central Issues in Jurisprudence: Law, Justice and Rights, the Second Edition* // Sweet & Maxwell, the UK, London, 2002.
25. Tomuschat C. *Human Rights: Between Idealism and Realism* // Oxford Press, the UK, 2003.
26. Wacks R. *Understanding Jurisprudence - An Introduction to Legal Theory* // Oxford University Press, The United Kingdom, Oxford, 2005, P. 268, 276.
27. Williams A. *EU Human Rights Policies. A Study in Irony* // Oxford Press, 2004.

28. Andrichenko L. The legal problems of indigenous small-numbered folks cultural heritage preservation provision: the international and domestic aspects // The Journal of international and comparative law. Moscow, N 4. P. 17 - 32. 2019.
29. Anufrieva L. The proportion between domestic and international law // Moscow, Spark, P. 345. 2002.
30. Dashjan M. Law of information highways: the problems of the legal regulation in the Internet sphere. Moscow, 2007. P. 39.
31. Ivakina D. The cultural rights and freedoms of a human being and a citizen: the contents, methodology and classification // The Journal of the Russian Law. Moscow, 2020. N 4. P. 28 - 41.
32. Ivliev G. Culture and politics and the development of the legislation in the Russian Federation in the cultural sphere. Moscow., 2012. C. 86.
33. Likhatchev D. The Russian Culture, 2007, Saint Petersburg, Art Publishing house.
34. Lukasheva H. Law and culture // Proceedings of the State and Law Institute of the Russian Academy of Sciences. Moscow, 2012. № 5. P. 26-42.
35. Matvjeev A. Russia and international agreements concerning the execution of the foreign judicial decisions // Moscow journal of international law, Moscow, №2, 2004.
36. Neshatajjeva T. International organizations and law. New tendencies in the international legal regulation. Moscow, Academy of national economy at the Government of the Russian Federation, Moscow, 1999.
37. Savchenko H. The cultural human rights in the conditions of digitalization // The Bulletin of the Tomsk state university. Law.Tomsk. 2023. № 49. P. 151–164.
38. Sinjukov V. Person in the Russian legal system // The Journal of the Russian law. Moscow. 2023. N 5. P. 75 - 85.
39. Starostina I. Culture in the focus of the contemporary constitutional law // Constitutional and municipal law. Moscow. 2019. N 7. P. 13 - 18.
40. Talalaijiev A. The Constitution of the Russian Federation, international law and domestic law // The Moscow journal of the international law, Moscow, № 4, P.4, 1994.
41. Talapina E. The evolution of the human rights in the digital epoch Эволюция // Proceedings of the Institute of state and law of the Russian Academy of Sciences. Moscow, 2019. №3. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/evolyutsiya-prav-cheloveka-v-tsifrovuyu-epohu>.
42. Tchernichenko S. The theory of international law, vol. 1 and vol.2 // Moscow, Institute of international law, P. 148, 151, 156-160, 1999.
43. Tikhomirov J. The theory of competence, Moscow, Justitsinform, 2001. P. 26.
44. Tikhomirov J. The legal space. // Law. Moscow. № 4. 2017.
45. Tikhomirov J. The legal sovereignty // The journal of the Russian law. Moscow, 2013. №3 (195). URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/pravovoy-suverenitet-sfery-i-garantii>.
46. Tikhomirov J., Golovina A. Pljugina I. The legal area: boundaries and dynamics / monograph / edited by Tikhomirov J. Moscow, 2019. P. 15.
47. Tikhomirov J. Creative regulators in the legal and virtual space // The Journal of the Russian law. 2023. N 3. P. 5 - 16.
48. Tsinit syn S. The rights and security of a human being in the virtual area // The Journal of the foreign and comparative. Moscow. 2023. N 1. P. 13 - 24.
49. Varlamova N. Digital rights - Is that the new generation of the human rights? // Proceedings of the State and Law Institute of the Russian Academy of Sciences. Moscow. 2019. T. 14. № 4. P. 9-46.
50. Zimnenko B. The international law and the legal system of the Russian Federation (common part) / Statut, Moscow. P. 32 - 33, 182 - 183, 202, 209. 2010.

Непрекидност културе и права

ИЗВУД

8 7 6 5 4 3 1

Название «славяне» первоначально означало: «КолоВени*», как это записано в VI веке до новой эры азбучными буквами этрусской эпохи (справа налево) на Золотой скрижали, которая найдена в 1961 году в г. Санта Севера в Италии (древний этрусский г. Пиргий)

* КолоВени: (на)род почитающий Коло (ГОДовое циклическое движение Матери-Земли вокруг ее чада ЯРила/Солнца – в современном научном понимании: гелиоцентрическая система) которое Творит венец жизни на планете Земля

КолоВены

1 2 3 4 5 6 7 8

Правильное название древних слаВян, написанное современной русской АзБукой (буква «В» написана заглавной, чтобы была заметна слоговая идентичность с источником: этрусские азбучные тексты, необходимо читать по буквам, но трактовать по слогам)

слаВяне

1 3 4 5 6 7 8

Современное значение слова «колоВены» в русском языке (буквы «А» и «В» написаны заглавными, чтобы была заметна поэтапность трансформации)

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

Современное значение слова «колоВены/слаВяне» написанное современной сербской АзБукой (черным цветом представлена буква «С», поскольку неправильно прочтена, а буква «В» написана заглавной, чтобы подчеркнул идентичность)

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8

Название «слаВяне» записанное на английском языке (который сохранил многие колоВенские/слаВянские слова как: Год/ God; Арило/Year/year round; КолоВин/Halloween/шотланд. Хелувин)

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

Исходя из латинского и греческого непонимания азбучных букв, в немецком языке название колоВен пишут: SlaWen

ИЗВУД

4-1 8 7 6 5

Название «виныКоло» (записано в XI веке до н. э. сербским диалектом икавица в значении «колоВены») из города Сарды (по-лидийски Сфарда, сейчас Турция); русские азбучные буквы Лидийской эпохи обозначены цифрами 5, 6 7 8, а идеографический знак «Коло» пронумерован цифрами 4-1 для сравнения с тем же обозначением «Коло», записанным азбучными буквами на Золотой скрижали

Догма као негација науке и образовања

професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Резиме на српском језику

Рад анализира **присуство догме у науци** не само као израз неслободе и кршења права народа Рас/Срба да користи своја културна права и да слободно износи да је појам култура настао из српске/РасСенске речи Коло (што је очувано и у латинском језику: од појма *Colo*), већ и као **негацију саме науке**, што је и за образовање и друштво странпутица у екстремизам, јер је тежња за открићима и новим знањима као моћна вода која разруши бране и изазове потоп, те превазиђе старе научне заблуде. **Забране нових открића** о древној историји су посебан облик манипулације људима, те наметање **пустињских идеологија у Европи** доноси (потребну) веру али и катастрофе. У раду се износи конкретна технологија како се **антиСловенски политички ставови претварају у лингвистичка правила** (ултиматум је да се Кијев убудуће пише: *Kijiv*), чиме се води **Термиолошки рат против народа Рас/Срба/Словена**, ради његовог потискивања (геноцидом, измишљањем новоНарода, нових религија, нових цркава, нових језика, нових појмова). Рад разјашњава називе «Кијев» и «Москва», који имају исти божански, прехришћански корен и исти смисао, који је изникао из појма «**рАз/Рас**» и, следствено, из појма «**КолоВени**», те су хиљадама година представљали једну нераскидиву целину, јер припадају **РасСенској/Руској цивилизацији**, која има извориште у Лепенском Виру, пре 12 200 година. Рад демонстрира како водећи лингвисти у Србији затварају очи пред **мултидисциплинарним научним истраживањима и најновијим научним открићима**, преносећи, не само, у систему образовања већ и у средствима јавног (дез)информисања **давно превазиђена и нетачна «знања»** о топонимима, што и производи екстремизам и води у сукобе. Исто тако се разоткрива како музеји, избегавајући **рАзУмна и логична научна разјашњења**, робују догмама: јер «тако је рекао комесар», често из редова археолога.

Пристајање на незнање и постојеће научне догме доноси и негацију права на «**неужну одбрану**», које је једно од основних права у кривичном законодавству свих цивилизованих народа и онемогућава коришћење **културних права**, не само националним мањинама, него и већинским народима, па и највећем етносу у Европи – Словенима. **Право на самообнову** или **реконкисту** Запад признаје европским хришћанима. Самообнова као **регенерација** позната је и код гмизаваца и водоземаца и научници теже да је достигну и код човека, али безуспешно. Али **самоодбрана**, а ни **самообнова**, није допуштена православним Словенима управо због догми на које су пристали у науци. Српским генералима у Хагу је суђено, пре свега, због тога што су се осудили да се супротставе **војној агресији НАТО на Југославију**, док земље тог истог НАТО, и НАТО у целини, сада русофобијом осуђују «**безбедносне мере Русије у демилитаризацији и денацификацији**» у «**уКрајини**», и многи превиђају да је појам «**уКрајина**» створио Ватикан из просторног одређења «**оКрајина Руси-је**», водећи тако «Термиолошки рат» против народа Рас/Рус/Срба.

Одбијање и спречавање да се у средствима јавног (дез)информисања, не само у Србији, већ и на такозваном Балкану, а онда и у свету, објави простопроширена реченица да је из речи и појма **Коло** народа Рас, који се данас назива Срби (изведено из појма КолоВени преко конструкције *SorVeni*, а одатле *SorVeni*, до СорБен и даље СрБи, по Вуку Караџићу и налогу агента Ватикана Бартоломеја тзв. Јернеј Копитар), изведен појам **култура** у мезолитској епохи Лепенског Вира, представља негацију права народа Рас/Срба на своја културна права и своје културно наслеђе што је гарантовано и «**Фрајбургском декларацијом о културним правима**» и «**Конвенцијом УНЕСКО о заштити нематеријалног културног наслеђа народа Европе и Северне Америке**».

Кључне речи

Рас, КолоВени, Словени, КолоДар, култура, културна права, каленДар, Кијев, догма, образовање

1.1. Увод – Постављање проблема

1.2. «Актуелни догађаји у Украјини подстакли су дискусију и о неким језичким питањима. Једно од њих односи се на именовање украјинских градова.»¹³⁰

Рада Стијовић, научни саветник Института за српски језик САНУ, као уредница рубрике «Слово о језику»¹³¹ у листу «Политика», констатује да јој је привукао пажњу текст у коме се аутор «између осталог, позива на западне медије, који се „труде да руске облике земене аутентичним украјинским, који су старији од руских“»¹³²

Уредница се у овом разматрању исправно позвала на правило «**нашег** језичког стандарда», да је «реч исправна „у оном облику који је усвојен и укореењен у јавном изразу, како год се односио према изворној структури“» Ауторка је одбацила иницијативу западних медија који се «труде да руске облике земене аутентичним украјинским, који су старији од руских», јер се позвала и на «Речник староукрајинског језик 14 – 15 века (Словник староукрајинској мови 14 – 15 ст.)»,¹³³ пошто су у овом, дакле украјинском речнику објављеном у време СССР, забележени облици «Киев(ь)» и «Харков».

Али у овом раду видимо да је процес мењања назива не само део перманентног, неприметног «Терминолошког рата» против народа Рас (Срба и Руса), већ перманентан процес промене свести ради потискивања тог словенског народа, ради отимања нашег материјалног и нематеријалног културног наслеђа и наших простора.

2. Материјали и методе

У вези са овом расправом и овим радом треба приметити да се:

1. захтев за «**украјинизацијом**» древних назива појавио у «**западним медијима**»,
2. да је «Речник староукрајинског језик **14 – 15 века** (Словник староукрајинској мови 14 – 15 ст.)»¹³⁴ **издат 1977. и 1978. године, у време СССР**, чији су пучисти – большевици и формирали Украјину као државотворну творевину, која никада до тада није постојала.

Рада Стијовић, научни саветник Института за српски језик САНУ, није подлегла општој русофобији «западних медија», да се мора одбацити све што је на било који начин везано са Русијом, коју «западни медији» на почетку XXI века демонизују, као и руски народ, као што су крајем XX века демонизовали српски народ и **развалили на основу тога Југославију**. Али је Р. Стијовић узела здраво за готово оно што пише у речнику Украјинског језика XIV и XV века, који је састављен 1977. и 1978. године у време СССРа. Не може један професор или ванредни професор, научни саветник Института за српски језик, да прочита све књиге на свету које су разматрале питање – како је настала реч Кијев.

Али се на ово тумачење надовезала и Ксенија Кончаревић, редовни професор Филолошког факултета у Београду, која је у рубрици «Међу нама» у листу «Политика» објавила обиман текст под називом: «**О пореклу топонима Кијев**»¹³⁵.

Но, ни овај редовни професор Универзитета у Београду није се позвала на опширну мултидисциплинарну расправу у енциклопедијском издању «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права»,¹³⁶ у којем сам изложио текстуелно, графички, са свим фуснотама и сликовно на маргинама – **како је настао назив Кијев** и како је тај појам везан за појам Москва. С обзиром на то да је ова књига објављена још 2008. године, она није обојена навијачки, како се сада сви поларизују у вези «**актуелни(х) догађаја у Украјини, (који су) подстакли дискусију и о неким језичким питањима**».

130 Рада Стијовић, «Слово о језику: Кијев и Харков или Кијив и Харкив», додаток «Култура, Уметност, Наука», уз дневне новине «Политика», субота, 2. април 2022. година стр. 10 додатка.

131 Рада Стијовић, научни саветник Института за српски језик САНУ rada.stijovic@isj.sanu.ac.rs и уредник часописа Језик данас Матице српске ms@maticasrpska.org.rs

132 Рада Стијовић, «Слово о језику: Кијев и Харков или Кијив и Харкив», додаток «Култура, Уметност, Наука», уз дневне новине «Политика», субота, 2. април 2022. година стр. 10 додатка.

133 Објављеном према истом разматрању у издању Украјинске академије наука 1977. и 1978. године, дакле у време СССР, како аргументује ауторка.

134 Објављеном према истом разматрању у издању Украјинске академије наука 1977. и 1978. године, дакле у време СССР, како аргументује ауторка.

135 Ксенија Кончаревић, доктор филолошких наука, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду: «**О пореклу топонима Кијев**», рубрика «Међу нама», дневни лист «Политика», петак, 8. април 2022. године, стр. 14.

136 проф. Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, стр. 130, 131, 292, 293, 560

И научни саветник Рада Стијовић и редовни професор Ксенија Кончаревић, доктор филолошких наука, могле су да се не позову на рад професора Божицара Митровића, доктора правних наука, по питању начина писања и порекла назива Кијев, али нису могле да мимоиђу легендарну расправу најпознатијег слависте XX века, Олега Николаевича Трубачова, у књизи «Етногенеза и култура древних Словена»,¹³⁷ која је, управо мојим заслугама преведена на српски језик,¹³⁸ на основу сагласности издавачке куће «Наука» Руске академије наука и његове супруге Галине Александровне Богатове,¹³⁹ познатог лингвисте, запослене на дужности руководиоца и виши научни саветник Одељења историјске лексикологије и лексикографије Института руског језика РАН. У тој расправи легендарни Трубачов је разобличио један битан фалсификат о настанку речи Кијев.

3.1. Резултати

Игнорисањем мултидисциплинарних истраживања и аутистичношћу факултета Универзитета у Београду, чији научници игноришу српске научнике који раде на факултетима у иностранству, не само да су читаоци листа «Политика» ускраћени за важну расправу Трубачова него је и политичка сцена у Србији ускраћена за разумевање дугорочних намера и планова на простору такозване Украјине.

Професорка Кончаревић је изнела да је проф. Рада Стијовић «консултовала репрезентативни „Етимолошки речник руског језика“ Макса Фасмера, где се овај топоним (Кијев) доводи у везу с придевом образованим од прасловенске именице „**киј**“ (дрвени маљ, палица, батина; чекић), уз потврде из више словенских језика, укључујући и српску топонимију.» Што се тиче Фасмера, његов речник је објављен у Немачкој, на немачком језику под називом «**Russisches etymologisches Wörterbuch**», који је на руски превео и допунио академик Руске академије наука, Олег Николајевич Трубачов: «Етимолошки речник руског језика», и објавио у Санкт-Петербургу 1996. године.

Професорка Кончаревић правилно наводи: «*Међутим, у етимологији лексема и фразеологизама веома је важно узети у обзир и чињенице из културне историје*» и предлаже да се узме у обзир тумачење летописца Нестора, који се позива на легенду о оснивању града на Дњепру: «*по казивању најстаријег летописца „Повест временых лет/Повест о давним годинама“», по којој је назив Кијев наводно настао по једном од три брата чије је име било **Киј**.*» Проф. Кончаревић закључује: «*По предању, овај топоним, дакле, значи Кијев град (град брата Кија)*» али наводи и старије изворе: «*Херодот помиње град **Хелон**, богати град на Дњепру, а **Хелон** је, по тумачењу проф. Морошкина, превод назива Кијева – „Дрвен град“, односно посрбљено: „Дрвенград“.*»

Тим захтевима се отворено придружио и Институт за хрватски језик и језикословље: «*Potaknuti čestim medijskim upitima o načinu pisanja ukrajinskih toponima zbog novonastale situacije **Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje** preporučuje da se **ukrajinski toponimi** navode prema ukrajinskome, a ne prema ruskome jeziku.*

*Znanstvenici Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje pozivaju sve medijske kuće u Hrvatskoj da se u svojim izvješćima služe ukrajinskim imenima gradova i naselja: **Kijiv** (uz tradicionalni naziv Kijev), Ljviv, Harkiv, Dnjipro...»¹⁴⁰*

Е, сад ту имамо битне саучеснике филолошког и историјског злодела против Словена кроз фалсификовање назива града Кијева:

1. **западне медије**,
2. **совјетске-квази научнике** односно большевичке/хазарске творце новоНације «уКрајинце» и нове, до тада непостојеће државе «уКрајине», што значи и
3. њихове **куклоВоде** из Ватикана (луткаре који повлаче конце марионетама), који су из појма «оКрајина Руси» системским радом извели појам «уКрајина»,
4. **немачке, односно иностране специјалисте за руски/словенске језике**, какав је и Фасмер, и многи други који нису били СлоВени: Даљ, Де Куртена (за руски, у који су уводили сваки по 50 000 страних речи да би га изменили), у Србији проф. др Егон Фекете, проф. др Иван Клајн (који је «признао» да се у Србији говори и бошњачки језик¹⁴¹),

¹³⁷ «Етногенеза и култура древних славян», Институт руског језика РАН «В. В. Виноградова», Наука, Москва, 2003, стр

¹³⁸ Олег Николаевич Трубачов: «Етногенеза и култура древних Словена», Пешић и синови, Београд, 2005. година,

¹³⁹ Главный редактор словаря исторического жанра — «Словаря русского языка XI—XVII вв.» (15-26 тома).

¹⁴⁰ <http://ihj.hr/clanak/u-pisanju-ukrajinskih-imenamjesta-sluzite-se-ukrajinskim-jezikom/7573/>

¹⁴¹ Божицар Митровић: «Одбор за стандардизацију српског језика САНУ „мариљиво, темељно, стручно и научно утемељено и мотивисано обавља изузетан посао“ фразира министар културе Владан Вукосављевић, при избору новог председника Одбора за стандардизацију српског језика, јер очигледно не прати шта је овај одбор радио. Иван Клајн је по министру «стручно и научно» утемељено да се у Рашкој

5. можда је аутор издања: «О значени имени руссов и славян»,¹⁴² проф. Морошкин Федор Лукич, погрешно ишчитао Херодота – тако да нису само Грци и Римљани фалсификовали слоВенске називе, јер Херодот правилније наводи назив Кијева: Хелон, што би ваљало читати као «Колон», или «КолоВен» а не како предлаже проф. Морошкин – «дрВен»,
6. професоре пропалог Брозовог језуитско-бољшевичког система (који је можда и бољи него овај постојећи режим у коме ни бивши председник државе није могао на телевизији да понови на којем је одсеку и којег факултета одбранио лажни докторат) али су уистину и даље, вероватно несвесно, део тог система – непрекидног фалсификовања историје СлоВена на нивоу «ДрвенГрада»,
7. Херодота и друге историчаре који су служили војној и трговачкој елити придошлица из Египта, које називамо Грци, иако Херодот даје најкоректнију верзију «Терминолошких промена» јер наводи да се град звао «Хелон», што упућује да је у основи био назив «Хелиос/Илиос» односно «Коло», које Грци, као придошлице, нису могли да схвате као кретање/Коло, већ су посматрали као статично Сунце/Хелиос/Илиос, одакле и измишљени назив «Илири» за КолоВене,
8. тако да овој удруженој групи саучесника у фалсификовању назива «Кијев» треба несумњиво придодати и «америчке» професоре и семитологе Голба и Прицака,
9. репрезентативну установу за заштиту споменика културе Србије (коју ћу цитирати у току ове расправе) а која се неосновано позива на археологе бољшевичког режима и њихове догме да гробља у сред Србије нису могла бити српска, већ «грчка», а једнобрдне православне цркве проглашавају да су траг романике, иако је очигледно да су то, више него преблаго речено – «неосноване тврдње».

Сматрам да навођење у науци нечијих грешака не треба никог да погађа јер наука није апсолутна истина и наука напредује пре свега управо благодарећи критикама претходно изнетих ставова.

4. Излагање научне новине овог и претходно објављених радова аутора

Констатацију да називи главних градова савремене Русије и Украјине, «Москва» и «Кијев», имају исти корен и исти смисао, ниједан етимолог, односно носилац «етимолошке науке», неће прихватити, па ни узети у озбиљно разматрање. Али то није проблем јер је и сама «етимолошка наука» постала супротност науци, јер искључује мултидисциплинарна истраживања и своди се на филолошко посматрање словних и других филолошких промена, што је често погрешна и недовољна методологија, како показује и ова расправа.

4.1. «А» као «Аз» и Коло нестварне Божанске лепоте са Лепенског Вира

Лепенски Вир је пре свега опсерваторија, али и ризница «знања и обичаја који се тичу природе и свемира», која цели покрет научника и љубитеља Лепенског Вира покушава да заштити и очува под називом: «Аз Лепенског Вира – Коло Дарни ОСВИТ КУЛТУРЕ 21. јуна», у 6 сати, на дан дугоДневице, јер се управо на дан дугоДневице са позиције археолошког налазишта а сада испод Музеја Лепенски Вир види како Сунце у облику круга и својим зрацима око планине Трескавац на супротној страни Дунава – формира божанске лепоте «А», које су наши древни слоВенски преци КолоВени схватили као «Аз» то јест као ПраПочетак/СветоВид.

То је управо оно што је била највећа вредност Лепенског Вира:

- i. за настанак културе пре 12 200 година а
- ii. и данас је за нас неуге у XX и XXI веку.

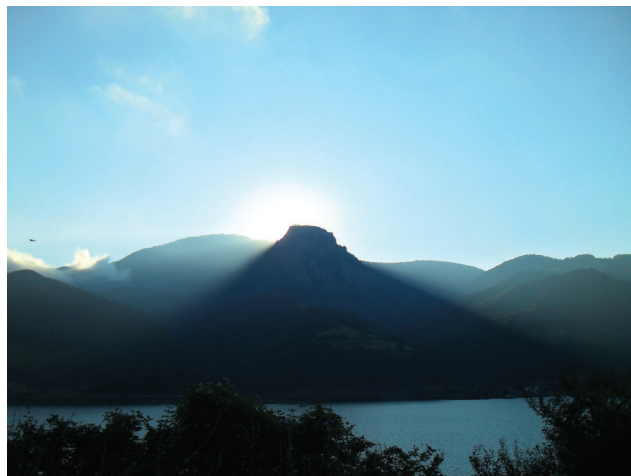
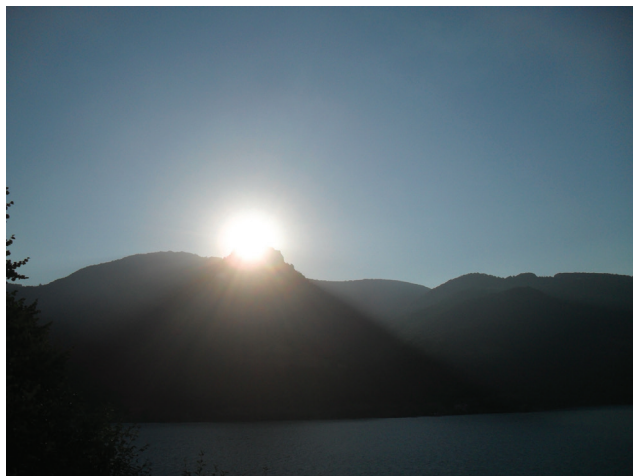
На Дан летњег солстиција (Сунчевог стајања) односно КолоВрата, више од 12 хиљада година, Сунце изађе као КРУГ на супротној страни од археолошког налазишта Лепенски Вир над планином Трескавац и својим Сунчевим зрацима око те громовима заравњене планине формира слово «А». Тај визуелни феномен древни СлоВени/КолоВени су сматрали као «Аз» односно ПраПочетак/ПраИзвор, то јест као Божанско «Коло», јер су приметили да се оно креће и има одређену цикличност.

области Србије «говори бошњачки језик», што је Клајн објавио у «стручном» тексту «Три питања и три одговора» (питања су наравно била измишљена од самог аутора). «Људи да ли је то могућееееееееее?» Ето то је одјек таквог темељног посла који «често нису присутни у јавности», што је права штета јер бисмо, могуће, и одбранили српски језик од комадања и стварања новоНација. Постоји једна опробана технологија, да су највећи специјалисти за српски, па и за руски језик, увек били људи који уопште нису Словени.» Коментар уз текст у листу «Политика»: «Tanasić na čelu Odbora za standardizaciju. Dosadašnji predsednik Ivan Klajn razrešen dužnosti na sopstvenu molbu» 12.12.2017. <https://www.politika.rs/sr/clanak/394345/Tanasić-na-celu-Odbora-za-standardizaciju>

142 Проф. Морошкин Федор Лукич: «О значени имени руссов и славян», штампано у Универзитетској типографији, у Москви, 1840. године.

4.2. Веза небеског «Аз» и КолоВрата у виру Дунава

Лепенски Вир је – **вир**, или како је указивао приликом ископавања Лепенског Вира архитекта Предраг-Пеђа Ристић: то су три вира различитог пречника, врло снажна, опасна по живот али за зналце какав је био Пеђа Ристић то су три вира способна да пренесу и човека и чамац са једне обале на другу и да га у том моћном кругу/колу врате на обалу са које је кренуо.

Фотографије бр. 1а и 1б: фотографије архитекте Христивоја Павловића, од 22. јуна 2015. године

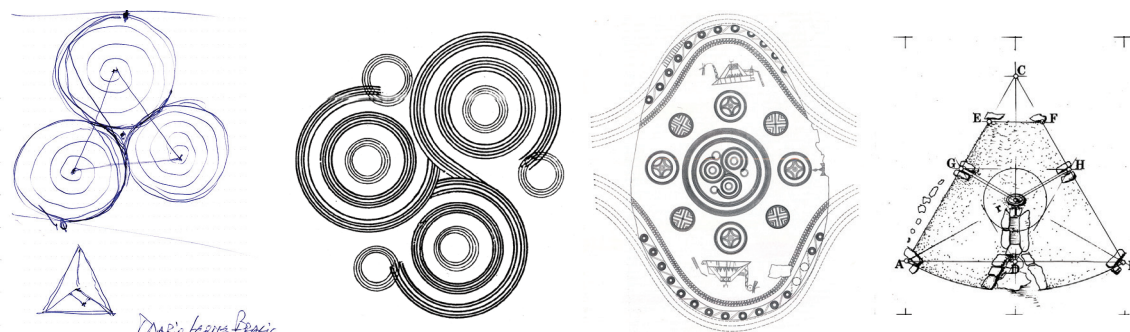
Различите фазе «рађања» Сунца и формирања «А/Аз» над и око планине Трескавац, у 6 сати на дан дугоДневице (21. јуна), на супротној страни од археолошког налазишта Лепенски Вир

Огроман је допринос тог природног феномена (Лепенског) **вира** Дунава преко кога су, пре више од 12 000 година, наши древни преци схватили **круг**, и космичку **год**-ишњу цикличност. Али је значај и Пеђе Ристића који је демонстрирао тај **кружни принцип вира** што је омогућило да обновимо та **циклична знања** и **веде** древних КолоВена/СлоВена и схватимо порекло савремених знања и обичаја Срба о појмовима који се тичу природе и свемира.

Фотографије 2а и 2б су снимак екрана (скриншот) из филма ТВ Београд: «Са мајтом у Лепенски Вир»: Архитекта Предраг Пеђа Ристић не плива, али га вир Дунава носи са једне обале на другу и обратно, и не весла али и чамац и њега Вир преноси са десне на леву обалу («о десницу»: по кретању Сунца, односно казаљке на сату), и опет враћа на десну обалу Дунава, на археолошко налазиште Лепенски Вир¹⁴³

143 <https://patriot.rs/kako-je-prof-dr-predrag-ristic-pedja-isus-zapoceo-dekonstruisanje-srejoviceve-price-o-lepenskom-viru/?lang=lat>

Скица бр. 3а: Скица Марија Леоне Бралића из 2023. године коју је мени нацртао да објасни структуру три вира у Лепенском Виру помоћу којих је арх. Пеђа Ристић препливавао Дунав, што представља и КолоВратну космогоничку древних Словена коју сам ја појачао

Скица бр. 3б: КолоВратни исечак са кнемиде/потколенице војника/перјаника из Горње Винче,

Скица бр. 3в: Кнемида/подколеница словенског/српског војника/перјаника из Горње Винче, епоха Гласинац, 1800 г. п.н.е. (скица према Боривој Човић: «Од Бутмира до Илира», Веселин Маслеша, Сарајево, 1976. г., стр. 276),

Скица бр. 3г: скица кућишта наших словенских предака у Лепенском Виру урађена са тачком С од стране архитекте Пеђе Ристића: забелешку да је то његова скица написао је 2016. године приликом снимања филма «Тајна руског храма» Божидара Митровића о тим значајним закључцима Пеђе Ристића

Појам «вир» очуван је скоро неизмењен у многим језицима, због чега, основано, можемо претпоставити да је имао божанско/сакрално значење на огромном простору:

- ❖ у српском језику: **вир**, **вртлог**,
- ❖ у руском језику: **вир**, **вырь**, водоворот, **коловорот** быстрого течения; водокрут, водоверть, **вихрь**, заверть, вихор, суводь, сувой, сулой, вороть, куноворот, крутень, закрутень: «По морю плыл, да и попал в **вир**. Пошел в мир, да попал в **вир**, в соблазн» (все согласно электронному словарю: АBBYY Lingvo 12 языков)
- ❖ в пољском језику: **wir** (Google преводацац), kołowrotek, kołowrót, młyn, odmet, wir (АBBYY Lingvo)
- ❖ у енглеском језику: **whirlpool** [ˈ(h)wɜːlpuːl], vortex [ˈvɔːteks]; swirl [swɜːl] (АBBYY Lingvo) у овом последњем могуће је да је очувано идеографско значење **S** као КолоВрата: swirl,
- ❖ у данском језику: **hvirvel** (Google преводацац),
- ❖ у шпанском језику: **vórtice**, remolino
- ❖ у италијанском језику: **vortice**, gorgo, risucchio, mulinello;
- ❖ у ирском језику: **vortex**, guairneáin (Google преводацац),
- ❖ у латинском језику: **vorago**, (Google преводацац),
- ❖ у латишком језику: **virpulis** (Google преводацац),
- ❖ у македонском језику: **вир** (Google преводацац),
- ❖ у немачком језику: **Whirlpool**,
- ❖ у словачком језику: **virivka**
- ❖ у чешком језику: **vířivá vana**, **virivka**,
- ❖ у турском језику: **girdap**, (АBBYY Lingvo)
- ❖ у оУкраинском/Украинском језику: вир, коловорот, омут, водоворот,
- ❖ у румунском језику: **vârtej**
- ❖ на финском језику: tuulenpyörre, vihuri
- ❖ у грчком језику: ανεμοστρόβιλος (anemostróvilos/торнадо).

Без обзира на све препреке научним истраживањима, ми и данас несумњиво знамо, па чак и видимо да **21. јуна у 6 сати, на дан дугодневице**, на Лепенском Виру **Сунце својим кругом** и **зрацима** око планине Трескавац формира божанске лепоте «**A**» односно «**Aз**».

4.3. «Аз» Лепенског Вира као први корак ка вокализацији А и језику народа РАС

На моју иницијативу је 21. јуна 2021. године на Лепенском Виру екипа сниматеља и извођача реализовала **експерименталну реконструкцију «вокализације звука А»**, како су опонашањем тог **Aз** на супротној страни Лепенског Вира и наши древни преци пре 12 200 година дошли до **првог звука «А»** које је било и смислено «**Aз**», као први корак ка говору и првом језику народа «**РАз**» односно «**Рас**»,

како су Срби себе називали до 1848. године, када је Беч Србима дао аутономију у оквиру Српске Војводине и убедио их да је то (сакрално/божанско) **Рас** – погрдан, угарски назив за Србе **РАс**, што је апсолутно нетачно.

Графичка композиција бр. 4: Наши древни преци су били фасцинирани Божанском лепотом А (Аз) па су га опонашали стварајући округлим УСтима «ваздушни стуб» те су успели да изговоре први артикулисани звук «А» који је имао и сакрални смисао «Аз»

Опонашањем божанског А (Аз) наши древни преци су кроз кружни отвор УСта стварали «ваздушни стуб» и успели да изговоре први артикулисани звук «А» који је имао и сакрални смисао «Аз». Истом техником данас логопеди успевају да омогуће великом броју деце да проГоворе. Ми смо 21. јуна 2021. године, уз садејство др **Снежане Тодоровић, клиничког логопеда**, успели да извршимо експериментално снимање и реконструкцију испред хоризонта планине Трескавац, како се логопеди довијају да мотивишу децу да опонашају то Аз, чију заштиту покушавамо да остваримо. Учешће др Снежане Тодоровић, клиничког логопеда, у реконструкцији **прве вокализације А144** – опонашањем А/Аз Лепенског Вира, управо применом метода логопеда, има огроман значај као први корак у новим научним истраживањима у том смеру.

О реконструкцији **вокализације** првобитног смисленог гласа «А», опонашањем божанске лепоте «А» око планине Трескавац на основу примене метода савремених логопеда снимљен је 21. јуна 2021. године на Лепенском Виру научно-образовни и документарни филм на српском језику¹⁴⁵ који је доступан на YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>

О томе је истом приликом снимљен и филм на руском језику, који је доступан на YouTube¹⁴⁶

<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>

Истог дана, преко ZOOM Интернет система, узео сам учешће и на Међународној научно-образовној конференцији, коју је организовала Руска академија наука, и укратко сам известио и учеснике те конференције о овој експерименталној реконструкцији **прве вокализације А**, како је остварена на Лепенском Виру пре десет хиљада година.

Уз помоћ младих из уметничког ансамбла «Талија», 15. септембра 2021. године у центру Београда, у ул. Кнез Михаилова, «испред чесме» и Филозофског факултета, извео сам јавну презентацију и реконструкцију вокализације првобитног смисленог гласа «А», опонашањем божанске лепоте «А» око планине Трескавац, на основу примене метода савремених логопеда и применом етнографских знања очуваних на селу звиждањем на уста и на прсте која је доступна на YouTube¹⁴⁷

<https://www.youtube.com/watch?v=7VRi31LgrlI>

144 Стручни израз «вокализација А» сам чуо од Снежане Тодоровић, клиничког логопеда, при реконструкцији коју сам иницирао.

145 «Prof. V. Mitrovic: **Vokalizacija A**, jedan od dokaza, da je Lepenski Vir – izvor srpske culture»

сниматељ: Срећко Стојковић, фото: Саша Илић, демонстратор: Тијана Павловић, дизајнер: Урош Смилевски, постпродукција: Слободан Станковић.

146 «Проф. Б.Митровић: **Вокализација А** одно из доказатељств, што Лепенский Вир – исток (Русской) културе», сниматељ: Срећко Стојковић, фото: Саша Илић, демонстратор: Тијана Павловић, дизајнер: Урош Смилевски, постпродукција: Слободан Станковић.

147 prof. Bozidar Mitrovic: SVE JE KOLO — Multidisciplinarna istrazivanja protiv SANU ISTINE

<https://www.youtube.com/watch?v=7VRi31LgrlI>

Као ауторитет у овој области и професор:

1. отворио сам годишњи концерт културно-уметничког ансамбла «Коло» на Коларцу у октобру 2008. године, када је и моја књига «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» представљена на Међународном сајму књига, на штанду Министарства српске дијаспоре,
2. на позив УНЕСКО и Руске академије наука 27. новембра 2018. године, на «X Међународном научном форуму невладиних партнера УНЕСКО», одржаном под називом «Наука за добробит човечанства», као један од излагача, објаснио сам да је реч **култура настала из српске речи Коло**, и да од тада постоји **континуитет културе**, што сам илустровао са три марака, које су за време мог излагања биле приказане на два велика екрана:

Илустрације за марке 5а, 5б, 5в: Компаративна илустрација **НЕПРЕКИДНОСТИ (слоВенске/српске) КУЛТУРЕ** у облику три јубиларне марке:

Илустрација 5а. приказ божанског **А/Аз** на Лепенском Виру у време дугодневице, 21. јуна;

Илустрација 5б. **Аз** у форми **Коло** на кнемиди/потколеници из Горње Винче 1800 г.п.н.е. и

Илустрација 5в. **Аз** на Покровском саборном храму у облику централне куполе, док остале куполе својом симетријом великих и малих купола разјашњавају да је **Аз – Коло**

50

4.4. Првобитно значење речи **СлоВени – КолоВени**

У коментару објављеном у рубрици «Међу нама» проф. Ксенија Кончаревић се позвала на Макса Фасмера и његов «Етимолошки речник», где има на десетине, често погрдних, разјашњења о првобитном значењу речи Словени. Али наука се развија и ја сам дао, на савременом нивоу развоја науке, најпрецизнија научна разјашњења, да је из речи «КолоВени» настала реч «СлоВени», да је из речи «Коло» настала реч «култура», а то води и разјашњењу – како је настала реч Кијев.

4.5. Како је из речи **Коло** у епохи Лепенског Вира настала реч «**култура**» и систем тајних знања **СлоВена: «КолоДар»**

Већ 12 200 година Сунце сваког јутра на дан дугодневице, значи 21. јуна, а преступне године 20. јуна, у 6 сати и 6 минута, на супротној страни археолошког налазишта и музеја Лепенски Вир, изрони над планином Трескавац и својим кругом и зрацима, божанском лепотом, формира око те планине слово «**А**», што су наши слоВенски/српски преци схватили, не као статично «**А**», већ као «**Аз**», односно као циклично «**Коло**», које се и дан-данас материјализује/одражава на пресеку дрвета, у виду **год-а (года)**, и у виду папиларних кругова на прстима човека, што им је омогућило да у Лепенском Виру систематизују тајно знање «**КолоДар**», које ми данас називамо «**каленДар**», и да прецизирају **годину** дана као време васкрса природе, захваљујући чему су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота, чиме су одредили и појам **културе**, јер су у Винчи почели да саде/жртвују **семе житарица** (део летине) у браздама (којима су опонашали дух Божиј/Сунчеве зраке), и на истом месту убирају летину, због чега су почели и да граде куће од (божанског) дрвета. Због тога су у свету прве куће/коче из (боженственог) дрвета као и зрна пшенице, нађени управо у Винчи, име којој је било **Раз/рАс (род ПраПочетка)**, јер је то била родна/персонална цивилизација, у којој се припадност целини одређује преко рода а не преко територије. ПраПочетак за њих је било управо **Коло** (графички представљено као: крст Сунца +, крст Мајке-Земље +, крст ноћног Сунца + јер су делили небо на три крста, да би лакше пратили то привидно кретање Сунца), које ствара венац живота на Земљи, па су себе звали **Рас**, али и **КолоВени**, од чега је настала реч **СлоВени**.

ИМЗЛВЈ2

8 7 6 5 4 3 1
Назив «Словени» је значајно: «КолоВени*», како је то исписано здесна на лево, Азбучним (хириличним) писмом етруске епохе у VI веку пре нове ере на Златној плочици нађеној 1961. године у градићу Санта Севера у Италији (етруски град Пиртиј).

* КолоВени: (народ који поштује Коло (ГОДИШЊИ циклус кретања планете Мајке-Земље око Сунца – савременим речником: хелиоцентрични систем), које ствара «лепац живота» на планети Земљи.

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8
Правило писање древног назива «Словени» савременом српском Азбуком: слово «В» је велико ради уочавања слоговне идентичности са изворником (Етруске азбучне текстове треба читати по словима али тумачити по слоговима)

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8
Савремено значење имена «КолоВени», написано савременом српском Азбуком (слово «С» је исписано црном бојом јер неправилно прочитано, а слово «В» је велико да би се уочила слоговна идентичност)

сЛАВјане

1 3 4 5 6 7 8
Савремено значење речи КолоВени (Словени) написано на руском језику (Слова «А» и «В» су велика да би се лакше уочио процес трансформације изворника)

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8
Назив «Словени» (КолоВени) исписан на енглеском језику (који је очувао многе колоВенске/слоВенске речи као што су: Јолд/God; Арило/Year/year round; КолоВини/Halloween/шкот. Хелувин)

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8
Следени латинско и грчко несхватање азбучних слова Немци име КолоВени пишу: SlaWen.

ИМЗЛВ

4-1 8 7 6 5
Назив «ВиниКоло» (икавска варијанта имена «КолоВени/СлоВени» из XI века пре н. е.) из града Сард (сада у Турској), написан азбучним/хириличним словима (означеним бројевима 5,6,7,8) лидијске епохе и идеографским знаком «Коло» (означен бројевима 1-4 ради упоређења са етруским азбучним натписом «Коло» на Златној плочици).

Графичко разјашњење бр. 5: Првобитно значење речи **СлоВени** је било – **КолоВени**

После 12 200 година открио сам то древно знање и чињеницу да је реч **култура** настала из српске/древне руске речи **КОЛО**, која је трансформисана у KVLV, затим у CVLT/Kult. Чак је и у латинском језику сачувано да је реч култура настала из речи COLO/Коло. Због те једноставности најстарији поглед на свет (мировозрење) древних СлоВена, који су себе називали **КолоВени**, био је **генијално једноставан**: «Све је **Коло**» (циклично јединство кретања Мајке-Земље око Сунца, природе и човека), на основу чега су систематизовали и цикличност **0/нуле** и веру **рАЗУма** – да се преци васкрсавају божанским чудом – рађањем деце, због чега су правили и праве васкрсне и славске колаче и неке храмове у фалусном облику пише (одатле: Пиза).

Научно разјашњење да је првобитно значење речи «**СлоВени**» било «**КолоВени**» и да је непосредно било везано за појам «**РАЗ/Рас**», те да је реч «**култура**» настала у епохи Лепенског Вира из српског/древноРуског појма «**Коло**», успео сам да изложим и визуелно представим помоћу три јубиларне мар-

ке, 27. новембра 2018. године на **X Међународном научном форуму УНЕСКО и Руске академије наука**. То су парадигме које отварају потпуно нов поглед на историју човечанства.

Моје радове о томе достављао сам у дужем временском периоду и неколицини ректора Универзитета у Београду, али они као да су на све то остали и неми и слепи. Једино је ректор Бранко Ковачевић омогућио да један дан научне конференције «На изворишту културе и науке» (коју сам ја иницирао и једини финансирао 2012. године), одржимо у Свечаној сали Ректората Универзитета у Београду и то само због тога што је са мном била његова колегиница, Јасмина Вујић, прва жена декан Факултета за нуклеарни инжењеринг Универзитета Калифорније, у Берклију. Моје радове сам неколико пута достављао декану Филолошког факултета и поклањао библиотекама овог факултета у Београду. Али ни професори ни факултет нису организовали било какву дискусију поводом тих научних открића. Нису ми дозволили да изложим ова открића на скуповима слависта, нити на скуповима такозваних византолога који су били организовани на овом факултету Универзитета у Београду, који заузима 560 место на Шангајској листи универзитета, без обзира на то што сам се преко 33 године бавио научним радом на водећим универзитетима у Москви, и што сам одбранио докторски рад на универзитету који је 86 на тој истој Шангајској листи универзитета, и по сто пута строжијим критеријумима него што се бране докторати на Балкану.

Сама реч «**етимологија**» добила је данашњи смисао и научни карактер не тако давно, потиче од грчког термина *ετυμολογία* (έτυμολογία) – истинит, и речи *λογία* (λογία) – учити, наука¹⁴⁸. Данас се ова реч користи за одређивање «*порекла речи или морфеме, односно, то је област науке о језику која се бави изучавањем првобитне структуре, из које је формирана реч, и утврђивањем елемената његовог старог значења, изучавањем извора и процеса формирања лексичког система једног језика*».¹⁴⁹

Као што се из ове расправе види, основни проблем етимологије је у томе је што се без мултидисциплинарних истраживања не може изучити првобитна структура речи, из које је формирана савремена реч, која је предмет анализе, што је био случај и са речју Словени¹⁵⁰ и са речима Кијев, Москва, Крит.

4.6. Како је из речи **КолоВени** настала реч Крета/Крит

Да би се схватила идентичност значења речи «Кијев» и речи «Москва» мора се прво схватити порекло речи «Крит».

Неправилно ишчитан назив **КолоВе(ниЈА)** утицао је да се погрешно ишчита и назив «Крит», тако што су азбучна слова схваћена као латинска графичка решења.

Creta (Крит) савремени назив за данашње острво (у саставу Грчке), чији је истински назив **КолоВе(ниЈА)**, још од времена када је ово подручје било део цивилизације коју данас називамо **ВинЧанска** цивилизација (од чега и **ВениЧани**, који су словном изменом преименовани у **ФениЧани**) као идентичност:

- ❖ личне припадности појединца роду **КолоВенА**: исписано икавицом **ВиниК(оло)** и
- ❖ територије на којој су живели **КолоВени**.

Венеција је обновила доминацију над Критом (итал., грч. Creta) од 1212. до 1669. године¹⁵¹. Венецијанци, иако већином Венети/СлоВени, прихвативши латиницу за своје писмо, у етРуским текстовима и на картама исписаним етруском азбуком, погрешно су прочитали назив Creta (Крит), из етруског (српског) назива **КолоВениА**.

Текст написан¹⁵² здесна налево

¹⁴⁸ «Енциклопедијски речник Брокхауса и Јефрона», који су обновили руски научници према издању из 1890. «Большаја руссијскаја енциклопедија», Москва, 2003, електронско издање «Илустрованог енциклопедијског речника».

¹⁴⁹ «Илустровани енциклопедијски речник», «Большаја руссијскаја енциклопедија», Москва, 2003, електронско издање.

¹⁵⁰ Понављање из рада – проф. Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, стр. 105.

¹⁵¹ Сосо Логаду-Платонос, археолог: «Крит – археологија, историја», И. Мафјулакис и Ко., Атина, стр. 22, G. Desipris, K. Santorinaiu: «Creta – ieri e oggi», Edizione Michele Toubis A. E., Atene, стр. 35.

¹⁵² На етРуској «Златној плочици» из римског градића Пиргиј, сада Санта Севера у Италији, која се сада чува у сали 24, у «Музеју етРуских Вила Ђулија» у Риму, са додатком божанског А/Аз изнад броја 9.

Исписано као скраћење речи **КолоВениА** слева надесно:
1 2 3 4 5 6 7 8 9

За савременог читаоца и посебно за филологе, појашњавам азбучне знаке етруске епохе, како је то правилно ишчитао православни свештеник Светислав С. Билбија, са етруске «Златне плочице» из Пиргија:

а) **Коло** = годишњи циклус кретања **Мајке-Земље** око **Сунца**,

б) **Вени** = **венац** = **лоза**, **род**:

што у укупности (а + б) значи: **Род/венац Коло**,

в) додао сам на крају назива (означено бројем 9) идеографски знак епохе Лепенског Вира: **А – Аз**, што су схватили као **Првобитни/извор свега**, односно **А/Аз** = (јесте) **Коло**, јер је често коришћење «**А**» у конструкцијама прелаза персоналног одређења појма на територијално одређење истог (Гали-Галија, Срби-Србија/СерБиЈа) односно идентификација појединца са целином – рода/друштва.

Погрешно ишчитан назив **КолоВениА** латинском графиком:

1 2 3 4 5 6 7 8 9
С r E T A
1 3 5 6 9

Тек када се схвати да је **Крит** (Creta) био нераскидиви део цивилизације коју данас називамо **Винчанска цивилизација**, створиће се основа да се:

- ❖ разуме симболика древних археолошких налаза Крита на основу мировозрења древних КолоВена,
- ❖ разуме буквар тог периода, који до сада није био дешифрован, а означавао је као критско линеарно писмо А, што су Ђанкарло Томецоли и Павел Серафимов изложили на неколико научних конференција као протописмо Словена.¹⁵³

4.7. Како је из речи КолоВени настала реч Кјуев/Киев

Без тих основа не можемо разумети ни неке називе новијег времена, које су глосатори, или чак у новије време језуити и инквизитори, ишчитали ван њиховог «чврсто повезаног» «јединственог религиозног», али прехришћанског «схватања».

КијеВ (**Киев**, **Кјуев**), који су језуити и инквизитори наметнули у оквиру «црквене дипломатије Ромеја», као пратећег метода сурових војних погрома које су примењивали против **КолоВена** (**СлоВена**), тако што су назив **КолоВе(ниЈА)**, који је био написан азбуком, преписали латиницом.

Истински етноним **КолоВе(ниЈА)**
1 2 3 4 5 6 7 8

Из назива **КолоВе(ниЈА)** погрешно је прочитан назив **Кјуев**, а одатле **КиеВ**. Истом технологијом су персонално одређење цивилизације **КолоВена** – уситњавањем, претворили у топониме, односно називе многобројних градова који су на великом простору означавали овај етноним **КолоВена** (**СлоВена**). Персонална припадност је била облик одређења простора њиховог живљења (што је исказано и у називу **КолоВе/ниЈА**, **РасСија**, **СарБиЈА/СерБиЈА**), тако да су административни центри били само део персоналне идентификације целе цивилизације **КолоВена** (**РасСена**):

The diagram shows two representations of the etruscan word 'КолоВе(нија)'. On the left, the word is written in etruscan script with numbers 1-6 above the characters and 1-6 below. On the right, the word is written in etruscan script with numbers 1-6 above the characters and the Latin letters K, J, U, E, W below.

Прва варијанта неправилног ишчитавања етнонима КолоВе(ниЈА) латиницом

Овде је **колоВенски** (**слоВенски**) назив **КолоВе(ни)** етрусског периода развоја азбуке:

¹⁵³ Ђанкарло Томецоли и Павел Серафимов: «Природно-физички оквири за настанак прве европске цивилизације», Зборник радова Међународне научне конференције: «На изворишту културе и науке», 21-23. септембар 2012. године, КолоВенија, Београд, стр. 33 до 55, Ђанкарло Томецоли и Павел Серафимов: «Докази раног словенског присуства у минојском периоду на острву Крит. Ново ишчитавање линеарног-А натписа на златном кругу/колу из Мавро-Спелио, Зборник радова Међународног конгреса: «Доћирилска словенска писменост и дохришћанска словенска култура», Санкт-Петербург, Лењинградски државни педагошки универзитет им. А. С. Пушкина, стр 337-346.

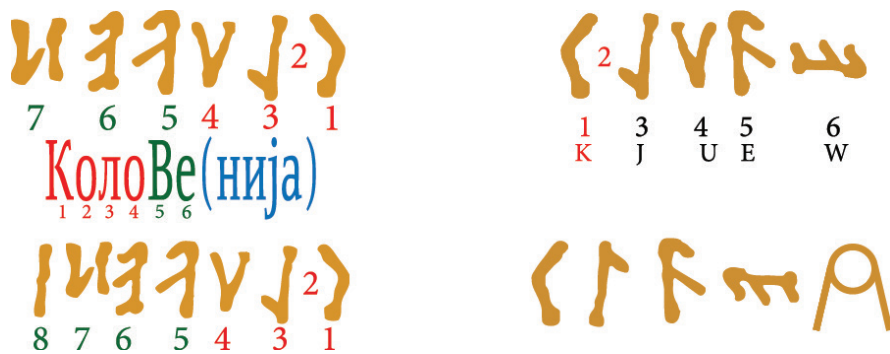
1. приказан са леве стране у тексту какав је нађен на «Златној плочици» исписаној етРуском азбуком, која се чува у сали 24 «Музеја етРуских Вила Ђулија» у Риму – исписан здесна налево и означен цифрама **1, 2, 3, 4, 5, 6**,
2. исти текст, приказ са десне стране, исписан слева надесно ради лакше и очевидније илустрације савременом читаоцу – како је настао процес погрешног латинизовања азБучног назива **КолоВе(ни)**, и како су језуити тај назив прочитали као реч **Сјуев** → *Сiuewa* (*Kuiewa*), из којег су квази-научници наметнули «СлоВенима» (КолоВенима) и реч: **Кијев**, на руском **Киев** (означено цифрама 1, 2, 3, 4, 5, 6).

Тако да се из «*изворног латинског погрешног ишчитавања*» види да нема никакве потребе и основа да се овај назив чита као «Кијив», не само због тога што нема фонема «и», него и због тога што такав језик, као «уКрајински», није никад постојао, као што никад није постојао ни језик «хрватски», али «**западни медији**», као *ударна песница Ватикана* и *хазарских банкара из САД* – могу да чине шта им је воља. А то могу да чине пре свега што су хАзАри успоставили *Троцкистички монопол* над средствима јавног (дез)информисања, не само у САД и у свету него и у Москви/Русији, и у Београду/Србији, и део су тих зликовачких фалсификата.¹⁵⁴

Ово није тешко разумети ако се има у виду да чак и савремена постКомунистичка Москва, као и она Совјетска, слави годишњицу свога оснивања на основу првог помињања имена Москва у «Ипатјевском летопису», на чије су састављање, односно измену, увек имали утицај посланици из Ватикана, а на шта се у тексту «О пореклу топонима» позива и др Ксенија Кончаревић, редовни професор Филолошког факултета, која очито није знала, или није хтела да зна, за истинско порекло топонима **Кијев**, који:

- I. првобитно **није био ознака топонима** (простора, града) већ
- II. ознака персоналне припадности човека – целини «**рода Аз**» односно рода «**КолоВена**», па сам ја као доктор правних наука, који је завршио смер «теорије и философије права», мало позванији да то опишем.

Ако упоредимо поступак настанка назива «**Кијев/Кјев**» и поступак настанка назива «**Крит/Creta**», преко окупационог латинског писма види се да је извор један те исти – слоВенски назив «**КолоВе(ни)**». Али једино је нама Господ подарио несрећу да видимо како здружено делују «западни медији», језуитско-коминтерновски научници и Троцкистички медији у Москви и Београду који зликовачки неће да објаве – како је било првобитно значење речи «СлоВени», нити како је из речи «Коло» настао појам «култура».¹⁵⁵

Графички прикази ради упоређивања: горе и доле лево: са етРуске «Златне плочице» из Пиргија, у значењу *КолоВе(ни)*, горе десно: изведено из појма *КолоВе(ни)*, у значењу: *Кјев/Кијев*, и доле десно: изведено из појма *КолоВе(ни)*, у значењу *Крета/Крит* (исписано латинском графиком: *Creta*)

Потврда овоме је чињеница да се и данас **Русија** (руским изговором: **РасСија** – пише се: **Россия**) на латишком језику (данашња суверена држава **ЛатВија**, преименовано од: **ЛитоВанија** – обједињење народа **Латиша** и **Вена/КолоВена**, који су, од краја XX и у XXI веку, у тој држави потпуно обесправљени јер су фалсификатима означени као остаци бољшевика/СССР, што је потпуно нетачно, јер су Вени

154 Троцкисти су имали монопол и у средствима јавног информисања Аустро-Угарске, где су исто тако изигравали Венске/Бечке националисте и изазивали демонстративно све остале народе и тако изнутра уништавали Аустро-Угарску, па је Троцки долазио на Балкан са плановима да наднационалну државу попут СССР направи на Балкану, али га је због историјских околности Лењин предухитрио и СССР направно на простору Русије, где су припремили и «Украјину» за савремену Нову хАзАрију.

155 Видети сукоб професора факултета «Высшей школе экономики», депутата Думе Русије, Олега Анатољевича Матвејчева, у директном преносу са троцкистима: водитељем Владимиром Рудолфовичем Салављовом и Маргаритом Симоновној Симоњан, пошто је Салављов прекидао професора и није допуштао да се говори о древној слоВенској култури нити да се говори о Лепенском Виру видети <https://www.youtube.com/watch?v=EiT0ob7kUws> а такође <https://www.youtube.com/watch?v=QtgPbt-tfH1> и <https://www.youtube.com/watch?v=MLSdMhrK0Ew> Спор Матвејчева и Соловјева о нашеј древној историји (Послесловие)

староседеоци, по којима се и Балтичко море називало: **Венетско море**) назива никако другачије до **КриеВија – Криевџа**, што:

- а) је варијација погрешног ишчитавања речи **КолоВе(нија)** као **Кијев**, а
- б) у суштини значи **КолоВенија**, док се Руси као народ по овоме називају **Криевс/Криевс** – што је и неправилно изговарање некадашњег, наводно, племена **КриВичи (КолоВени – СлоВени)**.

Престо Бога – Боука – Бика – Бака са Крита идентичан је са хералдичким знацима Кијевске Руси – Рјуриковича, и знацима Тројединог бога Сунца, који су пропагандом Ватикана еволуирали у знак Ђавола (трозубац).

Ови симболи Крита, Кијева а затим и Москве докази су како огромног простора који је обухватала КолоВенија, тако и континуитета цивилизације, чији су:

- ❖ један део Венецијанци погрешно назвали Срега (Крит),
- ❖ а други део језуити погрешно ишчитали као Кјуева (Кијев).

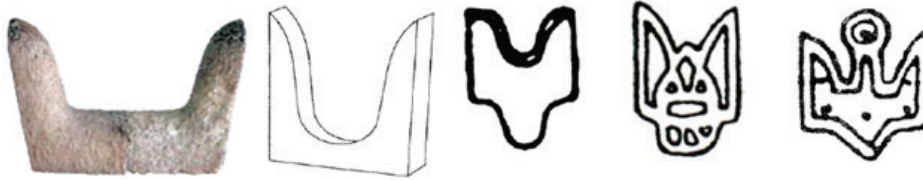

Фото бр. 7а Знак Боуки/бика/Коло из Кнососа са Крита; Скица бр. 7б тог симбола Бика; Графички приказ бр. 7в; Скица број 7г – приказ постанка симбола «Украјине Руси» као прелаз у знак Кијева/Украјине – трозубац; знак 7д знак Рјуриковича/Москве

4.7.1. Фалсификати «америчких» професора Голба и Прицака

Оно што су чувени српски филолози Стијовић и Кончаревић заборавиле да наведу у расправама о пореклу назива **Кијев** јесте чувена расправа Ољег Николајевича Трубачова у раду: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», коју сам ја детаљно пренео у раду «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права».¹⁵⁶

У том чувеном разобличавању Трубачов, као најпознатији слависта XX века, «разматрајући вечно питање о пореклу назива града Кијева (на руском се пише *Киева*)»¹⁵⁷ одлучно се супротставља једном очигледном фалсификату, који има за циљ измену и најстарије за сада познате слоВенске историје Русије – историје Кијевске Русије.¹⁵⁸

Наиме, како је наведено у овом раду Трубачова, «својевремено је у развалинама средњовековног каирског предграђа Фустата у Египту откривен рукопис који је постао познат као „киевско писмо“¹⁵⁹. Свестрано истражен, тај важан документ је објављен у 1982. години, заједничким силама семитолога Н. Голба и оријенталисте О. Прицака у делу „*Khazarian Hebrew documents of the Tenth century*“, 160 на древне јеврејском језику, и са рецензијом П. Б. Голдена¹⁶¹, који је иступио и као слависта, и управо је у славистичком делу највише недостатака. У овој препоруци (писму) спомиње се новчани зајам код локалних Јевреја»¹⁶². Трубачов ту иронично примећује «довољно је указати на то да је писмо (очигледно са дужником) доспело из древног Кијева у Египат. Али најзначајнија је информација како наглашавају издавачи, што аутори писма називају себе ‘општина Кијева – *qahal šel qiyuioh*’ (има се у виду јеврејска општина Кијева).»

Трубачов на следећој страници указује да:

- ❖ око 930–950. године арапски аутор Ал-Истархи наводи форму **кууаџа** (о Кијеву),
- ❖ византијски запис о Кијеву, око 948. године, садржи назив **Κιοάβ**¹⁶³ и
- ❖ да постоји латински запис из XI века: **Cuiewa**.

¹⁵⁶ Проф. Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, стр. 327, 328.

¹⁵⁷ Ољег Николајевич Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 51.

¹⁵⁸ О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 35.

¹⁵⁹ Прецизније речено, реч је о «кијевској препоруци» а не о некаквом алфавиту, па ћу овде користити израз кијевска препорука

¹⁶⁰ Н. Голб и О. Прицак: «*Khazarian Hebrew documents of the Tenth century*», Cornell university press. Ithaca and London.

¹⁶¹ «A new discovery: *Khazarian Hebrew documents of the Tenth century*», Harvard Ukrainian studies, Vol. VIII, No. 3/4, December 1984.

¹⁶² О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 55.

¹⁶³ Константин Багрянородни/Пурпурни: «Како управљати империјом», према О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 59.

У вези са неодрживим тврдњама Голба и Прицака, да реч Кијев наводно има иранско порекло, од личног имена *Киуа* (стр. 57) и да су оснивачи Кијева наводно *Хазари* (стр. 59), о наводној *хазарској администрацији у Кијеву* (стр. 59), наводном *хазарском периоду руске историје* (стр. 60), да је наводно *Рус освојила Кијев* (стр. 64, Трубачов; Голб–Прицак, стр. 43), Трубачов указује:

- ❖ «недопустиво је у науци да се на том простору потпуно игнорише словенски етнички елемент, и етничка припадност **коренистих становника Кијева, који су, несумњиво, били Словени, а не Хазари,**
- ❖ **мора се имати у виду да постоје десетине других Кијева на словенским просторима где није никада било нити је могло бити Хазара,**
- ❖ **својим ушима није могао поверовати како је слависта В. Н. Топоров са московске академске трибине прогласио Ахмеда бен Куја епонимом града Кијева**¹⁶⁴,
- ❖ **у та давна времена у Кијеву је постојала пољска колонија у Лацких врата (Słownik starożytności słowiańskich... стр. 409),**
- ❖ **у та давна времена у Кијеву је постојао само један рејон под називом Козарь, споменут у «Повести временних лет», на Подоле, односно на супротној страни од Љвовских врата и Копирева краја (који по Трубачову има чисто словенски корен «копр», а не од «измученог Голб–Прицаковог термина Кабар»), где су специјално насељавали Јевреје, међу којима треба разликовати «Хазаре», од «Јевреја ашкеназијских, то јест европских и немачко-словенских Јевреја» (стр. 60),**
- ❖ **турскојезична племена на истоку знала су Кијев по сасвим другом називу, описном, Map Керман (стр. 63, Трубачов; Голб–Прицак, стр. 40),**
- ❖ **Голб–Прицак не користе наводни израз из такозване «кијевске препоруке» қіууоб, већ користе израз Киуава... Трубачов је дао довољно аргумената који показују да је овај израз неаргументована замена, коју су користили Голб–Прицак за истински и неспорно словенски назив за Кијев, па се нећу даље освртати на ову очигледно неодрживу конструкцију Голб–Прицака».**

4.8. Како је из идеографског знака Боуки и речи КолоВениЈА настала реч МоскВа/МосКоВија

Истим методама скраћивања забрањених сакралних знакова и назива прехришћанског периода, настао је и појам **Москва (МосКоВија)**, који је чисто слоВенска/колоВенска скраћеница, која је погрешно прочитана из симбола који су означавали идентичност назива РасСија (на савременом руском језику РасСија-ет), што је означавало **Род Аз/ПрвоБитни**, који настаје као **Венац Кола** (годишњег кретања **Земље** око **Сунца**).

Фото 8а: Глава боуки-бика (Коло) из Белегиша са **Колом** у виду крста (**Сунца** и **Мајке-Земље**)

Фото 8б: Глава боуки-бика (Коло) са **Колом** у облику крста-цвета

Глава **бика/Боуки** нађена на локалитету Белегиш: белегишка култура је могла носити и назив «култура равних поља са урнама», «култура поља са жарамима», «култура Карабурма, Војловица...» (Никола Тасић, поговор: «Некропола Белегиш и проблем белегишке културе», у књизи: Светлана Вранић: «Белегиш», Музеј града Београда, 2002, стр. 169), јер је то био део Винче/КолоВеније. Глава **бика/Боуки** и рогови овде су јасно одређени као теофанија **Кола**, тиме што је постављен крст давно пре појаве Христа и хришћанства: вертикална линија означава знак Сунца, а хоризонтална линија означава Мајку-Земљу, што у укупности јесте космогонија божанског Кола (савременим научним/ведским речником речено: хелиоЦентричног система).

Глава **бика/Боуки (Коло)** нађена на Криту/КолоВенија («Creta: Archeologia, Storia, Percorsi», Drossu, Хераклион, стр. 19) изворник је «АзБоучних врхова»:

- а) зидина Кнососа (скица бр. 8б из «Кносос – Минојска цивилизација», Атина, стр. 31) и

¹⁶⁴ В. Н. Топоров: «Језик и култура: о једном слове-симболу», Балто-словенска истраживања, Москва, 1986. године, стр. 10, према: О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 59.

б) зидина московског Кремља, јер зидине утврђења/кремља немају само функцију одбране, већ и снагу симбола који брани (упореди: Бодијамски замак у Сасексу, чији су основ два унакрсна крста као на енглеској застави, који је саградио ветеран Стогодишњег рата у Француској око 1380, М. Џонсон «Археолошка теорија», Слио, Београд, стр. 188).

Извориште свим ових симбола и назива налази се у Винчи јер су наши заједнички преци Винчанци на божанску (идол) Соху/рога-тку вешали рогове бика, пошто су у рогове ове притке стављали носећу греду/бал-ван у коме се као у роговима видело **Коло**, материјализовано у облику год-ова.

Исти симбол нађен је на *питосу* (грнчарској посуди, у којој су чували питањије/храну) културе Винча.

Фото 9а: Соха са роговима (рога-тка) из Винче Фото 9б и 9в: Знак «М» (рогова/Боуки/Коло) на питосу из Винче

У књизи коју је издавачка кућа «КолоВенија» објавила у Београду 2014. године на руском језику, под називом «Првобитно значење речи Москва и руско порекло РасСенске државности/Первоначальное значение слова Москва и русское происхождение российской государственности», на 196 страница сам дао прецизно научно објашњење да је реч Москва (главни град државе РасСије/српски: Русије):

1. скраћеница од средњевековне речи **МосКоВија**, што је општепознато и опште-прихваћено, али се не помиње као облик скраћивања,
2. да је средњевековни назив МосКоВија скраћеница од далеко старијег поимања дохришћанског одређења «**Боуки/Божанствена КолоВенија**», где:
 - 2.1. **Ко** означава – **Коло**,
 - 2.2. **Вија** означава – **Венија**,
 - 2.3. знаци **М, О, С** – јесу идеографски знаци који прецизирају да су то симболи **Боуки/рогови бика** у божанском кретању небесног **Коло** Лепенског Вира због чега је круг: О али и симбол С – да је то кретање (као божанско сједињење мушког ПраПочетка – Сунца и женског ПраПочетка – Мајке-Земље, које се **Коло** види сваког 21. јуна у 6 часова ујутру на супротној страни од Лепенског Вира).

М **Ко** **Вија**

Графичка композиција бр. 10: Ознака Боуки у форми сохе «М» са питоса културе Винча (видети фото 7 и 8 овог рада) и скраћеница КоВија (КолоВенија) исписано савременом српском азБуком у значењу **БоукиКолоВенија**

М **Ко** **Вија**

Графичка композиција бр. 11: Ознака Боуки у форми средњевековног симбола Москве и Рјуриковича (видети схему 4д) и скраћеница **КоВија** (**КолоВенија**), исписано савременом српском азБуком тако да је савремено **МОС** (у називу **МОСКоВија**) идеографска идентичност – да Боуки означава **Коло**: **М = О = С** (**Коло** божанског кретања)

То очевидно говори да је назив «**Москва**» скраћеница од средњовековног «**МосКоВија**» а та средњовековна скраћеница од «**БоукиКолоВенија**» или, савременом терминологијом речено: **Божанствена Коло Венија**.

Академици САНУ и Руске академије наука и њихови «сарадници» могу да игноришу чињенице, али не могу да негирају слику или прецизније – слике!

Фото 12а: А као Аз око планине Трескавац – поглед са Лепенског Вира

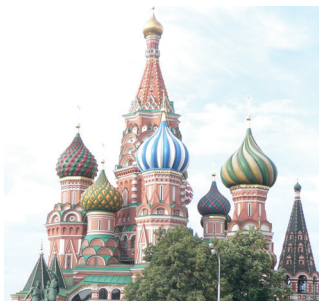
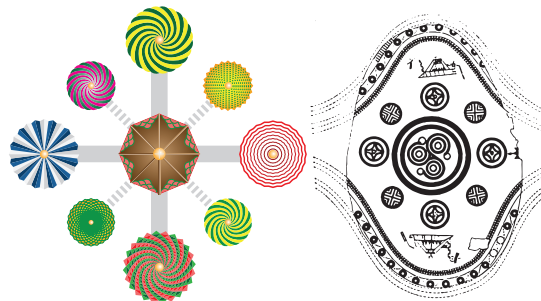

Фото 12б: Аз у форми централне куполе Покровског саборног храма у Москви, док остале куполе симетријом крста великих и малих купола разјашњавају да «Аз» јесте «Коло» на схеми 12в: које видимо и на скици 12г: «кнемида/подколеница» из Горње Винче (1800 г.п.н.е)

Принцип **кружног исечка**, као светско чудо, очувано не само у облику кућа/станишта Лепенског Вира, може се видети сваког 21. и 22. јуна с позиције Музеја Лепенски Вир. Наиме, Сунце тих дана изласком изнад брда Трескавац, формира божанско сједињење Сунца и Мајке-Земље, у виду азбучног слова «**А/Аз**», које је било оријентир да се пре 12 000 година схвати цикличност круга. Привидно кретање Сунца КолоВени су бележили «чертама и резема» око свог станишта. Познати палеолингвиста Радивоје Пешић, објавио је да су управо те основне форме А, Д, и Л (А, Δ, Λ) биле основ да се праћењем осунчавања створи цео систем АзБучних знакова. Најновија истраживања су показала да су КолоВени тим *цртама и резовима* створили и систем цифара и, што је најважније за математику, појам **0 (нуле)** као **прелаз цикличности** једног нивоа на виши, у (божанском) математичком кретању/набрајању. Те «црте и резе» су очуване, и јасно се виде око кућишта у Музеју Лепенског Вира. Јасно је да то нису (искључиво) подупирачи за кочеве којим су формирали коче/куће.

58

Ако је постало графички јасно да је појам **КијеВ (Києв, Кјевw)** изведен из текста **КјеvВ** а одатле **КиеВ** односно из изворног појма **КолоВе(ни)А**, то је јасно да су називи **Кијев** и **Москва**, односно **МосКоВија**, идентичности културе и цивилизације **КолоВена/СлоВена**.

Тако када Троцкисти преварама наведу некакве «уКрајинске нацисте» да мрзе и исмевају «МосКаље», Кијевљани се исмевају свом сопственом сакралном називу, који покушавају заблудама и преварама да реконструишу. Ми тај процес видимо на Балкану, где је Ватикан стогодишњим преварама успео да покатоличи велики део СлоВена и у рубним просторима српске (у)Крајине (у којима су Срби бранили Европу од најезде исламизованих Турака), створи патолошку мржњу тих покатоличених СлоВена (Срба, који себе зову хрВати), према православним Србима, као што сада развијају мржњу/русофобију према православним Русима, не само на простору измишљене Украјине (ВеликоРос-ије и МалоРоси-је), већ и у целом свету.

При томе извориште, свега па и појмова КолоВени, Кјев/Кијев, МосКоВија/МосКВа је појам Рас, односно природна појава рАс или одређење припадности човека целини друштва: **родАз/родПраПочетка**, а пошто је за њих **праПочетак** било **Коло** које ствара **венац** живота на **Земљи**, то су себе звали и: **КолоВени**, што се најбоље види и у називу **Срба**, који има двоструку идентичност:

1. кроз појам **Рас**, како су се Срби звали до 1848. године,
2. кроз појам **КолоВени**, који је у термилошком рату промењен у **SorVeni**, а онда у **SorBeni**, а одатле у **СорБени** и даље у **СрБи/Срби**.

4.9. Како су из појаве А/Аз настала многа «знања и обичаји о природи и свемиру», који морају уживати заштиту УНЕСКО

Из те фасцинантне и божанске лепоте **природне појаве «КолоДарног ОСВИТА КУЛТУРЕ 21. јуна у 6 сати, на дан дугоДневице на Лепенском Виру»**, који се јавља у облику **круга Сунца**, које својим зрацима око планине Трескавац формира божанске лепоте «**А**» односно «**Аз**» никла су многа «**знања/веде, обичаји и појмови који се тичу природе и свемира**» (којих дуго нисмо били свесни, али смо

мултидисциплинарним истраживањима обновили), као нематеријално културно наслеђе народа Рас (Срба/РасСена/Руси односно СлоВена), али и целог света:

1. «А» односно «Аз», као **ПраПочетак**, Изворник, Први, па се и данас каже за оног ко је први – «ас»,
2. «**РАЗ**» односно «**РАС**», што је означавало «**РодАз/Род ПраПочетка**», како су се Срби звали све до 1848. године, када је Беч убедио патријарха Рајачића да је то погрдан угарски назив за Србе: «Рас», што је нетачно, као што је нетачна тврдња да је то некакав српски митски град, за који ниједан научник не може да каже где се налазио, јер је то начин како су СлоВени/Срби одређивали припадност човека целини – преко **рода**, а не преко **територије**, како је схватано и пре 12 200 година и како је и данас у Србији, где «Нису сви становници Србије Србијанци/Срби» већ знамо и поштујемо ко је из ког рода¹⁶⁵;
3. **рАз/рАс/рУсские**, то јест појам данашњег народа: **Руси**, мада су и Срби себе **РАС** звали све до 1848. године, што се и дан-налази у основи назива: **РАССија/ РАССиЯ/ РУССија**,
4. **КолоДар** као тајно знање наших српских/рАсСенских/слоВенских предака – «када сејати а када очекивати летину», које ми данас називамо «**каленДар**», на основу чега су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота и да у Винчи сеју/жртвују у **бразде** (браздама су они опонашали на земљи Дух Божји, који је за њих био: Сунчев зрак) део пшенице и очекују божанске дарове у облику нове жетве,
5. **Коло**, као божанско кретање **Мајке-Земље** око **Сунца**, које се материјализује у облику **года** на пресеку дрвета,
6. **ГОД**ови на пресеку дрвета, преко чега су и открили годишњу цикличност ГОДине дана, када су видели у ком периоду се додаје Нови Год, како РасСени/РУси и данас називају годину дана: **Нови Год**, од чега су настали, односно очували се, сакрални појмови у енглеском **God** – Бог, односно у немачком језику **Gott** – Бог,
7. **култура**, јер је и у латинском језику очувано да реч култура потиче од речи «**Коло/Colo**», мада анти-српски Википедисти користе *партиципну форму* «collegē» «да се Власи/Срби не досете», да је назив **култура** настао од српске речи: **Коло**,
8. **КолоВени**, од чега су «глосатори» неправилно прочитали: **СлоВени**, јер се у древнолатинском на почетку речи никада није писало слово «К», осим у два изузетка – за Латине иностране речи: (а) KalenDe, (б) Karthago, мада према кнемиди/потколеници из Горње Винче, ми имамо и исцртано да је Коло састављено од крста Сунца и крста Мајке-Земље, чији је визуелни и смислени извор управо «**Аз**» из Лепенског Вира,
9. «**РАЗУМ**», јер су древни РасСени/СорВени/Срби тако називали своју првобитну веру, по којој се:
 - а) божанско **Аз**, преноси дувањем кроз уста – чиме су «ваздушним стубом» «вокализовали А», као први човечји глас који је имао смисао опонашања божанског **Аз** око Трескаваца – те је то схватано као глава,
 - б) обрнуто **Аз** **У** односно **Уд**, да се преци васкрсавају рођењем – деце, као божанског чуда.

Тако је овај индивидуални појам «рАзУм», што је био назив вере древних РасСена/Срба, постао општи појам за ознаку човека као (рАзУм-ног) бића.

1. **право** које се и дан-данас може видети са позиције Лепенског Вира у облику **луча/зрака** Сунца, на дан дугодневице нешто после 6 сати, што је за наше древне претке био Дух Божји, **право** од Бога, због чега:
 - а) су и судили **право од Бога** односно доносили пресуде «**У име Бога**», док су тек у новије време почели да суде «**У име народа**», док ће ови «реформисани» судити «У име Сороша» јер су извршили «американизацију правосуђа» укидањем права на жалбу у управном поступку, и искључењем тужиоца и туженог из судске расправе што је искључење «јустисије», пошто
 - б) појам «**iustitia**» има дуални/двоструки облик и принцип:
 - i. јер појам «iustitia» потиче од српске речи «уста» тако
 - ii. су у судској сали «iustitia/јустисија» – **тужилац** и **тужени**, и што они изУсте мора се унети у судску пресуду, док **суд само обезбеђује устење/јустисију** и бира ко је био у устењу/«iustitia»: убедљивији,
 - в) се и дан-данас, на дан дугодневице види да је појам «право» настао пре 12 200 година, у епохи Лепенског Вира, пошто су древни КолоВени/СлоВени, као становници тог мезолитског станишта, схватили да је «**право**» – **луч/зрак** Сунца **право од Бога** (на енглеском: **down right**), али при томе «**право**» садржи и схватање «наПраво» (што у руском значи надесно/о десницу, како се Сунце и креће шест месеци у односу на планину Трескавац) «у енгл.: **right**», тј. наПраво/по кретању Сун-

¹⁶⁵ Проф. Божидар Митровић: «Две цивилизације у Европи», часопис «Международная экономика», Москва, број 8 за 2019. годину.

ца: ово проистиче из принципа: «Све је Коло», по којем данашњи «тужилац» сутра може бити «тужени», што је један од многих поузданих доказа да је ЕтРуско право било извор Римског права. Нетачно је да је извор Римског права било право из Грчких КОЛО-нија, пошто је реч «КОЛОнија» настала из речи «КОЛО(Ве)нија».

г) постоје и други докази да је Римско право по пореклу било ЕтРуско (колоВенско/слоВенско/руско и да је настало из природне појаве **А/Аз** Лепенског Вира), о чему сведоче и следећи факти:

i. **духовно/Божанско право** у време ЕтРуских царева (754. године пре н.е. – 509. године пре н.е.) имало је у латинском језику назив «fAs», пошто су Латини сакрални (божански) појам КолоВена/СлоВена: «**КолоАз**» (**SAз/SAs**) односно КолоВратни идеографски знак «**S**» (Северног и Јужног КолоВрата/СунчаногПовратка) погрешно ишчитали као латинско слово «**f**», како се и на виолини **КолоВратни** отвори називају «еФи», иако су ти симболи очувани:

1. као Коло и прецизно исцртани на кнемиди/потколеници из Горње Винче, са четири велика симетрична круга и два мала симетрична круга и – додатно је приказан у центру идеографски КолоВратни знак Коло

2. у облику централне куполе Покровског саборног храма на ПреКрасном тргу у Москви у форми «Аз» Лепенског Вира, док остале куполе објашњавају да **Аз** јесте **Коло**: четири велике симетричне куполе су симбол Сунца и четири мале симетричне куполе су симбол Мајке Земље, док се са унутрашње стране купола Покровског саборног храма у Москви види исти овај знак **Кола** односно **КолоВрата** у кретању

3. у облику «тринакрије/САмсаре», на Сицилији, у ВИНдији, и на другим просторима,

4. у натпису **ВиниКоло** из Сарда (престонице Лидије, сада у Турској, претпоставља се, 11000 година пре н.е.), те је слично знаку «**f**»,

5. на сакралним амовима за коње:

а. на планини Јухор које је телевизија Србије, неосновано, приписала народу «СКордисцима», односно «КелТима», што су све изведене конструкције да би се један назив из имена «КолоВени/СлоВени» потиснуо,

б. на просторима руске степе у истој тој форми – Коло/КолоВрата/КолоАз-а

због чега:

ii. «**fAs**» (ЕтРуско Божанско право) је изведено из КолоАз/SAs, па је прешло у «**i**us» (Римско, грађанско право) зато што је **КолоВратни** знак, сличан латиничном слову «**S/f**» означавао исто што и знак у облику идеографског знака/слова «**i**» (тачка – Сунце и вертикална линија Сунчев зрак), иако се и даље чита «**iUs diVina**», што потврђује Винчанско/Венетско порекло, због јасне дуалности коју су мудри Венети, после пораза Венеције у Папским ратовима, очували у Венецији у облику виолине која се по том дуалном принципу израђује:

1. од доњег, тврдог, мушког дрвета и

2. од горњег, меког женског дрвета са истим тим сакралним знаком КолоВрата, који опет погрешно ишчитавају као «**f**» (еФи-и),

iii. «**Закон XII таблица**» био је састављен на 12 дрвених дашчица, пошто су древни КолоВени/СлоВени/ЕтРуски:

1. поштовали **12 весника Кола** (измена у природи) и Нулти (Аз) дан (пресек четири крста као срце на пресеку дрвета) који је све њих обједињавао,

2. веровали да се у дрвету материјализује божанско Коло у облику:

а. ГОДова (кругова) дрвета и

б. луча/зрака Сунца (духа Божјег) у виду влакана дрвета.

iv. «**Leges duodecim tabularum**», погрешно преведен као «Закон дванаест **таблица**» («Law of the Twelve Tables» – на енглеском; «Закон дванадцати таблиц» – на руском), јер тамо нема било каквих таблица а и у латинском појам «**tabula**», пре свега, означава: **дашчица**. Пошто је овај закон написан на 12 дашчица, потребно га је назвати у преводу: «Закон дванаест дашчица» (на српском) или «Закон дванадцати дощечек» (на руском), «Law of the Twelve Plank/Tablet» (на енглеском).

Према томе, јасно је да су РазСени/РасСени/КолоВени/СлоВени саставили први Закон Римског права (на) дванаест дашчица. Дакле, без икакве сумње, Римљани су научили принципе права од ЕтРуских (РАзСена/родаПервоначала/ПраПочетка). Најпознатије правне школе у целој историји Рима и Римског царства биле су ЕтРуске школе права на Апенинима.

д) појам «право» је очувало дуални Божански принцип «Коло», односно **КолоВратни принцип** цикличног кретања (процеса) и наизменичног доказивања, оспоравања, надгорњавања, како је «Коло» исцртано у облику схеме на «кнемиди/потколеници» из Горње Винче (период Гласинац,

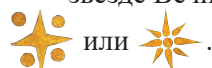
око 1800. године пре н.е., сада Република Српска), и на Покровском саборном храму на ПреКрасном тргу у Москви, где:

- i. четири велика круга односно четири велике куполе – формирају крст Сунца, а
 - ii. четири мала круга односно четири мале куполе формирају – крст Мајке-Земље,
- е) онај који је данас тужилац већ сутра кроз контра-тужбу може постати тужени,
2. **крст** где је вертикална линија «|» ознака Сунца, а хоризонтална линија «—» знак **Мајке-Земље**, због чега су се сви наши древни преци БогуМици звали и «крстЈани», а у Русији – «крстЈане», и то хиљадама година пре појаве Христа, што је заборављено јер је појам «крстЈане» постао назив за «сељаке» у Русији,
 3. концепт **цикличности** и математичко одређење **0/нуле** и читавог система бројева/цифара/Сифара, у облику «реза и черта», којима су КолоВени/Словени пре 12 200 година, из својих коча/кућа, посматрали и бележили привидно кретање Сунца, иако данас ове бројеве називамо «латинским», иако је у науци познато да су то били – етРуски бројеви,
 - а) Грчки «атомисти» су одбацили ову цикличност «**0/нуле**» као извор свега, јер, као дошљаци из Египта, нису разумели КолоВенска/**хел(В)еннска/слоВенска** знања и веру «**рАзУма**» (по којој су Словени веровали да се преци васкрсавају – рађањем деце, због чега **нула/0** нема форму простог **круга/О**, већ представља «вулву» (лат.: vulva) божанског рођења: новог нивоа/нове генерације).
 4. иста космогонија, коју већ 12 200 година сваке дугодневице видимо са позиције Лепенског Вира, представљена је и на најлепшем православном храму – «*Покровском саборном храму што је на рову ПреКрасног трга у Москви*», на коме је:
 - а) централна купола то «**А/Аз**» Лепенског Вира, од којег извиру КолоВратне и КолоДарне цикличне спирале, док остале куполе својом симетријом разјашњавају шта је то божанско «**А/Аз**»:
 - i. четири велике куполе својом симетријом формирају – крст **Сунца +**, а
 - ii. четири мале куполе формирају својом симетријом – крст **Мајке-Земље +**, што у укупности и јесте «**Коло**» ✱, које је представљено и на кнемиди/потколеници из сеоцета Горња Винча, сада у Републици Српска Босне и Херцеговине,
 5. на свим просторима «**КолоВеније**», чији је назив латинизован у «**Холо**», одакле и непрепознатљиво: «**ХолМија**» (на којем простору су гробнице дуго времена биле у «фалусној», васкрсној, слоВенској форми «пише/главка», то јест у куполној форми, које је археолог Ђорђе Јанковић називао громилама, правилно приписујући Србима, далеко пре V века и измишљеног досељавања Словена), очувао се из епохе Винче, односно Лепенског Вира, обичај да се приликом завршетка коче/куће **прославља «дизање рогова»**, а да нико више не зна због чега је то и шта то значи, а то је управо траг и обичај и знање, који проистичу из тога «А» односно «Аз» Лепенског Вира, јер су преко систематизовања тајног знања КолоДар древни КолоВени/Словени схватили када треба сејати, а када очекивати летину, па су прешли са номадског на седелачки облик живота и у Винчи изградили прве коче/куће од дрвета/кочева, где се «**носећа**» **колона (стуб) завршавала «рашљама/роговима»** у које су стављали **носећи колац (округлу греду) за двоСтрани кров** тако да су из тих рогова на пресеку дрвета тог **коца** видели ГОДове тог носећег елемента, као симбол «Аз/Коло», због чега и прослављају «дизање рогова» сакралне **сохе/КОЛОНе**, коју држи чак и патријарх Српске православне цркве као **посох/дрво** са КолоВратним завршетком или рашљама (посох је бустрофедон у односу на појам соха¹⁶⁶),
 6. многи други смислени обичаји и знања о природи и космичком, које је Свети Сава хришћанизовао, да би измирио брата који је већ био примио хришћанство/православље и брата који је био предан вери «**рАзУм**», због чега је сматрао да је као и сви наши преци «**БогуМици**», чија вера «**рАзУм**» није имала везе са хришћанством, јер је претходила хришћанству, иако се одржала у многим појавама па и надгробним споменицима/стећцима, све до XX века, тако што су:
 - а) наставили да **поштују дрво**, християнизовано: **поштовање икона**, и прављење храмова од дрвета, и управо су због тога схватили хелиоЦентрични систем, пошто на средини пресека дрвета постоји **Срце** као симбол **Сунца** које у **Колу** и рађа **ГОДове**, због чега се Инквизиција манијакално борила против **ХелиоЦентризма**, јер су знали да је то симболика КолоВена/СлоВена,
 - б) богоПоштовање **ватре**, од којег је очувано:
 - i. у етРуско-римском праву «**агнатско сродство**» (крвни сродници – синови и унуци деде и њихови некрвни сродници – супруге синова и унука, који су у древна времена седели око **огња**: и данас се у руском језику чита: **агња**),
 - ii. паљење свећа,
 - в) **славски или ускршњи колач** у облику пише/фалуса, као веда/знање о васкрсавању предака рађањем деце,

166 **Посох** (вид прасл. *soxa — «древцо з розвилкою», звидки й «соха»
<https://ru.wikipedia.org/wiki/Посох>

- г) **Божих** (млади **Бог**, младо **Сунце**) као симбол зимске краткоДневице, када се Сунце «поново рађа» враћајући се са јужног Сунчевог повратника,
- д) **КолоДарно/каленДарско** знање о променама у природи дванаест весника/апостола/месеца, од којих један месец може издати и уништити жетву благословеног и КолоДарног Васкрсења природе – сушом, поплавама, пожарима, или другим природним катастрофама, те због тога ни у Хришћанству Христос на «Тајној вечери» не зна који ће га од 12 апостола издати,
- е) осликавање фресака, пре свега, у православним храмовима, **пастелним бојама**, није традиција «византијског-фреско сликарства», већ далеко старије традиције древних Словена:
- i. у фреско-сликама световног живота из етРуских гробница у ТарКВинији, на Апенинима,
 - ii. у поступку у**Крашавања** као облика социјализације и идентификације са Божанским **Колом** (што жене раде и данас, руменећи образе и усне), због чега су наши преци у епохи Винче, организовали под Авалом рудник, из кога су извучили минерал **живе** (цинобарит), чија су испарења отровна, због чега су се појединци саможртвовали облачећи костиме без отвора за уста и нос тако што су дисали у тим рудницима на отворе који на скулптурама Винче личе на космичке костиме, иако са космосом немају везе, пошто су из живе добијали «цинобер боју» божанског **Кола**, због чега и данас у енглеском језику реч украшавати се гласи КолоРис/колоРис-оватъ: «**colorize**», иако га изговарају: [ˈkɒləˌrɪz], док је траг богопоштовања пастелних прашкастих боја очуван у **ВИндији** (видети планински венац: **Виндја**, **Vindhya Range/рус. Виндхья**) кроз празник: **Холи** (хинди होली) као празник весне/пролећа ([https://sr.wikipedia.org/wiki/Холи_\(празник\)](https://sr.wikipedia.org/wiki/Холи_(празник))) фестивал боја: од 1910. у The New Oxford Dictionary of English. стр. 874. «Holi /ˈhəʊli:/), што су у ВИндију пренели из Лепенског Вира припадници КолоВенског/слоВенског рода – хапло групе R1a, којих тамо сада има преко 100 (сто) милиона, а који су донели и «Веде, збирке четири књиге, и зато Индију од 1400. до 550 г.п.н.е. зовемо „ведска Индија“. Хиндуизам се развија из ведске културе.»
7. православни, као и сви хришћани сахрањују се у дрвеним ковчезима, јер дрво има године као материјализацију небесног Коло, и његова васкрсна моћ треба да омогући ново Коло/Васкрс упокојеног на ономе свету,
8. олтарни део православног храма је остатак коче из Винче, где је пећ чувала огањски принцип Аз коче из Лепенског Вира,
9. Куполни део Руског/православног храма је остатак **Васкрсног принципа** пише/фалуса, те се у куполи увек фрескоОсликава Исус Христ, као симбол Васкрсне моћи природе,
10. Куполна космогонија Руског, па и другог православног храма, па и оног са једним звоником, који врху има четири сакралне чаше, изражава космогонију Кола коју ми треба да називамо Коло-Центрички а не ХелиоЦентрички систем,
11. Већина **инсигнија (симбола)** руске/српске државности је чисто древног словенског/етрусског, винчанског а не ромејског/византијског порекла:
- а) **двоглави орао**, као симбол вечног «**Аз/Коло**» је теофанија те божанске васкршње цикличности у облику сличном латинском слову «S» (односно два «S/КолоВрата») , што је КолоВратна синусоида коју Сунце и прави приликом кружног кретања Земље око Сунца у односу на екватор, јер се због ротације Земље око Сунца, Сунце привидно креће по тој «S-синусоиди» између северног и јужног солстиција секући екватор, тако да два КолоВратна знака и чине Коло вечног васкрса,
 - б) «Мономахова капа» је словенска представа «венца», испод крста небеског свода, као симбол обвенчаног од Божанског, васкрсног Кола, који царске личности у Русији носе уместо круне, те је на врху украшена крстом, што је КолоДарна космогонија, која је касније добила хришћанизовано значење,
 - в) «јабука државотворна» је факт васкршњег значења Државе, јер је јабука захваљујући семену имала значење Теофаније божанског семена и распетог и васкрслог Богочовека, који се васкрсава таквим божанским (сперматозоидним) семеном,
 - г) «скиптар» је симбол Божанског «Аз», који потиче од Божанског Кола и, као Дух Божји у облику Сунчевог зрака, доноси Божанско обвенчање цара РасСенског/етРуског,
 - д) српска «оцила» као симбол Србије немају своју основу у Византији, и немају значење четири слова: «Само Слога Србина Спасева» већ означавају «Коло» и његово васкрсно кретање $\frac{2}{1}c$ или $\frac{0}{1}c$, а такође као «засејану њиву», који се симбол очувао на «Крајини Русије» у форми или ,
 - е) такозвана «Медуза Александра Великог» како је представљена на плафону главног улаза Покровског саборног храма на (Пре)Красном тргу у Москви, па чак и у форми такозване «Витлејемске звезде Вечног Васкрсења»:

5. Како се спречавају научна истраживања, евидентирања и популарисања древних знања у систему образовања – која су везана за природну појаву «А/Аз»

Везано за предмет истраживања у овом раду о питању првобитног значења назива **Кијев** и назива **Москва**, битно је указати да су Троцкистичке снаге тридесетих година ХХ века по целом СССР-у тражиле и уништавале **колоВратне знаке**, на производима старим и стотине година, урађеним у народној радиности, посебно на дрвету и тканинама. Ти симболи су у некој светској пројекцији предати нацистима који су, носећи те симболе, чинили невиђена зверства у историји човечанства, тако да су злонамерно и са предумишљајем компромитовали сву ту прехришћанску симболику, културу и историју.

У ХХ веку Троцкистичке снаге које у Москви држе монопол на средствима јавног информисања¹⁶⁷ тако су организоване да не сме у Русији да се публикује ништа што говори о прехришћанској култури СлоВена, што је апсолутно исто и у Србији. Шта- више, то се одмах демонизује.¹⁶⁸ У Москви су затворене све образовне, културне или научне институције које имају префикс «СлоВенски». Иља Числов, легендарни преводилац са српског на руски језик имао је утисак да је отрован, јер је врло брзо преминуо, а први је јавно указао на ту појаву.

Троцкистичке снаге и сва Влада у Кијеву, састављена искључиво од Хазара је сва таква истраживања усмерила у правцу крајњег екстремизма и довела до несумњивог нацизма да би на стотине година компромитовала истраживања дохришћанске историје СлоВена и време ће показати како је та игра развијана. Јер резултат је несумњив: **«захтев западних медија, који се труде да руске облике (писање топонима Кијев, Харков) замене украјинским»**, што је само једна од легализација и општег прихваћања бољшевичко-ватиканске творевине каква је «уКрајина» и «уКрајински језик». Ја сам као професор и руководилац катедре «Међународног, словенског и еколошког права» московског универзитета МНЕПУ два пута гостовао у Доњецкој Народној Републици. На тим гостовањима смо били смештени у изванредном и луксузном хотелу, али се дешавало да ујутру видимо да су окна хотела пробијена ударима оружја и пуцњима са стране Украјинских снага. Држао сам са мојим колегама из Москве предавања на различитим факултетима Доњецког државног универзитета и излагао на међународној конференцији.¹⁶⁹ Говорио сам и за новинаре и телевизију Донбаса. У излагању сам истакао: **«Не можемо поједностављено говорити да су у Кијеву и Украјини нацисти јер нациста није било 1812. године, а иста кохорта европских армија је напала Русију и 1941. године и сада се спрема да нападне Русију. Не можемо поједностављено говорити да су у Украјини нацисти, ако је сва украјинска влада у Кијеву састављена искључиво од хазарских Јевреја, јер морамо поштовати да су Јевреји пострадали од нациста у Другом светском рату, на претпостављам, да то не би дозволили. Али ми морамо знати и тако деловати: Кијев је био и биће наш, руски, и неће бити хазарски. Ако (из)дамо и један сантиметар УКрајине Хазарима или Ватикану, тај сантиметар издате словенске земље ће се следећих сто година борити против Русије, као што су Вена и ВенГрија/Мађарска, иако у основи словенске земље – као тампон зоне Ватикана вековима, па и у Првом и Другом светском рату, атаковали Русију.»** Један помоћник министра који је присуствовао том мом интервјуу ме је после снимања «исправио»: **«Божидаре, нису сви чланови украјинске владе Јевреји, јер има и два Словена: један је хомосексуалац/педераст, а други је луд/сумашедшиј»**¹⁷⁰.

Али без обзира на све те препреке научним истраживањима, ми и данас несумњиво знамо и видимо да **21. јуна у 6 сати, на дан дугоДневице на Лепенском Виру Сунце својим кругом и зрацима** око планине Трескавац формира божанске лепоте **«А»** односно **«Аз»**.

167 Троцкистичке снаге у Москви држе монопол на средствима јавног информисања од Другог Хазарског пуча 1991. односно 1993. године, као што је и Први хазарски пуч остварен у две фазе 1917. године – као Фебруарска и Октобарска револуција.

168 Божидар Митрович, доктор юридических наука, професор, заведующий кафедрой международного славянского и экологического права НОУ ВПО «Академия МНЭПУ», Доклад **«Непрерывность русско-сербской культуры с эпохи Лепенского Вира и Винчи»**, Международный научный семинар «Сербско-русское содружество: 20–40-е годы ХХ века и современность», Московский педагогический государственный университет 25 - 26 мая 2018 года Москва, <https://youtu.be/cJ-FxMYf8mY> Павел Вјачеславович Тихомиров (помоћник главног уредника портала «Русская народная линия») је неуспешно покушао да оспори моје наводе о **непрекидности словенске културе**, али пошто му то није пошло за руком на овој конференцији, написао је чланак: **«О „доказима“ да су Срби и Руси далеки потомци Винчанске цивилизације»**, који је, где чуда – преведен на српски језик и објављен на порталу «Стање ствари», у граду Смедереву <https://stanjestvari.com/2018/06/05/tihomirov-srbi-rusi-kae-potomci-vincanske-civilizacije/>, на руском језику https://ruskline.ru/news_rl/2018/06/04/troyanskie_pegasy_fomenkovwiny/, те су то докази антиРуског и антиСрпског расСизма у самој Русији/Србији, којима се спречавају изучавања постојања СлоВена пре пропасти Римске империје.

169 Международная научно-практическая конференция «Юго-западные губернии России в годы Первой мировой войны: военно-политические и этнокультурные аспекты» (Донецк-Москва, 14-15 октября 2016 г.) Митрович Божидар, д.ю.н., профессор: **«Два гамбита у Првом светском рату: Ко је жртвовао Руску армију и део аустро-угарске армије у току бактериолошког рата против српског народа/Два гамбита в Первой мировой войне: кто пожертвовал Русской армией и кто пожертвовал австро-венгерской армией в ходе бактериологической войны против сербского народа?»**

170 Крутљий стол и выступление перед журналистами СМИ Донецкой Народной Республики 10 июня 2016 года с 14 часов место: Министерство образования Донецкой Народной Республики. У научном извештају о предавањима која сам одржао на Правном факултету (10 июня 2016 года с 11 часов) и на «Донбаској националној грађевинској а архитектурној академији» (9 июня 2016 года с 11 часов) и о овом излагању на округлом столу и пред новинарима сам забележио: **«Примена научних открића неопходних за развој ДНР и заштита ДНР и руског народа у ДНР и Руске цивилизације родоУважавања и толерантности/Применение научных открытий для развития образования в ДНР и защиты ДНР и русского народа в ДНР и Русской цивилизации родоТерпимости»**. У делу «Очекивани резултати» навео сам: **«Обратити пажњу руководиоца ДНР, да потискивање Руса има корене у Руској империји и извори су у дејствима њеног клерикалног наследника – Ватикана/Обратити внимание руководства ДНР, что вытеснение русских имеет корни в Римской империи и истоки в действиях ее клерикального правопреемника - Ватикана»**

Због незнања и антисрпског и антисловенског расизма ово „**нематеријално културно наслеђе**“ које **обухвата знања и праксе везане за природу и простор**» нисам могао да унесем у *Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Србије*, који води «Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју» у Београду, али ћу и даље водити борбу, јер не може да «знање како се пече ракија» (која је за многе отров који су донели Турци да умртве покорени народ), да буде на тој листи УНЕСКО, а ова знања бахато неће да унесу као «нематеријално културно наслеђе Срба/СлоВена».

Демонизовање и исмевање научних истраживања о **Трипољској култури** (која је била саставни део и проду- жетак Винчанске културе), и игнорисање тих истраживања у систему образовања у Украјини, па и у Русији допринело је уличној стихији (организованој са различитих страна), странпутици и нацистичком екстремизму на «Крајини Руси/Украјини» и то мора сваком па и у Србији бити опомена тако да Министарство просвете, науке и технолошког развоја Србије, Универзитет у Београду, Српска академија наука и уметности, Одбор за образовање, науку, технолошки развој и информационо друштво Скупштине Србије, Фондација за науку Ср- бије, Етнографски музеј Србије, Министарство културе Србије морају да схвате да **имају обавезу** да предузму одлучне мере за такво организовање образовања у основним, средњим школама и на универзитетима у Србији, у оквиру којег ће се учити и изучавати: да се у доба Лепенског Вира видео и развио концепт «**Аз**», те се развило и систематизовало **просто**, али управо због тога **генијално знање/веде**, које данас несумњиво представљају **нематеријално културно наслеђе** народа Рас/Срба те је несумњиво да се из српске речи «**Коло**» изнедрила «**култура**» и друге у овом раду наведене сакралне/изворне речи, појмови, веде/знања и обичаји!

За «неверне Томе», који «као Савле (касније св. Павле) не верују» у оно што је овде речено:

- а) позивам вас да замислите колико ће времена требати да се поново обнови јединствена Руска/слоВен- ска симболика «инсигнија» и архитектуре, ако неко потисне део Русије за пределе Урала, као што се то дешавало досадашњим потискивањем Русије/Руса/етРуских/СлоВена са Апенина, са Балкана, стварањем тампон зона Аустрије, Венгра Кола, који су представљени на цртежима Мезењске и Бо- рецке уметности на дрвету у виду **два крста** (види 13-1, 13-2, 13-3) или у облику **јелена** (види 13-4, који циклично мења рогове сваке године) или у облику **коња** (види фото 13-5, који симболизује моћ Сунца, коју у пролеће доносе и предсказују птице), или у облику **птице** (види фото 13-6 које као селице доносе, најављују Сунце) тако да сви ови симболи древне Винче формирају **круг/Коло** као што је исто то **Коло** представљено и на горњој страни Коринтског капитела (фото бр. 13-7):

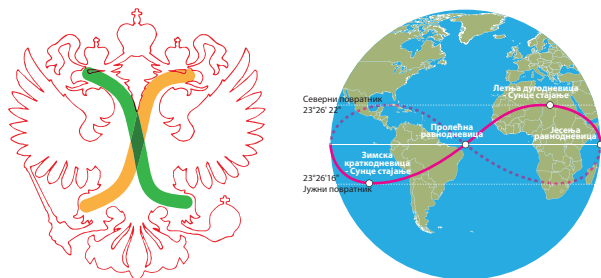

64

Фотографије бр. 13.1, 13.2, 13.3, 13.4, 13.5, 13.6, 13.7: поклопци дрвених кутијица за со Мезењског и Борецког сликарства на дрвету са простора реке Северне ДВине, Архангелске области које је очувало космогонију Кола културе Винче укључујући и такозвана Српска оцила на сувенирима, и фотографија 13.8 (горњег дела) Коринт- ског капитела, коју је направио у радионици на Профсојузној улици проф. Митровић Б.Т. са образовном наме- ном, пошто и капител симболише: Коло

- б) дајем визуелно разјашњење двоглавог орла у форми два «**S – КолоВрата**», који у укупности пред- стављају теофанију Коло, годишњег васкрса природе, управо таквом Сунчевом синусоидом у одно- су према екватору, симболику и силу енергије, коју представљају:

Илустрација бр. 14-1: КолоВратна симболика двоглавог орла и илустрација бр 14-2: привидно «S-КолоВратно» кретање Сунца у односу на екватор

в) дајем слику луча/зрака који се појављује по средини планине Трескавац, па преко Дунава све до Лепенског Вира, који су древни СлоВени/КолоВени, могуће, протумачили као **«право» од Бога јављењије/јављање** (што је на планини или са планине пренето у Стари завет при изради плоча), које може и да казни/да запали и чак и данас да изгори оптички део фотографског апарата, што треба изучавати и снимати.

Снимак екрана (скриншот) бр. 15: појављивања луча/зрака Сунца од врха планине Трескавац, из документарног филма доктора медицине Александре Бајић и арх. Христивоја Павловића, о мерењима која су унета у њихову књигу «Сунце Лепенског Вира», «Влашићи», Друштво за археоастрономска и етноастрономска истраживања, Београд, 2015 г., стр. 79-84

Не сме се допустити да хиљаде људи у постојећем незнању буду заведени и оду на странпутицу мржње јер је очито да десетине хиљада ако не и стотине хиљада младих, не трпе ограничења, незнање, подметачине које нам сервирају у школама и на универзитетима, којима намећу срамно и понизно негирање славне древнословенске историје и културе у оквиру које је настао појам «култура».

5.1. Међународне конвенције и прописи о заштити нематеријалног културног наслеђа

«Конвенцију УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа», прихватила је Генерална конференција УНЕСКО 17. октобра 2003. године у Паризу, а ступила је на снагу 20. априла 2006. године, после ратификације од земаља потписница (MISC/2003/CLT/CH/14). Србија је ратификовала ову Конвенцију у мају 2010. године, која се налази на сајту Етнографског музеја у Београду, који има «Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју» и «Комисију за оцену предлога за упис елемената у Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Србије» на енглеском и српском језику.¹⁷¹ УНЕСКО је **Организација Уједињених нација за образовање, науку и културу** (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) са седиштем у Паризу.

Тачка г. члана 2 «Конвенције Уједињених нација – УНЕСКО о заштити нематеријалног културног блага» прецизира: «Нематеријално културно наслеђе, како је дефинисано горе, у параграфу 1, се нарочито испољава у следећим областима: г) **знањима и обичајима који се односе на природу и свемир».**

Тачка б члана 1 ове Конвенције одређује: «Циљеви конвенције су очување нематеријалног културног наслеђа и поштовање нематеријалног културног наслеђа одговарајућих заједница, група и **појединаца** којих се тиче», што значи да ако има и један појединац у Србији или било којој другој земљи који се обрати УНЕСКО или «Центру за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју» и «Комисији за оцену предлога за упис елемената у Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Србије» **ове организације морају да му пруже стручну помоћ** да се та **«знања/веде, обичаји и појмови који се тичу природе и свемира»** унесу у национални а онда и УНЕСКО регистар нематеријалног културног наслеђа.

«Унесков Међувладин комитет за очување нематеријалног културног наслеђа донео је 9. децембра 2017. године одлуку о упису елемента *Коло, традиционалне народне игре* на Унескову **Репрезентативну листу нематеријалног културног наслеђа човечанства.**» (<http://nkns.rs/cyr/kolo-na-uneskovoj->

¹⁷¹ <http://www.nkns.rs/sites/default/files/documents/konvencija.pdf> прва страница «Закон о потврђивању Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа, која је усвојена у Паризу 17. октобра 2003. године»: руководилац Центра и председник Комисије били су толико осинони да ми нису рекли да се превод конвенције на српски налази после енглеског текста, тако да сам у ранијим радовима користио руски оригинал УНЕСКО, што не мења моје оцене нити било чиме смисао.

репрезентативној-листи-нематеријалног-културног-наслеђа). Али и многи и данас заборављају да народна игра «коло» није само трумпе-трумпе, већ да има дубоко дуални, философски смисао мушко-женске комуникације и смисао цикличности и опстанка народа и синхронизованог и складног бића какав је човек као коло-вратна целина систолног и дијастолног система у синхронитету са вијугама мозга. Многи у систему не само да то не знају, не схватају, него и игноришу, да у школи примењују коло као нај-комплекснију ритмику, неопходну за децу као целовите личности. То је не само кршење међународних конвенција и одлука УНЕСКО, него и злочин против деце.

«Конвенција УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа» у тачки 3 члана 2 дефинише «очување» нематеријалног културног наслеђа као «**истраживање, очување, заштиту, промоцију, вредновање, преношење**, посебно кроз формално и неформално образовање, као и ревитализацију различитих аспеката таквог наслеђа.»

Али и поред јасних прописа, Српска академија наука и уметности (САНУ), Универзитет у Београду, Министарство просвете, науке и технолошког развоја, Министарство културе Србије, Етнографски музеј у Београду, «Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју», «Комисија за оцену предлога за упис елемената у Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Србије», Музеј града Београда, Народни музеј у Београду, Републички завод за заштиту споменика културе и многе друге званичне институције културе и науке – игноришу ове обавезе, јер њихови руководиоци и кадрови **нити сами желе да шта ново истраже, изуче, науче, заштите**, пренесу кроз формално или неформално образовање, «**нити другом дају**», како то говори једноставна народна пословица.

Члан 12. «Оквирне конвенције за заштиту националних мањина»¹⁷², утврђује не само право националне мањине, већ и право **националне већине**, у овом случају право српског народа у области образовања, ради очувања културе (српског народа) као већинског народа у Србији. Члан 12. ове Оквирне конвенције каже: «Уговорне стране, где год је то могуће, морају предузети мере у области образовања и истраживања у циљу очувања културе, језика и вере националних мањина и **националне већине.**»

Сајт Министарства правде Србије <http://www.komisija1944.mpravde.gov.rs/cr/articles/vesti/1481.html> наводи да је Парламентарна Скупштина Савета Европе 25. јануара 2006. године усвојила Резолуцију 1481 о «**Потреби за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима**», на основу «**Резолуције 1096 из 1996. године, о мерама за уклањање наслеђа бивших тоталитарних комунистичких система**», али се руководство наведених институција у Србији и даље ослања на ауторитете и кадрове инквизиторско-бољшевичког режима Јосипа Броза Тита, и спречавају да се професори, студенти, ученици упознају са најновијим научним открићима о нематеријалном и материјалном културном наслеђу српског народа, па су још увек ретки они који допуштају да се стручњаци ових институција упознају са овим научним открићима, што би могло довести до тога да се, уз потребну научну дискусију, и примене у пракси заштите српског националног блага, па и у одбрани територијалне целовитости Србије.

Министар просвете др Жарко Обрадовић дописом број 680-00-000512/2009-06 од 2.09.2009. године у предмету «Организовање педагошке трибине – округли сто на тему „**Имају ли Словени/Срби (право на) историју до 6. века?**“» на мој, како наводе, «**детално образложен предлог за организовање педагошке трибине-округлог стола**», обавестио ме је да «*У складу са надлежношћу Министарства просвете, које је дефинисано правном регулативом у области система образовања и васпитања и буџетским средствима која се троше у оквиру унапред планираних ставки, Министарство просвете није у могућности да реализује активности које нису унапред планиране у сарадњи са стручним телима и њиховим сарадницима. Министарство просвете ће у наредном периоду имати у виду Ваш предлог, уколико за његову реализацију добијете подршку релевантних стручних друштава, удружења или институција*». Као да их уопште на то не обавезују међународне конвенције па и «Конвенције Уједињених нација – УНЕСКО о заштити нематеријалног културног блага» која одређује: «нематеријално културно наслеђе, се нарочито испољава у следећим областима: **знањима и обичајима који се односе на природу и свемир**». Сав проблем је у идеологији јер су моја научна истраживања показала да је првобитно значење речи култура – било Коло, које је преименовао у KVLТ (Коло), а реч каленДар (који је остао основни орјентир и у Хришћанству) потиче од појма КолоДар, јер небесно Коло и дан-данас дарује четири годишња доба.

Министар просвете Обрадовић очигледно није био упућен да је Помоћник министра просвете др Славко Каравидић, још 24.10.2006. године у писму Туристичкој организацији Србије изразио спремност да се,

¹⁷² «Оквирна конвенција за заштиту националних мањина» је у Србији проглашена Законом који је објављен у «Службеном листу СРЈ», у делу – Међународни уговори, бр. 6/98 од 4. децембра 1998. године.

у име Министарства просвете и спорта ангажује у раду Међуресорне комисије, чији би задатак био примена и промоција научних открића Божицара Митровића, која је формирана као Савет у Туристичкој организацији Србије **23. октобра 2006.** године, после чега је одржана и велика прес-конференција у Туристичкој организацији Србије, али новинари и данас ћуте о томе и проблему: «Имају ли Словени/Срби (право на) историју до 6. века?».

Ово и поред тога што на основу става 3 чл. 21 Устава Србије постоји «Забрана дискриминације на основу културе» Срба и мене као појединца, који излажем нематеријално културно наслеђе, знање и обичаје српског народа, чија су права као већинског народа предвиђена и чл. **12 Оквирне конвенције за заштиту националних мањина** (која је у Србији проглашена Законом који је објављен у «Службеном листу СРЈ - Међународни уговори», бр. 6/98 од 4.12.1998. године.) који утврђује не само **право националне мањине** него и **право националне већине**, у овом случају **право српског народа у области образовања** како би се **неговала култура (српског народа) као већине у Србији** (члан 12 Оквирне конвенције: «*Стране уговорнице ће где то одговара, предузети мере у области образовања и истраживања како би се неговала култура, језик и вера националних мањина и већине.*»)

На основу Оквирне конвенције за заштиту права већинског народа, у складу са Одлуком УНЕСКОвог Међувладиног комитета за очување нематеријалног културног наслеђа од 4. до 9. децембра 2017. године, о упису елемента *Коло, традиционалне народне игре* на Унескову Репрезентативну листу нематеријалног културног наслеђа човечанства, захтевао сам да Министарство просвете Србије, Универзитет у Београду, Српска академија наука и уметности и Одбор за образовање, науку, технолошки развој и информатичко друштво скупштине Србије, као и Фонд за науку Републике Србије, предузму одлучне мере да се у наставу у основним, средњим школама и на универзитетима у Србији уведе знање: – **да су у епохи Лепенског Вира из српске речи «Коло» настале речи и појмови:**

1. **КолоДар**, што је било тајно знање наших древних словенских предака, које ми данас називамо «каленДар»
2. «**култура**», што је очувано чак и у латинском језику (Colo) и
3. назив «**КолоВени**» из којег је настао појам **СлоВени**.

Незнање и необразованост послушника из владиних институција, који још увек очекују инструкције из Централног комитета комунистичке партије (којим су управљале језуите, убачене од стране Франковаца у Комунистичку интернационалу/КомИнтерну у време Грађанског рата у Шпанији), огромна је сметња за примену нових научних открића, и у области заштите нематеријалног културног наслеђа српског народа, и СлоВена уопште.

«Конвенцију о очувању светског културног и природног наслеђа», Генерална конференција Организације Уједињених нација по питању образовања, науке и културе (УНЕСКО) усвојила је у Паризу од 17. октобра до 21. новембра 1972. године, али се археолошко налазиште Лепенски Вир не може заштити, по неким мишљењима, јер су станишта измештена, због изградње хидроелектране Ђердап (од турског: **girdar**, **вир** у теснацу). Али оно што стручњаци за сарадњу са УНЕСКО не знају, неће да знају и свесно злоупотребљавају је чињеница која се није променила већ 12 200 година, а то је сам излазак Сунца над планином Трескавац у 6 часова зоре, на дан дугодневице, који се са позиције Лепенски Вир види као божанске лепоте «**А**», то јест «**Аз**», у значењу «**Коло**», односно «**ПраПочетак**» **КолоДара**, то јест **годишњег каленДара**. Управо знања и обичаје проистекле из те божанске лепоте природне појаве – треба заштитити, али као што овај рад показује (не)одговорна лица управо то не допуштају, због незнања и идеолошких предрасуда, чиме крше права и слободе српског народа, који је себе називао Рас све до 1848. године.

У првом делу овога рада су изнети докази како су из најлепше и најзначајније природне појаве у Европи коју видимо сваког 21. јуна са позиције Лепенског Вира настајала «**знања и обичаји који се тичу природе и свемира**» а, могуће, представљају и «**обичаје, обреде и празнике**» (тачка «с» тачке 2 члана 2 Конвенције о заштити нематеријалног културног наслеђа) **Светог Вида/СвеВида**, које су језуити лукаво са 21. јуна пренели на 28. јун, што се Србима стално свети. У другом делу су изнети различити облици антисрпског и антисловенског расизма, иако је појам «раса» настао из истог појма «**рас/родПраПочетка**». Тако ћемо на конкретним примерима видети како кадрови Брозовог система и даље продужавају Брозов језуитско-большевичко-дрезденски терор над Србима/Словенима. Како се наводи у тачки 3 Резолуције 1481: «*Злочини су били оправдани у име теорије класне борбе и начела диктатуре пролетаријата*», те смо као Уставобранитељи били приморани да 21. августа 2020. године организујемо протест и перформанс «*Окупационим оковима као ланцима за слободу*» које смо баци-

ли на споменик пропагатору большевизма Моши Пијаде (Резолуција је усвојена на Парламентарној Скупштини Савета Европе 25. јануара 2006. године под називом: «*Потреба за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима*» на основу «*Резолуције 1096 из 1996. године о мерама за уклањање наслеђа бивших тоталитарних комунистичких система*»).

5.2. Активна легитимација (позваност, право) аутора да тражи заштиту нематеријалног културног наслеђа Срба/СлоВена

На основу јавног конкурса из 1985. године и мога пројекта: «Анализа могућности виших облика привредне сарадње између привредних организација СССР и СФРЈ», на основу **Решења Републичког завода за међународну научну, просветну, културну и техничку сарадњу Србије (РЗАМС), стигао сам у Москву 13. фебруара 1987. године где сам се више од 33 године бавио научно-истраживачким радом на водећим московским универзитетима**, јер сам докторирао на Московском државном универзитету М. В. Ломоносова 1996. године и предавао на водећим правних факултетима у Москви у својству професора.

У оквиру тог научноистраживачког рада на водећим универзитетима у Москви открио сам:

1. и систематизовао нову примењену науку «**Рекламационо право**», као део Уговорног права, односно Облигационог права, што је природни ток развоја права, те сам под тим називом одбранио и докторску дисертацију пред Дисертационим саветом катедре Грађанског права Правног факултета МГУ им. М. В. Ломоносова (од 21 члана од којих је сваки био доктор правних наука) и пред три опонента од којих је сваки био професор и доктор правних наука, и ова моја обраћања, па и ово излагање и рад су **рекламација** надлежнима да не чине кривично дело **геноцида над СлоВенима/Србима**, јер ти злочини не подлежу застарелости и кад тад ће се судити сваком како за нечињење, тако и за злочиначко чињење, укључујући и спречавање и онемогућавање «очувања» нематеријалног културног наслеђа, као што су «**истраживање, очување, заштита, промоција, вредновање, преношење**, посебно кроз формално и неформално образовање, као и ревитализацију различитих аспеката таквог наслеђа.» (тачка 3 члана 2 «Конвенција УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа»),
2. да је првобитно значење назива **СлоВени** било «**КолоВени**»,
3. основао нову, универзитетску «**Научну школу Непрекидности (слоВенског) права и културе**», што треба да смени застареле концепте о човечанству као геноцидној организацији, која стално уништава и народе, и културе и цивилизације јер видимо да су те цикличности форма манипулације и утицаја центара моћи.
4. да су древни Срби/СлоВени у епохи Лепенског Вира систематизовали тајно знање **КолоДар**, које ми данас називамо «**каленДар**», на основу чега су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота, те су у Винчи почели да граде прве куће од дрвета као облик материјализације небесног Коло,
5. да је реч и појам «**култура**», настала у епохи Лепенског Вира из појма Коло, што је очувано чак и у латинском језику (Colo)

Али управо ти идеолошки центри моћи, који су **пустињским идеологијама** и јефтним папирусним технологијама из Египта окупирали Европу, не допуштају да се изучава историја СлоВена до V века, јер се и Рим првобитно називао «Рас», пошто је то било родовско друштво основано од вЕнеја/Венета избеглих из Троје, односно народа «РАз/Рас/родаПраПочетка», који је «ПраПочетком» сматрао «Коло» небесног кретања Мајке-Земље око Сунца или, како бисмо савременим речником и знањем рекли: хелиоЦентрични систем, због чега се инквизиција манијакално борила против ренесансе тих знања. И сада та иста, али језуитско-большевичка инквизиција, спречава истраживања, систематизовање и регистровање тих знања и обичаја као нематеријалног културног наслеђа Срба/СлоВена, и поред свих конвенција Уједињених нација и УНЕСКО.

Руководство националног ансамбла Коло из Београда познавало је моје радове и велики допринос изучавању изворишта и дубоког дуалног смисла народне игре «коло», разумело и подржавало моја научна истраживања, па је Радојица Кузмановић инсистирао да управо ја отворим годишњи свечани концерт КУД «Коло» 28. октобра 2008. године, у Концертној дворани Коларац, јер је управо тог дана на штанду Министарства дијаспоре и Срба у региону презентована моја књига «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», што је била најрепрезентативнија књига на целом сајму.

На међународној научној конференцији «Актуелни проблеми развоја туризма», која се традиционално одржава у марту 2022. године у Москви презентовао сам и изложио рад на руском језику рад «**Нематеријално културно наслеђе СлоВена као основа развоја туризма и препреке у томе/Нематериальное**

культурное наследие славян как основа развития туризма и препятствия к этому». У раду сам на двадесет страна указао како у Србији различите институције погрешно тумаче нематеријално културно наслеђе СлоВена и спречавају његово изучавање, регистровање, евидентирање, популарисање и отимају га из домена достигнућа СлоВена/Срба.

5.3. Антисрпски/антисловенски рАсСизам као сметња развоју евидентирања српског нематеријалног културног наслеђа и развоја археолошког туризма

а. Зашто турско знање «како правити ракију» јесте српско нематеријално благо а ова знања из «Аз» Лепенског Вира – нису

Цео свет се овој најлепшој природној појави у Лепенском Виру диви, али су у Центру за материјално културно наслеђе Етнографског музеја у Београду, или из рАсистичких антисрпских/антисловенских разлога или «тврдећи пазар» рекли одлучно не мојој «пријави» да ово благо унесу на Списак српског нематеријалног наслеђа. У овом Центру антиКултуре су спремни да разматрају турска знања о прављењу отрова какав је ракија (не само за многе људе него и за целе породице, коју је донео турски окупатор да би опијао и умртвљивао српски народ), али не и ова, несумњиво древно-српска/рАсСенска, знања и обичаје који се тичу природе и свемира.

Уредно сам Регионалном координатору за Источну Србију Сузани Антић, етнологу, музејском саветнику, Народном музеју Зајечар, преко електронске поште али и у Етнографском музеју 04.06.2021. године под улазним бројем 170/2 предао мој предлог Изл. бр. БМ-65/2 од 23. јуна 2021. године да се упишу елементи «знања и обичаја који се тичу природе и свемира **КолоДарни ОСВИТ КУЛТУРЕ 21. јуна у 6 сати на дан дугоДневице** на Лепенском Виру (у облику **круга Сунца** које зрацима око планине Трескавац формира божанске лепоте «А» односно «Аз»») у Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Републике Србије.

Било је логично да Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју:

1. сачека да регионални представник Сузана Антић, етнолог, музејски саветник у Народном музеју Зајечар, обави елементарне консултације:
 - а. о каквом се природном феномену ради и
 - б. шта локалне организације за културу (укључујући и велики музеј), туризам и локална извршна власт уопште предузимају:
 - і. да се тај невероватни природни феномен популарише у свету, а посебно
 - іі. да се знања и обичаји који су проистекли из тог величанственог природног феномена очувају, изуче и популаришу!
2. да мене позову и консултују да им појасним потребне детаље, који:
 - а. могуће, њима нису јасни,
 - б. или нису написани јасно,
 - с. нису прецизни према захтевима Конвенције УНЕСКО,
 - д. не одговарају пракси УНЕСКО и пракси Центра.

Уместо свега тога др Милош Матић, музејски саветник, председник комисије потписао је писмо са штамбилем и деловодним бројем 180/1, од 13.07.2021. године, а Данијела Филиповић, руководилац Центра за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју ми је истог дана већ у 13:33 +02:00 доставила ову тринаестојулску одлуку др Милоша Матића.

Одмах сам назвао Данијелу Филиповић, руководиоца Центра и културно изразио протест због ове одлуке:

1. указавши да је Одлука ништавна јер нема поуку о правном леку, или сугестију шта ми је чинити како бих отклонио недостатке, које су навели без икаквог основа,
2. Одлука Комисије је збир претпоставки јер је наведено: «није дефинисана заједница која је носилац елемената и следствено томе нису достављени докази о томе да заједница подржава упис елемената»:
 - а. иако је у допису Изл. бр. БМ-65/2 од 23. јуна 2021. године на страници 11 наведена слика Организационог и научног савета заједнице – облика самоорганизовања народа РАС, педесетак људи који смо дошли на Лепенски Вир и сликали се у истоименом Музеју,
 - б. иако се ми нисмо обратили гвожђарској радњи, па да др наука Милош Матић и Данијела Филиповић, руководилац, не знају ко је народ «РАС», како су се Срби звали до 1848. године, кад је Беч убедио патријарха Рајачића да је «РАС» погрдан угарски назив за Србе, па су Србима дали Српску аутономију у Војводини «Војводство Србија», као награду што су угушили буржоаску револуцију/пуч у Пешти те године,
 - в. иако сам затражио да ми доставе Одлуку са поуком о правном леку, али овај руководилац није хтела ни да ми појасни да ли је то дефинитивна одлука, или није, јер је очигледно хтела да створи код мене илузију да је то апсолутна и на вјеки вјеков одлука Комисије,

3. иако нисам изговорио ниједну погрдну реч Данијела Филиповић ме је грубо прекинула – само због тога што сам, оправдано, био незадовољан оваквом бахатом и самодовољном одлуком, што сматрам да је облик *геноцида над народом Рас* и облик иживљавања над нашом непрекидношћу битисања на овом простору – што угрожава и територијалну целовитост Србије због Вагиканских превара о Илирима (изведено из појма Илиос а то из појма Хелиос, што је изворно било: Коло) и обавезе да уступимо Косово и Метохију наводно илирском становништву Албаније (што је латинизовани и британизовани појам: Бела Венија, земља Вена/ СлоВена), што су све чисте преваре, али управо због овако бахатог понашања великих «стручњака» у, рекло би се, српским културним установама у Београду,
4. Данијела Филиповић је пре него што ми је спустила слушаницу саопштила да неће доставити Одлуку са поуком о правном леку, јер немам право да се жалим на одлуку.

Али памтим да ме је исто тако безочно Мирјана Менковић, тадашња директорка Етнографског музеја на сас-танку представника УНЕСКО 12-14. маја 2011. спречила да објасним у пар реченица како је из српске речи Коло настала реч култура (што је очувано чак и у латинском језику: Colo), чиме је нанела својим грчко-рим-ским подаништвом не мени, него пре свега српском народу – огромну штету.

Нисам ничим допринео да се против Мирјане Менковић води кривични поступак, нити ликујем због тога што је осуђена на годину и по дана затвора, али то је та бахатост која краси и садашње актере Етнографског музеја њихове овако нељудске **пресуде**, да мој *предлог о признању нематеријалног културног наслеђа буде одбијен* овако и у **оваквим околностима**, јер су они код мене и хтели да створе илузију да је ово **коначна пресуда и да су они врховне судије, уместо да правилно, љубазно и стручно помажу подносиоцима**.

Упутио сам Жалбу и директору Етнографског музеја Тијани Чолак-Антић Поповић, музејском саветнику Изл. бр. БМ-65/3 од 23. јуна 2021. г. али ме она није примила ни неколико година, после тога што је прошла еу-форија од мера изолације поводом измишљене пандемије КоВид 19, на коју су се позивали. Обратио сам се Заштитнику грађана Србије али ни они нису покренули поступак али су тражили доказе да ли сам подносио жалбу. У Етнографском музеју сам утврдио да су моју жалбу добили преко поште (по идентификационом броју RE593376121RS примљена је у Етнографском музеју 22.07.2021 у 13:14 минута) али је уопште нису завели већ су је упутили у Центар за заштиту нематеријалног културног наслеђа на чију сам се бахатост и незакониту одлуку и жалио.

Но није Етнографски музеј једина антисрпска институција у Београду која спречава регистровање и неговање српског нематеријалног културног наслеђа.

6. Како су упрегли Природно-математички факултет у Новом Саду да негирају природну појаву која се види сваког 21. (па и 22.) јуна, на дан дугодневице са позиције Лепенског Вира

Владан Панковић, Милан Мрђен и Миодраг Крмар са Департмента за физику Природно-математичког факултета у Новом Саду по нечијем налогу су саставили на енглеском језику чланак «**Was Lepenski Vir an ancient Sun or Pleiades Observatory?**». Направили су методолошке грешке у раду јер су прорачуне радили искључиво из кабинета, односно, како су и најавили, на основу «*софтверских програма које су нашли у Интернету*». Методолошка грешка је због тога што нису Интернет софтверске прорачуне проверили «на терену, са позиције Лепенског Вира».

Тако нетачно добијене резултате озваничили су у наведеном чланку на енглеском језику и тврде да Сунце излази над Лепенским Виром од «20. априла до 1. маја», што је потпуно нетачно. Архитекта Хривоје Павловић и др Александра Бајић су коректно и у најбољој намери 1. маја проверили са позиције Музеја Лепенски Вир њихове наводе и установили да подаци Владана Панковића, Милана Мрђена, и Миодрага Крмара — **нису тачни** и о томе их уредно обавестили.

Али Википедија и даље држи податке В. Панковића, М. Мрђена и М. Крмара у јединици Лепенски Вир https://sr.wikipedia.org/wiki/Лепенски_Вир што је форма **злонамерног дезинформисања јавности, конфузија у области туризма и облик спречавања развоја археолошког туризма у Србији**. Због тога је нетачан навод Википедије која се позива неосновано на професоре Владана Панковића, Милана Мрђена, Миодрага Крмара:

«Користећи симулације рачунарских програма за излазак Сунца, као и за одређивање ноћног звезданог неба, стручњаци су дошли до закључка да Сунце тачно излази изнад врха Трескавац, природни маркер, од 20. априла до 1. маја, а да сазвезђе Влашића престаје да се види на ноћном небу изнад Лепенског вира управо 20. априла.[3] Ове две небеске појаве могу се искористити за одређивање правог почетка године или лета, односно почетка топлијег временског периода за житеље праисторијског насеља Лепенски вир. Апсурдно је да су се у појединој публицистици појавиле вести да Сунце тачно излази изнад врха Трескавац 21. јуна, односно на дан

летње дугодневнице, што претходни рад побија. [4][5][3] У сваком случају, знатижељници могу крајем априла или 1. маја, као и 21. јуна, на дан дугодневнице, да у праскозорје посете величанствен локалитет Лепенски вир, и да се сами увере на лицу места када Сунце тачно излази изнад врха планине Трескавац.»

Обратио сам се писмом декану Природно-математичког факултета у Новом Саду професору Милицы Павков-Хрвојевић и Владану Панкову¹⁷³ преко електронске поште, 26. априла 2022. године и поново 29. маја 2022. године. У допису сам указао да се надам да ће схватити неопходност да се исправи овај конкретни облик «научног» фалсификовања чињеница.

Интересантно је да прилично бројан офис представништва Wikipедије у Београду предводи – Мађар по националности, али у последње време не могу да нађем адресу тог офиса, јер би их радо посетио ради културног разговора, не само у вези овог фалсификата него и због нетачности које су изнели у истом тексту – одредници Лепенски Вир https://sr.wikipedia.org/wiki/Лепенски_Вир «Установљено је да планина Трескавац има исти трапезоидни облик као што имају основе кућа-колиба у праисторијском насељу Лепенски вир», што је ноторна лаж:

- јер основа кућишта Лепенски Вир има форму «кружног исечка», како је у време археолошких ископавања Лепенског Вира доказао архитекта Предраг Пеђа Ристић, звани Исус не због величанствене грађе, већ због тога што је пројектовао велики број православних храмова, а да није знао да су круг и «кружни исечак» очувани као принципи у градњи «Руског православног храма», према наводима Афанасјева К. Н.: «Построение архитектурной формы древнерусскими зодчими», Академия наук СССР, 1961. г., стр. 161,
- основа кућишта Лепенски Вир нема основу трапеза, како је од стране језуитско-большевичке УДБе био уцењен да говори археолог Драгослав Срејовић, преко неког тајанственог црномантилаша Митровића (представник УДБе да би уцењивали археолога Срејовића), како се не би допустило да се «круг» и «кружни исечак» врате у свест Срба/Словена а посебно не архитектата, јер се злонамерно протежира такозвани «грчки златни пресек».

Са истим циљем су и научници Владан Панковић, Милан Мрђен, Миодраг Крмар, са Департамента за физику, упрегнути да докажу да није битан 21. јун, када Сунце формира божанске лепоте «А/Аз» око планине Трескавац – како се Срби не би окупљали на тако важан, светачки дан СветоВида, што је «Аз» дан, то јест «ПраПочетак», због чега су Срби себе звали «РАС» све до 1848. године. Ови физичари су пласирали на енглеском језику научни чланак – фалсификат заснован на методолошким погрешкама да су наводно «стручњаци (су) дошли до закључка да Сунце тачно излази изнад врха Трескавац, природни маркер, од 20. априла до 1. маја, а да сазвежђе Влашића престаје да се види на ноћном небу изнад Лепенског вира управо 20. априла.»

Ја сам професор и већ 33 године живим и бавим се научно — истраживачким радом на водећим универзитетима у Москви, Русији. Од 15. фебруара 2022. године сам у Београду и изразио сам спремност да посетим Природно-математички факултет у Новом Саду због колегијалне, културне дискусије, како би исправили ове нетачности.

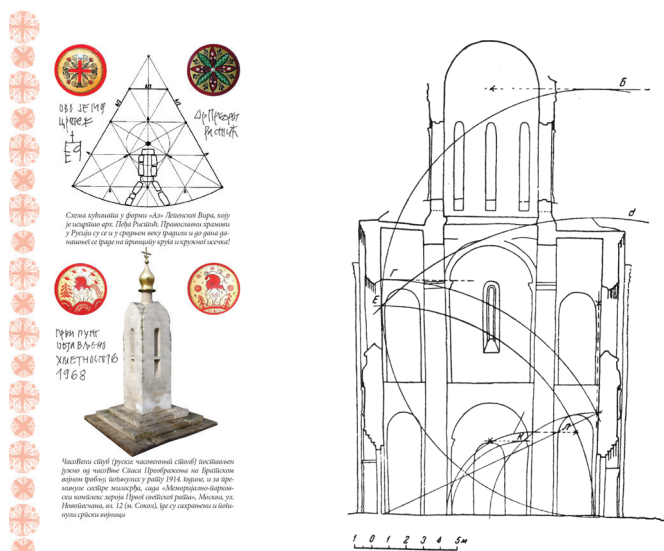

Фото бр. 16а Цртеж архитекте Предрага Ристића «кружни исечак» кућишта Лепенског Виру из 1968. године, објављен у часопису «Уметност»: са потписом: «Ово је мој (П. Ристића) цртеж»

Скица бр. 16б: Скица примене принципа круга у пројектовању Руског православног храма, који је зачет у Лепенском Виру кроз принцип «кружног исечка» (Афанасјев К. Н.: «Построение архитектурной формы древнерусскими зодчими», Академия наук СССР, 1961. г., стр. 161)

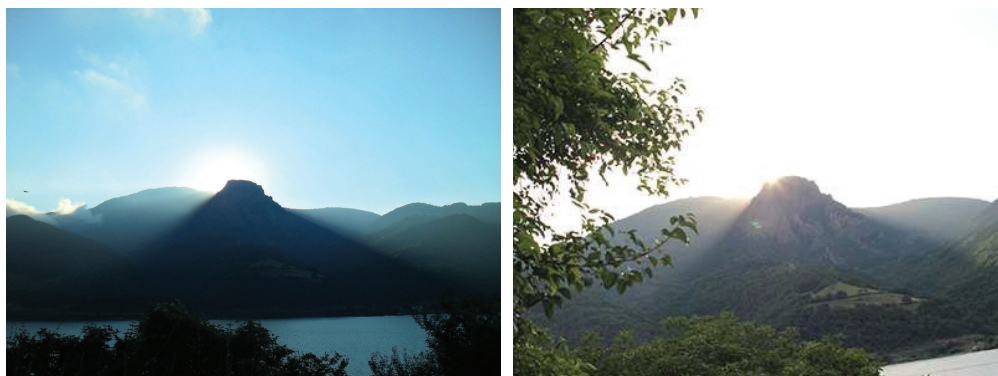

Фото бр. 17а: Фото арх. Х. Павловића, 21/22 јуна 2015 године, и фото 17б Б. Митровића, 21. јуна 2022. године: Аз над и око планине Трескавац – поглед са Лепенског Вира у 6 часова ујутру

Фото бр. 18: Арх. Пеђа Ристић и Божидар Митровић на сајму књига у Београду, пре неколико година, пред презентацију арх. Пеђе Ристића, који држи макету свог «кружног исечка» и макету «трапеза» археолога Драгослава Срејовића као битне за научну расправу приликом откопавања Лепенског Вира

Предложио сам колегама са Природно-математичког факултета у Новом Саду:

1. да наведени аутори повуку свој рад и званично обавесте електронску Интернет енциклопедију «Википедија», да су наводи из њиховог рада и подаци о појављивању Сунца над Лепенским Виром у априлу – нетачни, и нису проверени на терену,
2. да одржим студентима и професорима предавање «Азбучна математика Лепенског Вира и Винче» и предавање: «НеМатематичка грешка Стеклова» о (не)математичкој грешци најпознатијег совјетског математичара у његовој осуди хришћанства које је оптужио да је криво што није било знања о нули и аритметичким операцијама у Европи ни у Средњем веку, иако је то нетачно јер су нулу и Сифре одбацили грчки атомисти,
3. да организују округли сто о овој грешки поменутих професора уз њихово учешће, учешће Христивоја Павловића и др Александре Бајић и моје учешће.

в. Како су предлог да региструју «српске епске песме» на репрезентативну листу УНЕСКО изобличили и регистровали знање свирања «на гусле»

На крају тродневног сусрета представника чланица УНЕСКО из Југоисточне Европе у Београду 12-14. маја 2011. године, на коме је разматрано питање примене «Конвенције Уједињених нација – УНЕСКО о заштити нематеријалног културног наслеђа», јавила се представница УНЕСКО из Румуније, (Диана Јовановић Шошока, која је, као посланица, у Парламенту Европе рекла – да су Срби најхрабрији народ у Европи), ван дневног реда, и замолила српске представнике УНЕСКО и научнике да «заштите српске епске (јуначке песме), у десетерцу као уникалну књижевну форму у свету», по њеним речима. Али лукавим дејствима – једног Албанца, који је у Етнографском музеју координисао рад и регистрацију нематеријалног културног наслеђа и уз садејство осталих лукаваца, уместо српских јуначких песама, као нематеријалног културног наслеђа творења овог десетерачког блага, којим су се некада преносила

и друга «знања и обичаји који се тичу природе и свемира», ова булумента необразованих незналица – регистровала је: **знање о свирању гусала**, а не оно што је молила представница УНЕСКО из Румуније, а то су саме јуначке, десетерачке песме па је са смрћу Слободана Јарчевића, који је у логичном, разумљивом српском десетерцу реконструисао «Илијаду», «Одисеју», «Венеиду», «Рг Веде», изгубљено у многоме и то знање: **преносити реалност у десетерац**, што и јесте нематеријално културно благо, док је свирање на гулама лакше него свирање на диплома, па то нико није заштитио. А то је урађено јер заиста нико нема десетерачке српске јуначке песме, осим оних новоНарода који су некада били Срби, односно народ Рас/СорВени/СорБени/СрБи. А гусле имају у истој форми и други новоНароди, па и Арапи у земљама где су асимилovali ВЕниЧане, које данас зовемо ФЕниЧани.

г. Како су онострану кочу/кућу (Словена-Богумила) културе Винча (надГробља) «заштитили» као «грчка гробља»

Републички завод за заштиту споменика културе је српске надгробне коче/куће «стећак» (види фото 19б) наших дохришћанских предака – Богумила/кр(е)стјана, који у целости понављају кочу/кућу од дрвета епохе културе Винча, прогласио за «**грчка гробља**» за шта их треба судити и осудити, само када би се примењивао Душанов законик, али и Законоправило Светог Саве!

У Србији су стручњаци Републичког завода за заштиту споменика културе покушали да филмом и чланцима фалсификују наводе да се Богумилски старословенски гробови и надгробни споменици стећци, **наводно називају «грчка гробља»**, чиме угрожавају чак и територијалну целовитост Србије, јер Грчка може тражити да јој се припоји не само Северна Македонија, него и сва Србија и цео Балкан, ако су то «Грчка гробља». Али то је апсолутно нетачно јер на свом простору Балкана постоје стећци, и на свима су азбучни натписи, и на стотине начина исликани симболи Кола – као симбола оностраног, новог живота. Али тако Словени својим институцијама делују против себе – врло успешно, и не знам како да се одупрем овоме, осим научних чињеница и фотографија, јер оне јасно доказују континуитет словенске/српске културе на Балкану, од доба Лепенског Вир и Винче, и православних једнобродних цркава (видети слике 19а, 19б и 19в).

Фото 19а: Реконструкција коче/куче Винче са «сохом» (колона/колац, који се завршава рогатком/рашљама у које су стављали други носећи колац на коме су видели гд-ове као Коло)

Фото 19б: Згошћански стећак – надгробје БогМила/крестјан у форми коче/куће из Винча у Музеју Сарајева са знаком «шестан», који је користило српско племе «Шестан» у Црној Гори

Фото 19в: Једнобродни православни храм у форми стећка/коче/куће Винче: храм Св. Николе МирЛиКијског, са фронтоне на ком се види рОзета са знаком Коло у облику «шестан», околина. Ниша

Стећци су од 2016. године уврштени на Унескову Репрезентативну листу светске културне баштине и појављују се у туристичким каталозима свих земаља Балкана. Али у Фабрици (Заводу) за заштиту споменика културе Србије успели су:

- ❖ да сниме и прикажу филм, заједно са Телевизијом Србије, «**Грчко гробље у селу Хрта**» на територији општине Пријепоље,¹⁷⁴
- ❖ саставе чланак – пројекат: «**Археолошко налазиште Грчко гробље у селу Хрта**».¹⁷⁵

Дана 02. августа 2018. године, под Излазним бројем БМ-1818-2, уручио сам Републичком заводу за заштиту споменика културе Србије «**последњу опомену пре изношења кривичне пријаве о чињењу кривичног дела угрожавања територијалне целовитости Србије**», у којем сам допису указао да постоје основи сумње да наведеним филмом, чланком – пројектом, чине кривична дела или подстрекавају на чињење кривичних дела из:

¹⁷⁴ <https://www.youtube.com/watch?v=fC53w0KlqoU>

¹⁷⁵ http://www.heritage.gov.rs/cirilica/Download/PlanUpravljanja_Stecc_01-82_za_WEB_5_MB.pdf

1. чл. 307 Кривичног законика Србије (угрожавање територијалног интегритета Србије), јер НАТО и Грци могу захтевати враћање свих територија на којима су пронађена тзв. «грчка гробља», због глупости стручњака Републичког завода за заштиту споменика културе Србије,
2. чл. 388 Кривичног законика РС (уништење споменика културе који су намењени образовању), јер се уништавање мора изједначити са таквим изобличавањем као што је фалсификовање назива **стећци** (који су као нематеријално културно наслеђе – под заштитом УНЕСКО) у нетачан појам «грчка гробља»,
3. чл. 174 Кривичног закона РС (понижење српског народа и Словена), јер приписати наше надгробне споменике (на којима се на већини налазе не само идеографски знаци, већ пре свега српска ћирилица – АзБука) другим народима – је облик понижавања Срба,
4. чл. 370 КЗ РС (геноцид српског народа).

Али ништа није помогло и нисам никога уплашио, а ови груби фалсификати и данас стоје као основ за одвајање целих региона од Србије. Једноставно, међу такозваним кустосима и сличним стручњацима нема ни **стида** ни **страха**, ни од закона ни од Бога.

Скоро исто писмо сам поновио уручио 15. јуна 2022. године под Изл. бројем БМ-18-18-3 ПОНОВО новом директору Републичког завода за заштиту споменика културе, професору др Дубравки Ђукановић, архитекти, као отворено писмо. У врло кратком року, 1. јула 2022. године, добио сам под бројем 39-74/2022-2 одговор, у коме су методолошки, врло коректно, изнете моје основне примедбе, «које се тичу области којима се бави овај завод:

1. наводите да је Републички завод за заштиту споменика културе некритички преузео термин «Грчко гробље»,
2. наводите да се на сајту Републичког завода налази текст «Средњовековни град Рас налази се 11 км западно од Новог Пазара, крај ушћа Себечевске реке у Рашку на брду званом Градина», те да је то језуитски фалсификат, али су у допису подсетили да је Влада Републике Србије Решењем од **22. августа 1947. године** одлучила да је **Рас територијално одређење – средњовековни град**,
3. наводите да је Републички завод допустио да се код једнобродних цркава у Србији истакну табле културна рута Transromanika.»

Овај допис је врло коректан и омогућава да утврдимо ко је заиста извор фалсификата «нематеријалног културног наслеђа Срба», па због тога цитирам одговор:

«Термин **Грчко гробље** су у документарној евиденцији први употребили стручњаци **Археолошког института** који су до 1969. године за потребе Југословенског (Савезног) института за заштиту и научно проучавање споменика културе израдили попис средњовековних гробаља у западној Србији. Том приликом су забележили још **десетак сличних средњовековних гробаља под истим називом** и то на територији општина **Сјеница, Нови Пазар, Прибој и Пријепоље**. Локалитете **Грчко гробље**, Пресегли и Утрине у селу Хрте и друге некрополе са стећцима само на територији општине Пријепоље, као што су Света Гора у Великој Жупи, Мраморови и Црквине у Думљанима, Грчко гробље у Дучеву, некропола у Избичњу, Грчко гробље у Кучину, Грчко гробље у Орашцу, Савин лакат у Селашници, Бијело поље у Хисарцику евидентирали су и у стручну литературу увели Шефик Бешлагих (Stećci, kataloško-topografski pregled, Sarajevo, 1971; исти, Stećci, kultura i umjetnost, Sarajevo 1982); Душица Минић (документација у Археолошком институту); Радомир Станић (Стећци у средњем Полимљу, Симпозијум „Сеоски дани Сретена Вукосављевића“, Пријепоље 1976, 111-129), Никола Дудић (Стара гробља и надгробни белези у Србији, Београд 1982, 30), а у оквиру свог магистарског рада и Емина Зечевић, која се у последње три деценије најстудиозније бави средњовековним гробљима са стећцима (Мраморје, стећци западне Србије, издање Српског археолошког друштва 2005 са наведеном претходном литературом).

Термин Грчко гробље често се појављује и на територији Црне Горе, Херцеговине, али и у централној Србији. Шта више, стручњаци су приликом евидентирања културног наслеђа забележили и термине Римско и Мађарско гробље, како су мештани запамтили да се места са средњовековним надгробним обележјима називају у неким областима Србије.

И сами сте написали да сте убеђени да наши стручњаци нису измислили термин Грчко гробље. Можемо да потврдимо да је то тачно и да наши стручњаци искључиво користе наводе у до сада објављеним текстовима и делима који представљају историју истраживања појединих непокретних културних добара.»

Још да напоменем:

1. Археолошки институт је основан од стране језуитско-троцкистичке власти такозваног Јосипа Броза Тита 1947. године, у оквиру Српске академије наука¹⁷⁶ (и Брозове уметности преко које су убацили своје кадрове: апстракционисте, супрематисте и сличне).

¹⁷⁶ <https://ai.ac.rs/institut/>

2. «Влада Србије основала је 1947. године Завод за заштиту и научно проучавање споменика културе Народне Републике Србије, са седиштем у Београду. Завод је преименован 1960. године у Републички завод за заштиту споменика културе – Београд», како пише на сајту https://www.heritage.gov.rs/cirilica/istorija_zastite_u_srbiji.php

У истом допису бр. 39-74/2022-2 директор Републичког завода за заштиту споменика културе, професор др Дубравки Ђукановић, архитекта, констатује:

1. «Свесни смо да је Рас назив за **територију**» али је али је «Влада Републике Србије Решењем од **22. августа 1947. године** одлучила да је **Рас територијално одређење – средњовековни град**», што фактички потврђује да је то био један од приоритета нове, језуитско-троцкистичке власти такозваног Броза, у искривљивању свести српског народа, јер је **Рас ознака рода** (што је карактеристика родо-Верне цивилизације), тј. древни, божански/сакрални назив српског народа, који значи: **родАз/род-ПраПочетка**, а за наше претке у епохи мезолитског Лепенског Вира – **ПраПочетак** је било **Коло**, које ствара венац живота на Мајци-Земљи, због чега су себе звали и **КолоВени**, одакле је изведен појам: **СлоВени**,
2. да се Републички завод за заштиту споменика културе (Србије) од 9. јуна 2022. године налази у припреми прославе 75. година од оснивања овог Завода те нису у могућности да организују моје предавање и отворену дискусију са стручњацима Завода, те су предложили да им пошаљем предавање у писаном облику, што сам и учинио, али никакав одговор или реакцију нисам добио, што сведочи да нису спремни на било какав дијалог или исправке својих грешака.
Један врло коректан, прецизан и научно основан одговор појашњава да је управо ово случај и ова област када се морају применити:
 - i. Резолуција 1481 Савета Европе «О **Потреби за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима**» и
 - ii. Резолуције 1096 Савета Европе из 1996. године, «О **мерама за уклањање наслеђа бивших тоталитарних комунистичких система**».

У одговору РЗЗС се неправилно констатује:

«Републички завод за заштиту споменика културе не може да се упушта у расправу да ли термини, топоними, називи локалитета и географски појмови нарушавају територијални интегритет Србије.»

Наиме Републички завод за заштиту споменика културе је у обавези да исправи ову инквизиторско-бољшевичку превару, јер се управо у Музеју града Београда чува златник Аустрије, која је несумњиво ослободила Београд од Турака и у ту част 1688 године исковала златник под називом «**Alba Graeca**»¹⁷⁷, имајући у виду град Београд, на ушћу Саве у Дунав, који је и нацртан на реверсу. Тај назив је последица латинско-ватиканског схватања свега колоВенског/слаВенског као **грчког/шизматичког**, на основу чега су значајни простори и значајан део историје СлоВена приписани како на Апенинима (грчке колоније од појма Коло(Ве)нија), тако и на Балкану – **Грчкој**. Истовремено то је сведочанство да је одређење **Белие/Алба** било прецизирање за хел(В)ене то јест за СлоВене.

Фото 20а и 20б: Златник «**Alba Graeca**» који је Аустрија исковала поводом ослобођења града Београда од Турака 1688. године, али и поред тога Републички завод за заштиту споменика културе исправно не назива Београд – «Бела Грчка», нити гробља у Београду «Грчким гробљима»

¹⁷⁷ Златник из Музеја града Београда: «Каталог Музеја града Београда», стр. 88, чува се у Музеју Београда под називом «Конак кнегиње Љубице» <http://www.mgb.org.rs/zbirke/pregled/774> Ул. Кнеза Симе Марковића 8, г. Београд, Тел: 011 263 82 64 office@mgb.org.rs

Због тога се надам да ће се Републички завод за заштиту споменика културе коначно ослободи Аустријског каплара и да ће објавити овај рад на свом сајту, као исправку очигледно неоснованих аустро-угарско-ватиканских подвала и термина «Грчка гробља», јер тиме, несумњиво, неосновано отуђује културно наслеђе српског народа и угрожава територијалну целовитост и опстанак Србије.

При томе ја не настојим да се у овом моменту исправи папска/ватиканска превара којом је:

- i. древни назив: «ВенГрад», то јест град Вена/СлоВена преименован папским писмом у: «БелГрад», са циљем да би он био «свачији и ничији», што је такође велика латинска превара,
- ii. древни, божански назив «Рас» преименован у Србији што је резултат тајне мисије Вука Стефановића Караџића, који је примао паре од тајног агента Ватикана – Бартоломеја (тзв. Јернеј Копитар), који је био толико заштићен да није имао ликовног приказа не само у то време њихових тајних сусрета, већ нема лика ни на недавно подигнутом споменику у Београду,¹⁷⁸ за чије је подизање несумњиво сагласност дала и нека институција културе Републике Србије и града Београда, па нам СлоВенци јасно скрећу пажњу да је Бартоломеј био шпијун Ватикана.

Таквих примера имамо и у Русији. Највећи слависта XX века, Ољег Николајевич Трубачов, разоткрио је још 1981. године фалсификат «америчких» професора Голба и Прицака да је Кијев, наводно, некада био Хазарски и да је тај назив настао из хазарског/хебрејског имена «Кјуи», што је апсолутна глупост јер је назив «Кијев» изведен из дела назива «КолоВ(ен)» што сам ја демонстрирао графички и доказао у раду «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права»¹⁷⁹. А ми Словени, не обазирјући се на борбу Трубачова, дошли смо до тога да не само нацисти бомбардују Доњецк и Луганск, већ имају и хазарску владу и председника у Кијеву, који граже од НАТО-а ракете и авионе, којима су спремни не само да бране свој нови «Хазарски каганат» него и да бомбардују и Русију, што су ових дана и почели напади на Белгород. Да је још неко осим мене 1997. чуо Трубачова, не би било потребе да Руси данас гину, несумњиво бранећи Русију од нациста на «оКрајини Руси». Али као што нису чули Трубачова, тако ни у Србији нико неће да чује моја упозорења да су филм и пројекат о такозваним «грчким гробљима» – очевидна глупост и најгрубљи фалсификат и да такве глупости могу да угрозе територијалну целовитост Србије.

Професор Дубравка Ђукановић, доктор наука, архитекта, конзерватор, директорка Републички завод за заштиту споменика културе:

1. **15. јуна 2022. године** примила је лично делегацију мештана села Винче и «Удружења за очување и неговање винчанске културе Неолит», и мене у тој делегацији, поводом наших примедби на резултате «Јавног међународног урбанистичко-архитектонског конкурса за УРЕЂЕЊЕ АРХЕОЛОШКОГ ПАРКА БЕЛО БРДО СА ИДЕЛНИМ РЕШЕЊИМА ОБЈЕКТА ЦЕНТРА ЗА ПОСЕТИОЦЕ И НАУЧНОИСТРАЖИВАЧКОГ ЦЕНТРА» из марта месеца 2022. године, али су игнорисали сва наша упозорења (која сам поновио у мом отвореном писму које сам тог дана предао и поновио у електронском допису после тог састанка):
 - a. да амбасадор САД у Београду недопустиво наставља покушаје «Археомитолошког института из Сант Себастопола» са конференције у Новом Саду «Signs of Civilisation Neolithic Symbol Sistem of Southeast Europe/Међународни симпозијум о неолитском систему симбола југоисточне Европе»¹⁸⁰ 25. маја 2004. године, када су отворено покушали да:
 - i. Винчанску Азбуку преименују у «**писмо Југоисточне Европе**»,
 - ii. Винчанску културу преименују у «**Подунавска култура**», чиме чине злочин против народа РАС/СрБа, јер је у целом свету признато да грчко писмо потиче од писма Феничана а ФениЧани и јесу ВениЧани, што је у «Терминолошком рату, који се води против народа Рас» измењено променом слова В у Ф, што је стари трик логографа, најстаријег периода грчких фалсификата,
 - b. да су и у називу пројекта покушали да појам Винча замене на појам Бело брдо,
 - c. да је недопустиво да се археолошко налазиште Винча сведе на **уски појас Белог брда око обале Дунава**, где би се фингирала ископавања јер су језуите Брозовог режима лукаво изградиле највећу сеоску школу – управо у Винчи, да би се људи ту насељавали и градом затрпали огромно археолошко налазиште, због чега би цело село Винча требало развијати као насеље Хотел-Музеј «Неолитска Винча», где би свака кућа била и музеј и имала хотелски смештај, што су становници Винче на јавној расправи одмах прихватили овај мој приступ,

¹⁷⁸ На платоу између Палмотићеве, Џорџа Вашингтона и Далматинске улице.

¹⁷⁹ «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, 2008., стр. 130, 292,

¹⁸⁰ У ненајављеној дискусији, на крају првог дана симпозијума, истакао сам методолошке пропусте излагача, као битну повреду основних научних принципа и метода разматрања проблема Винчанске азбуке: «Недељне илустроване новине» (НИН), Београд, у броју 2787, од 27.5.2004. године, на страницама 30, 31 и 32 у целости су пренеле ову моју, очито оправдану, дискусију и упозорење о повредама и међународних прописа о знацима порекла, од којих су неки део првобитног значења народа: Вики(оло)/СлоВени, од чега је изведен и појам: ВинЧ-а.

- d. да Винча мора бити организована као **једна од највећих и најзначајнијих туристичких дестинација** у Европи и свету, што се тако суженим пројектом – онемогућава,
- e. да је неприхватљиво свако планирање супротно **постојећем Урбанистичком плану** овог простора (објављен у Службеном гласнику, који је на састанку показао Слободан Добрић), којим је **предвиђена изградња пристаништа за велике крузере** (за изградњу којег сам доводио српске инвеститоре о чему сам у писаној форми обавестио Весића, заменика градоначелника Београд (на шта ми Град Београд није одговорио, јер је по Весићевим речима за то била надлежна Влада Брнабићке), с тим да је пристаниште за велике крузере требало да се гради под називом Фјодор Успенски за шта је добијена подршка Амбасаде Русије, Културног центра Россотрудничества Русије и других институција Русије, јер је Фјодор Успенски, директор Руског археолошког института из Константинопоља (РАИК) средствима Владе царске Русије организовао грандиозна археолошка ископавања у Винчи од 1911. године, те се оваквим пројектима о Белом брду покушава да се умањи значај Винче и да се спречи да Винчанци зарађују и живе од археолошког туризма и туриста са огромних крузера који морају пристајати у Винчи,
- f. да се морају наставити и подводна истраживања Винче у Дунаву, јер су и тамо нађени остаци неолитске Винче,
- g. Нико не зна све. Људска врста живи у претежном незнању у односу на све закономерности које дејствују и факте којима смо изложени и у којима живимо – и то није ништа страшно. Али када постоје нека научна открића или чак теорије, **не смеју научне новине/открића да се прећуткују ради одбране верских и научних догми**, што је негација науке, јер такво једноумље наноси штету читавом друштву, што смо у политичком смислу делимично напустили, али у науци никако да искорачимо напред, из тог мрака једноумља и злочиначког ћутања,
2. у мају 2024. године је поднела оставку на ову дужност, **јер 22. маја 2024. године није прихватила ултиматум 181** министра финансија Владе Србије Синише Малог (од немачко-јеврејског Клајн) да **скине статус непокретног културног добра, споменика културе са рушевина Генералштаба СФРЈ**, који је НАТО незаконито бомбардовао и делимично порушио 1999. године, и због тога што је зграда изграђена по пројекту архитекте Николе Добровића, као симбол Неретве (од 9. фебруара до 23. марта 1943. г., а по неким Битке на Сутјесци, лето 1943. г., која је, по неким била фингирана, укључујући и фотографије рањеног Тита), која је трн у оку избеглима од комунистичког режима, чијих је потомака било у армији САД 1999. године, јер су обе операције реализоване пре свега да нацистички Вермахт разоружа припадника Југословенске краљевске армије у отаџбини/четнике, чак уз садејство Брозових партизана, које су Немци пропустили на Неретви да зађу са леђа – четницима; упореди: операција Шварц/Fall Schwarz/Црно и, раније планирану, операцију Вајс/Weiss/Бело), што јасно илуструје – како се штити *језуитско-троцкистичка идеологија* и исто тако једнострано осветљава, уз отворено игнорисање државних интереса Србије и српског народа.

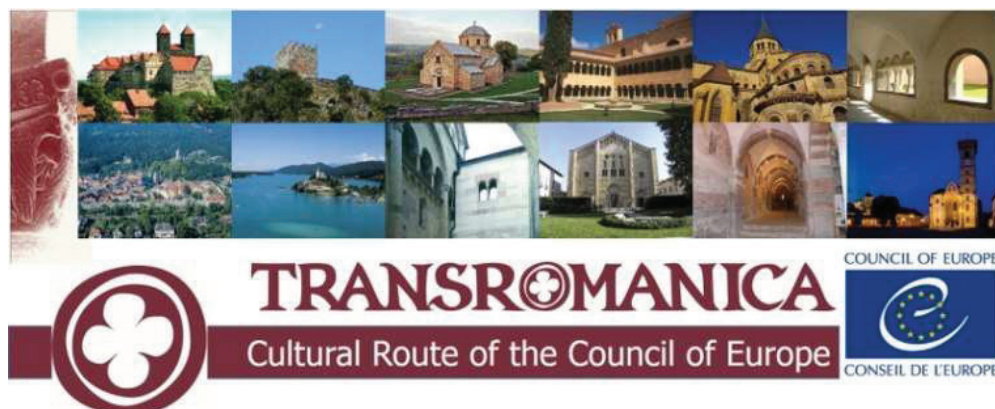
д. Како је Туристичка организација Србије представила УНЕСКО православне једнобродне храмове као романику

Туристичка организација Србије је око многих једнобродних православних храмова (види слику 23в) поставила огромне табеле УНЕСКА, на којима пише: «Транс Романа», да је то наводно траг такозване «Романике на Балкану», иако је то потпуна измишљотина и глупост, јер ови храмови постоје и представљају понављање «стећка» и, сукцесивно, још старији храм/кућу из Винче, јер су ове прве дрвене куће на свету направљене од дрвета светог за Словене (види фотографије 23а, 23б и 23в). А они чак и не крију на својој веб страници да је то **Cultural Route of the Council of Europe**, што би могло да се преведе и као Културолошка рута Европског концила, али и Ватиканског концила <https://www.serbia.travel/sr/istrazi-srbiju/tematske-ture/transromanika>

У Амбасади Србије у Русији 2010. године представници Туристичке организације Србије су руским новинарима који се баве туризмом, представили туристичку руту «Транс Романика», и ја сам јавно иступио против овог фалсификата, али нико од руских новинара није обратио пажњу на ово моје јавно негодовање, у коме сам такву презентацију назвао срамном: у православној Русији позивао Русе и руске новинаре да посете српске православне цркве, које Туристичка организација Србије лажно представља – као *романске* и као траг некакве *романике*.¹⁸²

181 Према: Наташа Латковић: «ОТКРИВАМО ДОКУМЕНТ: На састанку код Синише Малог речено ми је: Или подржи уклањање заштите и рушење Генералштаба или поднеси оставку», лист «Нова», 28.08.2025.г. <https://nova.rs/vesti/drustvo/nova-rs-vesti-drustvo-sinisa-mali-pritisak-generalstab-ostavka-dubravka-djukanovic/>

182 <https://www.transromanica.com/>

Композиција 21: Знак ТрансРоманике – маршрути културе Савета Европе, као јавна демонстрација корумпираних чиновника Србије, усмерена на искривљавање историје Србије и Српске православне традиције https://www.b92.net/putovanja/zanimljivosti.php?nav_id=1174001 изворник: ТанЈуг

На научној конференцији у Музеју Московски Кремљ «500 година Архангелског саборног храма и Коло-Кољне/звоника Ивана Великог» 29.10.2008 года, ја сам у раду изложио доказе, да Италије није било 1508 године, када је изграђен овај симбол Русије и да на том храму нема трагова «романике», како је говорила једна ауторка која је излагала пре мене. Ја сам демонстрирао да и у *Мировареној палати Московске Патријаршије*, где је у Московском Кремљу реализована та конференција, можемо видети трагове далеко старије културе древних СлоВена/КолоВена, јер су сви прозори карактеристични за Московски Кремљ, изграђени у форми «А/Аз» Лепенског Вира јер се види да као и на Лепенском Виру Сунце у виду цвета формира те Божанске лепоте «А», односно «Аз-проЗоре».¹⁸³ О томе је Зулфија Бонојева, главни уредник «Федералне газете», објавила опширан текст о мом излагању. Али А. Л. Баталов,¹⁸⁴ доктор уметности, саветник Музеја Московски Кремљ, упркос (здравом) рАЗУму, на стр. 3 Предговора Зборника радова са конференције, наводи и фалсификује: «Откривени последњих година италијански споменици у Русији омогућавају да схватимо степен слободе италијанских архитеката/Открытие за последние годы итальянские памятники в России позволяют осознать уровень свободы итальянских архитекторов.»¹⁸⁵ Он ово наводи иако у то време и у тим вековима Италија уопште није постојала. Шта можемо да кажемо: «О tempora! О mores! (О каква времена! О какве нарави!)»: споменике и храмове у Русији су очигледно градили Венети, а то су очигледно руски храмове, а не италијански храмове!

78

Фото 22а, 22б, 22в, 22г, 22д: Прозори и врата Мироварене палате Московског Кремља божанске лепоте, у облику «Аз», са знаком Коло као Сунчевог и духовног извора светлости

Републички завод за заштиту споменика културе признаје саучесништво јер наводи: «Републички завод за заштиту споменика културе је дао одобрење да се информативне табле одштампане на папиру залепљеном на пенастој подлози, поставе код Манастира Жича, Студеница, Градац, Сопоћани и Ђурђеви ступови. Ови манастири и културна добра тиме се налазе на путу споменика **романичког периода Трансроманика**, повезујући баштину у Немачкој, Аустрији, Италији, Француској, Шпанији и Словенији. Ова рута уврштена је од стране Савета Европе у програм Главни европски путеви културе».

183 Изводи из мога рада на конференцији, у облику текста: «Трибуна ученог: 500-летие архангельского собора и Колокольне Ивана Великого», у часопису «Федеральная газета», Москва, бр. 138-139, за 2009. годину.

184 Носилац италијанског ордена: кавалер ордена Звезда италијанской солидарности https://ru.wikipedia.org/wiki/Баталов,_Андрей_Леонидович

185 «Сборник докладов научно-практической конференции 500-летие Архангельского собора и Колокольне Ивана Великого», Арт Волхонка, Москва, 2011. г., стр. 3.

У овом случају Републички завод за заштиту споменика културе позива се на Савет Европе као на непогрешиви Централни комитет који је надарен некаквом папском непогрешивошћу.

Али када треба применити Резолуцију 1481 Савета Европе *«О Потреби за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима»* и Резолуцију 1096 Савета Европе из 1996. године *«О мерама за уклањање наслеђа бивших тоталитарних комунистичких система»*, Републички завод за заштиту споменика се прави невеста као да за те резолуције не зна и неће да зна.

Због тога и овде понављам очигледну чињеницу да једнобродне православне цркве и манастири Жича, Студеница, Градац, Сопоћани и Ђурђеви ступови **немају никакве везе са романиком, нити другим формама латинске јереси**, те «папирне табле залепљене на пенастој подлози» морају да се уклоне, јер су урађене на огромним металним билбордима на вечна времена, што је очигледна повреда дозволе коју су добили од Републичког завода за заштиту споменика културе.

Организатори не скривају верску позадину пројекта и увођење Србије на мала врата, преко туризма, у свет католичких земаља: *«Transromanika povezuje i promoviše zajedničko evropsko kulturno nasleđe, pa je stoga izvrštena u program „Glavni evropski putevi kulture“ od strane Saveta Evrope. Konkretno, u pitanju je turistička ruta koja prolazi kroz većinu katoličkih zemalja, ali na svom putu obuhvata i određen broj srpskih manastira koji na svoj način uspostavljaju vezu između umetnosti Zapadnog i Istočnog Rimskog carstva. „Transromanika“ je pokrenuta u Nemačkoj 2003. godine, a Srbija je zvanično uključena novembra 2007. godine. Na projektu „transromanike“ uključen je veliki broj ljudi.»*¹⁸⁶ Јасно је шта је циљ: млади и њихово покатоличење, јер табла је табла, посебно ако пише УНЕСКО, мада сумњам да иза овога може да стоји УНЕСКО, јер је ово чисти фалсификат.

Ко се из Туристичке организације Србији служи и у чију корист оваквим лукавствима, треба да утврди Републичко јавно тужилаштво, задужено за недопуштене грађевинске радове око споменика културе, јер на тај траг упућују у коректном одговору РЗЗС Србије <http://srbija.trave/Transromanika.a-132.194.html>

Фото 23а: Реконструкција коче/куће Винче са «сохом» (колона/стуб/колац, који се завршава рогатком/рашљама у које су стављали други носећи колац те су се видели год-ови као Коло)

Фото 23б: Згошћански стећак – надгробје Богу Мила/крстјана у форми коче/куће из Винче у Музеју Сарајева, са знаком «шестан», који је користило српско племе Шестани у Црној Гори

Фото 23в: Једнобродни православни храм у форми стећка/коче/куће Винче: храм Св. Николе Мирликијског, са фронтонском којом се види розета са знаком Коло у облику шестан; околина. Ниша

е. Рас као град и тврђава један је од значајнијих фалсификата јер је то појам рода-Аз

У допису Републичком заводу за заштиту споменика излазни. бр. БМ-18-18-3 ПОНОВО од 15. јуна 2022. г., указао сам: «на сајту Републичког завода за заштиту споменика културе тврди се да се: „Средњовековни град Рас налази 11 км западно од Новог Пазара, крај ушћа Себечевске реке у Рашку на брду званом Градина.“, што је један од највећих језуитских фалсификата, јер Рас није ознака града већ ознака припадности Срба својој цивилизацији преко рода, јер „рАс“ значи „родПрвобитног/ПраПочетка“, у чему ваш Завод демантују чак и карте из Рима из 1689. године». Али тај део у коме ја дајем научно објашњење шта «Рас» заиста значи, стручњаци Завода то чак и не понављају, јер они «знају шта је комесар рекао: Нема Бога и тачка». И даље дискусије нема. У овом случају комесар који зна да Бога нема је за стручњаке и руководство РЗЗС др Марко Поповић, научни саветник Археолошког института.

У допису 39-74/2022-2 од 1. јула 2022. године проф. др Дубравка Ђукановић је потписала и признала «Свесни смо да (је) Рас **назив за територију**, али остаци средњовековног града изнад Себечевске реке

186 <https://srbijazamlade.rs/article/transromanika-pravi-izazov-za-mlade-u-srbiji>

утврђени су за културно добро Решењем од **22. августа 1947. године** под називом „**Рушевине старога града Раса**“. У централном регистру непокретних културних добара, по његовом формирању 1972. године, ово археолошко налазиште уведено је под називом **Средњовековни град Рас**. Стручна служба Републичког завода која је надлежна за Централни регистар непокретних културних добара, уноси **податке са решења и одлука који су донети по тада важећим прописима и законима** за утврђивање културних добара.»

Због тога у овој институцији тврде да је Рас – територија/град али званично Решење из 1947. године нико у савременој Србији у XXI веку не сме да оспорава.

А управо то је спорно.

Значи они знају да погрешно одређују да Рас значи територија/град, али пошто је Партија рекла да нема Бога онда о постојању или непостојању Бога не може да се води никаква, па ни научна расправа.

Карта број 24: Вакома Кантелија да Вињоле (Giacomo Cantelli da Vignola) која је сачињена у Риму 1689. године, на којој коректно пише назив: «*Il regno della Servia detta altrimenti Rascia*», као ознака целокупне Србије – **РасСија**

Како наводе, у овом случају Господ Бог је др Марко Поповић, и Решење од **22. августа 1947. године**, као да у послератном периоду нису имали шта друго да раде него баш да одмах по завршетку рата спасавају град Рас. **Или је разлог за журбу нешто далеко важније од самог града и тврђаве. Да се коначно уништи српски народ и сведе на Рашку област** – како је ову карту нетачно превео Славенко Терзић, директор Балканолошког института САНУ, амбасадор Србије у Русији и новокомпоновани академик САНУ, на основу управо те једине његове књиге «**СТАРА СРБИЈА – драма једне цивилизације**», у којој је овај назив РАССија свео на «**Рашку четири санџака**» (1. Пљеваљски, 2. Сјенички, 3. Пећки, и 4. Приштински).

Морам констатовати да су ту превазишли и сам Ватикан, који је највећи фалсификатор древне словенске историје, јер на карти Вакома Кантелија да Вињоле (Giacomo Cantelli da Vignola) која је сачињена у Риму 1689. године, коректно пише назив: «*Il regno della Servia detta altrimenti Rascia*», као ознака целокупне Србије – **РасСија**.

А РасСија је ознака припадности српског народа цивилизацији рода, и то не било ког рода него «**родаАз**», то јест «**родаКоло**». Наиме, одговор на питање шта је «**Рас**» не могу да знају научни саветници Археолошког института, нити филолози, нити историчари јер се тиче суптилног разумевања теорије државе и права.

Тако да, и поред моје ироничности, није за грубо неразумевање појма «Рас», крив др Марко Поповић, доктор археолошких наука. Криви су за то моје колеге – професори на Правном факултету Универзитета у Београду јер одбијају да се ослободе марксистичко-лењинистичко-инквизиторских догми.

Али сам имао лично част да јавно, пред више од 300 људи, оспорим наводе самог др Марка Поповића управо када је говорио о средњевековном граду Рас. Наиме «У Београду је **9. Новембра 2013. године** одржана годишња скупштина *Друштва српских домаћина*, коју је отворио председник друштва Нићифор Аничих, Србин из расејања који живи и успешно ради у Јужној Африци.

Свечани део Скупштине Друштва српских домаћина био је посвећен:

- ✓ **900 годишњици од рођења Стефана Немање**. О значају тог јубилеја је беседио професор др Марко Поповић, који је представио и средњевековни град Рас,
- ✓ **200 годишњици од рођења Петра II Петровића Његоша**. О значају тог јубилеја одржао је беседу академик Матија Бећковић.

На скупштину ме је позвао лично Нићифор Аничих. Као председавајући скупом Аничих ми је, у свечаном делу, дао реч да бих показао фреску «Српски чудотворци», на којој је, у «Архангелском саборном храму московског Кремља», приказан и Стефан Немања, као Преподобни Симеон (кога и Руска православна црква слави) и његов син Св. Сава Сербски, како га називају Руси.

Фото бр. 25а: Излагање др Марка Поповића о граду Расу

Фото бр. 25б: Излаже проф. Божидар Митровић о родуАз/Рас/родуКоло

У посебној про-меморији (научној белешци) коју сам послао на име организатора али и на многе друге адресе, том приликом сам рекао:

«Ја сам Божидар Митровић па као председник Регионалне друштвене организације ОБЈЕДИЊЕЊЕ СРБА из Москве желим да вам свима пренесем поздраве свих чланова Управе и свих чланова нашег друштва.

*На данашњем скупу, поводом 900 годишњице од рођења Стефана Немање, истакнут је неспорно огроман значај Стефана Немање као државника. Скрену бих пажњу да је значај Стефана Немање као државника изнет само са позиције **схватања државе у ромејском, територијалном смислу.***

Овде у књизи «КолоВени (СлоВени) и непрекидност културе и права» можете видети фреску «Српски чудотворци» која се налази у Архангелском саборном храму у московском Кремљу на којој је приказан Преподобни Симеон и његов син Св. Сава Сербски, јер они заиста јесу чудотворци јер су нам открили истински древни назив СлоВена: КолоВени.

*Реч држава у свим западним језицима потиче од латинске речи статус **status**/положај, припадност (енгл. state, нем. der Staat, фр. Etat, дан. stat, шп. Estado, итал. stato, у Холандији staat, порт. estado). На Западу се статус човека и одређење његове припадности друштву од 509. г.п.н.е. односно од тзв. Римске револуције (војни пуч када су Латини, односно, према неким научницима Рамни свргли последњег изборног етруског цара) одређује искључиво преко одређења суверенитета који подразумева **територију.***

*Хиљадама година до тада статус појединца се одређивао искључиво преко припадности (статусу) појединца једном или другом **роду.***

Као доктор правних наука овде пред вама у име свих правника, свих магистара правних наука, свих доктора правних наука и свих професора права молим опроштај од Великог Стефана Немање због тога

што се на свим факултетима појам државе излаже искључиво са позиција **Римске империје**, односно преко појма монопола физичке принуде на одређеној **територији**.

Словенско поимање припадности појединца заједници уопште није подразумевало **територију већ род**. Овде је историчар и археолог (др Марко Поповић), говорећи о Стефану Немањи неколико пута истакао појам **Рас – тврђава, град** и увек је истицао термине «**могући**» (**изглед**), «**претпостављени**», «**вероватно**».

Нас су све убедили да је «**Рас**» **српски митски град** који нико не може да нађе. Али **Рас** уопште **није град**, нити има икакве везе са градом, некаквом претпостављеном тврђавом Рас, или **уопште са територијом**.

Рас је кованица од слова, речи: **Р (род) Аз/Ас** (првобитног), те је Стефан Немања не само велики државник, него пре свега, величанствени представник најстарије цивилизације толерантности различитости, у којој се припадност појединца одређивала по припадности **роду**, а не по припадности **некаквој територији**. Ту најстарију цивилизацију у Европи данас називамо **Винчанска култура** иако јој је истинско име било: **Рас**.

Али Сенат римски је прогласио територијални принцип «**Сви грађани Рима су – Римљани**», па овај принцип и дан-данас важи на Западу те су: «**Сви грађани Француске – Французи**», «**Сви грађани Италије – Италијани**», «**Сви грађани САД – Американци**» (који су због тога измислили чак и термин «**мелтинг пот/ melting pot**», по којем су се у «**котлу**» све нације у САД претопиле у Американце).

Ми треба да се поносимо тиме што и данас у Србији и Русији овај ромејски принцип не важи јер «**Сви грађани Србије – нису Србијанци односно нису Срби**» јер:

- ❖ смо ми родПрвобитног (род Коло) односно Рас, како смо се називали све до 1848. године када су из Беча убедили патријарха Јосипа Рајачића да је «**Рас**» наводно «**Рац/Рас**», што је по њима био погрдан угарски назив за Србе, иако се види да је то била божанска ознака Кола као **Аз/Праизворника** свега живог,
- ❖ јер наша цивилизација поштујући један род поштује и све остале родове и народе па је у тој цивилизацији толерантности очувано преко 180 родова и народа.

Тај појам «**Рас**» је настао у време Лепенског Вируа и Винче и за основу има божанско поимање «**Аз/Ас**» као праизвор свега што је за те древне Србе односно СлоВене био у облику слова «**А**» односно речи **Аз** као **круг/Коло** са два Сунчева зрака (како је овде представљена:

- ❖ основа дворске цркве у Дежеви (Дежева, Рас/Рашка/Руска, код Новог Пазара) као олтарни круг (потковичаста облик апсиде),
- ❖ са два Сунчева зрака у облику носећих зидова централног дела храма/наоса)
- ❖ и припратом са десне стране основе храма.

Због тога **ни о каквој наводној романици** не може бити ни речи ни на једном једнобродном српском православном храму који су изникли из форме стећка, као окаменеле онострани куће, која је на овом свету прављена од дрвених кочева.

«**Аз**» није била представа о статичном Сунцу као Творцу свега, већ представа о «**Колу**» као укупности кретања Мајке-Земље око свога чеда Сунца које се као божанствена сила **Коло** (хелиоцентричног система) материјализује на пресеку дрвета у виду годовца – у једнини је **год**, помоћу чега су открили колико траје година дана обнове природе, на основу чега су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота. **КолоДар** (који дарује четири времена года, одакле је настала реч каленДар) је све до 509. г.п.н.е. било тајно знање древних СлоВена који су себе називали **КолоВени** јер тај **Аз**, односно **Коло**, својом годишњом снагом васкрса природе, ствара – венац живота на Земљи. Због тих веда (знања о годишњем циклусу) формираних у Лепенском Вируу куће у Винчи су први домови од дрвета грађени у Европи као храмови божанског Кола, због чега у Расу није ни могло бити речи о каменим дворцима и тврђавама.

У том смислу назив Стефан односно прецизније и изворније **СтеВан** није било име појединца већ **ознака** рода, јер су сви наши краљеви и кнежеви имали назив **СтеВан** где је префикс односно идеографски знак сличан латиничном слову «**S/Ste**» била ознака (**Коло**) Северног и Јужног **КолоВрата** односно Сунчевог повратка а **Ван** или **Вен** била ознака **Вена**, односно **КолоВена – СлоВена**.

Нисам успео да кажем, пре свега због ограниченог времена, јер моја дискусија није била најављена у програму, да је ово **ромејско схватање државе** као територије и данас **Дамоклов мач над српским**

народом, јер су нам Ромеји преко бољшевика (иностраних најамника интернационалиста, којима управља Римски односно Ватикански ред Опус деи) Лењина и Броза наметнули унутрашње границе које су по ватиканском замислу временом постале међународне тако да је руски односно српски народ остао разбијен на неколико суверених држава у којима се стварају нове једнонационалне творевине, у оквиру којих, по том римском, империјалном концепту може постојати само једна нација која одговара називу државе, једна вера, једна црква и једно писмо, па у тим новоствореним једнонационалним творевинама нема места за православне, и за српски народ, јер су и направљене као део хиљадугодишње стратегије потискивања рАсСена, па су из Хрватске протерали преко 650.000 Срба а из Косова и Метохије преко 250.000 Срба па и у Црној Гори стварају нову нацију Црногорце и нови језик који никада није постојао, чије име не треба ни спомињати, јер је то одувек био српски односно Рас-енски језик СтеВана Немање. И због тога ваља истаћи у свакој прилици «Ко год да је православног рода не признаје границе Лењина и Броза».

Ето то сам ја изговорио и написао као научну белешку мога боравка у Београду, на годишњој Скупштини «Удружења српских домаћина», пошто ми је Нићифор Аничих платио повратну карту из Москве да бих дошао на тај скуп, због тога што сам их критиковао због једног прогласа на скупу у Шапцу. Нићифор Аничих се није нашао ни погођен нити је сујетан, па ме је лично позвао телефоном, да о његовом трошку дођем у Београд. Ја сам му и тада и сада био благодаран, мада се тек сада види научни значај мог тадашњег иступања у коме сам само реч «(род) првобитни» прецизирао термином «(род) првобитног». Надам се да Удружење српских домаћина чува снимак са тог скупа па се то може проверити.

У дужем послератном периоду а могуће и пре тога формирала се парадоксална и крајње опасна ситуација за словенски свет јер – и дан-данас у уџбеницима за школе и универзитете у словенским и несловенским земљама, а такође и у средствима масовних (дез)информација, објављују у чистом виду пропаганду, која је супротна здравом разуму и сама себи, јер у основи њеној лежи немачка колонијална историографија (које су се одрекли и сами немачки научници), према којој:

- а) Србе и остале Јужне Словене уче, да су се њихови преци преселили на Балкан са севера у V–VII веку,
- б) Русе уче, да су се у том истом периоду у VI–VII веку, Руси преселили са Подунавља/Балкана/југа на просторе савременог града/реке Москве.

Историчари, археолози, филолози и други научници, чак и у Руској академији наука (РАН) и САНУ:

- I. прихватили су «геноцидне концепције», по којима народи, културе и цивилизације, са једне стране – стално нестају, а са друге стране – стално настају нови народи, иако ми видимо да чак и у XX веку, прављење нових нација, на пример, «Босанаца/Бошњака, Црногораца, Украјинаца», представља вештачко дробљење словенског етноса од стране Запада (по моделу који је описан у «Записима о Галском рату» Гаја Јулија Цезара), које је усмерено на потискивање руског и српског народа, који је себе називао чак до 1848. године општим називом Рас, који лежи и у основи назива Расија/Русија. Такве застареле концепције основано је извргао критици, и чак исмејао, амерички археолог Метју Џонсон у својој књизи «Археолошка теорија».

Истраживања у области биохемије и ДНК генеалогije већ дају далеко прецизније доказе о **непрекидности постојања (на)рода и хаплогрупа** и да је хаплогрупа СлоВена/Руса R1a зачета пре 12 200 година, у епохи Лепенског Вира и Винче.

- II. изградили сопствене забране у области истраживања једне научне гране, у коју не пуштају било којег другог истраживача, из других наука, и поред тога што, услед такве затворености, сами нису у стању да пруже било какве разумне одговоре на кључна питања историје СлоВена до V века. Апсолутно је очигледно да се наука не може развијати без међудисциплинарних истраживања.

Археолошки бог Марко Поповић (Ужице, 1944 – Београд, 2020) био је српски археолог и универзитетски професор, један од водећих ауторитета за српско средњовековље, објавио је 280 публикација, од чега преко 19 монографија. Предавао је на неколико факултета у земљи и иностранству. Био је члан-оснивач «Удружења за културу, уметност и међународну сарадњу „Адлигат”»¹⁸⁷ и председник Српског археолошког друштва.

187 «Adligat је стручан библиотечки термин који означава више разноврсних књига укорићених у исте корнице. Ми смо то узели као симбол више народа, култура, генерација под једним кровом» <https://megafon.co/sta-je-adligat/>

Фото 26: Тврђава Адлигат, невладине, непрофитне организације, коју је основао археолог др Марко Поповић, са званичном заставом Републике Србије (снимак са Интернета)

Оно што се мора констатовати је чињеница да је большевичка власт, која је успостављена сложеним колаборационим договорима, формирана после 20. октобра 1944. године у ослобођеном од нациста Београду, у најкраћем могућем року, већ 1947. године, формирала Археолошки институт при САНУ и друге институције везане за археологију и заштиту споменика културе на републичком и савезном нивоу, јер су очигледно имали инструкције да управо у тој сфери затиру трагове српске културе. Наиме то је још било време када су без суда и судског поступка ликвидирали, само у Србији (по норми за свако место) преко 86 000 Срба и других представника националних мањина, према истраживањима Института савремене историје, који је преименовани Институт радничког покрета, па због тога многи сматрају да ту цифру треба помножити са три.

Сада ти исти «експропријатори и национализатори», у другој фази **технологије економског геноцида над српским народом**, свој политички монопол кроз приХватизацију претварају у **економски монопол**, тако што заграбљено богатство поверавају будућим синовима и ћеркама и унуцима својих једнопартијских повереника, док ће у трећој фази предавати приХватизовано глобалистичким центрима којима већ служе.

Настало је време промене погрешних, како ми сматрамо, погледа на историју настанка Словена. Као почетак те нове епохе у науци о **непрекидности културе Словена**, на моју иницијативу, универзитет МНПУ из Москве је предложио САНУ да заједничким напорима организујемо научно-практичну конференцију са темом «**Имају ли Словени (право на) историју до V века?**» у згради САНУ, у Београду, 20. јуна 2017. године, и у Музеју Лепенски Вир и хотелу Лепенски Вир, у градићу Доњи Милановац на Дунаву, 21. и 22. јуна, у време летње дугодневице, када се може видети над брдом Трескавац симболичко КолоВоротно сједињење Мајке-Земље и Сунца, у форми Аз, које је представљено и на Покровском саборном храму на преКрасном тргу у Москви, у облику централне куполе. Одговор нисмо добили.

Промене и примене научних открића који представљају парадигму увек су тешке. Један од најзначајнијих Срба, архитекта Драгомир Ацовић, мој рад «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» назвао је енциклопедијским издањем и упоредио га са радовима Волтера, констатујући и да је његове радове прочитало свега двадесетак људи, али и то је било довољно за кључне промене.

И овим радом указујем да се постепено, са миром и научним узајамним уважавањем, морамо ослободити заблуда и превара тоталитарног режима. Морамо имати у виду да су Египћани које називамо Грци дошли на Пелопонез и Малу Азију, разорили пољопривредну цивилизацију Троје и покорили не само СлоВене, него и Европу јефтиним технологијом папируса/библоса и присвојили епско културно наслеђе Срба записавши га као своје, док су одбацили цикличност нуле/Кола Лепенског Вира. Без тог разумевања и узајамног уважавања Европи предстоји болно, а могуће и врло крваво ослобађање од тих «пустињских идеологија».

Док сам жив, верујући у право, чиним све и у научним институцијама, у образовним институцијама, у институцијама културе, у систему музеја, у школском систему, да се ослободимо заблуда и очигледних превара, не чекајући такав Волтеровски револуционарни талас повратка еколошком БогоПоштовању природе и свемира, на шта нас обавезују и конвенције УНЕСКО, које сам у раду цитирао.

ж. Како је телевизија Србије приписала слоВенске артефакте и делове назива СлоВени/КолоВени – КелТима и Скордисцима и кукавички ћуте и не желе да исправе грешку

Документарни филм Радио телевизије Београда из 1999. године «*Пролазак Келтског коњаника*», можете погледати да бисте се уверили колико се штете, десетинама година наноси преко телевизије у Београду – српском народу, тиме што се историја српског народа приписује неким непознатим или измишљеним народима

https://www.youtube.com/watch?v=_wzmTsodna0

Обратите посебно пажњу на спојницу/узенгију – алку која се појављује

23:47 минута — секунди две алке са сакралним приказом Коло/КолоВрата и

на 30:39 минута — секунди једно дугме, алка за амове, са знаком Коло.

Фото 27а и фото 27б: Скриншот из филма: алке за коњске амове, које су нађене на планини Јухор на којима је несумњиво приказан знак Коло из назива ВиниК/ВиниК(оло)

Очигледно је да то није никакав знак ScorDiska/Скордиска, или Келта, већ знак сакралног божанског «Коло», народа «КолоВена/СлоВена/СрБа», које налазимо прецизирано представљено:

1. на кнемиди/потколеници из Горње Винче ☪ и
2. исписано у оквиру назива ВиниК(оло) из града Сарда где су живела наша браћа Личани, у Лидији 🌀.

Детаљнији текст са истим грешкама и снимком РТС-а можете прочитати и на

<https://www.opanak.rs/upoznajte-misterioznu-planinsku-lepoticu-juhор-u-kojoj-se-krije-tajanstveni-keltski-grad/>

Уредник емисије и филма био је Илија Церовић, који је уредник Радио телевизије Србије и упорно избегава да сними емисију у којој би објаснио *непрекидност српске културе од епоха Лепенског Вира и Винче*, иако ми је то неколико пута обећао, када сам се са њим сретао у згради РТС у Београду. Сценарио и режију овог филма остварио је Павле Грујичић. ПТТ Јагодине је финансирала овај филм. Продуцент научне редакције је била Љубица Мирић Петровић. Све их можемо означити саучесницима у кривичном делу потискивања и културолошког геноцида над српским народом. Али исто тако, морамо признати да је сама чињеница, да смо преко овог филма очували у јавности ове слоВенске симболе, од непроцењивог значаја, иако су их неосновано приписали Келтима и Скордисцима, иако су то, могуће, само неки од назива за Србе/СлоВене и њихове минђуше Кола/Колте, који се у руској литератури и руској етнологији и данас називају «колти/колоТи».

И морамо закључити једном важном констатацијом: Сви ти туризмолози, новинари, режисери и уредници велике су незналице и зликовци – увек када неће да исправе своје очигледне грешке.

Човечанство живи у претежном незнању јер не може да уочи све закономерности и појаве у природи и друштву, ни сада, ни у догледној будућности. Али када је неко знање обновљено или освојено и учињен значајан помак у правилном научном тумачењу стварности, онда је и грех и злочин таква знања скривати и игнорисати.

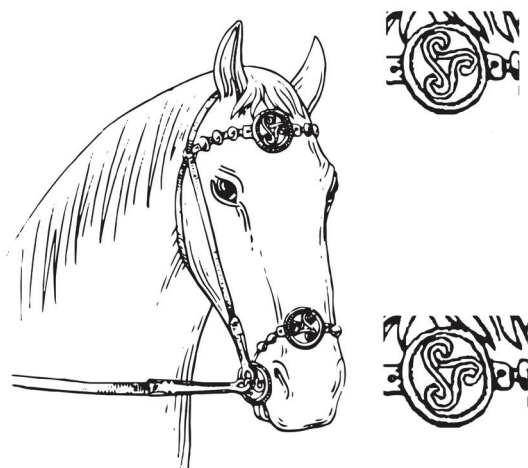
Али такве зликовце не смемо побити – морамо их победити, како је мудро закључио један Србин на Косову и Метохији, а мени пренео Мирослав Шолевић. Морамо их **победити** да се са сваким јутром буде свесни свог злочина и колико су дуго и за чији рачун су спутавали и терорисали српски народ и држали га у заблуди, а наше српске/слоВенске претке називали Скордисцима, Грцима, Келтима а артефакте израђене рукама наших предака, зликовачки приписивали другим народима.

С највишег нивоа – 700 метара надморске висине планине Јухор, позовимо заједнички још једном све ове посленике културе, да признају своје грешке и да сниме нове телевизијске емисије и објаве овај чланак, а да при томе, и поред свих скраћења, не пропусте да објаве како је настала реч култура и реч СлоВени.

Констатација једне од учесница самоорганизовања и похода на планину Јухор, да је ово излагање најлепше што су доживели на путовању, потврђује моју тезу да у туризму нису важни само најновији аутобуси, елитни хотели – већ је најважнији једноставан и разумљив «сказ/казивање» – прича туристичког водича, чију сам улогу испунио – за опште добро.

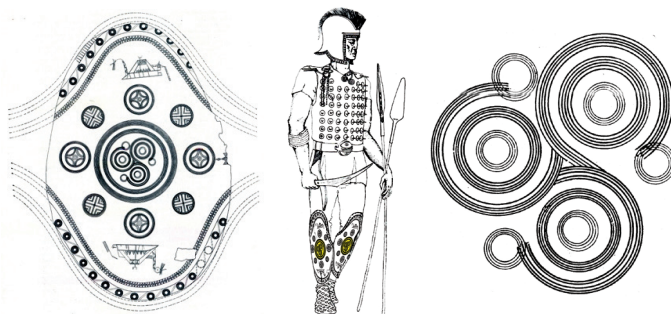
Као доказ да се не ради ни о каквим Скордисцима и Келтима наводим слике и фусноту из књиге Павела Ивановича Кутенкова, кандидата културолошких наука: «Јарга-крст – знак Свете Русије: Јарга и свастика/Јарга-крест – знак святой Руси. Јарга и свастика». На страници 541 ове књиге објављена је скица истоветне алке са фуснотом «Цртеж Г08: Јарга код древних Индоевропејаца Сармата и др. (продужетак): 28а (укључујући и – увећане детаље) – коњска опрема, украшена металним копчама са треногим симболима свастике. Распрострањена од Урала до Дунава. Почетак II века нове ере – II в.н.е. / Рисунок Г08ю Јарга у древних идоевропейцев Сарматов и др. (продолжение): 28 (увеличенные детали) – конское снаряжение, украшенное бляхами с трёхногими свастическими узорами. Распространены от Урала до Дуная, Нач. 2 в.н.э – 2 в.н.э.»¹⁸⁸

Скица 28а: Цртеж коњске опреме из књиге Павела Ивановича Кутенкова са увећаним симболима **Кола** какав је прецизно детаљисан:

1. на кнемиди/потколеници из Горње Винче (види скице 29а и 29в) и
2. у првобитном називу за **СлоВене** – написано икавицом: **ВиниК(оло)/КолоВени** (види ск. 30а)

У даљем тексту се види како је и где очуван тај најстарији облик исписивања првобитног значења речи СлоВени, управо коришћењем овог светог за наше слоВенске претке идеографског знака «Коло» које се чувало у називу **ВиниКоло**.

Скица 29а: Кнемида/потколеница војника (и бродовима са КолоВратним кљуном) из сеоцета Горња Винча, јужно од Гласинца, који је 40 км источно од Сарајева и скица 29б «перјаник» са кнемидом/потколеницом (култура Винча, епоха Гласинац, 1800. г. п.н.е. Боривој Човић: «Од Бутмира до Илира», Веселин Маслеша, Сарајево, 1976. г., стр. 276) са схемом 29в: симболом **Кола**

¹⁸⁸ Павел Иванович Кутенков, кандидат культурологических наук: «Јарга-крест – знак святой Руси. Јарга и свастика», СверхНовая Былина, Ростов-на-Дону, 2016. г., стр. 541.

право», ипак би морао бити оријентир, макар због тога што је она професор дисциплине «Облигационо право». Наиме проф. Перовић по скоро сваком питању које разматра, износи неколико теорија, све њихове специфичности, квалитете али и недостатке, па онда најчешће и свој поглед и теорију по том питању. На таквом поимању науке сам ја васпитаван, и њој као професору дисциплине «Облигационо право» то мора бити познато и блиско. Наука и јесте **скуп различитих погледа и тумачења** битних питања, а не једноумље које је негација науке.

Уредништво часописа «Анали» очигледно и даље се руководи верском и марксистичком идеологијом, да је наука једном за увек дата истина, да су они једина наука и једном за увек дата догма, те не може бити другачијих научних радова. На сајту часописа је указано да је то «национални часопис», што је већ уобичајена (расистичка формула да се овим латинским окупационим термином) избегне израз: **«српски научни часопис»**.

Професору Сими Аврамовићу декану Правног факултета у Београду понудио сам да часопис «Анали» објави мој чланак «Порекло и значење речи „јустичија/iustitia“ и њена примена у процесу Закона XII таблица». Професор Аврамовић није могао рећи, као Ви, да мој чланак није *«u dovoljnoj meri naučno fundiran»*, јер је изложен на научној конференцији «Судска примена права: Проблеми теорије и праксе/Судебное правоприменение: Проблемы теории и практики», Руског државног универзитета правосуђа (који има потписан Споразум о образовној и научној сарадњи са Правним факултетом Универзитета у Београду), који је сада други правни факултет у Русији по престижу, а на коме сам ја неколико година радио као професор.¹⁹⁰ Тај мој рад је објављен 2007. године у Зборнику радова са те конференције под називом «Происхождение и значение слова ЮСТИЦИЯ и его применение формулярном процессе Законов XII таблиц/Порекло и значење речи iustitia/јустичија и његова примена у формуларном поступку Закона XII таблица». У предговору тог зборника научних радова мој рад је назван **«истинском научном сензацијом»** са **«поузданим доказима о етруском (односно словенском) пореклу римског права»**. Исти текст са судском праксом у трговачким и међународним арбитражним судовима, са позиције тог првобитног значења речи «iustitia», је објавио 2007. године и Пенсилванијски државни универзитет из Сједињених америчких држава без икаквог скраћења под називом **«Origin and Meaning of the Word «Юстиция» and its Use in the Twelve Tables and Code of Arbitrazh Procedure of the Russian Federation»** у правном годишњаку «East European and Russian Yearbook of international an comparative Law», The Pennsylvania State University, The Vinogradoff Institute Dickinson School of Law. Али Сима Аврамовић није допустио да се тај текст објави у часопису «Анали» на Правном факултету Универзитета у Београду иако су последњим деканима тог факултета Васиљевићу и Аврамовићу пуна уста **«Алумни/alumnus/бивши студенти»**. Свемоћни Сима Аврамовић се позвао на то да је чланак већ објављен, те за њега није било битно да би се он први пут објавио не само у Србији него и на Балкану, јер сам ја коректно саопштио где је и када објављен.

Предговор професора Симе Аврамовића књизи професора Драгана Антића «Древно руско словенско право», у којем је изнео разлоге гашења дисциплине «Право СлоВена/Словенског права» прослављам у многим радовима везано посебно за чињеницу да сам обновио ову дисциплину у Русији после скоро сто година. Али истовремено и овде указујем да проф. Сима Аврамовић пишући предговор књизи Драгана Антића ни једном једином речју није споменуо да су **Кормчије књиге** у Русији базиране на **Кормчијој књизи (Законоправила/Крмчији) Светог Саве Српског** која се и данас примењује као важећи кодекс и Руске, Бугарске и Српске православне цркве.

Тај исти професор Аврамовић ми није дозволио да у згради бившег СИВа на Новом Београду у вези **јавне расправе** о статусу Косова и Метохије кажем пар речи иако је несумњиво знао да сам и ја професор права и то на једном од водећих правних факултета у Русији.

Професорица Марија Караникић Мирић је у свом електронском писму навела да је редакција часописа «Анали»: «razmatrala vaš rukopis i utvrdila da bi njegovo objavljivanje bitno odstupilo od naše dobro poznate uređivačke politike, a naime, da objavljujemo **научне чланке** zasnovane **na prethodno sprovedenom научном истраживању** te udovoljnoj meri **научно fundirane.**».

¹⁹⁰ Легитимација професора ми је свечано уручена на практично-образовном семинару у Привредној комори Југославије: «Економско решавање спорова у Русији» 21. октобра 2002. г., на којем тадашњи потпредседник Привредне коморе Југославије Павле Пашајлић, није дозволио да изложим пар речи о значају «Кормче књиге (Законоправила/Крмчије) Светог Саве Српског», која се примењивала у Србији од 1219. године, у Бугарској од 1221. године, Русији од 1272. године, а онда и на простору који данас називамо Румунија и Венгрија (Мађарска), иако сам био један од иницијатора семинара и члан радног председништва скупа, и било је планирано да одржим и одвојено предавање о значају «Законоправила Св. Саве».

Тако је професорица Марија Караникић Мирић позивајући се на редакцију часописа «Анали» устврдила:

1. да је мој чланак «Две цивилизације у Европи» – ненаучан,
2. да ја нисам спровео претходна научна истраживања, те сам подметнуо чланак без тих истраживања,
3. да моја истраживања или чланак **нису научно фундирани** у довољној мери.

Због тих озбиљних тврдњи и могућих облика заштите мојих права као професора универзитета и човека који тежи науци (јер сматрам да **научник** није звање него **тежња**), замолио сам да ми доставе у писаном облику:

1. списак чланова редакције часописа «Анали», који су присуствовали седници редакције када су донети овакви закључци,
2. записник са састанка редакције часописа «Анали» када су дате овако жестоке оцене моме раду.

Али у овом разматрању нисам битан ја већ чињеница да оваквим приступом чланови редакције часописа «Анали», одбијањем да објаве чланак наносе штету српском народу не само у Србији. Наука је логично, стручно одговарање на питања која поставља и теорија али и пракса, па Правном факултету у Београду и професорима предстоји обавеза да, иако нису објавили мој «ненаучни чланак», дају стручне и научне одговоре на реалну чињеницу:

1. зашто «Сви становници Србије – нису Србијанци, односно Срби», док су «Сви становници Италије – Италијани», «Сви становници Француске – Французи», «Сви становници САД – Американци»?
2. шта лежи у основи – системског протеривања 650 000 Срба из суверене Хрватске, 250 000 Срба са такозваног независног Косова и Метохије, на шта сам покушао чланком да одговорим, а сви, па и **професори са Правног факултета ћуте о природи и узроцима тог најстрашнијег етничког прогона (Срба) у историји човечанства?**

Уверен сам да ће сви чланови редакције часописа «Анали», укључујући бившег декана Правног факултета Универзитета у Београду, Симу Аврамовића, одговарати и пред Богом и пред српским народом за то што одбијају да објаве чланак који је на даном степену развоја науке најпрецизнија и најпотпунија научна анализа **специфичног положаја српског народа** који је, као и руски народ, границама Лењина и Броза располућен на неколико држава, у којима се применом **Терминолошког рата** и другим методима спроводи стравична асимилација српског народа, промена назива српског народа у неколико новоНарода и незаконито присваја српски језик.

Ово је озбиљна, законом допуштена претња да одговарају пред свим органима овог система, без обзира колико су професори Правног факултета у Београду са њим срасли и саучествују у његовим злоделима против српског народа.

Констатације руководиоца научног часописа «Анали» о **«недовољној научности мог рада»** јесу брука за науку али су и **системски облик антисловенског расизма**. Ја сам, на садашњем нивоу развоја науке и мултидисциплинарних истраживања, дао до сада најпрецизније научно објашњење да је назив «КолоВени» био првобитни облик, из којег је настала реч «СлаВени/СлоВени», која је настала јер се у древнолатинском на почетку речи никада није писало слово «К», осим у неколико случајева: «Календе» и «Картагина», јер су обе биле иностране речи за Латине, како то наводе проф. Обрад Станојевић и Милена Јовановић у приручнику «Латински за правнике»¹⁹¹. Доказао сам да је апсолутни синоним називу **«КолоВени/СлоВени»** био назив **«Раз/Рас (родПервоначала)»**, пошто је за наше претке **«Аз/ПервоНачало»** било **«Коло»**, које ствара **«венац»** живота на Земљи, те то и јесу смислене идентичности, које се тичу облика одређивања припадности човека целини кроз род, и друштвеног устројства СлоВена. Та открића су од огромног значаја за науку. Али професорица Марија Караникић Мирић то не оспорава аргументима већ изразима антисловенске демонизације о ненаучности.

Но, напад уреднице «Анала» на мене није изузетак антиСлоВенског/антисрпског деловања, већ правило у «Аналима». Исту терминологију и форму демонизације професора **Словенског права** у часопису «Анали» користи и Жика Бујуклић професор Римског права у броју 66/3 (2018) у чланку: **«Римско право у докторским тезама Николе Крстића из 1854. године»**, где оптужује Николу Крстића, који је doctor iuris universi, да наводно «није изнео за то **одговарајућу научну аргументацију, већ је догматски следио унапред преузет идејни концепт**» свога учитеља, легендарног професора **Словенског права**, Маћејовског, само због тога што је **Маћејовски** концептуално одбијао «могућност рецепције римског права у средњовековној Србији». У раду Бујуклића објављеном у **«научном часопису Анали»** иста је, и још тежа канонада, него она којом је наведена уредница покушала да демонизује мој научни рад.

191 Проф. др Обрад Станојевић, др Милена Јовановић: «Латински за правнике», Службени гласник, Београд.

«Анали» и Бујуклић нападају Николу Крстића, који је *doctor iuris universi* осудом давно упокојеног колеге: «Тешко би се онда могло очекивати од младог докторанда да је током „*диспутације*“ поводом ове тезе износио неке потпуно иновативне ставове, који би се битније разликовали од оних које је заступао његов узор, славни професор Мађејовски.»¹⁹² За очигледно негативан утицај на младог Крстића, Бујуклић, а очигледно и уредници «Анала» и Правни факултет у Београда оптужују у фусноти 15 и вођу чешког препорода, историчара Франтишека Палацког (1798–1876).¹⁹³

Рад аутора којег је уредница Караникић Мирић објавила у «научном часопису Анали» открива још дубље антисловенске корене таквог демонизовања професора **Словенског права**: «*Временом ће овај талас романтичарског заноса морати да се суочи са резултатима све озбиљнијих проучавања из ове области*».¹⁹⁴ Исту терминологију је користио и језуита и инквизитор, архимандрит Иларион Руварац, када је поводом великих јубилеја српске историје, подло и језуитски лукаво, демонизовао све словенске, односно српске историчаре и истраживаче управо тим, очигледно **инквизиторским термином** – **опробаном ватиканском технологијом** о «**романтичарском заносу**» Срба. Јаша Томић, који је апсолвирао историју на философском факултету у Бечу, исправно констатује: «*Кад је Руварац покушао да избаци романтизам из историје, он је то покушао са таквим калуђерским фанатизмом, да је претерао.*»¹⁹⁵ Али Иларион Руварац, као и сваки језуита, бандит и инквизитор, који је том технологијом бичевао многе српске историчаре и облике очувања знања и **историје Срба** (као облика социјализације и идентификације појединца са родом предака «истоР(од)Ија»), никада није рекао, нити му је ико смео рећи да је «Библија» **романтизована компилација** (извитоперена крађа) промена у природи, које су древни КолоВени (SorVeni/СлоВени/SerVi/SerBi) схватили и систематизовали у време Лепенског Вира и Винче, у облику тајног знања КолоДар, из којег је несумњиво настао појам каленДар и реч каленДар. **О Библији као романтизованој компилацији древноСловенских (колоВенских) знања** нећемо говорити не само Илариону Руварцу, него ни његовим **повампиреним следбеницима** (у научном часопису «Анали»), који уображавају да и даље могу некажњено да демонизују заштитнике српске, односно словенске историје и културе. Ја и моје колеге и студенти ћемо и даље поштовати све оно што је **романтизовано** изнето у Библији, јеванђељима и свим осталим хришћанским поучењима. Али ћемо се жестоко и свим законом допуштеним средствима супротставити тим облицима **антисрпског** и **антисловенског расизма**, који испољава руководство «научног часописа Анали», на челу са дописним руководиоцем и амбасадором из Ватикана – Симом Аврамовићем.

90

Професор права Никола Крстић је смео, на латинском, у сред Пеште да пише и доказује «*Jus Romanum tam in Occidente, quam in Oriente quondam validum, in jus antiquum Serbicum vix aliquem exeruit influxum / Римско право, које је својевремено важило и на Истоку и на Западу, једва да је имало икаквог утицаја на старо српско право.*» Али је то **недовољно научно** за професора Бујуклића и уреднике националног (само је питање које то нације) научног часописа «Анали».

Високу оцену мог научног рада и допринос теорији државе и права дали су у предговору моје књиге «Првобитно значење речи „Москва“ и руско порекло рАсијске државности» два водећа научника у области права и теорије државе и права у Русији: Сирих Владимир Михајлович, доктор правних наука, професор, заслужни научни делатник, руководилац Одељења и историје права и судске власти Руског државног универзитета правосуђа и Марченко Михаил Николаевич, доктор правних наука, професор, заслужни научни делатник, руководилац катедре теорије државе и права и политологије Правног факултета Московског државног универзитета им. М.В. Ломоносова и бивши декан овог најпрестижнијег правног факултета у Русији.

Мој рад «Две цивилизације у Европи» је оригиналан рад, иако садржи и принципе који су високо оцењени од стране ових великана права и правне теорије, те је нејасно како то уредница «Анала» схвата науку као – изоловану целину и једну заувек дату догму. **Такав приступ оригиналности као изолованој целини** (не само једног рада него и простора и нације) и јесте основ накарадне **геноцидне концепције**, по којој је човечанство **зливовачка организација**, која перманентно уништава целе народе и цивилизације иако је српски народ сведочанство да **центри догми** у Ватикану и на Блиском истоку измишљају «пред

192 Пољак Вацлав Мађејовски (1792–1883) Жика Бујуклић: «Римско право у докторским тезама Николе Крстића из 1854. године», научни часопис «Анали», број 66/3 (2018), стр. 34

193 «15 На младог Крстића је својим пансловенским идејама могао имати утицаја и вођа чешког препорода историчар Франтишек Палацки (1798–1876), нарочито његово дело „Právo staroslovanské: Srovnání zákonů cara Stefana Dušana srbského s nejstaršími řady zemskými v Čechách“, Casopis Českého museum XI(1)/1837, 68–110. Тим пре што се у српском преводу појавило још 1849. године, у 2. свесци Гласника Друштва србске словесности.»

194 Жика Бујуклић: «Римско право у докторским тезама Николе Крстића из 1854. године», научни часопис «Анали», број 66/3 (2018), стр. 35.

195 Јаша Томић: «Критика Руварчеве школе», Српско-српско пријатељство, 7509. године, стр. 10, према оригиналу «Бој на Косову – Сеобра Срба – Црна Гора: Критика Руварчеве школе», Нови Сад, 1908. године,

нашим очима» новоНароде од српског народа и новоЈезике од српског језика. Али нажалост професори права у Србији све то гледају немо и чак спречавају да се радови о томе научно образложе и донесу до научне и шире јавности. У том смислу ја и овим «дишпутом» (расправом и одбраном) истичем да је рад проф. Бујуклића од изузетне важности, и поред методолошких примедби у погледу негативних оцена, које он даје оним професорима права и **Словенског права**, који истичу **аутохтоност словенског** односно **српског права**. То не значи да у делу свог става он није у праву, иако ће морати признати да је на српско средњовековно право утицало не римско већ етруско право, али ту су потребна мултидисциплинарна истраживања и посебно упоређење «Општег имовинског законика Црне Горе» (који је рецепција етруско-римског права, остварена анкетама: како решити један или други спор, које је Богишић послао по нахијама, јер је Богишић Валтазар састављао Законик по добијеним одговорима из народа, чак и у облику словенских сентенци/афоризама) и идентичности гробница у Црној Гори и гробница етруских, које нису уништене у Северним деловима Апенина, и назива Венетско море и назива реке По (Бодинкус/Воденко, Падуса/Падуша, јер реално и пада са Алпа, али у «научном часопису Анали» могу дати и прецизније објашњење, које Милан Будимир и Ољег Николаевич Трубачов нису успели дати јер нису примењивали руски/српски језик).

Тако је очито да је писмо уреднице «Анала» о **ненаучности мога рада** израз срамне, поданичке, удворичке уређивачке политике могуће и према Међународном научном савету у којем су искључиво научници из земаља Запада и католичких земаља. Иста поданичка психологија је руководила и Илариона Руварца и чак и несумњиво ватиканског плаћеника Вука Караџића да чини све логично и нелогично да изобличи српско сакрално писмо и сведе га на древно-латински принцип: «**један знак – један звук**», што су нам открили проф. др Обрад Станојевић и др Милена Јовановић у раду: «Латински за правнике». Због тога што је ове сугестије за повраћај старолатинском језику (који је несумњиво настао из етруске азбуке и језика РасСена) добио од агента Ватикана – Бартоломеја, наводно Јернеја Копитара, сада смо у скоро самом центру Београда добили на поклон из СлоВеније споменик томе агенту Ватикана, због чега на споменику нема обриса ни лика, већ тајанствена празнина, пошто је одвојио АзБуку од древно-словенских сакралних знакова па и фалусног значења знака Ћ/Ѣ (јат), који је омогућавао да се азбучни текст пише једнако и једним текстом и на јекавици, и на екавици и на икавици, те су већ на тај начин лукавством Ватикана раздробили српски народ.

Чињенице које сам изложио у чланку «Две цивилизације у Европи» су апробиране, то јест проверене (опробане) на безброј научних конференција и изложене у научно – образовном филму: «Тајна руског храма», чији је пун назив: «Тајна руског храма и непрекидност словенске културе, права и архитектуре од епоха Лепенског Вира и Винче», који је снимљен делимично и на Правном факултету у Београду, а који има «*прокатное удостоверение/лиценцу за приказивање на територији Русије*», издато од Министарства културе Русије. У филму је снимљен и мој колега, легендарни професор америчких и енглеских универзитета и академик, Вилијам Батлер, који је на универзитету, где сам био професор, неколико пута гостовао и држао предавања и посећивао «Музеј непрекидности словенског права и културе од епоха Лепенског Вира и Винче», где ми је поклоњена, од њега донета, књига познатог америчког професора права Вигмора,¹⁹⁶ о светским системима права, где је једна глава посвећена **Праву Словена**. Но и поред тога што се **Право Словена** признаје као одвојена породица права у скоро свим уџбеницима и правним анализама система права на Западу, оно се и даље не изучава на Правном факултету у Београду, јер су југославенски бољшевици (инострани најамници) прогнали последњег професора «**Правна Словена**», Александра Васиљевића Салавјова, док је професор исте дисциплине на Правном факултету у Београду, Фјодор Васиљевич Тарановски, умро пре Другог светског рата (слике ових легендарних професора СЛОВЕНСКОГ ПРАВА као и Валтазара Богишића стоје над мојим радним местом у кабинету у Москви).

Правном факултету Универзитета у Београду и редакцији «Анала» доставио сам текст «*Општег међународног споразума о организацији и учешћу у мултидисциплинарним научним истраживањима словенског права, културе и историје Словена*»:

- који је потписан на Дан светог НиКоле, 19. децембра 2014. године јер сам почео да радим на Правном факултету «Међународног независног еколошко-политолошког универзитета» у Москви 2. септембра 2014. године, у својству професора и руководиоца Катедре међународног, словенског и еколошког права, те сам и иницирао овај споразум и научна истраживања у предметној области,
- који су потписала два руска универзитета, један научни институт Руске академије наука, образовни сверуски телевизијски канал «Просвешћење» и издавачка кућа из Србије која је у оквиру пројекта издала неколико књига из ове области,

196 Джон Генри Вигмор (1863 — 1943): J.H. Wigmore «The Panorama of the world's legal systems» First edition 1928; second edition 1936

- в. у којем је у тачки 3. одређено да **Научним саветом** ових научних истраживања руководи Божидар Митровић, доктор правних наука, руководилац Катедре међународног, словенског и еколошког права,
- г. у којем је у тачки 1 преамбули на моје инсистирање одређено: «Стране ће се придржавати следећих принципа:
- ❖ уздржаваће се од цензуре и настојања да се умањују, ограничавају иницијативе, предлози или мишљења, већ ће се старати да искључиво придодају нова знања и иницијативе;
 - ❖ друштвена група има вредност која одговара нивоу најбољег учесника, научника и стручњака у свакој области и друге стране неће тежити да изједначавају лидере тих области са својим знањима у њиховој струци.»

Цензорски приступ и неспремност «Анала» за нова научна, а посебно мултидисциплинарна истраживања, за нове научне закључке, нова тумачења и нове теорије наноси огромну штету српском народу.

Верујем да ће лутководи, који су и довели до оваквог цензорског става главног и одговорног уредника, очајнички бранити овакав став не само у Србији него и у Ватикану куда су упућени од стране апсолутисте којем служе.

У споровима спреман сам на сваку жртву и облик законом допуштеног саможртвовања, те ћу истрајати и дуже и упорније него што је спреман то да учини било какав инквизитор и језуита који вам руководе у овом случају, те ме у том смислу ни смрт не може у томе спречити. Поводом прославе 200 година од Првог српског устанка формулисао сам научне закључке до којих сам дошао и послао сам их са 2000 USD да Огласном одељењу листа «Политика» да тим поводом, по тада важећим ценама, објаве у огласном простору листа «Политика» на једној страници у боји огласног простора. Али је један од несумњивих цензора одбио да објаве резултате научних истраживања у огласном простору. Поднео сам тужбу суду у Београду против листа «Политика» који су различити судови у Београду разматрали две године – без икакве одлуке. У том спору сам, ипак, доказао да имам право да научне резултате мојих научних радова објавим и у огласном простору, те је лист «Политика» чак добровољно и без икакве накнаде прихватио да уместо на једној страници текст објави на две странице у пуном колору, јер је и Вукова задужбина, без мог знања у свом часопису, објавила текст о мом образовном конкурсима «Погоди Име руже», без икакве накнаде, те је оглас објављен у листу «Политика» 27. јануара 2006. године. По оцени људи из огласног одељења овог листа – то је најлепши оглас било када објављен у овом листу.

92 Уредништво научног часописа «Анали» сам подсетио да сам у Москви на универзитету основао «Научну школу непрекидности (слоВенског) права», те да ни један мој студент не може да изађе на испит ако не зна:

- а. **ко је у судској сали – јуститија (iustitia)?** Јер у судској сали тужилац и тужени су iustitia/јустиција и оно што они усте у тужби и одговору на тужбу и у расправи мора ући у пресуду јер суд само «обезбеђује iustitii/јустицију», пошто тај појам потиче од српске речи «уста». То је од значаја за садржај судских решења, посебно у трговачким споровима у Русији, са чиме се могу суочити и српске компаније које наступају на руском тржишту. Но на Правном факултету, благодарећи и «Аналима» упорно неће да припремају српске студенте права на тим темељима, и о томе се ништа не зна на Правном факултету Универзитета у Београду. Сима Аврамовић није дозволио објављивање мог чланка, чиме чини штету, не само мени, него штету пре свега српским професорима и српској науци;
- б. **да објасни: «У чему је грешка чувеног француског професора права Дареста О пореклу права?»** У чему је грешка Дареста Ви можете погледати у првој епизоди мога научног образовног филма «Тајна руског храма и непрекидност словенске културе, права и архитектуре».

У том смислу и Правни факултет Универзитета у Београду и редакцију научног часописа «Анали» позвао сам да у складу са Етичким кодексом тог научног часописа:

1. објаве чланак «Две цивилизације у Европи» који сам доставио и да се уздрже од цензуре, па и преко такозваних рецензента, што је превазиђена форма цензуре, коју су покушали да наметну и произвољном одлуком да чланак не објаве (или да пошаљу своје рецензенте да они обнове у Русији **Словенско право**, пошто то није окончан процес и о томе могу доставити научне анализе, које сам изложио на значајним научним конференцијама – колико се то споро чини и споро примењују нова научна открића и обнавља знање о СлоВенском праву).
2. да се Правни факултет Универзитета у Београду придружи «*Општем међународном споразуму о организацији и учењу у мултидисциплинарним научним истраживањима словенског права, културе и историје Словена*»

3. да одржим предавање студентима римског права *«Средства и начини обезбеђења у легисакционом поступку римског права (legis actio sacramento) као докази о етруском пореклу римског права»*.
4. да обнове дисциплину **Право Словена**, које су на Правном факултету универзитета у Београду предала два легендарна професора права који су убежиште од анти-руских большевика нашли управо у Београду – Фјодор (Теодор) Васиљевич Тарановски и Александар Васиљевич Салавјов, који је од југославенских большевика прогнан у Сарајево, а онда у Швајцарску.

Али су на Правном факултету Универзитета у Београду заборавили на Етички кодекс, на савест и одговорног према српском народу који их храни. Руски народ има пословицу «Све што није урађено од Бога води ка бољем», тако да се надам да ћете из ове анализе и добронамерних примедби иницирати креативну сарадњу на пољзу/корист српском народу пре свега и науке несумњиво.

Мој чланак «Две цивилизације у Европи» објављен је на руском језику у стручном часопису «Међународна економика/Международная экономика» у броју 8 за 2019. годину, који је у целости посвећен теми коју истиче мој чланак о две геостратешке концепције и изворима идеологија. Чланак је објављен и на енглеском језику у Канади у канадско-српском часопису «Људи говоре». Али у Београду језуитско-большевичке снаге не желе да га објаве. Чланак је објављен у скраћеном облику у дневном листу Политика, у броју за 31. октобар 2019. године на стр. 24 и 25 (електронска верзија за 7. новембар 2019. г.¹⁹⁷) и то у рубрици Погледи. Али и у тако скраћеној варијанти остао је мој закључак: «Ватикан као форма Римске империје један је од фалсификатора (словенске) историје. Али чак је и Рим некад поштенији него «наши» учењаци. На карти Ђакома Кантелија да Вињоле која је сачињена у Риму 1689. године коректно пише назив: «Il regno della Servia detta altrimenti Rascia/Краљевство Србија звана РасСија». Термин Rascia византолози сужавају на Рашку област иако је назив **РасСија** био ознака целокупне Србије. И дан-данас у уџбеницима објављују римско-германску пропаганду, која је супротна здравом разуму и сама себи, према којој:

- а) Србе и остале Јужне Словене уче да су се наши преци преселили на Балкан са севера у V–VII веку,
- б) у Русији уче да су се у том истом периоду, у VI–VII веку, Руси преселили са Подунавља/Балкана/југа на просторе савременог града/реке Москве, како пише и у Ипатјевској летописи, што је такође глупост јер је тада било толико Словена да је то физички било немогуће.

Милиони Руса, односно Срба, остали су ван територије данашње Русије, односно Србије, због ватиканских граница Лењина и Броза...»

ј. Како и зашто большевници и Троцкисти у Србији фалсификују председника највеће државе на свету

Владимир Владимирович Путин, председник Русије обратио се у драматичном телевизијском излагању народу и народима Русије 21. фебруара 2022. године¹⁹⁸ Између осталог председник Путин је недвосмислено и јасно рекао:

*«Дакле, почећу од тога да је модерну Украјину у целости и потпуности створила Русија, тачније **большевичка, комунистичка Русија**. Овај процес је почео скоро одмах после револуције 1917. године, а Лењин и његови сарадници су то учинили на веома груб начин према самој Русији – **одвајајући, откидајући** од ње део њених сопствених, историјских територија. Наравно, милионе људи који су тамо живели нико ништа није питао ...*

Овде се одмах намећу многа питања. И прва од њих, заправо главно: зашто је било потребно са «господским» размахом задовољити такве, неограничено растуће националистичке амбиције на оКрајини некадашње империје? Пребацити на новонастале, а често и самовољно формиране административне јединице – савезне републике – огромне територије које, често, уопште нису имале било какав однос према тако створеним целинама. Понављам, да су преношене заједно са становништвом историјске Русије.

Штавише, у ствари, ове административне јединице добиле су статус и облик националних државних формација. Опет се питам: зашто је било потребно правити тако великодушне поклоне, о којима најватренији националисти раније нису ни сањали, па чак и давати републикама право да се без икаквих услова отцепе од целе државе?

*Ово је на први поглед генерално несхватљиво, **нека врста лудила**. Али ово је само на први поглед. Постоји објашњење. После револуције, главни задатак большевика био је да се по **сваку цену**, управо по*

¹⁹⁷ <https://www.politika.rs/scc/clanak/441422/dve-civilizacije-u-evropi>

¹⁹⁸ https://mayakbor.ru/news/society/polnyy_tekst_obrashcheniya_vladimira_putina_k_natsii_po_povodu_situatsii_na_donbasse/

сваку цену, одрже на власти. Ради тога, чинили су све: и на понижавајућим условима Брестског мира у време када су кајзер, Немачка и њени савезници били у тешкој војној и економској ситуацији, а исход Првог светског рата је заправо био готов, и да удовољи свим захтевима, свим жељама националиста унутар земље.

Са становишта историјске судбине Русије и њених народа, показало се да лењинистички принципи изградње државе нису били само грешка, већ су били, како кажу, много гори од грешке. Након распада СССР-а 1991. године, то је постало апсолутно очигледно.»¹⁹⁹

Раније је Путин оценио да је Лењин као терориста подметнуо под историјску Русију «атомску бомбу са задржаним паљењем» тиме што је оформио унутрашње границе које су 1991. године постале међународне границе, што је очигледно поновио и у овом обраћању од 21. фебруара 2022. године оцењујући да то нису биле грешке бољшевика него нешто далеко горе од тога, што је постало јасно 1991. године.

Али ни једна новина или телевизијска станица у Србији није пренела ово излагање Путина од 21. фебруара 2022. године у целости, већ су пренели делове и његовог излагање од 23. фебруара 2022. године.

Лист «Политика» који, иако није више у власништву државе и даље одражава политичку вољу властодержаца у Србији јер главни уредник око 11 часова иде по своје мишљење у надлежне службе.

Тако је овај лист у броју од 22. фебруара пренео изјаву Путина у којој је наводно «Путин рекао да су „бољшевици буквално угурали Донбас у састав Украјине“. Он је навео да је Русија опљачкана – колапсом СССР-а 1991. године и стављена у јако тешку позицију. „Спреман сам да покажем како изгледа права декомунизација Украјине“».

Зашто нико у Србији није смео да пренесе праву осуду Путина, коју је он изрекао о злочинима бољшевика приликом прављења Украјине и унутрашњих међународних граница, које су постале међународне 1991. године, преко којих су десетине милиона Руса остали ван граница Русије на један зликовачки и преваран начин.

Јасно је да зликовци бољшевичког порекла и даље управљају Србијом и свим сувереним републикама и новосувереном окупираном од стране НАТО покрајином Косова и Метохије. Они око Србије стварају једнонационалне државе управо прогоном и етничких чишћењем српског православног становништва. А у Србији исти ти зликовци о томе ћуте.

94 Ватикан је из појма «Крајина Руси» за сто година тај појам претворио у појам «Украјина», створио никад постојећу нацију «Украјинаца» и никад постојећи «Украјински» језик.

Огласио се о томе и УДБАшки отпад Вук Драшковић који је у интервјуу рекао да су границе Јосипа Броза неповредиве.²⁰⁰

Због тога је за Драшковића и сличне неприхватљив антибољшевички закључак:

*«Ко год да је
православног рода
не признаје границе
Лењина и Броза».*

к. Како измишљају пресељење Словена, како би нас приказали као окупаторе и прикрили да су Словени/етРуски били оснивачи Рима, који се звао Рас, што је најсуровији «Терминолошки рат» који се води против народа Рас

Међународна научна конференција «На изворишту културе и науке», која је одржана 21, 22 и 23. септембра 2012. године у «Сава центру», Свечаној сали Универзитета у Београду и Лепенском Виру, упутила је апел свим научним и образовним институцијама у Србији и на Балкану, што сам морао да поновим и у одвојеном писму Српској академији наука и уметности, Министарству просвете, науке и технолошког развоја Србије, Универзитету у Београду у форми Опомена пред подношење **Управне тужбе за понуђене** да организују научне дискусије, округле столове, и расправе, како би се у образовним програмима и уџбеницима историје у основним и средњим школама и на универзитетима, **из наставе избацио фалсификат о измишљеном пресељавању Словена у V – VII веку**, и предузеле хитне мере за искључење из наставе и образовања те благо речено «противречности», јер је то основ албанског сепаратизма, пошто у свим уџбеницима:

¹⁹⁹ https://mayaksbor.ru/news/society/polnyy_tekst_obrashcheniya_vladimira_putina_k_natsii_po_povodu_situatsii_na_donbasse/

²⁰⁰ <https://www.youtube.com/watch?v=M7-uuo63g34>

- а) Србе и остале Јужне Словене **погрешно уче**, да су се наши словенски преци преселили на Балкан са севера у V–VII веку,
- б) док у свим уџбеницима историје за VI и X разред и универзитете, Русе уче да су се у том истом периоду у VI–VII веку, Руси преселили са Подунавља/Балкана/југа на просторе савременог града/реке Москве, што је такође неправилно, јер су се **РасСени/Руси** са «Балкана» преселили хиљадама година пре тога на Руску равнину.

Ова ватиканско-бољшевичка измишљотина о наводном пресељавању Словена са севера на југ и са југа на север има за циљ да:

- а) **представи Словене као окупаторе и на Балкану** и на простору Руси, односно Русије, **ради даљег потискивања (православних) Словена** и даљег **покоравања СлоВена** (најстрашнијим технологијама физичког и културолошког геноцида, асимиловања, покрштавања и покатоличавања, измишљања све нових и нових религија, црквених организација, наметања латинског окупационог писма),
- б) прикривања да је Рим (који је за Запад исходиште Западне културе) – био основан од стране Венеја/Венета из Троје, који су себе звали **РАз**, то јест **Рас** све до 1848. године, те да је назив данашњег града Рима из изворног појма **«РАз/РАс»** био преточен у «Терминолошком рату» у непрепознатљиво:
- а. **RVm**, где је **V** символ **A** односно **Aз**, док је «**M**» траг божанског (A)з, **РАз = RVM**,
- б. **Rim**, где **i** представља идеографски знак који је симбол **Сунца** и **Сунчаног луча/зрака** односно **A** и још конкретније – **Aз**,
- в. **Roma**, где «**o**» и јесте идеографски знак као символ **Коло**, док «**M**» представља остатак «з»,
- г. **Rim**, где «**i**» јесте идеографски знак и симбол **КолоВрата**, док «**M**» представља остатак «з».

Ово би било једно произвољно мишљење али исту графичку промену налазимо у идеолошкој промени назива **РАсСија**, који је од назив био исписиван:

1. од епохе Лепенског Вира до династије Рјуриковича у форми:

Рас/РасСија,

2. од династије Рјуриковича до династије Романових, тако што је знак **A/8** окренут и исписиван кроз лигатуру

Р8сСија

3. од династије Романових исписивано кроз знак Коло «**o**»

РосСија

Али умни руски народ и даље оно што је написано

РосСија чита **РАсСија**.

У српском језику се као сећање на епоху Рјуриковича и даље пише:

РУсСија.

Али на основу правила «Терминолошког рата» банда зликоваца, језуита и Румуна у САНУ и образовним институцијама и даље убеђују Србе да је:

- I. **Ras/Pac** неки град али не могу ни да се одреде нити да се договоре где се тај град налази (па чак користе измишљотину да је то митски град) иако **Ras/Pac** уопште није град него други цивилизацијски модел код кога се припадност човека целини одређује преко рода, а не преко територије, те је **Рас** био скраћеница од: **Рас/ родАз/родПрвоБитног**, а **ПрвоБитно** је за наше претке било **Коло**, па се све крије у заблудама «грчких атомиста» који су одбацили **Коло** и **НУЛУ** као извор свега,
- II. патријарх Рајачић правилно поступио када је одбацио погрдан угарски назив **Ras/Pac** – за Србе јер је **Ras/Pac** био појам божанског значења, па су Срби 1848. године одбацили овај свој сакрални назив и добили аутономију у облику «Војводства Србија» јер је Беч/Вена планирала да преко тога назива припоји себи односно «Војводству Србија» и «Краљевину Србију» како то покушава да данас, уз помоћ НАТО оствари Грчка да Јужној Македонији припоји тзв «Северну Македонију».

Правни факултети неће ни да чују да у Европи постоје две цивилизације јер примају средства да бораве у Европској унији и на њиховим универзитетима. Али и поред тога и данас у Европи постоје две цивилизације:

- ❖ **цивилизација рода (СлоВена/РАсСена/руских)**, која је најстарија у Европи, а коју данас називамо **Россия/Русије** (чије се извориште налази у Лепенском Виру и Винчи), на просторима које се очувало 192 (на)рода, благодарећи томе што у Русији и српским земљама на Балкану не важи принцип «Једна територија – једна нација», пошто, слава Богу «Нису сви становници Русије – Руси», и «Нису сви становници Србије – Србијанци/Срби», што је цивилизацијска вредност од огромног значаја за цео свет, јер је то пут избегавања територијалних конфликта и етничких прогона,
- ❖ **територијална цивилизација** (Рима, Римске империје, која је зачета 509. године пре н.е.), тако да је Сенат Римски после неколико векова прогласио «Сви становници на територији Римске империје су – Римљани», који важи и данас у свим земљама на Западу: «Сви становници на територији Италије

су – Италијани», «Сви становници на територији Француске су – Французи», «Сви становници на територији САД су – Американци».

Српски народ страда због корумпираних професора који су се стопили са исто таквим корумпираним властодршцима у Србији и других српским земљама, који и даље спроводе Брозове моделе деловања а који неће да читају најновија научна открића из области теорије државе и права.

л. Како једнопартијске школе и језуити терорису и застрашују научнике да не изучавају историју Словена до V века

Факултет политичких наука Универзитета у Београду слави своје постојање од 1968. године, али је очигледно постојао и пре тога као **једнопартијска школе за дошколовавање партијских кадрова**, што су остали и до дана данашњег: «прво, на Високој новинарско-дипломатској школи од 1948, па затим на Високој школи политичких наука од 1960. године. Висока школа политичких наука прерасла је у Факултет политичких наука одлуком тадашње Владе СР Србије, од 12. новембра 1968. године»,²⁰¹ дакле после студентских демонстрације које је организовао НАТО, и у Паризу и у Београду, да Француска не би искочила из НАТО система, а богме и СФРЈ.

Исте 1968. године Филозофски факултет Универзитета у Београду је понео славни назив (по мишљењу тадашњих демонстраната а каснијих консултаната и саветника властодржаца у Београду) «Карла Маркса». Какав је Карл Маркс био славнофоб односно мрзитељ Словена тако су и кадрови овог факултета остали србомрски и језуитско легло. Факултет школује кадрове филозофије, социолошких наука, психолошких наука, педагошких и андрагошких наука, историјских, археолошких, класичних наука и историје уметности.

То су две најеминентније партијске и цензорске школе које онемогућавају истраживање постојања Словена до V века.

Гласноговорници Свете Столице и непогрешивости папе Ватиканског, са Филозофског факултета застрашили су једног студента докторских студија и зооАрхеолога, који је био принуђен да сачини памфлету под називом „**Serbonini svedoci. Pseudoistoričari, neopaganizam i Crkva**”.

Троцкистички лист «Политика» је одмах објавила чланак подршке под насловом «**Псеудоисторичари нарушавају идентитет нације: Кад „доктори наука” и „академици” фабрикују неку нову прошлост**», што је још један у низу памфлета којим покушавају да спрече било какво научно истраживање постојања Словена до V века.

Али ако сте мислили да се нећу сложити са тако значајним научником какав је студент зооАрхеологије на докторским студијама – грешите. Ја се морам сложити да свако писање и свако размишљање «**ugrožava opstanak našeg društva**», па неминовно и то што ови догматичари називају «**pseudonauka**», јер неминовно доводи у сумњу и несумњиво **угрожава темеље унијатског друштва са Филозофског факултета о непогрешивости папе Ватиканског и угрожава све остале фалсификате које нам је наметнула Римска империја па и грчки логографи**, који леже у темељима овог **језуитско-бољшевичког друштва покороног од стране пустињских идеологија**.

За необавештене, **логографи** су били правници у Грчкој, које су формирали потомци **војних легија из Египта** (које су доведене да разруше пољопривредну, родоВерну цивилизацију Троје, те су са собом донели **јефтину технологију прављења «папируса»** којом су покорили многе хелВенске/словенске народе и приписали/**преписали** себи епове, веровања наших предака и почели да их на папирусу преносе као своје митове, који су због тога многобројни, неповезани и најчешће нелогични). Ти цењени правници су, да би добили спор, мењали појам тако што су мењали редослед слова у речи и слова исписивали наизменично (бустрофедон), те су добијали појам о којем други људи, учесници у спору нису могли да дискутују, те су логографи добијали спор. Тако су појам «голос» претворили методологијом «бустрофедон» у «логос», па савремени догматичари, који хоће и да су преводиоци, српски народ убеђују да ће лакше разумети «Искони бје голос (Божји)» ако напишу у папирусном издању почетну реченицу у Јеванђељу по Јовану: «Искони бје логос», чиме продужавају да замајавају народ и манипулишу не само са народом него и својим очигледним незнањем!

Новинарка Троцкистичког листа «Политика» тврди да је зоофил и зооархеолог направио **величанствени научни рад објединивши:**

²⁰¹ Проф. др Драган Р. Симић, декан Факултета политичких наука: «Реч декана у зборнику: Факултет политичких наука 1968 – 2018. г.», Факултет политичких наука, Београд, 2018. г., стр. 9.

- ❖ науку и вероисповест, што ће рећи догму у коју се верује, али се она не оспорава,
- ❖ ставове Руске академије наука и ставове ЦИЕ која је пласирала појам «теорије заговора» да би онемогућила да се било ко супротстави њеним пласираним преварама и подметачинама, али и њеним добро организованим (бизнис и шпијунским) плановима ликвидације конкурената са светског тржишта, јер САД нису држава, пошто не штампају новац за размену добара, већ корпоративна организација која истискује и уништава конкуренцију.

Тако је ова риба-ђевојка под називом: «**Serbonini svedoci. Pseudoistoričari, neopaganizam i Crkva**» покушала да уједини цео свет у одбрани папске цркве, позивајући се и на ликвидаторе УДБе и ОЗНе која је слала своју језуитско-бољшевичку недотуцану и необразовану агентуру у свет, па и свет књига, да би лукаво компромитовали свако, ама баш свако истраживање о историји СлоВена до V века.

Научници, државе па и највеће корпоративне творевине какве су НАСА али и САД –**траже живот ван планете Земља** у целом космосу. Али се сурово, посебно са Филозофско-језуитског факултета, који је носио назив «Карла Маркса» (у време студентских «гибања» 1968. године, које су САД организовале у Паризу и Београду, да Француска не иступи из НАТО, а богме и Југославија), **кажњавају сваки покушај да се нађе траг СлоВена пре V века** јер «**ugrožava opstanak našeg društva**», то јест **угрожава темеље пустињских идеологија којим Рим покорава народе Европе и посебно СлоВене**, тиме што их потискује и претвара асимиловањем преко латинског окупационог писма, у своје робове и ратнике за Ватикан то јест Римску окупациону империју.

А због чега је Ватикану, језуитама са Филозофског факултета «Карла Маркса» битно да нема СлоВена до V века? Не сме се истраживати постојање СлоВена до V века јер би се схватило да је и **Рим у етРуско време етРуских царева носио назив «Рас»**, како су се Срби звали од епохе Лепенског Вира све до 1848. године, када су помогли Вени/Бечу да угуши пуч угара у Пешти, па им је Венски цар у знак благодарности:

1. дао аутономију у «Воеводству Србија» (данашња бољшевички безлична Војводина),
2. пласирао будалаштину да је назив «Рас» – у ствари угарски погрдни назив за Србе: «Рас/Рац», што је нетачно али је било прихваћено од (не)укоко патријарха Рајачића, па су Срби престали да користе своју божанску ознаку «Рас/родПраПочетка», за који су сматрали да је (Прапочетак/Аз) – Коло, које ствара год-ишњи венац живота на Земљи, због чега су себе звали и «КолоВени», што су «грчки атомисти» одбацили као «опасну и нетачну идеју» јер су сматрали да су све ствари па и 0/круг/Коло испуњени ситним честицама «атомима», а онда и Рим и хришћанство те су сви удруженим снагама уништавали као трагове најстарије цивилизације.

Ово што се зове «Serbonini svedoci. Pseudoistoričari, neopaganizam i Crkva» јесте једна **до сада много пута виђена – спрдачина у одбрану ватиканско-римске догме** осмишљене за поковавање СлоВена и потискивање СлоВена/Срба, не само из историје пре V века већ и са Апенина, где су наши преци живели око реке Падуше (латинизовано на непрепознатљиво: Padusa јер пада право са Алпа) у XX веку и из Брозове тзв. Хрватске која се звала Венеја/Венетија, те је народ био «**ВенГри**» (састављен од Вена/СлоВена и Угара, које ми зовемо неосновано: Мађари), одакле је протерано 650 000 православних Срба крајем XX века!! Тако студент докторант уместо да пише докторат, пише памфлете попут «Радићевог ватиканског Адама», којим овај фалш сатиром застрашује научнике да се баве истраживањем историје СлоВена пре петог века. Да је ово само спрдачина у одбрани ватиканске догме ја се тиме не бих бавио и трошио моје и ваше драгоцене време.

Млађани зоофил и зооархеолог у наводно научној књизи враћа се на **малтузијанске теорије**, да су **псеудоисторичари агресивни** по својој природи иако су неки од тих називи псеудоисторичара управо агенти – ликвидатори **послати од стране УДБЕ и ОЗНЕ да онемогуће и компромитују свако рАзУмно и научно изучавање историје највећег етноса у Европи до V века**. Због тога УДБа и овакви памфлети јесу опасан облик деловања УДБиних ликвидатора, који откривају да иза бољшевика и УДБЕ стоје Ватикан и **идеологије пустиње**, којим Римска империја и даље покорава СлоВене и држи нас у ропству.

Али као сведок са водећих научних установа у Русији могу да потврдим да је та наизглед приглупа спрдачина млађаног зоофила и зооархеолога опасна ватиканска и блискоисточна превара. Несрећни Руси са «Крајине Руси», коју је Ватикан системским стогодишњим закулисним технологијама претворио у «уКрајину» истицали су оправдано, да је Трипољска култура извориште и наше, слоВенске културе. Али исмевањем таквих ставова које су истим методама оцењивали као «псеудонаучне», ватиканско-хазарске удружене снаге су отерале ове «уКрајинце» истим оваквим **малтузијанским теоријама о агре-**

сивности – у екстремизам и заиста неспорну нарцисоидну мржњу!! Ево где је са таквом стратегијом и геостратегијом удружених снага Ватикана, унијата и хазарских екстремиста доспела Украјина — већ је 6 милиона Руса од којих се неки осећају и Украјинци протерано са несумњиво Трипољске и словенске земље да буду слуге на ватиканском Западу.

Тако да овакве малтузијанске теорије јесу врло перфидне и врло опасне. Научно импотентна професура са Филозофског факултета:

1. не само да нема ни један озбиљан рад о Винчи,
2. него је неспособна да говори а камоли да напише о непрекидности културе од епохе Лепенског Вира, Старчева и Винче – макар једну књигу.

Очигледно је да је тако неспособна професура уценила студента докторских студија, Димитрија Марковића, да напише овакву малтузијанску кривотворину. Погледајте како он делује уплашено и на фотографији из личне архиве која је објављена у тексту «Pseudoistoričari narušavaju identitet nacije: Kad „doktori nauka” i „akademici” fabrikuju neku novu prošlost», који је објавио Троцкистички пропагандни лист «Политика» <https://www.politika.rs/sr/clanak/508126/Kad-doktori-nauka-i-akademici-fabrikuju-neku-novu-proslost> а који је окачен 25.5.2022. године у 19:19 часова и брзометно прослеђен по целој Србији, од времешног господина, без икаквог коментара јер су папа па и новинарка Драгана Јокић-Станковић непогрешиви.

Сведочим да је болшевичко-језуитско-троцкистичка банда била жестока као и ови бандити са Филозофског факултета, те нико у СССР-у није смео озбиљно да се бави историјом Словена. Та болшевичко-језуитска банда је похапсила стотине академика Руске академије наука СССР-а у «Делу Слависта» и још стотине у «Делу академикова» јер су академици основано тврдили, између осталог, да је историја Руса/Словена далеко старија од оне која се предаје у школама и на факултетима. Не само да су многе од ухапшених академика стрељали, него су им стрељали и синове и кћери, што су све неспорни историјски факти новог времена.

Руски аутори су о древној историји Словена пре V века могли да пишу само у форми романа и расказа, као личну фантазију, иначе су ревнитељи сваког таквог научника који би се осмелио да пише научни рад, могли да сместе у лудницу као да је изгубио разум.

Е, али се сада студент докторских студија позива на нову Троцкистичку «Росијску (није Руска) академију наука» и неку њихову Комисију за борбу против pseudonauke pri Prezidijumu Ruske akademije nauka.

Ја сам се од 1987. године бавио научним и научно-истраживачким радом на водећим руским универзитетима и одбранио сам докторат, који је нова примењена наука «Рекламационо право» у оквиру Уговорног права, пред 21 доктором правних наука и у сукобљавању мишљења са три доктора правних наука, који су ми били званични опоненти, па бих волео да видим докторат овог преплашеног и уцењеног зоофила и зооархеолога. Такође сам радио као професор универзитета, а онда и у дужности руководиоца катедре Међународног, словенског и еколошког права јер сам после сто година обновио дисциплину «Словенско право», коју су болшевици зликовачки избацили из наставе у Русији 1917. године, а у Југославији 1944. године, односно када су последњег професора ове дисциплине Александра Васиљевича Салавјова, протерали у Сарајево а онда у Швајцарску.

Желим да кажем неколико речи разумевања за Димитрија Марковића, јер је млад и није могао да схвати у какав злочин и у какве подлости против Словена, односно Срба, га је покушала увалити не само његова професура, него и новинарка листа «Политика», који од науке желе да направе догму које бране неке Комисије, ЦеКа и Ватиканско-Троцкистички центри некакве апсолутне истине, који су истински злочинци и перманентни фалсификатори како би држали Словене у покорности и ропству. Не смемо то више овим злочинцима допуштати.

Ми Уставобранитељи смо 22. августа 2020. године организовали јавни скуп испред злочиначке организације «Политика», која одбија да објави просто-проширену реченицу да је из српске речи «Коло» у епохи Лепенског Вира настала реч «култура», када је систематизован КолоДар који данас називамо каленДар!!

Да ли сам ја «псеудоисторичар» што сам обновио дисциплину «Словенско право», које постоји и даље у свим систематизацијама основних породица права у свету, али и даље не постоји ни на једном правном факултету у, и даље троцкистичком Брозовлуку по Србији, нити у другим српским и словенским земљама на Балкану?

Да ли сам ја «псеудонаучник» јер сам, као професор практичар који је био и адвокат у Русији, добио спор против Росијске академије наука и Института руског језика Росијске РАН, који су зграду коју је изградио српски инвеститор предали својим рођацима «јеврејским банкарима» из САД на коришћење, те сам у спору који је трајао 10 година успео да извршим накнаду од преко 2 милиона долара и предам српском инвеститору, као што сам убеђен да ћемо вратити историју СлоВена до V века?

Позивам и овога пута Троцкистички лист «Политика» да престану да проповедају «Зенитистичку» антисрпску/антисловенску пропаганду против словенске/српске традиције, културе и историје и организују округли сто на тему: «**Имају ли СлоВени (право на) историју до V века?**».

И у Русији сам се борио против **анти-руског расизма** и Троцкиста, који посебно у систему јавног информисања, не допуштају да се обелодани да је извориште руске културе у Лепенском Виру и Винчи, **нити допуштају да се изучава било шта о Словенима (славяне) до V века**. Посебно се тим антируским расизмом одликује, на жалост, и «Институт науке о Словенима (Институт славяноведения РАН)», којим такође неприкривено управљају Троцкисти и предавачи хебреистике. Тако сам са директором Института славјановеденија РАН Константином Владимировичем Никифоровим, имао озбиљну реплику у Српској академији наука 3. октобра 2019. године у оквиру Међународног научног скупа «Српско-руски односи у епохи крупних политичких промена (крај XVII – крај XX века)». Језуити из САНУ су на том скупу лукаво:

- ❖ временским оквиром наметнули парцијално обрађивање тема, и спречили да се изложе закономерности односа Срба и Руса у дужим временским периодима
- ❖ искључили могућност дискусије и сваку могућност да се руски и српски научници подносиоци радова разумеју и учествују у размени мишљења, јер ни једна дискусија није превођена ни са руског на српски ни са српског на руски језик.

Никифоров је безуспешно покушао да спречи да ја укажем управо на неке дуготрајније закономерности односа и изнесем да је извориште и назива РасСија и руске културе у епохи Лепенског Вира, јер сам ја концизно и аргументовано говорио и на руском и на српском језику.

У Србији улогу истих таквих цензора испуњавају на само Троцкисти, него и језуити и отворени инквизитори са Филозофског факултета и једнопартијске Брозове школе, која се сада назива Факултет политичких наука.

Лист «Политика» је Троцкистички пројекат из 1903. године, па у том духу антисрпског расизма:

1. у прилогу «Култура, наука, уметност» 19. октобра 2019. године је, на страни 07 објавио некритички текст «Стари Балкан и културна достигнућа», у коме нема аутора, иако у предговору пише да је то приказ књиге «Култура Јужних Словена – културно антрополошке студије и есеји», Герхарда Геземана. у коме се наводи чиста расистичка антисловенска теорија да **Словени не постоје већ да су «Словени један језички а не антрополошки појам»** и да **Словени на Балкану скоро да немају никаквих културних достигнућа већ су то све достигнућа Грчке, Рима, Византије и Турака**, али нико од представника српске науке, министарства образовања Србије није реаговао на тај **памфлет** осим мене, али мој текст о тим преварама Газемана, овај лист, нечасно, није објавио, нити је желео да објави.
2. шири троцкистичко-бољшевичку пропаганду да треба раскртити са свом (словенском/српском) традицијом како је то у часопису «Зенит» пропагирао Владимир Мицић, али прећуткују да је због тога Мицић био правоснажно осуђен,
3. Али исти лист «Политика», очигледно вођен антисрпским расизмом неће:
 - а. од 2008. године да објави простопроширену реченицу о мом научном открићу како је из српске речи «Коло» настао појам «култура», иако је то очувано чак и у латинском језику (Colo) и представља најпрецизније научно одређење на садашњем степену развоја науке,
 - б. да објави да није било никаквог пресељавања СлоВена у V – VII веку, **што је основ албанског сепаратизма на Косову и Метохији**, позивајући се да то прво треба да учини САНУ иако су наводи о досељавању Словена – очигледна глупост.

м. Терминолошки рат који Римска империја и Ватикан воде против народа Рас (Срба и Руса) и СлоВена у целини

Многи древни божански називи, још у време грчких атомиста, а онда и у доба Римске империје, добили су нови, апстрактни смисао: СлоВени, каленДар, Коло/култ/култура, да би им се избрисало првобитно

КолоДарно/каленДарско, односно КолоВенско/слоВенско, дакле и прехришћанско божанско значење и знање.

По истом методу у оквиру «Терминолошког рата» из појма **КолоВе(ни)**, пре свега ради потискивања православних СлоВена, настали су апстрактни појмови **Кијев, Москва**, па и називи:

- ❖ **Кијево** (код Београда), **Кијево** (код Баточине), **Кијево** (у општини Клина, Пећки управни округ), **Кијево** (у општини Малишево, Призренски округ), у Србији, **Кијево** (Трново, код Источног Сарајева, Република Српска), **Кијево** (Сански Мост), Босна и Херцеговина, **Кијево** (у Шибенско-книнској жупанији), Хрватска,²⁰² јер је сав Балкан носио назив **КолоВенија** па је и море било **Венетско** (сада Јадранско море) а ово опредељење родне, персоналне цивилизације је фалсификовањем Ватикана сведено на топониме да би нестало простор **КолоВена** и на Балкану,
- ❖ **Кјеве** (рус. **Къеве** итал. *Chieve*) – комуна у Италији, у региону Ломбардија, близу административног центра Кремона, **Кјеве** – насеље у Италији у округу Верона, у региону Венето²⁰³, где су такође живели етРуски, КолоВени/Венети, који су потиснути а онда латинизовани и асимиловани од такозваних Римљана, који су нестали са пропашћу Римске империје, која је обновљена као Италија, а све да би нестало простор КолоВена на Апенинима,
- ❖ **Бос(Ве)нија**, то јест **«Божанска Венија»** а одатле **БосНија/Босна**, јер су МОС, БОС, КОС исти идеографски конструкти који одређују појам: Боуки/Коло или савременим речником: Божанско Коло, те тако у истом смислу су настали и називи:
- ❖ **ХерцегОвина**, то јест **«херцегова КолоВенија»** а одатле **«ХерцегОвина»**,
- ❖ **КосоВа** (савременим српским језиком: Косово и Метохија), што је била ознака **КолоВенија** за цео Балкан, укључујући и Лепенски Вир, што је преименовано у назив КосоВа: тако да је
- ❖ из појма **«Коло или БелаВенија»** у «Терминолошком рату против народа Рас» латинизовањем и британизовањем створен појам и данашња: **«АлбВенија/Албанија»** у којој и данас живе многа и даље поробљена **слоВенска/КолоВенска** племена, како потврђују и топоними тог простора на картама совјетског академика Афанасија Селишћева, који су у највећем броју **слоВенског** порекла,
- ❖ престони српски град **КолоДар** (у центру којег је тврђава, на савременом албанском: РоЗафа/од РАЗ...), као симбол вечног ГОД-ишњег јесењег пропадања лишћа у природи и вечног пролећног васкрса, процвата природе са доласком Сунца, што и јесте васкрсна **цикличност КолоДара**, то јест годишњег **каленДара**, али је хришћанизовањем препевана у бесмислено «Зидање СкаДра на Бојани», а онда је назив града и принципа КолоДар преименован у апстрактни назив данашњег града: СкаДар/Скадар/Шкодер.

На неке од топонима, назива градова «Кијев» на Балкану указује и Рада Стијовић у чланку «Кијев и Харков или Кијив и Харкив» али погрешно закључује да *«топоним (Кијев) води порекло од прасловенског придева кијев, насталог од именице „киј“ чекић, батина, обоје написано савременом азбуком»*.

6. Лепенски Вир као место сакралног ходочашћа на Аз-Дан дугодневице

На основу ових знања која сам обновио у оквиру мултидисциплинарних истраживања стасало је већ неколико покољења која редовно долазе на Лепенски Вир и имају традиционални облик самоорганизовања српског народа, који се до 1848. године звао Рас, а следствено томе и КолоВени, што је ишчитано као СлоВени.

Графички знак бр. 5: Заштитни знак манифестације «КолоДарни ОСВИТ КУЛТУРЕ 20. јуна у 6 сати на дан дугоДневице на Лепенском Виру», преступне године

202 <https://sr.wikipedia.org/wiki/Кијево>,

203 <https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве>,
https://sr.wikipedia.org/wiki/Казон_дел_Кјево,
[https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве_\(Верона\)](https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве_(Верона)),

Фотографија Станка Костића бр. 31: Проф. Божидар Митровић, председник Научног савета покрета и Славица Аранђеловић, председник Организационог одбора манифестације «КолоДарни ОСВИТ КУЛТУРЕ на Лепенском Виру» испред Музеја Лепенски Вир 20. јуна 2021. године са учесницима организоване посете ОСВИТ У КУЛТУРЕ

Фотографија Станка Костића бр. 32: Проф. Божидар Митровић са народним колоДарним ансамблом «Талија» испред погледа на планину Трескавац

И овога пута изражавам благодарност културно-уметничком центру «Талија» из Београда, њиховом кореографу и директору Драгану Пантелићу, што су учествовали у реконструкцији древних знања сниматељима и редитељима Срећку Стојковићу и уметничком фотографу Сашу Илићу чијим трудом и талентом је настао и филм о «Реконструкција првобитне вокализације А»

101

<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>

Prof. B. Mitrovic: Vokalizacija A, jedan od dokaza, da je Lepenski Vir – izvor srpske kulture

Фотографије Станка Костића са ових наших посете Лепенском Виру су прошле међународну конкуренцију на конкурс у Њујорку и ушле у најужи избор «Art Exchange Inc.» у категорији «Финалисти на међународном фотографском конкурс *Наслеђе камена и неба*!», на чему му изражавам и благодарност и честитке (види фотографија 8 и Kolo in Lepenski vir - greeting the Sun at the cradle of civilization на <https://www.artexchangeinc.org/final-gallery>).

Графичка решења број 33а и 33б: Заштитни знак Civilization КолоДарног ОСВИТА КУЛТУРЕ НАД ЛЕПЕНСКИМ ВИРОМ на српском и на руском језику за 2021. годину

6.1. Трагови Кола Лепенског Вира у Мезењској и Борецкој уметности

Моја минијатурна књижица – сувенир «РАССија – најстарија цивилизација и Српски чудотворци» («Српски чудотворци» је назив фреске која се налази у Архангелском саборном храму на којој је представљен Св. Сава Србскиј и његов отац СтеВан Немања као Преподобни Симеон) постављена је у «Музеју ретке књиге» Руске државне библиотеке у Москви, јер је део текста и доказа, укључујући и знања о Лепенском Виру, смештен у кутијице «Мезењске» и «Борецке» уметности, коју су ентузијастички и привредници из Архангелска проширили по Русији – крајем XX века, али је у Москви поново, скоро, нестала из продаје, јер је тешко одржати већи број уметница и уметника. До краја XX века није се знало где се налазе сликари који оцртавају те дуалне прехришћанске симболе невероватне лепоте Кола, а ја сам довео једну уметницу из компаније «Декор», из Архангелска на презентацију моје књиге-сувенира у књижару «На Новом Арбату».

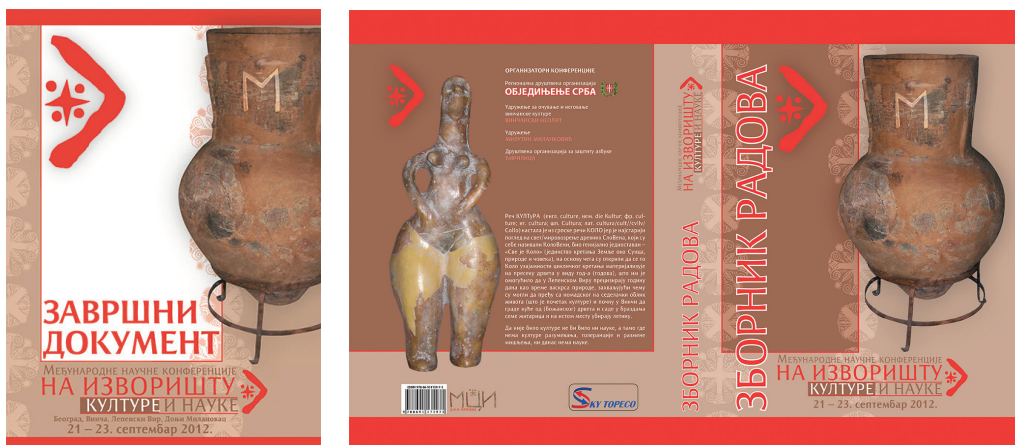
Фотографија бр. 34а: Књига – сувенир Божидара Митровића «РАССија – најстарија цивилизација и Српски чудотворци» и фотографија бр. 34б: презентација ове књиге Божидара Митровића у продавници књига на Новом Арбату у Москви и уметница из Архангелска која осликава Мезењском и Борецком техником кутијице за со које су саставни део ове књиге-сувенира, која се налази у Музеју ретке књиге Руске државне библиотеке у Москви

6.2. Међународна научна конференција «На изворишту културе и науке»

102

На моју иницијативу и мојим финансирањем организована је «Међународна научно-практична конференција НА ИЗВОРИШТУ КУЛТУРЕ И НАУКЕ» 21, 22 и 23. септембра 2012. године у Сава центру и у Свечаној сали Универзитета у Београду, са закључном седницом у хотелу Лепенски Вир, после посете Музеју Лепенски Вир, са пратећим манифестацијама од 10 до 25. септембра 2012. године у «Галерији ПРОГРЕС», у Кнез Михаиловој улици када је 13 ансамбала извело српска и друга кола а онда заједничко коло Моравац и Чачак, манифестације на Калемегдану где је певала легендарна Светлана Стевић КолоДаране српске народне песме Сунцу. Пратећи материјали, Завршни документ и Зборник радова на 1000 страница били су урађени као да су конференцију организовале Уједињене нације.

Фотографија бр. 35а и 35б: Насловна страница корица «Завршног документа» и корице «Зборника радова» Међународне научно-практичне конференције «На изворишту културе и науке» која је организована 21, 22 и 23. септембра 2012. године у Сава центру и у Свечаној сали Универзитета у Београду, са завршним заседањем у сали хотела Лепенски Вир

Фотографија бр. 36а и 36б: Унутрашње странице корица «Зборника радова» Међународне научно-практичне конференције «На изворишту културе и науке», са сликама Конференције 21, 22 и 23. септембра 2012. године и пратећих манифестација: 1. изложбе «Непрекидност уметности од Лепенског Вира и Винче» од 10 до 24. септембра 2012. у галерији «Прогрес», у центру Београда, 2. округлог стола «Како су прогањани научници који су говорили о дохришћанској древности слоВенске историје», 3. појање Сунцу на Калемегдану, 3. прављења највећег Кола од 15 културно-уметничких друштава и пролазника у Кнез Михаиловој улици, 4. посета археолошком налазишту Винча и музеју и археолошком налазишту Лепенски Вир

7. Закључци

И поред ових очигледних идентичности, научници у Србији и слоВенском свету о овоме ћуте. Њима је zgodније да и даље ове делове древног назива СлоВена – КолоВени или ВиниК(оло) приписују Скордисцима, Келтима,²⁰⁴ или непознатом народу «Десетијата», како је то урадио Боривоје Човић,²⁰⁵ иако на самом почетку поглавља о «Земљи Десетијата» наводи «о њиховој раној историји нема писаних извор и заиста су све само хипотезе засноване готово искључиво на интерпретацији археолошких извора».

Ми писане изворе о томе да су ови идеографски знаци део првобитног назива и космогоније наших предака КолоВена, имамо, јер ти идеографски и азбучни натписи и јесу писани извори – пре папируса:

1. из престонице Лидије, града Сарда/Сарт/СарБа, на каменом блоку који је 1914. године нашла Америчка археолошка експедиција,

Вини Коло
 5 6 7 8 1 2 3 4
 Венац/Род Коло

2. и на кнемиди из Горње Винче, где је идеографски знак Коло прецизно исцртан као космогонија Сунца (четири велика симетрична круга) и Мајке Земље (четири мала симетрично распоређена круга) док је,

3. као божански знак би коришћен на огромном простору КолоВеније, која је обухватала садашњи Балкан и просторе Руске степе (где су СлоВени/КолоВени преименовани у: SarVenі, а одатле у: SarMати, по истом принципу како су на Балкану КолоВене – преименовали у: SorVenі, а одатле у: SorBenі, да би направили конструкцију: SerBi, и на крају Вуковом реформом скратили на непрепознатљиво: Srbi/Срби),

4. на алки за коњске амове који су нађени на планини Јухор, а који симболи, несумњиво, значе: Коло. Радио Телевизија Србије је, неосновано, знак Коло, приписала Келтима и СкорДисцима

²⁰⁴ Назив Келти вероватно настао, како правилно цитирају Радована Дамјановића од: Селти, селити се КолоВратно у току године од планишта до зимовника за стоку у свом селу.

²⁰⁵ Боривој Човић: «Од Бутмира до Илира», Веселин Маслеша, Сарајево, 1976 г., стр. 275 и стр. 235, 236 у поглављу: «Земља Десетијата», од стр. 187 до стр. 237.

5. исти идеографски знак очуван је исписан азбучним фонемама (један знак – један звук) на Златној плочици из градића Пиргиј (сада Санта Севера) на Апенинима:

5. 1. Али археолози ће и даље ћутати о овим писаним подударностима јер нам и даље намећу глупости и измишљотине да су Методије и његов брат Константин Философ, који је поново покрштен у Ватикану и добио име Тирило – измислили за Словене писмена у IX веку.

5.2. Хиљадугодишње потискивање СлоВена Римска империја/Ватикан остварује ради покорвања СлоВена:

- ❖ **физичким геноцидом** над СлоВенима, и културолошким геноцидом као што је скривање ових простих чињеница о непрекидности културе СлоВена,
- ❖ **покатоличавањем** и другим превођењима у нове пустињске идеологије/религије,
- ❖ **стварањем новоНарода**, и сталним термилошким променама у «Термилошком рату» који хиљадама година воде против народа Рас,
- ❖ стварањем до тада непостојећих **граница, међа**, која је била највиша вредност Рима – и вечни основ братоУбивства, што се потврдило и у случају «граница Лењина и Броза», после њиховог промовисања од унутрашњих у међународно признате међе/границе,
- ❖ перманентним **стварањем новоЈезика**, тако да и данас нико у држави Србији није уложио протест УНЕСКУ или УН, што је од српског језика створен: хрватски, македонски, црногорски, босански/бошњачки језик, а не зна им се броја,
- ❖ **асимилацијом** кроз латинизовање, погрчавањем, онемчавањем, угаризовањем/мађаризовањем,
- ❖ **наметањем глобализма** као првенствене вредности, изнад интереса народа, у циљу чега се намеће и признавање папе као представника Светог Петра на земљи, са светом столицом у Риму, иако је још Петар Велики указао да је **(пре)столица Светог Петра**: не Рим већ Санкт-Петербург – Свети Петроград као престоници (руски: столица) свете Русије/РасСије,

5.3. из ове анализе је јасно:

5.3.1. да је нетачно да **«топоним (Кијев) води порекло од прасловенског придева кијев, насталог од именице „киј“, чекић, батина, обоје написано савременом азбуком»** (како могуће невољно и без зле намере идеолошког верског фалсификовања прехришћанске и преГрче историје СлоВена тврди Рада Стијовић), као и

5.3.2. да је апсолутни фалсификат (семитолога Голба и Прицака) да назив град **Кијев** «има иранско порекло од личног хазарског имена **Киуа** и да су оснивачи Кијева наводно **Хазари**»

5.3.3. назив Кијев несумњиво потиче од божанског назива **КолоВе(ни)**, те је нераскидиво везан за појам **СлоВени**: да би се то прикрило, у «Термилошком рату» мењан је смисао овог назива, како се и данас **«западни медији труде да руске облике замене на украјинске»**, јер уКрајински облици очигледно нису аутентични, пошто је несумњиво да је и сам појам «уКрајина» измишљен и изведен из појма «оКрајина Руси» – да би Римска империја и Ватикан односно НАТО потиснули Русију и Руски народ,

5.4. Православним СлоВенима у том «Drang nach Osten» **Римске територијалне цивилизације** (преко Ватикана као персонализоване глобалне структуре и НАТО као војне олигархије), није допуштено ни **право на «нужну одбрану»** ни **право на самообнову** (реконкисту – ревитализацију) због тога:

5.4.1. што је «пре више од 400 година папа Климент Осми (Clemens Octavus, столовао 1592–1605), формулисао политику Ватикана да се раскол међу хришћанима може решити тако што ће:

- а) трећина православних хришћана бити преведена у латинску веру,
- б) трећина православни протерати у „недођију“, а
- в) да се остатак оних у православној вери најпостојанијих – има немилосрдно побити»²⁰⁶.

Ту стратегију Ватикана усташе су примениле не само у НДХ у Другом светском рату већ и у оквиру граница «Лењина и Броза» крајем XX века, а ево и сада нескривено покушавају то да реализују и на простору такозване Украјине, протерујући 5 000 000 (пет милиона) православних РасСена/Руса/уКрајинаца,

5.4.2. што су и у самом Риму, при његовом оснивању, и вековима после тога **вЕнди/вЕнеи** себе називали **«рАз»** односно **«рАс/род ПраПочетка»** то јест **«род Кола»**, **«род КолоВена»**²⁰⁷. Одатле:

206 Драган Р. Млађеновић, «Сведочанство ужаса или сатанизам на делу», «Наука и култура», 22.03.2022.г. <https://www.in4s.net/svedocanstvo-uzasa-ili-satanizam-na-delu/>

207 «Виминал или Виминалски холм (**collis Viminalis**) — часть древнего Рима, лежавшая на юго-восток от Квириналского холма и от-

- а) **collis Viminalis** у полису **Раз/Риму** и
 б) **kurija-li** (лат.: *curiales*; из **co** + **viria** = «народни сабор мушких чланова – куратих»²⁰⁸),
 в) **КВирин**, бог **КВирин**: одатле **Квирити** (лат.: *Quirites*) – римски грађани (*cives* – *Populus Romanus Quiritium*).
 г) **Раз** одакле и графичка промена сакралног **Аз** (у којем је «з» прешло у «м/т»):
 д) **vm** – **Rvm**, (а «v» јесте обрнути знак **А/Аз**, који је забрањен, али су га етРуски правили од три копча, испод кога су у Каудинском кланцу морали проћи сви заробљени римски војници)
 е) **ом** – **Roma**, RomEa, (у ком облику је «о» очувало форму сакралног круга/Коло)
 ж) **im** – **Rim**, (где је **i** симбол **Аз** као тачка/Сунце и Сунчев зрак/дух Божји).
 з) односно себе су сматрали синовима Бика/Боуки/Бога²⁰⁹ односно Коло, управо због тога што су Коло представљали и спајањем:
 i. знака Сунца/жарила/жарила и
 ii. знака Мајке-Земље у форми вулве .

Та укупност је била један облик знака **Коло** односно знак **Ж** (Жить – Живот) одакле и појам «Житали/*vituli*» из којег је настао појам «Итали/Италија» док су и даље остали млади бикови.

- 5.5. Упозорења које сам изнео 10. јуна 2016 года у Министарству образовања Доњецке Народне Републике и које сам забележио у научном извештају о предавањима, могу и после шест година да поновим у овом моменту (када Руска армија против истинских нациста води жестоке борбе у ширем простору Доњецке народне Републике) као важна а потврђују се и «*захтевима западних медија који се труде да руске облике назива топонима замене украјинским*»:
- 5.5.а. «Неопходна је примена темељних научних открића неопходних за развој ДНР и заштиту ДНР и руског народа у ДНР и Руске цивилизације родоВерја и толерантности/Применение научных открытий для развития образования в ДНР и защиты ДНР и русского народа в ДНР и Русской цивилизации родоТерпимости.»
- 5.5.б. «Обраћам и сада пажњу руководиоца ДНР, да потискивање Руса има корене у Римској империји и извори су у дејствима њеног клерикалног наследника – Ватикана/Обратить внимание руководства ДНР, что вытеснение русских имеет корни в Римской империи и истоки в действиях ее клерикального правопреемника – Ватикана.»
- 5.5.1. Сасвим недавно, у електронском писму од 6. априла 2022. године познати српски истраживач, Љуба Стевовић, подсетио ме је на пројекат Ватикана «Интермаријум», што је не само пројекат већ има и своју Тајну организацију под тим истим називом.

Илустрација бр. 37: Карта зона перманентних потискивања Расије и најновија фаза – Ватикански пројекат «InterMarium»

делявшаяся от него только так называемым **vallis Quirinalis**. Впервые он введен в пределы города Сервием Туллием. В императорский период он входил в состав квартала *Regio Alta Semita*; на нем, между прочим, находились большие термы Диоклетиана.» *Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона* — российская универсальная энциклопедия.

208 *Curiales* – курати <https://en.wikipedia.org/wiki/Curiales> упоредити: *калатные комиции (comitia calata)* и *куриатные комиции (comitia curiata)* Нечаев Климент Александрович, «Соотношение терминов *comitia calata* и *comitia curiata*», Исторический факультет Санкт-Петербургского государственного университета.

209 Проф. Обрад Становјевић, доктор правних наука: «Римско право», уџбеник Правног факултета у Београду, превод на руски језик: «И сам назив Италије потиче од *vituli* – млади бикови, синови бога бикова, што носи траг тотемизма».

5.5.2. На карти на којој је исправно нацртан Ватикански пројекат «InterMariјum» (тампон зона између Балтичког/некада Венетског мора и Црног мора²¹⁰) нетачно су наведене фазе потискивања јер:

- ❖ првобитна потискивања РасСена/етРуских била су – са Апенина и из Венетије, са реке По, коју су древни СлоВени звали Падушa, јер пада са Алпа, али због латинизације ни геније какав је био Милан Будимир није могао да применом тринаест језика одгонетне: шта значи њен назив древни назив Padusa,
- ❖ затим Галским ратовима Гаја Јулија Цезара из КолоВетије/РАције, латинизовано HelVetije/ХелВетије, и са западне обале Европе, како прецизно наводи и сам Гај Јулије Цезар у «Записима о Галском рату»,
- ❖ онда формирањем Аустрије, Аустро-Угарске односно ВенГрије/Мађарске, измишљањем Румуније, покатоличавањем Пољске, измишљањем Хрватске, покатоличавањем Чешке, Моравске, Словачке, СлоВеније, Лужичких Срба, Бавараца и
- ❖ тек сада стварањем «уКрајине» ради формирања пројекта «InterMariјum» као нове тампон/«санитарне» зоне ради потискивања народа Рас/Руса.

5.6. Две цивилизације у Европи су се сукобиле не само на простору «уКрајине Руси», «већ и у Црној Гори (где Ватикан системски ради да Србе преточи у новоНацију или «идентитет»: Црногорци) и на Балкану јер у свим тим сувереним државама у оквиру граница «Лењина и Броза» стварају **једнонационалне државе** по обрасцу Рима и Римске империје, која се управо због тога и распала, јер је то неодржива фикција, о чему сведочи и чињеница да у Европи и дан-данас постоје две цивилизације:

- ❖ **територијална цивилизација** (Рима, Римске империје, која је зачета 509. године пре н.е.), тако да је Сенат Римски после неколико векова прогласио «Сви становници на територији Римске империје су – Римљани», који важи и данас у свим земљама на Западу: «Сви становници на територији Италије су – Италијани», «Сви становници на територији Француске су – Французи», «Сви становници на територији САД су – Американци», како покушавају да наметну и у Украјини да су «Сви становници уКрајине – уКрајинци» да су «Сви становници Црне Горе – Црногорци»
- ❖ **цивилизација рода (СлоВена/расСена/руских)**, која је најстарија у Европи, а коју данас називамо Россия/Русија (чије се извориште налази у Лепенском Виру и Винчи), на просторима које су се очувала 192 (на)рода, благодарећи томе што у Русији и српским земљама на Балкану не важи принцип «Једна територија – једна нација», пошто, слава Богу «Нису сви становници Русије – Руси», и «Нису сви становници Србије – Србијанци/Срби», што је цивилизацијска вредност од огромног значаја за цео свет, јер је то пут избегавања територијалних конфликта и етничких прогона.

5.7. Морамо поштовати ставове најпризнатијег слависте XX века, Олега Николаевича Трубачова, да су неодрживе «тврдње Голба и Прицака да реч Кијев наводно има иранско порекло, од личног јеврејског имена **Киуа** (стр. 57 рада Трубачова) и да су оснивачи Кијева наводно **Хазари** (стр. 59), о наводној **хазарској администрацији у Кијеву** (стр. 59), наводном **хазарском периоду руске историје** (стр. 60), да је наводно **Рус освојила Кијев** (стр. 64, Трубачов; Голб–Прицак, стр. 43)», али НАТО и такозвани «амерички» банкарци су преко својих рођака Коломојског и других у Кијеву крајем XX века и почетком XXI века реално створили хазарску администрацију «уКрајине Русије».

5.8. Признавањем владе Зеленског као легитимне власти, настале на «Крвавом Мајдану» 2014. године у још једном хазарском пучу, намеће исти тај Голб-Прицаковски фалсификат да је наводно Русија напала суверену УКрајину, иако до болшевичког/хазарског пуча и «Уредбе о Црвеном терору» 1917. године у Петрограду – **уКрајина** никада није постојала, тако да долазимо до несумњивог апсурда да је: **Русија напала саму себе**.

5.9. Русија и руски народ имају **право на самоодбрану, самообнову преБолшевичког јединства руског народа** и на простору централне Русије и на простору «оКрајине Руси», односно МалоРусије, што јесте ревитализација Русије.

5.10. Коначно се морају организовати у државним институцијама научне дискусије и објавити научна открића и поставити питања: како је из речи **Коло** настала реч «**култура**», да је првобитно значење речи **СлоВени** било **КолоВени**, да бисмо се ослободили фалсификата грчких атомиста, Римске империје и Ватикана те научне и политичке институције морају коначно одговорити на два питања у једној реченици: «**Имају ли СлоВени (право на) историју до V века?**»

5.11. Коначно се, напорима целог света, мора прекинути даље потискивање СлоВена, укључујући и потискивање Русије, које се остварује ради формирања пројекта «InterMariјum», те треба преста-

210 «Интермаријум – Тајна ватиканска организација која прекраја Европу»
<https://bskm.rs/2014/03/intermarium-tajna-vatikanska-organizacija-koja-prekraja-evropu/>

- ти да се негира историја СлоВена до V века јер је очигледно да није било никаквог пресељавања СлоВена у V – VII веку:
- a. са Севера на Југ, на Балкан – како уче децу и студенте на Балкану, јер постоји непрекидност живљења Срба/РасСена/СлоВена на простору Балкана од епохе Лепенског Вира,
 - б. са Југа, Подунавља односно Балкана, на простор реке Москве – како пише у свим уџбеницима историје за VI и X разред и за факултете у Русији, јер се «хапло-група R1a» преселила из Лепенског Вира на Руску равнину хиљадама година пре распада Римске империје.
- 5.12. Сви у систему основног, средњег и универзитетског образовања у Србији и другим земљама имају обавезу да предузму одлучне мере да се организује такво образовања у основним, средњим школама и на универзитетима у Србији, **из којег ће искључити, најблаже речено «противречно-сти и нелогичности» о измишљеном пресељавању Словена у V — VII веку са севера на југ/на Балкан, док у свим уџбеницима историје у Русији уче истој таквој глупости, да су се Руси преселили у том истом периоду са југа/Подунавља, односно Балкана, на простор реке Москве, што сам тражио дописом Изл. бр. БМ-89МО-3 од 16. септембра 2021. године и од САНУ и од Београдског универзитета и Министарства просвете, а да нисам добио одговора.**
- 5.13. Сви у систему основног, средњег и универзитетског образовања у Србији и другим земљама имају обавезу да предузму одлучне мере **да се организује такво образовања у основним, средњим школама и на универзитетима у Србији у оквиру којег ће наша деца учити и изучавати: да се у доба Лепенског Вира видео (као што се и данас 21. јуна у 6 сати види А) и развио концепт «Аз» те се развило и систематизовало просто, али управо због тога генијално знање/веде које данас несумњиво представљају нематеријално културно наслеђе народа Рас/Срба, те је несумњиво да се из српске речи «Коло» изнедрила «култура» и друге горе наведене речи, појмови, веде/знања и обичаји!**
- 5.14. Не сме се допустити да хиљаде људи у постојећем незнању буду заведени и оду на странпутицу мржње, јер је очито да десетине хиљада ако не и стотине хиљада младих, не трпе ограничења, незнање, подметачине које нам сервирају у школама и на универзитетима, којима намећу срамно и понизно негирања славне древнословенске историје и културе у оквиру које је настао појам «култура».
- 5.15. Мора се превазићи антисрпски и антисловенски расизам те се ово «„нематеријално културно наслеђе“ које обухвата знања и праксе везане за природу и простор», мора унети у *Национални регистар нематеријалног културног наслеђа Србије*, који води «Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнографском музеју» у Београду, јер не може да «знање како се пече ракија» (која је за многе алкохоличаре отров који су донели Турци да умртве покорени народ) да буде на тој листи, а ова знања да бахато одбијају да унесу као «нематеријално културно наслеђе Срба/СлоВена», која су настала из најлепше и, могуће, најзначајније природне појаве за настанак културе, језика и свега осталог.
- 5.16. Као професор на московским универзитетима и руководилац катедре за Међународно, словенско и еколошко право, преко 33 године сам се бавио научно-истраживачким радом на водећим универзитетима у Москви и одбранио докторски рад у десет пута тежим околностима неголи се бране докторати на универзитетима на Балкану, а својим радовима сам се борио за мултидисциплинарна истраживања и на основи њих за нова научна открића али и да се очува непрекидност културе и традиције, тако да сам:
- 5.16.1. Књигом «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» деловао не само против погрешака у историји, него и против реалних покрета који покушавају да прикажу хришћанство као окупациону религију, а Светог Саву и Стефана Немању као зликовце који су побили десетине хиљада Богумила, што је апсолутно нетачно јер је Св. Сава измирио брата БогуМила (преХришћански дуални поглед на свет) и брата који је већ био примио хришћанство, тако што је инкорпорирао у православље десетине знања/веда и обичаја древно-словенских/преХришћанских односно БогуМилских.
 - 5.16.2. Чланком «Непрекидност и очување културе и природе са освртом на „(не)математичку“ грешку Стеклова» одбранио сам хришћанство и посебно православље, од бољшевичких оптужби најпознатијег совјетског математичара Стеклова, да је хришћанство највеће зло које је задесило Европу, због чега у средњем веку није било математичких знања, што је нетачно, јер су **грци атомисти** одбацили цикличност 0/нуле, а онда су то учинили и Римљани а потом и Запад као опасну идеју о чему постоји и књига преведена и објављена у Београду («Нула опасна идеја»), што све јесу трагови искључивости и темељи екстремизма те се атомска енергија може појавити као природни круг и крај људске цивилизације, јер су древни СлоВени имали веде/закључак: «**Све је Коло/Све се враћа на круги своја/на свој почетак**».

- 5.17. Наука и образовни систем морају коначно прихватити да су Срби, и овај простор изворници културе од епоха Лепенског Вира и Винче и статус Срба се може бранити и оружјем, али се мора бранити и знањем.
- 5.18. У Москву сам 1987. године отишао преко јавног конкурса Републичког завода за међународну научну, културну и техничку сарадњу, јер сам направио пројекат који је 1985. године изгледао као нереалан, али који се показао као основан већ 1987. године и ја сам се њиме бавио 33 године на водећим руским универзитетима, и због тога сам и упоран и позван да ова моја нова научна открића и стечена знања буду прихваћена у Србији, ради одбране српског народа и непрекидности српске културе, јер видим да ће се и систем науке и образовања али и читаво друштво, у супротном, суочити да се оно што није било допуштено за изучавање и преношење у систему образовања, на улици претвори у екстремизам и мржњу, што треба спречити и избећи — новим знањем, чије се изучавање, најалост, још увек спречава у школама и на факултетима.
- 5.19. Политичари, школе, универзитети, музеји и све друге институције од науке и културе, морају дефинитивно јасно и својим деловањем одговорити на два питања у једној упитној реченици: **«Имају ли Словени (право на) историју до V века?»**
- 5.20.1 Према ставу д члана 2 «Конвенције УНЕСКО о заштити нематеријалног културног наслеђа»: «„нематеријално културно наслеђе“ обухвата знања и праксе везане за природу и простор» (Србија је ратификовала Конвенцију у мају 2010. године).
- 5.20.2. Због свега тога сам принуђен и у закључцима овог рада да се позовем и на члан 12 *Оквирне конвенције за заштиту националних мањина (која је у Србији проглашена Законом који је објављен у «Службеном листу СРЈ – Међународни уговори», бр. 6/98 од 4.12.1998. године)* који утврђује не само **право националне мањине** него и **право националне већине**, у овом случају **право српског народа у области образовања**, како би се **неговала култура (српског народа) као већине у Србији** (члан 12 Оквирне конвенције: *«Стране уговорнице ће где то одговара, предузети мере у области образовања и истраживања како би се неговала култура, језик и вера националних мањина и већине.»*)
- 5.20.3. И овај пут, на основу става 3 чл. 21 Устава Србије, «Забрана дискриминације (Срба и мене као појединца) на основу културе» коју излажем, на основу тачке в члана 1 («Циљеви конвенције су очување и поштовање нематеријалног културног наслеђа одговарајућих друштава, група и **појединачних лица**»), и тачке д члана 2 («нематеријално културно наслеђе обухвата **знања и обичаје који се односе на природу и свемир**»), позивам државне, друштвене и научне институције још једном да уклоне облике антисрпског и антисловенског расизма којима искривљујете српску историју и трујете понизним колонијалним лажима српску децу у систему образовања спречавајући изучавање историје Срба/Словена до V века.
6. Фрајбургска декларација о културним правима треба да буде још један основ да и Срби могу користити културна права и истицати и популарисати непрекидност своје културе, права, науке/веда, архитектуре од епоха Лепенског Вира, Старчева и Винче до данас, а да при томе недовољно одређен појам идентитет не буде инструмент за стварање новоНација и разбијање српског народа и отимање језика народа РАС/Срба од српског народа, и измишљање новоЈезика увођењем окупационог писма Латина као облика потискивања Срба и сакралне српске АзБуке, која је означавала свети акростих у коме прва слова акростиха РАЗУма АЗ/Првобитни Бог Вид ... и чине АЗБуку, која се злонамерно назива Ћирилица, иако је Курулица била обредна АЗБука о преношењу знања да се преци васкрсавају и рађањем деце, те људи треба да служе Богу, а не да Бога Сина очекују као слугу својега.

Догма как отрицание науки и образования

профессор Божидар Митрович, доктор юридических наук

Резюме на русском языке

В данной работе анализируется присутствие **догмы** в науке, не только как выражение несвободы и нарушения права народа Рас/Сербов на использование своих **культурных прав** и свободное утверждение того, что понятие «**культура**» происходит от сербского/РасСенского слова «**Коло**» (что сохраняется и в латинском языке: от понятия **Solo**), но и как **отрицание самой сути науки**, что представляет собой тупиковый путь как для образования, так и для общества, ведущий к экстремизму. **Стремление к открытиям и новому знанию** подобно мощному потоку, способному разрушить плотины и вызвать потоп, преодолевая устаревшие научные заблуждения. **Запреты** на новые открытия в области древней истории – особая форма манипуляции людьми, а **навязывание пустынных идеологий** Европе приносит, наряду с (нужной) верой, и катастрофы.

В работе изложена конкретная технология того, как **антисловенские политические позиции** превращаются в лингвистические нормы (ультиматум – писать «**Kijiv**» вместо «**Киев**»), чем ведётся **Терминологическая война против народа Рас/Сербов/Словен**, с целью его вытеснения (путём геноцида, изобретения новых народов, религий, церквей, языков, понятий). В статье разъясняются названия «**Киев**» и «**Москва**», имеющие один и тот же божественный, дохристианский корень и смысл, восходящий к понятию «**рАз/Рас**» и, соответственно, «**КолоВени**». Эти названия тысячами составляли неразрывное целое, так как принадлежат **РасСенской/Русской цивилизации**, берущей начало в Лепенском Вире около 12 200 лет назад.

Работа демонстрирует, как ведущие лингвисты в Сербии игнорируют междисциплинарные научные исследования и новейшие открытия, распространяя в системе образования и в средствах массовой (дез) информации давно устаревшие и неточные «знания» о топонимах, что порождает экстремизм и приводит к конфликтам. Также раскрывается, как музеи, избегая разумных и логичных научных объяснений, подчиняются догмам: *«потому что так сказал комиссар (что Бога нет)»*, зачастую из среды археологов.

Принятие невежества и существующих научных догм влечёт за собой и отрицание права на «необходимую оборону» – одного из основополагающих прав в уголовном законодательстве всех цивилизованных народов, и препятствует реализации культурных прав не только национальных меньшинств, но и большинства – в том числе крупнейшего этноса Европы – слаВян. Право на самовосстановление или реконквисту Запад признаёт только европейским христианам. Самовосстановление как форма регенерации известно у рептилий и амфибий, и учёные стремятся достичь её и у человека, но безуспешно. Однако самооборона и самовосстановление не допускаются в отношении православных слаВян/СлоВена, именно из-за догм, на которые они согласились в науке.

Сербским генералам в Гааге судили прежде всего за то, что они осмелились противостоять военной агрессии НАТО против Югославии, тогда как страны НАТО и сам Альянс теперь в русофобском ключе осуждают «меры безопасности России по демилитаризации и денацификации» на «Украине». При этом упускается из виду, что сам термин «Украина» был создан Ватиканом из пространственного определения «оКраина Руси», как элемент терминологической войны против народа Рас/Русов/Сербов.

Отказ и препятствия в том, чтобы в средства массового информирования – не только в Сербии, но и на так называемых Балканах, а затем и в мире – была опубликована простая фраза о том, что из слова и понятия **Коло** народа **Рас/рАсСены/рУсСкие**, ныне называемые сербами (образовано от **КолоВени** через конструкции **SorVeni**, затем **SorBeni**, **СорБен**, и далее – **СрБи**, согласно Вуку Караджичу и по указанию агента Ватикана Бартоломея, т.н. Иернея Копитара), возникло понятие **культура** в мезолитическую эпоху Лепенского Вира, представляет собой отрицание культурных прав и наследия народа Рас/сербов/рУсСких, которые права гарантированы, как «Фрайбургской декларацией о культурных правах», так и «Конвенцией ЮНЕСКО о защите нематериального культурного наследия народов Европы и Северной Америки».

Ключевые слова:

Рас, КолоВени, Словены, культура, культурные права, КолоДар, каленДар, Киев, догма, образование

Dogma as a Denial of Science and Education

Professor Bozidar Mitrovich, LL.D.

Summary in English

This paper analyzes the presence of **dogma in science** not only as a manifestation of oppression and the violation of the rights of the Ras/Serb people to exercise their cultural rights – such as the right to freely assert that the concept of «culture» originates from the Serbian/Ras-Slavic word **Kolo** (a fact even preserved in Latin through the word **Colo**) – but also as a *negation of science itself*. This constitutes a societal and educational deviation into extremism, as the pursuit of discovery and new knowledge is a force like powerful water that breaks through dams, causes floods, and overcomes outdated scientific misconceptions.

The suppression of new discoveries about ancient history is a specific form of manipulation, and the imposition of **desert ideologies in Europe** brings not only faith but also disasters. The paper outlines a concrete mechanism by which anti-Slavic political positions are transformed into linguistic rules (e.g., the imposition of the spelling **Kijiv** instead of Kijev), effectively leading a **Terminological War against the Ras/Serb/Slavic peoples** to suppress them (through genocide, the invention of new ethnicities, new religions, new churches, new languages, and new concepts).

The paper clarifies the names «Kiev» and «Moscow,» which share the same divine, pre-Christian root and meaning derived from the term **Raz/Ras**, and subsequently from **KoloVeni**. These cities formed an inseparable unity for thousands of years, as they belong to the **Ras-Slavic/Russian civilization** that originated in Lepenski Vir over 12,200 years ago.

The paper demonstrates how leading linguists in Serbia ignore multidisciplinary scientific research and recent discoveries, continuing to promote outdated and incorrect «knowledge» about toponyms not only in education but also through public (dis)information systems, thereby fueling extremism and conflict. Similarly, it exposes how museums, by avoiding reasonable and logical scientific interpretations, remain bound by dogmas –because «the commissioner said so,» often referring to archaeologists.

Acceptance of ignorance and prevailing scientific dogmas results in the denial of the right to «necessary self-defense,» which is a fundamental legal principle in criminal law across all civilized nations. This denial obstructs the cultural rights not only of national minorities but also of majority populations, including the largest ethnic group in Europe – the Slavs. The West recognizes the right to self-renewal or «Reconquista» for European Christians. Regeneration is even known in reptiles and amphibians and pursued by scientists in human biology – so far unsuccessfully. Yet neither self-defense nor self-renewal is allowed for Orthodox Slavs, precisely because of the dogmas they have accepted within science.

Serbian generals were tried in The Hague primarily for daring to oppose NATO's military aggression on Yugoslavia, while NATO member states and NATO as a whole now condemn Russia's «security measures for demilitarization and denazification» in «Ukraine» through a lens of Russophobia. Many overlook the fact that the term «Ukraine» was created by the Vatican from the spatial designation **oKraina Rusi/borderland of Rus**, thus engaging in a **Terminological War** against the **Ras/Russian/Serbian people**.

The refusal and prevention of even a simple, expanded sentence from being published in public (dis)information media – not just in Serbia but across the so-called Balkans and globally – that the word **culture** originates from the word and concept **Kolo** of the Ras people (today known as Serbs, derived from KoloVeni, via the construction SorVeni, then **SorBeni**, to **SorBen**, and finally **Serbs** through Vuk Karadžić under the directive of Vatican agent Bartholomew/Jernej Kopitar), and that this term originated in the Mesolithic era of Lepenski Vir, constitutes a denial of the **Ras/Serb** people's cultural rights and heritage. These rights are guaranteed by the **Freiburg Declaration on Cultural Rights** and the **UNESCO Convention for the Safeguarding of Intangible Cultural Heritage for the peoples of Europe and North America**.

Keywords:

Ras, KoloVeni, Slavs, KoloDar, calendar, Kiev, dogma, education

Библиографија:

1. Рада Стијовић, др филолошких наука: «Слово о језику: Кијев и Харков или Кијив и Харкив», додаток «Култура, Уметност, Наука», уз дневне новине «Политика», субота, 2. април 2022. година, стр. 10 додатка.
2. Ксенија Кончаревић, доктор филолошких наука, редовни професор Филолошког факултета Универзитета у Београду: «**О пореклу топонима Кијев**», рубрика «Међу нама», дневни лист «Политика», петак, 8. април 2022. године, стр. 14.
3. Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, стр. 130, 131, 292, 293, 560
4. Ољег Николаевич Трубачов: «Этногенез и культура древних славян», Институт русског језика РАН «В. В. Виноградова», Наука, Москва, 2003, стр
5. Ољег Николаевич Трубачов: «Етногенеза и культура древних Словена», Пешић и синови, Београд, 2005. година,
6. Божидар Митровић: «Одбор за стандардизацију српског језика САНУ и опробана технологија да су највећи специјалисти за српски па и за руски језик увек били људи који уопште нису Словени.» коментар уз текст у листу «Политика» «Tanasić na čelu Odbora za standardizaciju Dosadašnji predsednik Ivan Klajn razrešen dužnosti na sopstvenu molbu» 12.12.2017. <https://www.politika.rs/sr/clanak/394345/Tanasic-na-celu-Odbora-za-standardizaciju>
7. Морошкин Федор Лукич, проф.: «О значенији имени руссов и славян», штампано у Универзитетској типографији, у Москви, 1840. године.
8. Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука: «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», КолоВенија, Београд, стр. 327, 328.
9. Ољег Николајевич Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 51.
10. Н. Голб и О. Прицак: «Khazarian Hebrew documents of the Tenth century», Cornell university press. Ithaca and London «A new discovery: Khazarian Hebrew documents of the Tenth century», Harvard Ukrainian studies, Vol. VIII, No. 3/4, December 1984.
11. Константин Багрјанородни: «О томе како управљати империјом», према О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 59.
12. Топоров В. Н.: «Језик и култура: о једном слове-симболу», Балто-словенска истраживања, Москва, 1986. године, стр. 10, према О. Н. Трубачов: «У потрази јединства – поглед филолога на проблем порекла Русије», «Наука», Москва, 1997, стр. 59.
13. «Енциклопедијски речник Брокхауса и Јефрона», који су обновили руски научници према издању из 1890. «Бољшаја русијскаја енциклопедија», Москва, 2003, електронско издање «Илустрованог енциклопедијског речника».
14. «Илустровани енциклопедијски речник», «Бољшаја русијскаја енциклопедија», Москва, 2003, електронско издање.
15. Сосо Логаду-Платонос, археолог: «Крит – археологија, историја», И. Мафјулакис и Ко., Атина, стр. 22, G. Desipris, K. Santorinaiu: «Creta – ieri e oggi», Edizione Michele Toubis A. E., Atene, стр. 35.
16. «Златна плочица» из римског градића Пиргиј, сада Санта Севера у Италији, која се сада чува у сали 24 «Музеју етРуских Вила Ђулија» у Риму.

17. Никола Тасић поговор «Некропола Белегиш и проблем белегишке културе» у књизи: Светлана Врањих «Белегиш», Музеј града Београда, 2002
18. Метју Џонсон «Археолошка теорија», Слио, Београд
19. «Оквирна конвенција за заштиту националних мањина» је у Србији проглашена Законом који је објављен у «Службеном листу СРЈ» у делу – Међународни уговори, бр. 6/98 од 4. децембра 1998. године.
20. Международная научно-практическая конференция «Юго-западные губернии России в годы Первой мировой войны: военно-политические и этнокультурные аспекты» Митровић Божидар, д.ю.н., профессор, председатель московской региональной общественной организации «Общество сербов» *Два гамбита в Первой мировой войне: кто пожертвовал Русской армией и кто пожертвовал австро-венгерской армией в ходе бактериологической войны против сербского народа?*
21. Круглый стол и выступление перед журналистами СМИ Донецкой Народной Республики 10 июня 2016 года с 14 часов место: Министерство образования Донецкой Народной Республики.
22. Божидар Митровић: «Две цивилизации в Европе/Две цивилизације у Европи», часопис «Международная экономика», Москва, број 8 за 2019. годину.
23. <https://sr.wikipedia.org/wiki/Кијево>
24. <https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве>,
25. https://sr.wikipedia.org/wiki/Казон_дел_Кјеве,
26. [https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве_\(Верона\)](https://sr.wikipedia.org/wiki/Кјеве_(Верона)),
27. Драган Р. Млађеновић, «Сведочанство ужаса или сатанизам на делу», «Наука и култура», 22.03.2022. <https://www.in4s.net/svedocanstvo-uzasa-ili-satanizam-na-delu/>
28. Драгољуб Живојиновић, др, академик: «Интермаријум – Тајна ватиканска организација која прекраја Европу», портал «Срби на окуп» <https://bskm.rs/2014/03/intermarium-tajna-vatikanska-organizacija-koja-prekraja-evropu/>
29. «РасСија (КолоВенија) – најстарија цивилизација и фреска Српски чудотворци», КолоВенија, Београд, 2006. г, на српском језику
30. «РасСия (КолоВения) — древнейшая цивилизация и фреска Сербские чудотворцы» (2005), на руском језику, која се изложена у Музеју књиге Руске државне библиотеке у Москви, а је објављена је и на српском језику 2006. године,
31. «RasSiya (Russia/KoloVenja) – The Most Ancient Civilization and the Serbian Miracle Workers», КолоВенија, Београд, 2006. година, на енглеском језику,
32. «Првобитно значење речи “Москва” и руско порекло руске државности», КолоВенија и универзитет МНЕПУ, Москва, 2014. година, на руском језику
33. «АзБучна Математика Винче», КолоВенија, Београд, 2012 г., на српском језику,
34. «Тайна русского храма» (пун назив «Тайна русского храма и непрерывность славянской культуры, права и архитектуры»), университет МНЭПУ, Москва, 2016. г., на руском језику, Донвас, Београд, 2020 г., на српском језику,
35. «Унутра је Нови Год: Како је настала реч Нова Година», КолоВенија, Београд, 2018. година, университет МФЮА, Москва, 2018. год, на руском језику,
36. «Leges duodecim tabularum – као доказ етРуског порекла Римског права», КолоВенија, Београд, 2018. година, на српском језику, университет МФЮА, Москва, 2018. год, на руском језику,
37. «Геноцид над Римљанима и Словенима», Издавачка кућа «БТМ», Москва, 1999. г., на руском, српском и енглеском језику,

38. Божидар Трифунов Митровић: «Обнавља се Храм Светог Саве Србског у Русији», издавачка кућа БТМ, Москва, 1999. година, на руском, енглеском и српском језику о обнављању правне државе у Русији чији је темељ била од XIII века «Кормчаја књига/Законоправило Св. Саве Српског»
39. доктор медицине Александра Бајић и арх. Хрестивоје Павловић «Сунце Лепенског Вира», «Влашићи», Друштво за археоастрономска и етноастрономска истраживања, Београд, 2015 г., стр. 79-84

НЕПРЕРЫВНОСТЬ КУЛЬТУРЫ

8500 л.д.н.э. - 2025 г.

Божидар Трифунов МИТРОВИЧ, доктор юридических наук, профессор СЛАВЯНСКОГО ПРАВА:

Научная школа НЕПРЕРЫВНОСТИ КУЛЬТУРЫ И ПРАВА
 bozidar@inbox.ru bozidar.mitrovic@bozidar.rs www.bozidar.rs

Слово культура произошло от древнерусского слова КОЛО, которое трансформировано в KVLV, затем в CVLT/Kult/культ. Даже в латыни сохранено, что слово культура произошло от слова (культ) СОЛО/Коло. Самый древний взгляд (мировоззрение) древних славян/Словена, которые себя называли колоВены, был гениально простым - «Все есть Коло». Древние славяне под понятием «Коло» подразумевали коловратное единство движения Земли (вокруг Солнца), природы и человека. Они заметили, что это Коло взаимности цикличного движения материализуется на сечении дерева в виде год-а (годовых колец) и на пальцах человека (в виде папиллярных кругов), что им дало возможность в Лепенском Вире уточнить год как время воскресения природы. Благодаря этому гениально простому мировоззрению они систематизировали КолоДар (тайное знание, которое мы сегодня называем календарь) и могли перейти с кочевого на оседлый образ жизни (что является началом культуры), ибо осознали когда можно сажать в бороздах семя злаковых, и на том же месте собирать урожай. Поэтому в мире первые дома из (божественного) дерева и зерна пшеницы найдены именно в Винче, имя которой было Раз/рАс (род Первоначала). А первоначалом для них было именно Коло (крест Солнца, крест Земли, крест Месяца).

Раз/рАс=род Первоначала=род Коло=КолоВения=Россия
 на YouTube научный фильм «ТАЙНА РУССКОГО ХРАМА»

ИНСТИТУТ МЕЖДИСЦИПЛИНАРНЫХ НАУЧНЫХ ИССЛЕДОВАНИЙ
**НЕПРЕРЫВНОСТИ
 ПРАВА И КУЛЬТУРЫ**
КолоВен/славЯн
 С ЭПОХ ЛЕПЕНСКОГО ВИРА И ВИНЧИ (ИВНИН)

**Стручни чланци
о фалсификовању српске историје у XX веку**

1 2 3 4 5 6 7 8

Originally the word „Slavs“ meant „Kolo Veni“, as written in the sixth century BC in AzBuka (Cyrillic AlphaBet) letters of Etruscan epochs (read from right to left) on a Gold plaque found in 1961, in the small town Santa Severa in Italy (Etruscan city Pyrgi)

* KoLoVeni: People (family/Ancient Nation) who respect KoLo (YEARly cycle of displacement of planet Mother- Earth's movement around the Sun: Heliocentric system as known in modern language) which creates the life cycle on the planet Earth.

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

Correct spelling of the ancient name „Slavs“ with modern Serbian graphics and spelling, the letter „V“ is written with a capital letter for spotting identity.

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

The modern meaning of the word „KoloVeni“ is written contemporary Serbian graphics „Sloven“: black is shown a letter „S“ which is read incorrectly, and the letter „V“ has a lot to spotted identity

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8

The modern meaning of the word KoloVeni (the Slavs) written on the Russian language, the letters „A“ and „V“ are written in uppercase to make it easier to notify the unit with the original.

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8

The term „Slavs“ (KoloVeni), written in English, as well as in Scotland, Ireland and Wales has been retained many KoloVens / Slovenian words such as: God / God; Aryle / Year / WEAR round; KoloVin / HalloWeen / Scotsman. HeluVin

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

The following Latin and Greek alphabetic misunderstanding of phonemes in the name of „KoloVeni“ the Germans word KoloVeni write: SlaWen.

1 2 3 4 5 6 7 8

4-1 8 7 6 5

The term „ViniKolo“ (ikavian variant of the word „KoloVeni“ from the XI century BC) from the city of Sard written in AzBuka (Cyrillic AlphaBet) letters Lydian epochs (numbered 5, 6, 7, 8), and ideographic symbol (numbered 4-1 for comparison with the Etruscan inscription “Kolo”).

Одступање групе армија «Е» немачког Вермахта из Грчке и са Балкана у Немачку и Аустрију, у оквиру операције «Ренкин» на Балкану и догађаји везани са тим, који су имали значај на ток и окончање Другог светског рата и послератно устројство на Балкану²¹¹

Професор Божидар Трифунов Митровић, доктор правних наука

Олег Леонидович Шабалин

Резиме на српском језику

У раду је указано на непоштовање савезничких споразума Запада према СССР-у током Другог светског рата, након завршетка Стаљинградске битке, како би се Група армија «Е» Вермахта безбедно вратиле из Грчке у јужну Немачку и Аустрију. Рад разматра очигледне резултате мултилатералних тајних споразума, без учешћа СССР-а (између САД, Белике Британије, југословенских и албанских партизана, са једне стране, и немачког Вермахта, са друге стране), према којима су се југословенски партизани, под командом маршала Јосипа Броза Тита, обавезали према Западним савезницима и Вермахту да неће нападати групу армија «Е» Вермахта при њиховом повлачењу из Грчке преко Балкана. Рад разматра чињенице да је немачка команда (Курт Валдхајм) за ову услугу предала нацистичко оружје из складишта Вермахта југословенским партизанима, за шта је Тито одржао обећање дато Западним савезницима да ће распоредити партизанске одреде са немачким оружјем према такозваном плану «Ренкин» (Варшава, Праг, Братислава, Букурешт, Београд, Софија, Атина) дуж југословенског дела – по линији 43. паралеле, како би југословенски партизани спречили да Црвена армија дође до Јадранског мора и Грчке. Рад такође анализира тезу да су се југословенски партизани, предвођени Титом, у оквиру ове завере са Вермахтом, обавезали западним савезницима и албанским партизанима да ће након завршетка Другог светског рата спречити повратак Срба на Косово и Метохију, које су одатле протерали италијански фашисти, немачки нацисти и албански балисти током Другог светског рата. Рад је такође разматрао тезу да је информацију о дослуку западних савезника и Тита са нацистима совјетској страни открио генерал Драгољуб Дража Михаиловић, командант Југословенске краљевске војске у Југославији, због чега се команда Црвене армије заузела пред властима Броза и тако спасила живот генералу Дражи после суђења, те Титов режим није стрељао генерала Драгољуба Михаиловића, већ је генерал Михаиловић тајно превезен у СССР, где је живео дуго, умро природном смрћу и сахрањен, због чега до дана данашњег нико не зна на Балкану, «где је убијен, како, од кога и где је на Балкану сахрањен».

Рад је покренуо важно научно питање – да објасни зашто су Запад и Титов режим после Другог светског рата затварали очи пред перманентним терором Албанаца над српским народом на Косову и Метохији, који траје до данас, а чији је циљ остваривање сепаратистичких тежњи Косовара за припајање дела Србије – Косова и Метохије Албанији, пошто одлуке Нирнбершког трибунала предвиђају да су сви тајни и други споразуми са немачким Вермахтом и нацистичком Немачком – **ништави и немају правну снагу**, што значи да је ништаво и било какво обећање Западних савезника и партизана Вермахту да ће предати део територије Србије (Косово и Метохију) Албанији, где су се од 1944. године Албанци из Албаније масовно и систематски насељавали.

Кључне речи

Други светски рат, послератна организација, Савезници, Вермахт, Косово и Метохија, генерал Драгољуб Дража Михаиловић, Балкан, операција Ренкин

²¹¹ Проф. Божидар Митровић, доктор правних наука, адвокат, изложио је рад 21. јуна 2021. године на међународној научно практичној конференцији Руске академије наука организованог под називом «XXIX Мојсијевски јубилеји „Русија у XXI веку: Велики Отаџбински рат и историјско сећање“/ XXIX Моисеевские чтения «Россия в XXI веке: Великая Отечественная война и историческая память»

1. Увод – Победа

Недавно су, 9. маја 2021. године, Русија и Србија прославили седамдесет шесту годишњицу Велике победе над ратном машином Вермахта, нацифашистичком Немачком и њеним фашистичким савезницима у Другом светском рату. У Русији је **Дeнь Победы**, а у Србији **Дан Победе**.

Други светски рат је одавно завршен. Резултати су познати. Победници су познати. Али не одају увек и свуда достојно признање Великој и заслуженој победи СССР-а над нацистима.

Наука треба да осветли детаље Велике победе, јер ће Победа бити светлија ако знате важне моменте, како су подмукло деловали, не само фашисти и нацисти, већ и Савезници, који отворено још увек делују против народа РАС (Руског и српског народа).

Црвена армија је имала пресудну улогу у ослобађању Југославије од нациста.

2. Материјал и методе

2.1. Сарадња и манипулација

Рад указује на непоштовање савезничких споразума Запада, који су били постигнути и потписани са СССР-ом током Другог светског рата, и посебно после завршетка Стаљинградске битке и након бриљантно добијене Курске битке, од стране Црвене армије, у којој је тотално уништена војна машинерија Вермахта, у коју су уложена огромна средства и «америчких» банкара и Банке Енглеске.

Рад користи интердисциплинарне методе анализе друштвених прилика током дужег периода, током Другог светског рата, после Стаљинградске битке и након завршетка Другог светског рата на Балкану, а посебно на простору Косова и Метохије.

Рад испитује очигледне **резултате** мултилатералних тајних споразума између тајних служби Сједињених Држава и Велике Британије (без учешћа СССР-а), који су постигнути у циљу безбедног враћања Групе армија Вермахта из Грчке у јужну Немачку и Аустрију, у циљу ојачања линије «Плана Ренкин (Варшава, Праг, Братислава, Букурешт, Београд, Софија, Атина)» како би се спречило да Црвена армија дође до Јадранског мора и Грчке (на простору Југославије: 43. паралела).

Ови планови, преговори, споразуми, постигнути између савезника, које су представљале тајне службе Сједињених Држава и Велике Британије (без учешћа СССР-а), са представницима нацистичког Вермахта,²¹² као и друге операције у Другом светском рату, и примењени споразуми – и даље су класификовани као *тајни споразуми* и очигледно неће бити декласификовани врло дуго или **никада**. Стога смо се у разматрању ових питања били принуђени да се ослонимо на чињенице реализовања те опште колаборационистичке завере западних савезника и југословенских (и албанских) партизана са нацистима.

Због тога смо у овом раду били принуђени да користимо **резултате** ових споразума, а не саме споразуме, и применимо упоредне методе за анализу поступања субјеката ових тајних споразума.

Одмах након ослобађања Југославије од нациста, Јосип Броз Тито је развио снажну пропаганду, покушавајући да оптужи српски покрет Драже Михаиловића (Југословенска краљевска војска у отаџбини: ЈКВО или КВО, КВоО) за сарадњу са нацистима, како би успоставио равнотежу са хрватским усташама, који су на основу отворене сарадње са нацистима створили «Независну државу Хрватску (НДХ)» под покровитељством нацистичке Немачке и борили се на страни нациста и фашиста, свуда па чак, и у битки за Стаљинград.

У раду се наводи да је СССР могао да подржи Народноослободилачку војску Југославије (партизане Јосипа Броза Тита: НОВЈ) тек од 1943. године. До тог времена непознат је извор логистичке и борбене подршке Титовим партизанима, али се у последње време откривају чињенице да су нацисти окупљали шпанске борце из «Француских сабирних центара» и преводили их у свој логор «Грас/Grasse» и отправљали на Балкан са задатком – да ратују против јединица родољуба, које су се после 6 априла 1941. године бориле против немачких и других нациста²¹³. Овај рад посебно испитује предају оружја из складишта Вермахта Титовим партизанима, након постизања тајних споразума за спровођење «Плана Ренкин» о повлачењу «Групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију.

212 Вермахт (нем. Wehrmacht [ˈveːɐ̯ˌmaçt] — «војне снаге/вооружённые силы») от Wehr «оружје; одбрана, + Macht «сила, моћ; власт; војска») — војна сила хитлеровске Немачке у периоду 1935–1945 године. (<https://ru.wikipedia.org/wiki/Вермахт>)

213 Srbija Global: од 3:45 секунди <https://www.youtube.com/watch?v=LDEZH3FUqXU> SARADNJA KOMUNISTA, NACISTA I USTAŠA - Istorija Srba

Моћна пропаганда режима Јосипа Броза Тита створила је:

- ❖ поетизоване измишљотине, из пера Владимира Дедијера,²¹⁴ биографа Јосипа Броза Тита,
- ❖ хероизовану борбу Брозових партизана за освајање (пролетерске) власти и ослобађање од нациста и, што је још важније,
- ❖ још моћнији систем масовног медијског (дез)информисања, предвођен троцкистичким пројектом, какав је од 1903. године био главни лист Србије – «Политика», породице Рибникар, која је Тита довела у Београд, а затим и на власт, и
- ❖ моћан идеолошки систем филмске и телевизијске индустрије за јачање власти и диктатуре (пролетаријата).

Сва ова пропаганда заснивала се на претпоставци да је генерал Драгољуб Дража Михаиловић, командант Југословенске краљевске војске у отаџбини, наводно колаборирао (сарађивао) са немачким Вермахтом током Другог светског рата. Али у овим пропагандним средствима нису откривали од кога су партизани добили наоружање. И није било речи о томе да су управо партизани Јосипа Броза Тита, на основу тајног колаборационистичког договора са нацистима добијали оружје са складишта Вермахта. Супротно томе, у филму «Валтер брани Сарајево», Тито (Валтер²¹⁵), глумца Бата Живојиновић, упада у складиште Вермахта у Босни и Херцеговини, минира цео воз и на тај начин спречава кретање оклопних јединица Вермахта у повлачењу преко Балкана, што очигледно не одговара историјским чињеницама. Испоставило се да је све ово био пропагандни изум у филму који је режирао Хајрудин Крвавац. Даље цитирамо «свезнајућу Википедију», која је прилично уздржано и правилно оценила «режију» идеолога режима Броза Тита: «Филм *Валтер брани Сарајево* је југословенска ратна драма снимљен 1972. Крајем 1944. совјетско-југословенске трупе потискују Немце из окупиране земље. Немачка команда шаље воз са резервоарима горива тенковским јединицама Групе армија «Е» генерала Лера, али пут пролази кроз Сарајево у којем герилски рат не престаје. У совјетској критици забележен је измишљен заплет филма, недоследности заплета и „натегнутост“: Аутори су били толико занесени детективским заплетом радње, да су исплели тако сложјену мрежу малих преокрета да су се и сами заплели, и да би спасили своје умотворине морали су да се одрекну елементарне логике, да убрзавају догађања, што је резултирало смрћу неких ликова – непотребно, а коначна отмица воза изгледа као циркуска буфонарија.²¹⁶» Али кога занима стварност. У XX и XXI веку живимо у виртуелном свету Холивуда, који је попут вируса заживео у Титовом режиму.

Рад је, упркос овоме, покренуо важно научно питање – да објасни зашто су и Запад и органи Титовог режима, после Другог светског рата, затварали очи на перманентан терор над српским народом на Косову и Метохији, који траје до данас, а који је имао за циљ да омогући сепаратистичке напоре Албанаца да делове Србије – Косово и Метохију припоје Албанији.

Испоставило се да у свему томе постоји заједничка нит која повезује ове догађаје, а то је тајни договор западних савезника са нацистима и чињеница сарадње партизана Ј. Б. Тита са Вермахтом, преко официра за везу Вермахта, оберпоручника Курта Валдхајма.

3. Резултати истраживања

3.1. Балкенкројц – света моћ

Сећајући се пораза и слома Немачке империје²¹⁷ и Аустроугарске царевине од мале Српске армије у Првом светском рату, долазећи на власт, Хитлер је, формирао «Heer» (копнене снаге), «Luftwaffe» (Луфтвафе – ваздухопловство) и «Kriegsmarine» (Кригсмарине – морнарицу), упркос Версајском споразуму, којим је Немачкој било забрањено формирање оружаних снага. Хитлер је за симбол Вермахта узео «**Балкенкројц**, равностранни крст» са српским «оцилима» (види: цртеж 2). Српска оцила Срби погрешно тумаче као четири саборна слова «С» (Само Слога Србина Спасева), иако је то симбол *колоВратног крста* и *васкрсне моћи*.

214 Владимир Вlado Дедиер (Београд, 1914 – Бостон, САД 1990. г.) новинар, члан комунистичке пропаганде, публициста, и Титов биограф, што је одговарало његовом презимену: *dédier* [dedje] (à qn) 1) посвећен неком.

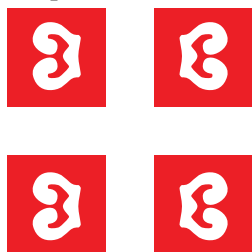
215 Један од сто надимака Јосипа Броза Тита био је: **Валтер** — немачко презиме *Walther*; познато по пиштољу *Walther*, пошто је Тито био ликвидатор по (наводно) налозима КомИнтерне (Комунистичке Интернационале), али пре свега Тито је убијао српске комунисте, да би установио превласт јузита у комунистичком покрету на Балкану.

216 Цитат совјетске критике: *Енушевич Е.* Бата Живојиновић // Актуелно зарубежно кино. – Издање 12-то / Саствио: М. Л. Жежеленко, Лењинград: часопис «Искусство/Уметност», 1978. г. стр. 45–62. Укупно стр. 207, према: https://ru.wikipedia.org/wiki/Валтер_защитает_Сараево

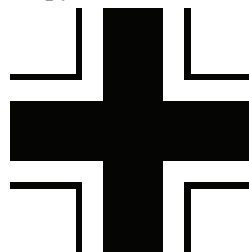
217 Deutsches Reich: назив Немачке државе од 1871–1918 године (https://ru.wikipedia.org/wiki/Германская_империя)

Присвојивши српски симбол, нацисти су чак забранили употребу имена «СорБен – Венди», како још увек себе називају Лужички Срби. И у свим правцима, од првог дана напада на непокорне Србе, 6. априла 1941. године, Хитлер је према Србима примењивано сурово кажњавање, како би их истребио, за шта је користио хрватске нацисте – усташе, албанске балисте и друге сателите и савезнике нациста.

Цртеж 1: Српски крст са оцилима

Цртеж 2: Знак Вермахта са «српским оцилима»

«Српски крст», или «Крст Светог Саве», користи се на српском и под називом «Крст са оцилима (Српским оцилима)» или «Крст са огњилима». Овај крст је национални симбол Србије, део заставе и грба Србије и Српске православне цркве. «У хералдичким круговима корени (овог крста) се налазе у Византији». Ови хералдички судови о византијском пореклу **српског крста** нису тачни, јер је то у ствари прехришћански симбол **Кола** у облику два крста * где «огњила/оцила» (бела, светла огњила слична слову «С» у црвеним пољима) симболизују «крст кретања» **мајке Земље** око **Сунца (бели крст)** (види: цртеж 1).

«**Балкенкројц** (немачки **Balkenkreuz**) је идентификациона ознака Вермахта (немачких оружаних снага) и његових јединица током Другог светског рата. Користи се у *Heer*-у (копнене снаге), *Luftwaffe*-у (ваздухопловству) и у *Kriegsmarine* (морнарица). То је стилизација тевтонског крста и крста Светог Николе. Балкенкројц се често преводи као „Балкански крст“, али нема никакве везе са Балканом. „Балкански крст“ на немачком би гласио: „*Balkankreuz*“. А «**Балкен**» је – дрвена греда, шипка или попречна греда. Стога је тачан превод са немачког: «**дрвени крст**». Ова грешка је широко распрострањена и на руском и на енглеском језику»²¹⁸.

Али грешке у руском и енглеском језику не постоје. **Балкенкројц** ипак јесте српског порекла, пошто је одраз божанског небеског **Кола** на пресеку дрвета у облику **годова**/прстенова, јер и енглеска реч **God**, и немачка **Gott** потичу из српске/руске речи: **год** (**годови**).

Мистика Аненербеа²¹⁹ и нациста није им помогла ни овај пут, јер је била резултат **крађе**, и нацистичко грубо неразумевање свете традиције Словена, која подразумева поштовање разних (на)рода, и била је резултат једноставног, али генијалног погледа на свет наших предака Словена, чије потомке су нацисти покушали да истребе.

3.2. Све што је тајно (ипак) постаје јавно

На основу договора западних савезника са нацистима, југословенски партизани, под командом маршала Јосипа Броза Тита, обавезали су се западним савезницима и Вермахту да неће нападати на «Групу армија Е Вермахта» када се буду повлачили из Грчке, преко Балкана, што су до краја испоштовали.

Немачка војна команда (преко Курта Валдхајма) за ову услугу предала је партизанима и Титу, из складишта Вермахта, нацистичко оружје, за шта је Тито обећао западним савезницима да ће распоредити партизанске одреде са немачким оружјем дуж југословенског дела тзв. линије «плана Ренкин», односно на простору Југославије – дуж линије 43 паралеле северне географске ширине, како би југословенски партизани, наоружани оружјем Вермахта, спречили Црвену армију да продре до Јадранског мора и Грчке.

Када је познати југословенски новинар «Данко Васовић, крајем XX века, марта 1986. године, у листу» Вечерње новости обелоданио да је председник Аустрије и бивши генерални секретар Уједињених нација Курт Валдхајм ратни злочинац којег је државна Комисија ФНР Југославије 1947. у случају Ф-25572. прогласила за ратног злочинца», испоставило се да је Тито и у току Другог светског рата познавао Курта

²¹⁸ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Балкенкројц>

<http://www.pokretisvetlo.com/данко-васовић/>

²¹⁹ «Аненербе (нем. Ahnenerbe — «Наслеђе предака», пун назив — «Немечко друштво за изучавање древне германске историје и наслеђа предака») – организација, је постојала у периоду 1935–1945. године, створена за изучавање традиције, историје и наслеђа нордијске расе, са циљем окултно-идеолошког обезбеђења државног апарата нацистичке Немачке.»

Валдхајма. Савезна УДБа је Данку Васовићу убацила лажни доказ о злочиначком деловању Валдхајма, наводно из Другог светског рата. Али то је била подвала новинару јер је текст-доказ био одштампан на писаћој машини произведеној у Чехословачкој после Другог светског рата, да би тим лажним доказом оправдали Курта Валдхајма, стварајући илузију, да су лажни и други докази да је Валдхајм учествовао у геноциду над српском децом са Козаре, уз асистенцију хрватских усташа.

Овом криминалном подвалом специјалне службе СФРЈ прикривале су не само ратно познанство Валдхајма са Титом, већ и очигледне колаборационистичке активности Тита, вође југословенских партизана, са нацистима током Другог светског рата. Чак се ни познати и часни српски историчари нису усудили да помену ову колаборационистичку сарадњу Тита са нацистима, иако су урадили много да би доказали антифашистичко деловање «Југословенске краљевске војске у отаџбини» у Другом светском рату, јер је ЈКВО у планинама имала аеродром²²⁰ преко којег су спасавали оборене америчке пилоте. Али чак су и Сједињене Државе о томе ћутале након Другог светског рата, подржавајући Јосипа Броза Тита. А ћутали су управо зато што је генерал Драгољуб Дража Михаиловић открио СССР-у заверу партизана и западних савезника са Вермахтом, а већ је неспорна чињеница да партизани нису нападали и нису ометали повлачење «Групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке до Немачке и Аустрије, у оквиру операције Ренкин.

Нема сумње да је информацију о сепаратним споразумима западних савезника (и југословенских партизана) са Вермахтом, совјетској страни открио генерал Драгољуб Дража Михаиловић, командант Југословенске краљевске војске у отаџбини, за кога се команда Црвена армија заузела код власти Јосипа Броза Тита и тако спасила живот генералу Михаиловићу после Другог светског рата. Титов режим, управо због тога – није стрељао Драгољуба Дражу Михаиловића, већ је Дража тајно превезен у СССР.

3.3. Мистерија Титове сарадње са Западом на протеривању Срба са Косова и Метохије

Сједињене Државе заснивале су своју моћ светског лидера, после Другог светског рата, не само на Бретон-Вудским споразумима (*Bretton Woods system*), којим је долар прихваћен као светска валута,²²¹ већ и на «непрекидној борби за демократију» у свим крајевима света, која је наметнута управо на надмоћи у наоружању, које је успостављено благодарећи расту војне индустрије у САД за време Другог светског рата.

Сједињене Државе никада нису укориле свог тајног савезника, Јосипа Броза, Тита, због тога што је спречавао да се народ (српски) који су нацисти протерали са Косова и Метохије – врати својим кућама, по окончању Другог светског рата.

3.3.1. Комунистички режим Јосипа Броза Тита користио је израз «*реално стање на терену*» како би спречио повратак Срба на Косово и Метохију, мада је овај израз био само послератна форма продужења **етничког чишћења Срба са Косова и Метохије**, пошто је ова фаза етничког чишћења Срба са Косова и Метохије «легализована» у «Решењу Националног комитета за ослобођење Југославије» ... «О привременој забрани враћања колониста/Срба у њихова ранија места живљења» «Службени лист ДФЈ», бр. 13/45 од 16.3.1945. године²²². У Решењу се наводи: «*пошто још нису створени услови за њихов повратак* у ранија насеља, то с обзиром на све предње, а да би заштитио саме насељенике од непотребног пута и излишних трошкова

РЕШАВАМ

привремено се **не** дозвољава враћање колониста у њихова ранија места живљења и нека сви остану на својим местима, пошто ће питање колониста бити решено посебном Уредбом, то ће бити благовремено обавештени ко ће, када и у који крај државе моћи да се пресели

Број 343 од 6. марта 1945. године

Повереник унутрашњих послова Влада Зечевић»

3.3.2. **Привремена** забрана повратка Срба на Косово и Метохију бр. 343 од 6. марта 1945. постала је **трајна** забрана, јер је средином 1947. године донет чак и «*Закон о поступању са напуштеним земљама насељеника у Аутономној регији Косово и Метохији*», према којој Срби којима није одузето земљиште у складу са Законом о ревизији аграрне реформе, «ако се не врате на имања својих

220 Прањани, на потезу Галовића брда.

221 «Међународни споразум постигнут на Конференцији представника 44 земље одржаној средином 1944. у Бретон-Вудсу (у америчкој држави Њу Хемпшир), о решавању послератних монетарних и финансијских проблема, па је као такав и до данас остао као темељ међународних односа у тој сфери. На конференцији су основани **Међународни монетарни фонд** и **Међународна банка за обнову и развој**.» https://sr.wikipedia.org/wiki/Бретонвудски_споразум

222 <https://www.uzzpro.gov.rs/doc/biblioteka/bib-propisi/restitucija/25-odluka-nac-komiteta.pdf>

претходних пребивалиште пре 30. септембра 1945. године и почињу да га обрађују, **губе право на ову земљу** (на Косову и Метохији)», иако им је повратак **већ био забрањен**. Будући да је и даље била на снази Одлука о привременој забрани повратка колониста у њихова места некадашњег пребивалишта, «Службени гласник СФРЈ», бр. 13/45 од 16. марта 1945. године, званично и «законито» је спроведена и завршена једна од **фаза (овај пут комунистичког) етничког чишћења/присилног протеривања Срба са – Косова и Метохије**.

3.3.3. У Демократској Федеративној Југославији средства тадашњег режима и Титове владе коришћена су за спровођење једне од етапа трајног етничког чишћења и прогона Срба са Косова и Метохије, које је засновано на наводном «реалном стању на терену», мада је **једино «реално стање на Косову и Метохији»** и до дана данашњег: **перманентни терор над православним српским народом**.

3.3.4. Чак и у XXI веку Србија користи званично регистроване «избегличке фондове» (за 250.000 Срба прогнаних са Косова и Метохије 1999. године и за 650.000 Срба расељених из ТЗ Хрватске 1995. године), који представљају **прикривени облик етничког чишћења Срба са Косова и Метохије** (и из Хрватска), које помажу и амбасаде страних држава, пре свега Сједињених Америчких Држава, јер нико не инсистира на повратку ових српских избеглица на Косово и Метохију и у Хрватску већ им подижу куће и станове у Србији, чиме је Србија трајно примила 1 000 000 протераних Срба, чији повратак – ни од кога не траже, па ни од Уједињених нација. За то се неовлашћено користе и средства опљачкана од српске дијаспоре и не допушта се сазивање званичних органа српске дијаспоре који су изабрани према «Закону о дијаспори и Србима у региону» јер би то разобличили.

3.3.5. 1945. године политика «реалног стања на терену» била је форма да се задовоље захтеви албанских балиста, који су у Другом светском рату сарађивали са нацистима (и чинили злочине, да протерају Србе са Косова и Метохије), а такво (комунистичко) «*реално стање на терену*» је био наставак прогона Срба са Косова и Метохије:

- а) који је започет од стране Турака у току неколико векова окупације на српским земљама и
- б) прогоном Срба од стране италијанских фашиста, а затим и од немачких нациста током Другог светског рата, све време уз садејство албанских балиста.

3.3.6. Савет за статусна питања српске дијаспоре, којим је председавао Божидар Митровић, коаутор овог рада, усвојио је 6. фебруара 2013. године Препоруку председнику Србије:

- 1.1. да инсистира да се Председник Владе Србије бави пре свега привредним опоравком Србије јер само привредни опоравак Србије може бити основ за решавање других питања, па и статуса Косова и Метохије,
- 1.2. **да не допусти да се** у формулисању позиције Србије за разрешење савременог противуставног стања на Косову и Метохији **полази «од реалног стања на терену»** јер је то израз истоветан коминтерновско-ватиканској превари, која је служила за етничко чишћење и системско ПОТИСКИВАЊЕ ПРАВОСЛАВНИХ СЛОВЕНА после Другог светског рата, јер ако Влада Србије не може да побољша фактичко стање Срба на Косову, Влада Србије мора да брани правно стање и Устав Србије, и да инсистира на примени Резолуције 1244, а не да легализује отцепљење делова Србије, преко *затеченог противуставног стања*,
- 1.3. да обезбеди, без обзира да ли преговоре о статусу Косова и Метохије води стручњак или политичар, да се не само преговарачи, већ и Влада Србије и сви њени органи, **придржавају правила струке разрешења конфликтних ситуација** и правила **рекламационог поступка** (када у разрешењу спора између преговарача не учествује објективни судија, а у овом случају још горе – Европска заједница, која отворено подржава сепаратисте) те да се у том смислу:
 - i. одустане од тврдње да ова Влада мора да трајно реши статус Косова и Метохије, већ треба радити на томе да ова Влада проналази решења прихватљива за све актере јер постизање брзог решења у садашњим констелацијама снага и политичких фактора иде на руку сепаратистима, а не у корист Републике Србије,
 - ii. да се не инсистира на томе да Република Србија мора пошто пото у евроинтеграционе процесе, већ да се стави до знања Европској заједници да постоје границе испод којих Република Србија не може, не сме и неће ићи,
 - iii. Република Србија треба да стави до знања Европској заједници да јој је стало до добрих односа не само са Западом него и са Истоком: на тај начин ће се отупити оштрица Запада, који је већ дужи период окренут искључиво против Републике Србије,
 - iv. да се поштују принципи садржани у првобитној платформи о Косову и Метохији, а посебно принцип да «ништа није договорено док све није договорено», у свакој фази преговора између привремених нелегалних институција Приштине са Београдом,

- v. да се сместа прекине и уклони интегрисано управљање административним прелазима, које приштинска страна тумачи као граничне прелазе, а убирање дажбина користи за некакве развојне фондове Севера, као демонстративни облик корупције и компромитације органа на Северу Косова и Метохије,
 - vi. да се преиспитају све одлуке претходне и садашње Владе, те да се оне одлуке и договори који су у супротности са Уставом Србије прогласе ништавим,
 - vii. да се обезбеди да сваки постигнути споразум и/или договор мора бити компатибилан и сагласан са Уставом Републике Србије,
- 1.4. да се председничком Уредбом констатује то (што је очигледно свима) да је, као последица НАТО бомбардовања 1999, **део Србије на Косову и Метохији окупиран од 1999. године** и да се државама које имају своје армије и јединице на простору Косова и Метохије **одреди 200 милијарди евра као накнада за коришћење тог простора од 1999. до 2012. године**, а нове накнаде одреде све до момента када се до последње тачке примени Резолуција 1244 Уједињених нација, на чијој примени органи Србије као да нигде не инсистирају,
- 1.5. да јавно изнесете да питање решавања статуса Косова и Метохије не може бити питање политичких партија које су оствариле право рада у парламенту на фалсификованим парламентарним изборима и показале незрелост у последњој ванредној скупштинској расправи о Косову и Метохији.

Али актуелна Влада у Србији и председник Србије Александар Вучић, којег Запад претвара у аутократу (очекујући од њега да потпише предају Косова и Метохије – Албанији), игноришу све ове чињенице.

4. Представљање научне новине Рада

4.1. Завере западних савезника и партизана са нацистичким Вермахтом

Стога су аутори рада поставили питање: Како логично објаснити зашто се овај очигледан, **стални терор над српским народом на Косову и Метохији** наставља, и након завршетка турске, фашистичке и нацистичке окупације Косова и Метохије?

Аутори рада основу сталног терора над српским народом на Косову и Метохији, и након ослобођења 1945. године, виде управо у **завери партизана и западних савезника са Вермахтом** и у већ неспорној чињеници, да на основу те завере партизани нису нападали и нису ометали повлачење «Групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију, која је завера била део «операције Ренкин» у Другом светском рату.

Да би се размотрила конкретна операција повлачења «Групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију у оквиру операције Ренкин, и догађаја повезаних с њом, неопходно је имати у виду следећу ситуацију у време Другог светског рата:

1. **Битка за Стаљинград**, «једна од најважнијих битака Другог светског рата, и Великог отаџбинског рата између Црвене армије и Вермахта подржаног земљама Осовине, одиграла се од 17. јула 1942. до 2. фебруара 1943. године»,²²³ која се завршила потпуним поразом снага немачких фашистичких освајача и победом Оружаних снага СССР-а,²²⁴
2. **Курска битка** трајала је од 5. јула до 23. августа 1943. године (позната као Битка код Курске дуге/избочине), која се у историографији сматра највећом (највеличанственијом) тенковском битком у историји, у којој је Црвена армија нанела тежак пораз нацистичкој војној моћи Вермахта.
3. Италија се предала:
 - a. 3. септембра 1943, потписавши «кратке» услове на Сицилији и
 - b. 29. септембра 1943. године на острву Малта: «деталне» услове предаје Италије потписали су Бадолџо и, са друге стране, Ајзенхауер.

Владајуће елите САД и Велике Британије су после Курске битке јула/августа 1943. године, коначно схватиле да англосаксонски план да се СССР порази ратним дејствима Хитлерове Немачке – није остварив. Тада је Црвена армија осујетила летњу офанзиву Вермахта, операцију Цитадела, и покренула стратешку офанзиву на свим фронтима. Одмах по завршетку битке за Курск уследила је општа летња офанзива Црвене армије. Офанзива Црвене армије је покренута на фронту од Невелја до Азовског мора, на простору дужине до 2 хиљаде километара.

²²³ https://ru.wikipedia.org/wiki/Стаљинградская_битва

²²⁴ РККА – Рабоче-крестьянская Красная армия.

Током три месеца офанзивних битака, војници Црвене армије ослободили су стотине великих градова и места. Успешно су изведене следеће офанзиве: Харковска офанзивна операција за ослобађање Новоросијска и полуострва Таман.

Ближе јесени и зиме 1943. године, Црвена армија је већ ослободила Левобрежну Украјину и започела форсирање Дњепра. 6. новембра ослобођен је главни град совјетске Украјине Кијев, и на левој обали Дњепра формиран је мостобран, који је био од огромног стратешког значаја у наставку битке за Украјину и цео југ СССР-а. Две трећине окупираних територија ослобођене су од нацистичких трупа. У биткама у лето и јесен 1943. године уништено је стотинак немачких дивизија.

Све ово подстакло је владајуће елите Сједињених Држава и Британије да промене свој закулисни план вођења и наставка рата против СССР-а. Тада је англоамеричка Врховна команда савезничких експедиционих снага (енгл. *COSSAC*) развила озлоглашени план «Ренкин», план за заустављање кретања Црвене армије, која је већ ослобађала територије од трупа немачког агресора и његових савезника – у земљама источне Европе и Немачке.

Такав план «Ренкин» одобрили су лидери Сједињених Држава Ф. Рузвелт и Велике Британије В. Черчил, на конференцији шефова држава и шефова штабова, у Квебеку, августа 1943. године, непосредно пред Техеранску конференцију «савезника»: СССР – САД – Велика Британија, у новембру 1943. године.

План «Ренкин» је предвиђао хитно искрцавање свих расположивих англо-америчких трупа на европски континент у случају неконтролисаног слома нацистичке Немачке, или њене изненадне предаје СССР-у. Брза окупација немачких територија и територија које су окупирале Немачка и њени савезници ради сусрета са јединицама Црвене армије на совјетској граници из 1941. године, или још боље на граници Совјетског Савеза из 1939. године.

У процесу спровођења плана требало је да се реорганизују све немачке и савезничке војне јединице за заједнички могући рат са СССР-ом. У случају предвидљивог развоја догађаја на Источном фронту, планом је била предвиђена, представљена и позната СССР-у, операција искрцавања «Оверлорд» за искрцавање англо-америчких савезника у северној Француској. Такође, у оквиру подршке «Оверлорд», испланирана је операција «Валкирија» усмерена на елиминисање А. Хитлера и долазак десничарских конзервативних снага на власт у Немачкој, на челу са фелдмаршалом Е. Ромелом.

Као пратеће су биле припремљене операције за организовање побуне у окупираним земљама Источне Европе и земљама немачких савезника, с циљем доласка на власт национално-буржоаских влада и снага наклоњених и оријентисаних према Британији, којима је она и управљала. Све ово је учињено како би се спречио транзит совјетских трупа преко њихових територија у Централну Европу и Немачку. У складу са «Планом Ренкин», Сједињене Државе и Велика Британија требало је да контролишу: Варшаву, Праг, Будимпешту, Букурешт, Софију, Беч, Београд ... То је била, такозвана, линија «Плана Ренкин», нека врста «Источног таласа» Запада против трупа Црвене армије.

Чак и на Техеранској конференцији савезничких сила, В. Черчил је недвосмислено предложио Стаљину да поделе зоне утицаја и доминације у Источној и Јужној Европи. Конкретно, понуђено је и они су предложили: у Грчкој 90 у односу на 10% у корист Велике Британије и 50 : 50 у Југославији. Стаљин и СССР, који су тада носили највећи терет рата против нациста и све недаће оружане борбе против нацистичке Немачке, били су принуђени да се сложе са оним што им је понуђено. Из овога се претпостављало да у Грчкој уопште неће бити совјетских трупа, а у Југославији само у неким источним и северним деловима земље, и то кратко време. Дакле, према плановима Велике Британије и Сједињених Држава, Црвеној армији углавном није било дозвољено да излази на медитеранске и јадранске обале Југославије и Балкана. Била је то дугогодишња стратегија Енглеске против руског приступа Босфору и Дарданелима, а одатле до Средоземног мора, вековне стратешке интересне сфере Велике Британије. У тај план се уклапао партизански вођа и командант Југословенске партизанске војске – Јосип Броз Тито.

Улога овог човека, Јосипа Броза Тита, политичара, агента неколико светских обавештајних служби, укључујући Ватикан на првом месту, у светским догађајима тих година још увек није у потпуности проучена и разјашњена. Он се појављује у комунистичком партизанском покрету у Југославији у лето 1941., скоро одмах након немачког напада на СССР. А пре тога, дуги низ година био је на илегалном раду у краљевској, предратној Југославији, био у затвору, радио у Коминтерни у Москви 30-их, био на задатку у републиканској Шпанији, пре рата постао је секретар Комунистичке партије Југославије.

Титово учешће у револуционарним догађајима и биткама у Грађанском рату у Русији доказује да се он плански појавио у Русији (као заробљеник). Највероватније са задатком извиђања у корист Генерал-

ног штаба Аустроугарске армије. Након распада Аустројског царства у рату, највероватније, пренет је као «наследство» Немачкој, а одатле и Великој Британији, која га контролише. Рад у револуционарној Русији, у структурама Коминтерне и Обавештајној управи Црвене армије, највероватније је био рад за британску обавештајну службу МИ-6 и по њеним упутствима, мада, највероватније, на идејама и плановима Ватикана. Његова биографија је тајна изузетне и легендарне личности, која је читав свој живот посветила служењу Западу, против Русије и православних Словена. Ова личност чека декласификоване документе, макар једне државе, о правом националном пореклу Тита, јер ни после четрдесет година живота на територији Југославије и владања њоме није могао да савлада и научи ни српски, ни исти тај језик под називом «хрватски» нити словеначки језик.

У међувремену, ова легендарна личност до лета 1944, која је већ постала самозвани маршал Тито, води комунистички партизански покрет у Југославији, њену Народноослободилачку војску – НОВЈ. У оквиру «Плана Ренкин» НОВЈ и њеном команданту Титу додељују посебну улогу: да имитира улогу савезника Црвене армије, али да је спречава да дође до Јадранског мора, покривајући тако и повлачење трупа «групе армија Е Вермахта», од Грчке до јужне Немачке и Аустрије, за будуће јачање трупа англо-америчких савезника у том региону.

Део трупа Вермахта, преко своје команде, већ је ступио у одвојене преговоре са специјалним службама Велике Британије и Сједињених Држава, почео је да предаје своје положаје у Грчкој и да се повлачи по плану, а да их англо-америчке трупе не прогоне. Кроз Албанију, Црну Гору и Босну, постављен је пут за повлачење «Армијске групе Е Вермахта». И НОВЈ се у то време почела преусмеравати из Босне и Црне Горе у централну и западну Србију, остављајући слободан коридор за евакуацију и повлачење «Групе армија Е Вермахта».

Очигледни су резултати мултилатералних тајних споразума, без учешћа СССР-а, према којима су се југословенски партизани, под командом маршала Тита, обавезали западним савезницима и Вермахту да неће напасти «Групу армија Е Вермахта» када се буде повлачила из Грчке у јужну Немачку и Аустрију преко Балкана. Тито се обавезао да партизани неће напасти армије Вермахта у повлачењу из Грчке кроз Црну Гору и Србију, где се ово повлачење могло спречити минималном количином експлозива (могућност минирања уских планинских путева). У знак захвалности за ненападање, немачка команда за ову услугу предала је партизанима нацистичко оружје из складишта Вермахта, за шта је Тито обећао западним савезницима да ће распоредити партизанске одреде са немачким оружјем, дуж такозване линије «Плана Ренкин» односно дуж 43-е паралеле северне географске ширине, како би југословенски партизани спречили продор Црвене армије на Јадранско море и у Грчку.

У том периоду нису примећени велики војни напади партизанских одреда, а камоли целе НОВЈ на Балкану, на немачке јединице Вермахта, у повлачењу из Грчке у Немачку и Аустрију, управо због постигнутих колаборационистичких договора у оквиру «Операције Ренкин». У овом периоду познат је само напад, и то не партизана на армије Вермахта у повлачењу, већ управо супротно – напад Вермахта на партизана, под кодним именом «**Операција Коњићев скок**» („*Rösselsprung*“). Током овог лукавог вишепотезног маневра, Тито замало није био заробљен од трупа Вермахта, у току такозване «Седме офанзиве» (Десант на Дрвар) на Народно-ослободилачку армију.

Слика 1: Врховна команда, у потпуно опуштеном стању у граду Дрвару пре операције «Коњићев скок» немачког Вермахта, током «Повлачења армијске групе Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију, у оквиру Операције Ренкин на Балкану (Тито први с десне стране) и Слика 2: Партизани НОВЈ са немачким оружјем (фотографије са https://ru.wikipedia.org/wiki/Операция_«Ход_конѐм»)

За неупућене у шаховску игру, «ход конём/потез коњем/коњићев скок»²²⁵ је чак и у свакодневном говору фраза која означава: **лукав потез**, са циљем да се **одвуче пажња од главних потеза**, у овом случају од повлачења «Групе армија Е Вермахта» из Грчке.

Остаје питање: зашто НОВЈ није припремила напад на одступајуће групе армија Е немачког Вермахта из Грчке у Немачку и Аустрију? Очигледно је да је то био део «Плана Ренкин» на Балкану, и да је због тога Врховна команда НОВЈ била у опуштеном стању у граду Дрвару у западној Босни, која је у то време, званично била део усташке Независне Државе Хрватске.

Одговор се види на многим фотографијама, где су партизани са оружјем Вермахта, након договора САД и Велике Британије са представницима Вермахта о повлачењу Армијске групе Е немачког Вермахта из Грчке у Немачку и Аустрију у оквиру Операције Ренкин на Балкану.

Не разумевајући ово «многопотезно лукавство», српски становници града Дрвара и совјетски пилоти спасили су Тита и он је, заједно са совјетском војном мисијом, одведен Британцима (његовим покровитељима) на острво Вис у Јадранском мору. Све време, до евакуације Јосипа Броза, са њим је била британска војна мисија и лични представник В. Черчила, његов син Рандолф Черчил. Ето такву је вредност представљао британски штићеник Јосип Броз Тито. Касније, у Италији, Тито је водио преговоре лично са В. Черчилом, који је долетео за Рим тим поводом, и са папом Пијем XII. Све то је илустровало тежину и утицај овог британског и ватиканског супершпијуна на ток војних догађаја на Балкану 1944. године.

Пре тога, атентат на Хитлера, у оквиру операције «Валкирија», и ширег плана «Ренкин», пропао је и није успео Десно-конзервативни пуч у Немачкој и замена Хитлера фелдмаршалом Е. Ромелом.

У Пољској Немци су угушили устанак у Варшави, који је подигла Армија Крајова, потчињена Британији и пољској емигрантској влади у прогонству. Сврха устанка била је да се замене немачке окупаторске трупе пољским и британским трупама које су журиле да им помогну, морским и ваздушним путем, да би спречиле дубљи продор Руске армије у Европу и Немачку. Црвена армија, зауставивши се на периферији Варшаве, није ометала Армију Крајова да се обрачуна са Немцима, али није спречила ни Немце да угуше овај устанак. Британци се у овој ситуацији нису усудили да се умешају и једноставно су «изиграли» своје пољске марионете. А Немци су се жестоко обрачунали са побуњеним Пољацима. Варшава је била буквално уништена до темеља.

126 Такође, у исто време, из истих разлога, били су организовани, од стране Запада, и словачки национални устанак, и војни пуч краља Михаја у Румунији, и покушај регента Хортија да организује повлачење Мађарске из рата, а све у циљу стварања озлоглашене линије према «Плану Ренкин»: Варшава, Праг, Братислава, Букурешт, Београд, Софија, Атина, у циљу да се спречи продор Црвене армије у Европу, ка Средоземном и Јадранском мору и у Грчку, јужно од 43. паралеле. Истина, Варшавски устанак је сузбијен, Словачки устанак поражен (словачке трупе су разоружане и интерниране, а партизани су потиснути у Карпатске планине). СССР је искористио плодове Румунског пуча, преузимајући нити контроле у своје руке. Румунија се повукла из рата на страни Немачке, али је објавила рат самој фашистичкој Немачкој, шаљући своје трупе у Мађарску да учествују у нападу на Будимпешту. Скоро исто догодило се у Бугарској. Народни фронт је под вођством комунисте Г. Димитрова (бивши генерални секретар Коминтерне), организовао устанак, свргнуо пронемачки режим цара Бориса, бугарске трупе су положиле оружје пред Црвеном армијом, и тек онда су кренули у заједничку борбу, како у Југославији, тако и у Мађарској, против Немаца. И то је био, практично, неуспех англо-америчког «Плана Ренкин». Напори Англо-Саксонаца нигде нису били овећани успехом, осим можда у Југославији. Али ово је засебна прича.

Чињеница је да је у Југославији био најмоћнији оружани отпор немачким окупаторима: у српском народу постојала су два антифашистичка и антинацистичка покрета:

- а. комунистички партизани у облику организоване Народноослободилачке војске Југославије (НОВЈ) и
- б. Југословенска краљевска војска у отаџбини (ЈВуО и ЈКВуО), четници генерала Драгољуба Михаиловића основана («Настала из Команде четничких одреда Југословенске војске, коју је основао пуковник Драгољуб Михаиловић на Равној гори, **11. маја 1941. године**»²²⁶).

225 Крылатое выражение, означающее хитрый ход, неожиданный поворот событий, обходной манёвр в каком-либо противостоянии (https://ru.wikipedia.org/wiki/Ход_конём)

226 https://sr.wikipedia.org/wiki/Југословенска_војска_у_отаџбини

Ова два покрета која су се борила против Немаца, преусмерила су значајне снаге Вермахта и војних јединица које је он створио, на Балкан: албанске (СС дивизија «Скандербег»), хрватске (домобранске и усташке) и муслиманских колаборациониста (СС дивизија «Ханцар»).

Трагичност ситуације повећавала је чињеница да су се Титови партизани и четници Драже Михаиловића борили међусобно од јесени 1941. године. Само су накратко, од **јула до октобра 1941. године**, међусобно комуницирали као савезници и војни саратници у Ужичкој партизанској републици, у западној Србији. Али, кривицом Тита и дела војног руководства четника, ова ратна сарадња је била прекинута. И све наредне ратне године, водила се међу комунистичким партизанима и четницима непомирљива непријатељска борба, уз учешће снага, како немачких, тако и италијанских окупационих трупа.

Ситуација је била врло слична Пољској. Тамо су биле две антинемачке снаге: «Војска Крајова», коју је подржавала Британија, и «Војска Лудове», партизани, које је подржавао СССР.

Народно-ослободилачку војску Југославије, партизане Тита, СССР је могао да подржава тек од 1943. године. До тог времена логистичка и борбена подршка Титовим партизанима била је из непознатих извора. Иако су четници Д. Михаиловића уживали подршку Британије, њихова борбена залиха је још увек била из предратних година у краљевској Југославији, према посебном програму територијалне одбране, у случају непријатељстава током периода могуће окупације земље.

Историографија партизанског покрета Титових комуниста била је прилично тенденциозна и, условно, фантастична, а званични историчари послератне Југославије стиснули су је у «прокрустовски кревет» «Седам офанзива». Али те «офанзиве» нису биле офанзиве југословенских партизана Ј. Б. Тита против нациста, већ офанзиве немачког Вермахта и његових балканских савезника против партизана. Свака таква офанзива завршавала се поразом НОВЈ, повлачењем, с кривим биткама и страшним губицима, али у очима историчара, и самог Тита, то су биле својеврсне «победе», «док последњи партизан не буде уништен», и сам њихов командант. Ова необична аберација у перцепцији стварности била је својствена послератној историографији и пропаганди. То је, касније, довело до сукоба са СССР-ом, и лично са Стаљином.

Генерално, односи Совјетског Савеза са НОВЈ и лично са Титом нису били лаки. Сви учесници сукоба на Балкану, и Немци и Британци и Американци, сматрали су да су Титови партизани просовјетске војне јединице, иако се у ствари Титови партизани нису потчињавали:

- ❖ ни Команди Црвене армије, са њеним врховним заповедником – Ј. В. Стаљином, нити
- ❖ Генералштабу партизанског покрета на челу са К. Пономаренком.

Титови партизани нису ни са ким координисали своје војне операције. Била је то нека врста «махновштина»²²⁷ на југословенски начин». Стога су активности Ј. Б. Тита, као команданта НОВЈ, покренуле многа питања за Стаљина. Совјетска војна мисија, упућена у јануару 1944. године, на чијем је челу био генерал-потпуковник Корњејев, није могла правилно да успостави борбену интеракцију између команде Црвене армије и команде НОВЈ и са Титом. Покушај да се организује бар нека врста контроле борбених дејстава НОВЈ од стране Црвене армије наишао је на жестоко противљење самог Тита. Све се завршило злогласним Титовим телеграмом Стаљину: «Ако не помажете, онда макар немојте да сметате». То, наравно, није додало никакву корист заједничком циљу борбе против фашизма, нити личним односима двојице маршала. То је доказало праву подређеност Ј. Б. Тита Западу, а не Москви, како се тада веровало.

Након Титовог лета на острво Вис и преговора са Британцима, септембра 1944., Винстон Черчил је послао Тита на преговоре у Москву, ради разговора о заједничким плановима са командом Црвене армије и маршалом Ј. В. Стаљином, да ослободе источну Србију и Београд од трупа немачких окупатора, али да то договори тако да се Црвена армија не задржава ни један дан у Југославији, само да помогне у изbacивању Немаца из главног града Србије и Југославије – Београда (што није могло да прође без

²²⁷ «устанички покрет под руководством Нестора Махно, познато као „махновски покрет, махновићина“ (од јесени 1919. године – Революционарна устаничка армија Украјине - РПАУ)/Повстанческоје движење под руководством Нестора Махно, известное как махновское движение, махновищина (с осени 1919 года — Революционная повстанческая армия Украины - РПАУ) — анархо-крестьянское движение на юго-востоке Украины во время Гражданской войны... Устанички одреди су дејствовали против Аустро-угарске (окупационе, пљачкашке) армије, и Армије гетмана Скоропадског (1918), Директоријума УНР, Армије генерала Деникина (1919), и Врангела (1920). Однос Совјетске власти према Махно није било одређено и било је противречно: са једне стране совјетска команда је при неопходности узајамно дејствовала са устаницима у операцијама против петљуроваца и армија Белих, а са друге стране активно гушила махновићину/Повстанческе отряды дејствовали против австро-германских войск и армии гетмана Скоропадского (1918), Директорији УНР, армии генерала Деникина (1919) и Врангеля (1920). Отношение Советской власти к Махно было неоднозначным и противоречивым: с одной стороны, советское командование при необходимости взаимодействовало с повстанческими формированиями в ходе операций против петлюровцев и белых войск, а с другой стороны, активно подавляло махновищину.»

https://ru.wikipedia.org/wiki/Повстанческоје_движење_под_руководством_Нестора_Махно

проливања много крви совјетских војника), и да преда велику количину тешког наоружања и муниције команди НОВЈ. Обавивши тај тежак посао, уз проливање много сопствене крви Црвена армија је напустила простор Југославије, без добијања било какве политичке или војне користи, за све то жртвовање у рату у Југославији.

Тито и Стаљин, након разговора, су потписали споразум о стационарању јединица Црвене армије на територији Југославије. Тада су и настале прве Стаљинове приговори/протести према Титу, у вези чињеница о преговорима Титових партизана са немачком командом, у вези чињеница о несразмерној размени ратних заробљеника. Ова пракса вођења војних операција изазвала је очигледно неразумеваше и очигледно раздраживала совјетску страну. Нарочито огорчење изазивала је код Совјета «црвена звезда» на капама бораца НОВЈ. То огорчење било је изазвано чињеницом да је то била идентификациона ознака бораца Црвене армије, а не борца НОВЈ. То је веома подсећало на данашње војне операције са лажном заставом. А после Техерана – 1943, могло би да значи да су Стаљин и СССР-а прекршили личне споразуме са Великом Британијом и Черчиллом о разграничењу сфера утицаја у Југославији. Британци, и тада и сада, користе исте форме за организовање и наоружавање нерегуларних војних формација, *својеврсних непријатеља*, али заправо тајних савезника Велике Британије и Сједињених Држава. Ово је дугогодишња, подмукла и подла тактика британских обавештајних служби у свету. И на жалост, то је био случај у Југославији. Како другачије објаснити размере партизанских формација НОВЈ, са којима су се тако жестоко борили немачки освајачи. О подлој, двострукој политици Тита и његове пратње у то време можемо судити само по посредним чињеницама, које су постале очигледне након завршетка Другог светског рата. Ово је прекид савезничких веза између Југославије и СССР-а и пре 1948. године (по налогу Сједињених Држава и Британије), расцеп комунистичког покрета у свету. Ово је био почетак стварања, уз финансијску и војну помоћ Запада, од Југославије – противника СССР, чинећи је представником другачијег «социјализма, са људским ликом».

У октобру 1944. године, СССР и делови бугарске војске започели су војне операције за протеривање немачких трупа из Србије. До 16. октобра ударне јединице Црвене армије стигле су до предграђа Београда. У помоћ су им притекле јединице НОВЈ под командом српског партизанског генерала Пека Дапчевића. А 20. октобра 1944. године Београд је ослобођен од немачких трупа. «Маршал» Јосип Броз Тито није командовао ратним дејствима, нити је директно учествовао у дејствима против нациста.. О агенту су бринули његови енглески покровитељи.

128 4.2. Повлачење «групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију иза леђа партизана и Црвене армије која је ослободила Београд

Оковани дејствима немачке групе у Београду, трупе Црвене армије и НОВЈ, оставиле су «немачкој групи армија „Е“» могућност повлачења из Грчке, у позадини Народно ослободилачке војске Југославије: преко Албаније, Црне Горе и Босне и Херцеговине у Аустрију. Такво бескрвно повлачење непријатељских трупа не би могло бити изведено без споразума између Вермахта и НОВЈ, под командом Броза, поготово на беспорне Титове контакте са Немцима. Очигледно је у томе играо значајну улогу, од октобра 1943. до фебруара 1945. године, и немачки главни поручник, официр за везу «групе армија Е Вермахта» у Грчкој, Курт Валдхајм, будући генерални секретар УН-а у периоду од 1972. до 1981. године и председник Аустрије, дугогодишњи пријатељ Јосипа Броза Тита. Елита Запада увек прати и води своје кадрове кроз све катаклизме ратова и светских потреса. Судбина Броза и Валдхајма је пример за то!

«Тапкање у месту у Срему» јединица НОВЈ до фебруара 1945. године, које је Немцима омогућило евакуацију делова Вермахта из Грчке у Аустрију, и дуготрајно ослобађање Хрватске, Босне и Словеније, довели су до великих војних губитака и жртава НОВЈ, посебно Срба, до општег продужавања рата у Југославији и на Балкану, до средине маја 1945. године, када је Берлин већ пао и Немачка се предала. А све у циљу јачања јужног бока англо-америчких савезника у Европи деловима Вермахта из Грчке и Југославије. То је био смисао тог укупног лукавства Јосипа Броза Тита пред Русима и Србима у тим годинама рата!

А Црвена армија је после Београда прешла на север Србије, у Банат и Бачку, претрпевши значајне губитке у близини Апатина, покушавајући да пређе Дунав. Битка је била драматичнија и крвавија од битке за Београд. Да би натерали јединице Црвене армије да се повуку из Југославије, Тито и Ђилас надували су сукоб око понашања војника Црвене армије са локалним становништвом Србије. У рату се дешава: и пљачка и насиље, и љубав и мржња. Само ако се војска у својим редовима бори против силоватеља и пљачкаша, тада има висок борбени дух. Тада војници постају ратници, тада могу да се носе са

било којим непријатељем, а као хероји поразе непријатеља! У Црвеној армији су и пљачкаши и силова-тељи извођени пред преки суд. Они нису могли да избегну казнени батаљон и смрт у првој битки, или казну до погубљења, пред војницима њиховог одреда. Стога, ако је било злочина совјетских војника над српским становништвом, они су били под истрагом (посебна одељења су радила савесно), а починиоци су кажњавани према ратним законима. Ово није чинило част руском војнику, али такође је немогуће кривити Русе за прикривање злочинаца у униформи. Они који су то желели намерно су уносили непријатељство међу војним савезницима СССР-а и Југославије, на велику радост Англо-Саксонаца.

Поред тога, Сједињене Државе су прешле на глобалну провокацију и криминал. Тако су организовали да америчко ваздухопловство 7. новембра 1944. године бомбардује делове Црвене армије у близини југословенског града Ниша. Том приликом је убијено више од тридесет совјетских војника и офици-ра, укључујући команданта 6. гардијског корпуса 3. украјинског фронта, генерала Григорија Котова. Совјетски пилоти из 866. ловачког ваздухопловног пука дали су одлучан отпор америчким авионима, који су их напали док су совјетски авиони још били на земљи. Совјетски авиони су оборили и уништи-ли пет америчких борбених бомбардера Р-38 «Лигхтнинг». Истина, сами су у тој битки изгубили две летелице ЈАК-9. Ниједан накнадни изговор и извињење Американаца није могао да прикрије чињени-цу намерне провокације, како би се Црвеној армији показала неприхватљивост даљег проласка јужно од 43. паралеле, а посебно у Југославији. Ову поруку Англо-Саксонаца, како Стаљин, тако и команда Црвене армије, правилно су разумели као замисао о могућем будућем рату са Западом, не за Европу а за будућност СССР-а. Руси су тада код Ниша коначно схватили да англо-амерички савезници, нису никакви савезници, већ будући непријатељи СССР-а. Тада су Британија и Сједињене Државе отво-риле «Пандорину кутију»! На Елби више није могло бити пријатељског састанка. Артиљеријском и тенковском ватром јединице Црвене армије протерале су ове «савезнике» из совјетских окупационих зона у Аустрији и Немачкој, о чему сведоче бројне приче фронтонских војника који су учествовали у тим догађајима 1945. године. Дакле, «Операција Незамисливо/Немыслимое», разрађена по замисли В. Черчила у априлу 1945. године, после слома «Операције Ренкин», била је осмишљена као операција наношења, против Црвене армије у Европи и против СССР-а, изненадног удара англо-америчких трупа, трупа савезница и пољских јединица, у савезништву са 12 немачких очуваних дивизија. Ови напади су били започети нападима на Црвену армију, близу југословенског града Ниша, у новембру 1944. године.

Ови сепаратни споразуми између западних савезника и Вермахта (**о повлачењу «групе армија Е не-мачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију у оквиру операције Ренкин на Балкану**), не би требало да изненађују, с обзиром на то да је Јалмар Хорас Грили Шахт, директор Националне банке Немачке, био «један од главних организатора ратне економије нацистичке Немачке»:

- ❖ «био је главни немачки представник америчке финансијске корпорације Ц. П. Моргана,
- ❖ од 1931. подржао је НСДАП, допринео зближавању А. Хитлера са главним индустријалцима и по-литичарима, посебно кроз «Харцбургски фронт/Harzburger Front», укључујући и Енглеску банку, са «америчким» банкарима,
- ❖ 17. марта 1933. године, после Хитлерове победе на парламентарним изборима, Шахт је поново био на челу Рејхсбанке, замењујући Г. Љутера на овом месту.
- ❖ као један од главних ратних злочинаца изведен је пред Међународни војни суд у Нирнбергу, али је 1. октобра 1946. године у потпуности ослобођен».

Слика 5 Јалмар Хорас Грили Шахт; директор Националне банке Немачке и, са десне стране Монтегју Колет Норман, британски банкар, гувернер «Банке Енглеске» 1920-1944 (фотографија са презентације мр Војислава Милошевића, 5. јун 2021. г.)

На исту узрочно-последичну везу је указао и Војислав Милошевић, магистар политичких наука, подсећајући на долазак Хитлера на власт, уз помоћ банкара Сједињених Држава и Велике Британије, и послератно понашање Велике Британије и Сједињених Држава.

4.3. Помоћ генерала Драже и ЈКВО

Што се тиче четника генерала Д. Михаиловића, они су такође допринели поразу немачких освајача током ослобађања источне и северне Србије. Посебна је била сарадња заменика Драже Михаиловића, пуковника Велимира Пилетића, са командом и јединицама Црвене армије, која је кратко трајала и остала многа питања војним историчарима.

Пуковник Пилетић придружио се средином августа 1941. четничким одредима Југословенске војске у Отаџбини, под командом генерала Драже Михаиловића. Послат је у Источну Србију, где је командовао одредом, бригадом, корпусом и, коначно, Североисточним фронтом. Немци су три пута повећавали награду за главу Пилетића, али је он ипак успешно шуме и планине источне Србије држао чврсто под контролом.

Због стратешке важности Дунава, уз Пилетић је увек био већи број британских официра него у другим деловима земље и они су му пружали, и поред тога што су током рата често полемисали око Черчилове политике. Очигледно због овога од тада је постојао резервисан став руководства Црвене армије према њему. Све чега су се дотакле «руке» британске обавештајне службе није могло да не изазове сумњу у подлост и издају.

Највећи Пилетићев војни успех била је блокада целокупне немачке црноморске флоте и Дунавске флотиле, која се састојала од 120 бродова који су требали да се евакуишу у Аустрију Дунавом, у сарадњи са румунском војском. Немачки командант је преговарао са Пилетићем о предаји, али је, по наређењу из Берлина, немачки командант био принуђен да потопи све бродове у близини Михаиловца.

У августу 1944. Пилетић наређује општу офанзиву на Немце и ослобађа Источну Србију, док се комунистичке паравојне формације држе подаље од Дунава. Тако се извиђачи Црвене армије, уместо жељених Титових партизанских јединица у Србији, сусрећу са јединицама Југославенске краљевске војске у отаџбини (ЈКВО).

По наређењу генерала Драже Михаиловића и у очајничком покушају да промени ток догађаја, Пилетић затим одлази у Букурешт, како би координисао даље акције са совјетским маршалом Толбухином. Са собом је довео немачке заробљенике и 150 војника Црвене армије, који су се борили у његовим редовима након што их је ослободио из немачког заробљеништва. Очигледно је тада, по наређењу Д. Михаиловића, Пилетић предао совјетској команди и маршалу Стаљину информације о тајној колаборацији команде НОВЈ, на челу са Титом, и англо-америчких савезника са командом немачког Вермахта на Балкану о повлачењу «Групе армија Е Вермахта» из Грчке и Балкана и о обећању да их Титови партизани неће нападати у том повлачењу.

Међутим, контраобавештајна служба «СМЕРШ» («Смрт шпијунима») Црвене армије ухапсила је пуковника Велимира Пилетића и послала га у Москву да тамо процене истинитост информација. Јосип Броз Тито је ултимативно тражио од Стаљина и совјетске команде да прекину сарадњу и контакте са «Југословенском краљевском војском у отаџбини» Драже Михаиловића, и да им пре свих предају Велимира Пилетића, у циљу одмазде. Али, из непознатог разлога, пуковник Пилетић је успео у Румунији да побегне од страже (или му «СМЕРШ» помаже да побегне), када су га спроводили да га предају Титу у већ ослобођеном Београду. Очигледно је то била захвалност СССР-а за стратешке информације о дволичној политици Ј. Б. Тита и његовом колаборационизму са немачким нацистима. Ова теза, претпоставка да је податке о дослуху западних савезника са нацистима и чињеницу о сарадњи/колаборацији партизана Ј. Б. Тита са нацистичким Вермахтом, совјетској страни открио генерал Драгољуб Михајлович, командант Југословенске краљевске армије у Отаџбини, омогућава нам да претпоставимо да се команда Црвене армије, као и у случају са Велимиром Пилетићем, заложила пред властима Југославије и лично пред Титом за живот генерала Драгољуба Драже Михаиловића, и да Михаиловић није стрељан од стране режима Јосипа Броза, већ је тајно одведен у СССР, где је поживео дуги низ година.²²⁸

²²⁸ Б. Митровић је сазнао ове чињенице у једном случајном сусрету са новинаром Слободаном Кљакићем, који је тек у броју 735 часописа «Печат», Београд, од 21. октобра 2022. године, у интервјуу Милошу Лучићу, проговорио о овоме: «Писао сам у „Политици“ 2006. године да Дража није стрељан, па су многи хтели да ме „прогутају“, али нико није ушао у јавну расправу с том мојом тврдњом. Зато му и нема гроба у Србији јер гроба заправо и нема! Две недеље пре суђења Дражи била је велика, вишедневна посета југословенске делегације Москви. Тито и Стаљин су током два дана водили разговоре у четири ока о којима се и данас ништа не зна. Сигуран сам да је на том састанку решена судбина Дражина, односно одлучено да се Дража пребаца у Русију ...» (стр. 27 интервјуа у антрефилеу, стр. 30 текста)

4.4. Обећање Западних савезника и Тита да ће Косово и Метохију предати Албанији

Стални терор над српским народом на Косову и Метохији траје до данас, и након завршетка турске, фашистичке и нацистичке окупације Косова и Метохије. И када су после 1999. године, пред целим светом, албански сепаратисти уништавали православне цркве и убијали Србе, под покровитељством НАТО-а и Сједињених Држава – терор Албанаца над православним Србима се продужава.

Аутори рада основу сталног терора над српским народом на Косову и Метохији (и након ослобођења 1945. године, па чак и у присуству окупаторских снага НАТО-а и Сједињених Држава после 1999. године), виде управо у **сепаратним тајним споразумима партизана и Западних савезника са Вермахтом**, и у већ неоспорној чињеници да ни Брозови партизани, ни албански партизани нису нападали и нису ометали повлачење «Групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке и са Балкана у Немачку и Аустрију – управо због тих сепаратних договора у оквиру «операције Ренкин» у Другом светском рату.

На корене таквог «америчког трага» из Другог светског рата у чудној политици америчког и британског савезника Тита, по питању Косова и Метохије указао је и новинар листа Политика, Миленко Пешић, у чланку *«Шест Звезде на застави Косова – региони Велике Албаније»*, објављеном 11.5.2017. године, позивајући се на форум «Велика Албанија: утопија или стварност на прагу» који је одржан у Институту за међународну политику 10. маја 2017. године. Ванредни професор Филозофског факултета Универзитета у Београду др Александар Животић, у свом раду на том форуму је напоменуо да су *«Сједињене Америчке Државе давне 1946. године на Мировној конференцији у Паризу, Албанцима обећали Косово и Метохија као компензацију за грчки северни Епир»*. Овај научник је скренуо пажњу учесницима форума да «На основу савременог речника, Албанци знају шта треба да лобирају и где је то потребно, а заузврат, нуде своје услуге тим снагама на терену. А историја је показала да је спровођење идеје о „великој Албанији“ увек било праћено широким спектром насиља, разбојништва и злочина».

Али ми смо у раду показали и доказали да је признање представника САД *«давне 1946. године на Мировној конференцији у Паризу»*, по којој су наводно *«Албанцима обећали Косово и Метохија као компензацију за грчки северни Епир»*, било – **навођење на криви траг и прикривање ратног злочина који су Западни савезници и партизани Јосипа Броза Тита починили колаборационистичким, сепаратним споразумима са командом нацистичког Вермахта**, да албански и Брозови партизани не нападају «групе армија Е немачког Вермахта» у повлачењу из Грчке и са Балкана у Немачку и Аустрију.

Ти тајни споразуми из Другог светског рата нису темељ албанског бандитизма, већ основ сталног терора над српским народом на Косову и Метохији, са циљем да се Срби протерају са територије Косова и Метохије, где се хиљадама година налазио престони град српског народа КолоДар, сада: СкаДар/руск. Шкодер, па чак и у предхришћанско доба, када су се и Срби називали **«Рас»** (род ПраПочетка). А пошто су под Аз/ПраПочетком подразумевали **«Коло»**, које ствара венац живота на Земљи, наши преци су назвали себе и **«Рас»** и **«КолоВени»**, то јест **СлоВени**, одакле потиче и назив: **КосоВа – КолоВениа**, што значи да је то земља **СлоВена**.

Стога је очигледно да су «услуге снагама на терену», које су нацисти нудили током Другог светског рата, и споразум између Сједињених Држава и Велике Британије са представницима нацистичког Вермахта (о повлачењу «групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке и са Балкана до Немачке и Аустрије, у оквиру «операције Ренкин» на Балкану, преко Албаније, Црне Горе и Босне и Херцеговине), био могућ – само уз пуну сагласност албанских балиста (који су заједно са италијанским фашистима и немачким нацистима протеривали Србе ван Косова и Метохије), али и албанских комуниста: да ни они не нападају нацисте у повлачењу. Али српски научници се још увек не усуђују да говоре о дослуху Б. Тита са Вермахтом посредством Курта Валдхајма, јер ово открива основу свемоћи Б. Тита на Балкану и његове приче, дезинформације, о сарадњи/колаборацији Југословенске краљевске војске у отаџбини, и о врховном команданту ЈВуО, који је због тога осуђен на смрт и наводно стрељан, али нико не може да покаже место где је стрељан, и посебно, место где је сахрањен, управо због тога што и није стрељан!

А гроб и место погубљења генерала Драже Михаиловића у Србији никако се не могу показати, јер је Драгољуб Дража Михаиловић тајно одведен у СССР, где је дуго живео. Србијом и другим просторима Југославијом и даље владају и управљају деца и унуци из окружења Броза, па те чињенице нити желе нити смеју да открију.

«Из неколико извора сам сазнао да није стрељан. Коначно је то објавио Мијо Николић из Ниша, високи функционер ОЗНе после рата. Док је био на школовању у Москви, тамо је сазнао за непостојеће стрељање четничког команданта 1946. године.» (стр. 30).

5. Закључци

На основу потврђених чињеница и поређења последица, још увек тајних сепаратних споразума западних савезника (Велике Британије и САД) и Јосипа Броза Тита са немачким Вермахтом о повлачењу «групе армија Е немачког Вермахта» из Грчке у Немачку и Аустрију преко Албаније, Црне Горе, Босне и Херцеговине, а да југословенски партизани и албански партизани не нападају јединице немачког Вермахта у повлачењу, аутори са сигурношћу могу извући следеће закључке:

1. Последице договора Ј. Б. Тита са англо-америчким савезницима и командом немачког Вермахта биле су веома трагичне за СССР и посебно за српски народ.
 - i. Не само да се рат на Балкану заиста одуговлачио, а несумњиву помоћ англо-америчким савезницима и Вермахту пружили су из Народно- ослободилачке армије и лично Тито, за шта су добили наоружање од Вермахта јер их нису нападали у повлачењу,
 - ii. Све ово је на крају довело до непријатељства између СССР-а и Југославије. Око 220 хиљада Југословена, и пре свега Срба, који су саосећали са СССР-ом и пре свега са Русијом прогнани је у концентрационе логоре, попут нацистичких. Више од 80 хиљада мучено је, стрељано и усмрћено у мучилиштима Титових логора смрти типа «Голи оток»,
 - iii. Американци су, да би обезбедили несметано повлачење немачких трупа «групе армија „Е“» обећали Албанцима свестрану помоћ у албанизацији региона Косова и Метохије и предају Косова и Метохије Албанији,
 - a. То је резултирало послератном политиком Титовог режима да:
 - i. десрбизује регион Косова и Метохије, због чега је спречио повратак Срба, протераних са Косова и Метохије током Другог светског рата, назад на Косово и Метохију, и
 - ii. створи режим националног превасходства косовских Албанаца над Србима на Косову и Метохији.
 - b. Све ово је појачано стварањем аутономије покрајине Косово и Метохија, што је после довело до албанског сепаратизма на Косову и Метохији уз помоћ Сједињених Држава и НАТО-а.
 - iv. Године 1999. године Сједињене Државе су покушале отвореном војном агресијом на Југославију и користећи сву војну, економску и политичку моћ НАТО-а да испуне своја обећања дата Вермахту 1944-1945 године, и албанским партизанима, у које су колаборационистичке споразуме са нацистичким Вермахтом, још 1943. године увукли и НВОЈ и Јосипа Броза Тита!
2. Али, било који споразум, било кога, укључујући западне савезнике, Сједињене Државе и Велику Британију, са нацистима и немачким Вермахтом, осим безусловне предаје нацистичке Немачке – ништави су и немају правну или било какву снагу, укључујући и обећање нацистима, од стране западних савезника Сједињених Америчких Држава и Велике Британије и режима Јосипа Броза Тита да ће предати Косово и Метохију – Албанији и такви сепаратни споразуми са нацистичким Вермахтом, су не само ништави и немају правну снагу, већ је несумњиво да је таквим сепаратним споразумима из Другог светског рата почињен – ратни злочин, јер је то тако одређено одлукама Нирнбершког трибунала.
3. Овакво потискивање православних Срба са Косова и Метохије и из Хрватске треба схватити и као жељу Ватикана и његових послушника да истисну народ **РАс** (православне Србе и Русе), која се није мењала вековима, и има своју религиозну и окупациону логику – управо због тога постоји стално потискивање народа РАС (Срба и Руса) како и из Хрватске тако и из оКрајине Русије, од које је Ватикан створио УКрајину, а такође и са КосоВа/КолоВеније на Балкану одакле су протерали православне Србе. Мењало се само оруђе којим хиљадама година потискују народ РАС: инквизиција, Наполеон, нацисти, фашисти, НАТО, УНПРОФОР, КФОР, САД и Британија. Ватикан хиљадама година против народа РАС води «Терминолошки рат», стварајући све нове и нове народе, претварајући народ РАС:
 - I) у покатоличене Србе, које је Ватикан почео називати: Хрвати;
 - II) у покатоличене Русе, које је Ватикан почео називати: Пољаци;
 - III) у УКрајинце, које је Ватикан створио из појма оКрајина Русије, од које је створена Украјина;
 - IV) од латинизованих и британизованих Срба/КолоВена/БелихВена/АлбВена, Ватикан је, уз помоћ Аустроугарске, почео да назива: АлбВени, а затим Албанци, јер је КосоВа скраћеница за КолоВенија,
 - V) у Црногорце,
 - VI) у Босанце/Бошњаке итд.

ауторски превод – коаутора рада: Божидар Т. Митровић

Исследование случая – геостратегический анализ

УДК 94(497)»1943/1945»

COBISS.SR-ID 176263945

Отвод группы армии «Е» германского вермахта из Греции в Германию и Австрию в рамках операции «Рэнкин» на Балканах и события связанные с этим, имевшие значение на ход окончания Второй мировой войны и мирное, послевоенное устройство на Балканах

Профессор Божидар Трифунов Митрович, д.ю.н.

Олег Леонидович Шабалин

Резюме на русском языке

В докладе указано на несоблюдение союзнических соглашений Запада перед СССР во время Второй мировой войны после окончания Сталинградской битвы, в целях безопасного возврата двух армий Вермахта из Греции в южную Германию и Австрию. В докладе рассмотрены очевидные результаты многосторонних секретных соглашений без участия СССР, по которым югославские партизаны, под командованием маршала И.Б.Тито, приняли обязательство перед Западными союзниками и Вермахтом не нападать на армии Вермахта, при отступлении их из Греции через Балканы. В докладе рассмотрены факты, что германское командование (Курт Вальдхайм) за эту услугу передало партизанам И.Б.Тито со складов Вермахта оружие нацистов, за что Тито обещал Западным союзникам дислоцировать партизанские отряды с немецким вооружением по югославской части так называемой линии плана «Ренкин» (Варшава, Прага, Братислава, Бухарест, Белград, София, Афины), чтобы не допустить выход Красной Армии к Адриатическому морю и в Грецию (43-я параллель). В докладе также проанализированы тезисы, что югославские партизаны во главе с И.Б.Тито в рамках этого сговора с Вермахтом приняли обязательство перед Западными союзниками и баллистами Албании после окончания Второй мировой войны препятствовать возвращению в Косово и Метохию сербов, которых изгнали оттуда итальянские фашисты, немецкие нацисты и албанские баллисты во время войны. В докладе также рассмотрен тезис - предположение, что данные о сговоре Западных союзников с нацистами и факт коллаборационизма партизан И.Б.Тито, Советской стороне раскрыл генерал Драголюб Дража Михайлович, командующий Югославской королевской армией в Югославии, за что командование Красной армии заступилось перед властями Броз Тито и сохранило таким образом генералу жизнь, и генерал Михайлович не был расстрелян режимом И.Б.Тито, а был тайно перевезён в СССР.

Доклад поставил важный научный вопрос – объяснить, почему Запад и органы Югославии после Второй мировой войне закрывали глаза на *перманентный террор над сербским народом* в Косово и Метохии, который продолжается до сих пор, и который направлен на реализацию сепаратистско настроенных сил косоваров на присоединение части Сербии – Косово и Метохии к Албании, хотя решения Нюрнбергского трибунала подтверждают, что все секретные и другие соглашения с германским Вермахтом, нацистской Германией – ничтожны, а значит, в том числе и любые обещания Вермахту и Западным силам отдать часть территории Сербии Албании, куда с 1944 года массово и системно заселялись албанцы.

Ключевые слова

Вторая мировая, послевоенное устройство, Союзники, Вермахт, Косово и Метохия, Дража Михайлович, Балканы, операция Ренкин

Case Study – Geostrategic Analysis

UDC 94(497)»1943/1945»

COBISS.SR-ID 176263945

The Retreat of Army Group “E” of the German Wehrmacht from Greece to Germany and Austria within Operation “Rankin” in the Balkans and Related Events Impacting the Course and Outcome of World War II and the Post-War Order in the Balkans

Professor Božidar Trifunov Mitrović, LL.D.

Oleg Leonidovich Shabalin

Summary in English

This paper highlights the violations of Allied agreements by Western powers toward the USSR during World War II, particularly after the conclusion of the Battle of Stalingrad, aimed at enabling the safe withdrawal of the Wehrmacht’s Army Group “E” from Greece to southern Germany and Austria. The study examines the evident results of multilateral secret agreements – concluded without Soviet participation – between the United States, Great Britain, Yugoslav and Albanian partisans on one side, and the German Wehrmacht on the other. Under these agreements, Yugoslav partisans, commanded by Marshal Josip Broz Tito, committed to the Western Allies and the Wehrmacht not to attack Army Group “E” during its withdrawal through the Balkans.

The paper discusses the fact that, in return for this cooperation, the German command (represented by Kurt Waldheim) handed over Nazi weapons from Wehrmacht depots to the Yugoslav partisans. In turn, Tito honored his promise to the Western Allies by deploying partisan units – now armed with German weapons – along the so-called “Rankin Plan” line (Warsaw, Prague, Bratislava, Bucharest, Belgrade, Sofia, Athens), specifically along the Yugoslav section near the 43rd parallel, in order to prevent the Red Army from reaching the Adriatic Sea and Greece.

The article also analyzes the thesis that, as part of this secret arrangement with the Wehrmacht, the Yugoslav partisans under Tito agreed with the Western Allies and Albanian partisans to prevent the return of Serbs to Kosovo and Metohija after the war. During World War II, the Serbs had been expelled from the region by Italian fascists, German Nazis, and Albanian Ballists. The paper further explores the thesis that General Dragoljub Draža Mihailović, commander of the Royal Yugoslav Army in the homeland, informed the Soviet side of the collusion between the Western Allies, Tito, and the Nazis. As a result, the Red Army intervened with Tito’s authorities, which ultimately spared General Mihailović’s life following his trial. Contrary to the official narrative, the paper argues that General Mihailović was not executed by the Titoist regime, but was secretly transferred to the USSR, where he lived for many years, died of natural causes, and was buried – explaining why, to this day, no one in the Balkans knows “where he was killed, how, by whom, or where he was buried.”

This study raises a critical scholarly question: why did the West and Tito’s regime, in the aftermath of World War II, turn a blind eye to the ongoing terror by Albanians against the Serbian population in Kosovo and Metohija – a campaign that continues to this day, aiming to achieve separatist goals of annexing the province to Albania? The Nuremberg Tribunal’s decisions clearly state that all secret and other agreements with the German Wehrmacht and Nazi Germany are null and void, without legal effect. Accordingly, any promise made by the Western Allies or partisans to the Wehrmacht to cede part of Serbian territory (Kosovo and Metohija) to Albania is also legally null, especially given the mass and systematic settlement of Albanians from Albania into Kosovo starting in 1944.

Keywords:

World War II, post-war order, Allies, Wehrmacht, Kosovo and Metohija, General Dragoljub Draža Mihailović, Balkans, Operation Rankin

Студија случаја – геостратешко истраживање

УДК 94(497)»1943/1945»

94(497.1)»199»

CONTINUITY OF CULTURE

8500 B.C.E. – 2025

Professor Bozhidar Mitrovich, Doctor of Law,
Professor of SLAVIC LAW

The word **culture** came from the old Russian word KOLO, which was transformed into KVLV then to CVLT / Cult / cult. Even in Latin, it is preserved that the word culture came from the word (cult) COLO / Kolo. The most ancient view (worldview) of the ancient Slavs / SloVeni, who called themselves KoloVeni, was brilliantly simple - „Everything is Kolo.“ The ancient Slavs under the process „Kolo“ meant the rotational unity of the movement of the Earth (around the Sun), nature and man. They noticed that this Kolo of reciprocity of cyclic movement materializes itself on the cut of a tree in the form of a year (annual (GOD) rings) and on the fingers of a person (in the form of papillary circles), and this enabled them to specify in Lepensky Vir the year as the time of the resurrection of nature. Thanks to this brilliantly simple worldview, they systematized KoloDar (secret knowledge that we call today: CalenDar) and could switch from a nomadic to a settled way of life (which is the beginning of the culture), because they realized when it is possible to plant cereal seed in furrows and to collect the crop in the same place. Therefore, in the world, the first houses of (diVine/GOD) tree and wheat were found in Vinca, whose name was Race / rAs (race of **Origin**). And the Origin for them was precisely **Kolo** (the cross of the **Sun**, the cross of the **Earth**, the cross of the Moon)

SCIENCE SCHOOL OF CONTINUITY OF CULTURE AND LAW
bozidar.mitrovic@bozidar.rs www.bozidar.rs
bozidar@inbox.ru

Raz / rAs = race of **Origin** = Race of **Colo** = **ColoVeniia** = **Russia**
On YouTube: scientific film "THE SECRET OF THE RUSSIAN TEMPLE"

Ко год да је православног рода, не признаје границе Лењина и Броза «НАПУЉСКИ РАТ» НА ПРОСТОРУ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Божидар Митровић, доктор правних наука

Резиме на српском

Чланак «Напуљски рат на простору Југославије» (објављен у јуну 2012. године у београдском часопису «Геополитика», стр. 38–41) осветљава чињенице о томе да је оружани сукоб започет у Југославији од 1991. године (када су на челу СФРЈ и Југословенске народне армије били искључиво тзв. Хрвати), био **фиктиван, унапред договорен рат** следбеника Јосипа Броза Тита, који је одговарао интересима глобалних центара моћи, који су стремили демонтажи Југославије, чак иако су били свесни да ће бивше језуитско-бољшевичке снаге Броза Тита на тај начин сачувати власт у свим републикама, представљајући се као националисти.

Централно место заузима анализа такозваних «Напуљских услова», потписаних 1980-их година у граду Напуљу (Италија), према којима државе које преживе *грађански рат* могу бити ослобођене враћања дела обавеза иностраних кредита. Према мишљењу аутора, руководство Југославије, по концепцији лажног Јосипа Броза Тита, свесно је користило етничке супротности ради спровођења тог *фиктивног, унапред договореног рата*, преувеличавајући жртве ради **добивања нових кредита** – претварајући **монопол једнопартијског система у економски монопол**, тиме што су државну/друштвену својину поклањали повереницима исте те партије, синовима генерала и руководиоца тајних служби УДБ-е, КОС-а и других.

Тако је очигледно да је рат у Југославији 1991–1999. године био **фиктиван, организован од стране бољшевичко-језуитских следбеника** лажног Јосипа Броза Тита са циљем претварања **унутрашњих граница усташко-комунистичког АВНОЈ-а у међународне границе**, а у сврху **потискивања православних Срба/Словена** (геноцидом, етничким чишћењем, асимилацијом, стварањем измишљених нових народа, покатоличавањем, унијаћењем, стварањем нових цркава, наметањем окупационог писма Латина...).

У тексту су представљене чињенице о томе како је Београд (преко компаније «Југославија Комерц») наоружавао хрватске паравојне формације Шекса и Главаша, који су крајем XX века, заједно са приватним армијама САД, учествовали у **највећим етничким чишћењима у историји Европе** – операцијама «Бљесак» и «Олуја», током којих је протерано 650.000 православних Срба из такозване Хрватске.

Слоган «Ко год да је православног рода – не признаје границе Лењина и Броза» није политички, већ је природни духовно-историјски отпор православних Словена покушајима њиховог истискивања, јер Срби и Руси никада неће пристати на то да милиони њихових сународника постану жртве «уставног геноцида», утканог у **комунистичке уставе и измишљене унутрашње границе Лењина и Броза**, које су биле само инструмент Западних центара моћи, који данас, уз помоћ НАТО-а, штите те границе, претварајући православне Србе у нове измишљене народе – што је само један од облика потискивања и геноцида над Србима.

Кључне речи:

Напуљски услови, фиктивни рат, договорени сукоб, преображење комуниста у демократе, етничка чишћења, покатоличавање, исељавање Срба, потискивање православних Словена.

На универзитетима и у школама, и у Србији и у Русији, предаје се **немачка колонијална историографија**, захваљујући којој *колонијалне снаге Запада* и у *постколонијалној епохи* имају користи од тог **лажног учења**, по којем:

- ❖ **уче Србе** да су се Срби и остали Словени **населели** на Балкану (термин који је 1808. осмислио немачки гимназијски професор Јохан Аугуст Цојне, могуће и по древноСлоВенском божанству Бал/Бак/Боуки/Бог) **са Севера** у VI веку, и да управо због тога треба да уступе територије, наводно, древнијим Илирцима, и само захваљујући том нетачном учењу су протерали/истиснули 200.000 православних Срба са Косова и Метохије о чему цео свет ћути;
- ❖ **уче Русе** да су се они, наводно, доселили у VII веку из подручја ПоДунавља* (тог истог Балкана) на садашње просторе Москве, чији назив, по том лажном учењу, наводно припада далеко старијем народу, који је на том месту живео до досељавања Словена, иако је уистину назив Москва идентичан називу СлоВени јер је скраћеница од речи МосКоВија, што је такође само скраћеница или идентичност: Божанствена **Коло Венија**, од које је и настала реч СлоВени.

Већина деце ће вам рећи да заиста у том учењу о наводном досељавању Словена нешто није у реду. Али стотине професора универзитета и хиљаде учитеља, новинара и политичара ова очито **неодржива нелогичност** неће уопште поколебати да и даље проповедају ову глупост о наводном досељавању Словена, и да трабуњају о *прапостојбини Словена* (док о питању писмености и некаквој наводној *прапостојбини* других народа у енциклопедијама уопште нема ни помена). У том ступидном **repetitio/понављању** (као мајци *догматске* науке) ове неће спречити ни озбиљна, законом дозвољена претња да тиме што пропагирају ту **немачку колонијалну историографију чине** кривична дела предвиђена чл. 174 КЗ (повреда угледа српског народа и угледа СлоВена), чл. 307 КЗ (угрожавање територијалне целине Србије и противуставно отцепљење дела територије Србије), чл. 383 КЗ (уништавање културних или историјских споменика или других културних добара или установа или објеката који су намењени науци, уметности и васпитавању), чл. 370 КЗ (геноцид (српског народа), и да могу у најскорије време бити осуђени на дугогодишњу робију.

Али пре него што надлежни органи започну кривични процес против **несаломљивих пропатора** ових **ромејских превара**, који су се ушанчили у различитим византолошким (израз Византија за Ромејско царство је први почео да користи немачки историчар Хијеронимус Волф 1547. године, а устаљен је у Западној Европи тек у XIX веку), историјским и другим квазинаучним институцијама, свим нашим учитељима, професорима, па и новинарима и политичарима морамо изговорити Акатист – молитву праштања и разумевања за њихово незнање, јер не може се судити незнање. Али се може морално и кривично (о)судити пропаганда која наноси повреду угледа СлоВенима и угрожава територијалну целовитост земље. Али ово незнање није створено случајно. У ту сврху Српска краљевска академија је променила име у Српска академија наука, да би и то име било промењено у Српска академија наука **и уметности**, јер је увођењем уметника у храм науке све релативизовано, јер је и систем вредности у уметности релативизован преко границе разума када је „Црни квадрат на белој основи“ проглашен за уметност, па је тако и ступидна ватиканска идеја о наводном досељавању Словена на Балкан била подигнута на ниво националне (антисловенске) политике и „научне“ догме.

Ако допуштамо да не знамо како је заиста било у VI веку (и да ли су се Словени заиста могли пресељавати са севера на југ а још већа њихова скупина, Руси, пресељавати, у исто време, са југа на север, а да то математички и логички није било могуће), молитва разумевања према нашим професорима и учитељима може бити разматрање онога што смо и ми и они преживели за ових последњих двадесет година јер и ту, очигледно, не можемо имати исти поглед, јер ни ту ја не пратим **конјунктуру како чине наши академици**.

За двадесет година од када је започет рат на простору бивше СФР Југославије, свако је формирао своју или неколико верзија распада Југославије и „рата“ који је вођен на том простору и у том времену. Написано је на милионе страница докумената, на стотине хиљада аката, на милионе страница књига, текстова и јавних иступања и формирана је нова Инквизиција у Хагу. Али већина не зна за **Напуљске услове** (и истоветне мотиве вођења тог рата), а они који знају, посебно новинари, о томе не пишу, јер су већина део Брозове партијске безбедности. А при томе је српски народ заложник тог концепта и ћутања! О томе ћути и Хашки инквизициони трибунал и адвокати који у њему бране Србе, иако ће ови заштитници права, морати, кад-тад, да одговарају због пружања **неадекватне правне заштите**, јер су о Напуљским условима и мотивима вођења рата знали у моменту пружања заштите, али су их прећутали, иако је очито да су оптужена лица жртве тих манипулација!

Напуљски услови су као међународна конвенција потписани осамдесетих година у граду Напуљу (Италија) и предвиђали су да земље које преживе грађански рат не враћају значајан део међународних кредита које су добиле до започињања рата. Јосип Броз је још за живота конципирао да Југославија искористи националне сукобе на својој територији уколико Запад не отпише Југославији кредите које је добила на Западу да би подизала фабрике одеће, обуће, слаткиша, грађевинских материјала, намештаја и друге робе широке потрошње коју је СФРЈ извозила у СССР, за шта је од СССР добијала нафту, коју су југословенске фирме испоручивале Западу, који због Хладног рата то није хтео сам да ради директно. Пошто је Хладни рат завршен, ти надувани производни капацитети Југославије постали су сувишни.

Политика и друштвене појаве никад нису једнослојне, једнозначне, а поред тога су увек поларне као магнет (колико год га пута поделиш он је увек двополаран и обрнуто), увек на замишљену акцију постоји дејство околности. Отпис кредита помоћу националних немира, сукоба и испуњавања Напуљских услова за отпис кредита није једнослојан, једносмеран и прост процес. Брозов концепт је имао и друге дубље антисрпске и антисловенске мотиве. Запад не само да је знао за основни концепт, већ је био реализатор вишег, позадинског нивоа, тако да не само што није хтео да одобри нове кредите Југославији, него није хтео да отпише ни старе. Како је и осмислио доживотни председник, Брозови јаничари у Председништву СФРЈ 1990. године обукли су ратне униформе, пре било каквих „ратних“ немира, и организовали давање тенкиста ЈНА без муниције и започели ИСПУЊАВАЊЕ ЗАВЕТА БРОЗА И НАПУЉСКИХ УСЛОВА ЗА ОТПИС КРЕДИТА, користећи „вечиту покретачку силу комуниста“: национално питање (у Ватикану) ново произведених нација. Комунисти су помоћу тог НАПУЉСКОГ РАТА себе промовисали у **демократе и националисте** па су задржали власт у оквиру давно зацртаних „унутрашњих граница“ које су, као и оне које је исцртао Лењин, одједанпут, уз свесрдну помоћ Ватикана и Запада, постале „међународно» признате границе новостворених суверених држава, а Југославији су отписали кредите, због чега је Лабус певао партизанске песме у Париском и Лондонском клубу поверилаца. Али, иако је, на основу овако вођеног „грађанског рата“, сагласно Напуљским условима о грађанском рату, Запад у Париском и Лондонском клубу отписао кредите, Запад је јавно ипак овај рат третирао као напад ЈНА на суверене државе, да би признао унутрашње Брозове (комунистичке) границе као међународне и почео да их брани свим расположивим средствима НАТО-а и ЕУ. **Интересантно је да је медијски процес претварања комуниста у демократе** (захваљујући чему су задржали своју политичку власт у свим сада сувереним републикама бивше СФРЈ, и у већини суверених република бившег СССР, учврстивши је кроз приХватизацију, претварањем свог политичког монопола у економски монопол над богатством већинског словенског народа), остварен истоветним поводима:

- 1) фингираним **пучем**, који је у Москви изведен пре 20 година, **19. августа 1991.** године, на правоверни и православни празник **Преображења** (природе), у коме је ГКЧП (Државни комитет за ванредне ситуације) преузео власт у СССР, а комунисти интернационалисти „храбро“ стали на пут тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ и успоставили своју апсолутну председничку власт;
- 2) фингирани **Напуљски „рат“ на простору бивше СФРЈ је такође започет тако:**
 - а) што су у Хрватској почели да даве тенкисте ЈНА у тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ;
 - б) што су у Словенији убијали младиће у униформи ЈНА који су такође били у тенковима БЕЗ МУНИЦИЈЕ или без адекватне муниције.

Западу оваква идеолошка ситуација на простору бивше Југославије одговара јер они све то знају, али знају и да од овако преобраћених (у демокраде) **комуниста интернационалиста**, зарад очувања власти, могу добити сваки уступак, на терет српског народа.

До 509. године п.н.е. на простору данашње Европе постојала је једино родоВерна цивилизација, у којој је припадност роду била основни (персонални) критеријум одређења припадности, пољопривреда и сточарство основне привредне гране, а тајно знање о КолоДару/календару знање када треба сејати а када жњети, захваљујући којем се ова цивилизација муњевито ширила из Лепенског Вира и Винче. Те године Рамни, односно Латини, помоћу војног пуча, који је у науци познат као Римска револуција, свргли су етРуског цара и успоставили цивилизацију у којој је територија постала основни критеријум одређивања припадности, трговина основна привредна грана, а ширење територије услов опстанка, након чега је Римски сенат после неколико векова прогласио принцип „Сви грађани Рима су Римљани», који и данас важи не само у Западној Европи него и у САД („Сви грађани Италије су Италијани», „Сви грађани САД су Американци»), док у Србији и Русији тај принцип не важи јер припадају **цивилизацији рода**, која подразумева уважавање и чување не само доминантног рода, него и другог рода и народа, због чега се у Русији очувало преко сто осамдесет народа и родова.

Униформност/једнообразност територијалне цивилизације подразумева да на једној територији може постојати само један народ, једна вера, једно писмо, један језик и једна црква, што се у прошлости, па и у данашње време „Олује“ остваривало пре свега огњем и мачем. Ради задовољења принципа *једнообразности*, из новостворених Брозових суверених држава (које су све остале председничке републике) прогнани су православни Срби уз војну помоћ НАТО снага и воље Ватикана. А о том етничком чишћењу демократски Запад (који после напада на Либију и не крије своје гусарско и пљачкашко лице) јавно ћути, иако је у Хрватској прогон Срба из Републике Српске Крајине остварен последњом усаглашеном акцијом *усташа и комуниста*, названом ОЛУЈА, али уз помоћ војних саветника из САД. Очигледно је да су Брозови јаничари изазивали и водили „рат“ (и величали његове трагичне последице на штети српског народа) ради испуњавања **Напуљских услова** (јер он није имао никакву другу *димензију* рата, иако су жртве биле реалне и неизбежне и у тако синхронизованом рату „зараћених страна“). То што су Напуљским ратом на Балкану други остварили далекосежније циљеве, стварањем етнички чистих ново држава, не умањује потребу обезбеђења нових доказа о Напуљском рату и основу вођења тог рата на простору бивше СФРЈ. Православном живљу свеједно је да ли ће у том политичком преферансу, у којем православни нису водили „игру“ и нису имали своју „боју“, ловорике и успехе у крајњем збиру записати на изглед идеолошки противници комунисти и Запад Гаја Јулија Цезара (који је истим методама потиснуо и пократио Гале, наметнувши им нове језике, називе и територије).

Запад под појмом (*суверене*) **државе** подразумева пре свега ТЕРИТОРИЈУ као основни елемент појма суверенитета. Овај елемент Запад је игнорисао када су у питању били оснивачи и чланице Уједињених нација: СФР Југославија и Совјетски савез, па није дозволио одбрану њихове *територије* као елемента суверености.

За разлику од Западне цивилизације, назив **РасСија** (било да је у питању централни простор Србије – Раска/Рашка или Русија као савремена држава) има синоним РОДИНА, који је везан за појам рода, док превод на све западне језике садржи елемент **територије** (*native land, home land, fatherland* – у енглеском, и *Vaterland, Mutterland* у немачком језику).

Зато слоган **«Ко год да је православног рода не признаје границе Лењина и Броза»** није никаква заклетва него природан процес поимања припадности целини, у коме Срби и Руси никад неће пристати да милиони њихове сабраће буду жртве «уставног геноцида» утканог у комунистичке уставе и измишљене унутрашње границе Лењина и Броза, који су били само инструмент светских центара моћи који сада, путем НАТО силе, бране те границе покрштавања и претапања православаца у новостворне (у Ватикану) нације, што је само једна од форми ПОТИСКИВАЊА СРБА православних СлоВена, у чему је тзв. граница „Карлобаг, Огулин, Осјек“ чиста ватиканска пропаганда јер је некад Крајина била тамо где је Крајнска/Крањска/Крањ, од чега је тај назив и настао, а пре тога је део КолоВеније/СВеније/СклаВоније била и сама Венетија/Венеција и простори етРуских/РасСена.

Коме се аргументација о **Напуљском рату** учини сувише апстрактном, дајем и следеће податке: Када сам 1990. године написао сатирични приручник „Како без иједног динара и без знања у спољној трговини постати власник спољнотрговинске фирме“, у којем сам покушао да исмејем најтрагичнији процес геноцида над СлоВенима у другој фази „претварања политичког монопола у економски“ (о којем је „Борба“ у априлу 1991. године објавила чланак „Упутство за алхемичаре“), преварени том приХватицијом, стручњаци фирме „Југославија комерц“ су у јуну 1991. године започели штрајк и изнели да је ова фирма привремено увезла непрерађени алкохол, али уместо да га извезе после прераде, предала га је „Далмација Вину“, чија га је дестилерија претворила у пића „Векија“ и „Шток“, која су неопорезована продавана на пијацама по Србији, те се из тако добијене „готовине/кеша“ куповало наоружање за хрватске паравојне формације Шекса и Главаша.

Велимир Мајнарић, штрајкач „Југославија Комерца“, који је присуствовао када су ови подаци саопштени часопису „Балкан Експрес“, који их је 1991. године и објавио, нађен је мртав на Ади Циганлији, као да се удавио, иако је имао преломе – што су објаснили покушајем спасавања, иако „спасилац“ није затечен на лицу места. Руководство ове спољнотрговинске фирме до дана данашњег не само да није одговарало за наоружавање хрватских паравојних формација, него је, у сарадњи са полицијом Савског венца, ангажовало криминалце који су из зграде истерали штрајкаче, али је касније вођа ових криминалаца ликвидирао као, могуће, сувишан сведок неке од ових „сарадњи“.

О овако изведеном Напуљском рату јавно сам говорио у емисији Радио Би-Би-Сија за руско говорно подручје, у дуелу с новинарком, рекло би се информативне агенције „Бета“ из Београда, али нити Бета нити Би-Би-Си нису о овим аспектима рата на Балкану детаљније известили своје читаоце, слушаоце

и гледаоце, иако сам јавно оптужио новинаре за ћутање у коме српски народ држе као заложника у идеолошком обрачуну, у коме је Напуљски рат био средство за ОТПИС Брозових кредита, а био и остао средство за још једну етапу ХИЉАДУГОДИШЊЕГ ПОТИСКИВАЊА ПРАВОСЛАВНИХ СлоВена са Апенина, Алпа, а ево сада и из „суверене“ Хрватске, односно Републике Српске Крајине, и још „суверенијег“ КосоВа.

Овај једноставан али и сложен процес (због чега треба да имамо пуно разумевања за професоре који изучавају историју и за учитеље који детаље тога преносе новим генерацијама) треба да нас подсети да су исти центри демонизације Срба демонизовали и наше претке, измишљајући (пре „досељавања» СлоВена на Балкан) најезду на Балкан „милион Визигота“ у III веку, који „мрзе Рим и Римљане“, да би мотивисали грађански Рим (који је био у распаду), али су историчари, због очите небулозности, тај број у XVIII веку смањили на 500.000, а у XIX веку на 300.000 Визигота (који су изненада нестали у IV веку), да би на њихово место, истом технологијом и са истим намерама, у исто тако измишљеној најезди, „населити» на Балкан СлоВене, иако се увек радило о једном истом народу КолоВена/Вина/Венета/СорВена/СорБена/Срба, који су ту живели од настанка рода људског и културе у Лепенском Виру и Винчи.

Слоган «Ко год да је православног рода не признаје границе Лењина и Броза» није никаква заклетва, него природан процес поимања припадности целини, у коме Срби и Руси никад неће пристати да милиони њихове сабраће буду жртве «уставног геноцида» утканог у комунистичке Уставе и измишљене унутрашње границе Лењина и Броза, који су били само инструмент светских центара моћи.

(Аутор је председник ОБЈЕДИЊЕЊА СРБА, Москва, координатор Савета за статусна питања Скупштинe српске дијаспоре Министарства дијаспоре Владе Србије)

Објављено у целости у јуну 2012. године у часопису Геополитика, Београд (осим резимеа), на страницама од 38 до 41, али игнорисано од свих осталих средстава јавног информисања на Балкану и у свету, јер је центрима моћи одговарало демонтирање Југославије – и по цену да језуитско-троцкистичке снаге остану на власти у свим републикама и покрајинама Брозове Југославије, или управо због тога.

Белешка редакције часописа Геополитика: По жељи аутора, поједини термини су специфично написани.

Исследование случая – геостратегический анализ

УДК94(497)»1943/1945»

94(497.1)»199»

COBISS.SR-ID 176276233

«Неапульская война» на территории Югославии

Божидар Митровић, доктор юридических наук, председатель Объединения сербов (Москва), координатор Совета по статусным вопросам сербской диаспоры

Резюме на русском:

Статья «Неапульская война на территории Югославии» (опубликована в июне 2012 года в белградском журнале «Геополитика», с. 38–41) освещает факты о том, что вооружённый конфликт начат в Югославии с 1991 года (когда во главе СФРЮ и Югославской народной армии были исключительно тзв. Хорваты), была **фиктивная**, заранее **согласованная война** сторонниками Иосипа Броза Тито. Данный конфликт соответствовал интересам глобальных центров власти, стремившихся к демонтажу Югославии, даже понимая, что бывшие иезуитско-большевистские силы Броза Тито таким способом сохранят власт во всех республиках, изображая националистов.

Центральное место занимает анализ так называемых «**Неапульских условий**», подписанных в 1980-х годах в г. Неаполе (Италия), согласно которым страны, пережившие гражданскую войну, могут быть освобождены от обязательств по значительной части внешнего долга. По мнению автора, руководство Югославии, по концепции ложного Иосипа Броза Тито, сознательно использовало этнические противоречия для реализации этой **фиктивной**, заранее **согласованной войне**, преувеличивая жертвы, **ради получения новых кредитов** – превращая *монополию однопартийной системы* в **экономическую монополию**, дарением государственной/общественной собственности **ставленникам этой же партии**, сыновьям генералов и руководителей тайных служб УДБе, КОСа и других.

Таким образом, совершенно очевидно, что война в Югославии 1991–1999 годов была **фиктивной**, организованной **большевистско-иезуитскими** сотрудниками лже-Иосипа Броз Тито с целью превращению внутренних границ усташско-коммунистического АВНОЙа в международные границы и в целях **вытеснения православных сербов/славян** (геноцидом, этническими чистками, ассимиляцией, созданием вымышленных новоНародов, окатоличиванием, униатством, созданием новых церквей, навязыванием оккупационного письма латинян ...).

В тексте представлены факты о том, как Белград (через компанию «Югославия Комерц») вооружал хорватские военизированные формирования Шекса и Главаша, которые в конце XX века, совместно с американскими частными армиями участвовали в крупнейших этнических чистках в истории Европы – операциях «Блеск» и «Буря», в ходе которых изгнали 650 000 православных сербов из так называемой Хорватии.

Лозунг «**Кто бы ни был православного рода – не признаёт границы Ленина и Броза**» не является политическим лозунгом, но естественным духовно-историческим сопротивлением православных славян попыткам их вытеснения, ибо сербы и русские никогда не согласятся с тем, чтобы миллионы их сородичей стали жертвами «**конституционного геноцида**», вплетенного в коммунистические конституции и выдуманные внутренние границы Ленина и Броза, которые были лишь инструментом мировых центров силы, которые ныне с помощью НАТО защищают эти границы, превращая православных сербов в новые вымышленные народы, что только одна из форм вытеснения и геноцида сербов.

Ключевые слова:

Неапульские условия, фиктивная война, согласованный конфликт, преобразование коммунистов в демократов, этнические чистки, окатоличивание, вытеснение сербов, вытеснение православных славян.

Case Study – Geostrategic Research

UDC 94(497)»1943/1945»

94(497.1)»199»

COBISS.SR-ID 176276233.

The «Naples War» in the Territory of Yugoslavia

Božidar Mitrović, LL.D., Doctor of Legal Sciences President of the «Uniting of Serbs», Moscow, Coordinator of the Council for Status Issues of the Serbian Diaspora

Summary in English

The article «The Naples War in the Territory of Yugoslavia» was published back in June 2012 in the journal «Geopolitika», Belgrade, on pages 38 to 41. The article about this **fictitious, prearranged war** (which began in 1991 in the territory of Yugoslavia, at a time when all leading positions in the SFRY and the «Yugoslav People's Army» were held by Croats), was completely ignored by all other media outlets in the Balkans and worldwide. This silence was convenient for global centers of power, which supported the **dismantling of Yugoslavia** – even at the cost of ensuring that **Jesuit-Trotskyist** forces loyal to Josip Broz Tito remained in power across all the republics and provinces of Broz's Yugoslavia. The Serbian people remain, to this day, hostages of that **war-game** and the **silence surrounding it**.

The «Naples Conditions» were signed in the 1980s in the city of Naples (Italy) as an international convention. They stipulated that countries that go through **civil war** are not obliged to repay a significant portion of their international debts accumulated prior to the start of the war. Josip Broz had, while still alive, formulated the idea that Yugoslavia should **exploit national conflicts** on its own territory in order to pressure the West into writing off the credits it had extended to Yugoslavia. These loans had been obtained from the West to build factories producing clothing, footwear, sweets, construction materials, furniture, and other consumer goods that SFRY exported to the USSR. In return, Yugoslavia received oil from the USSR, which Yugoslav firms then resold to the West – which, due to the **Cold War**, was unwilling to purchase oil directly from the Soviet Union. Once the **Cold War** ended, these inflated production capacities of Yugoslavia became redundant and were destroyed through the **disintegration of Yugoslavia**, via direct bombings and through the process of **priHvatization** (to steal state property) – a phase of **transforming the political one-party monopoly** into an **economic monopoly**, by handing over state property to the trusted representatives of that «Jesuit-Bolshevik party», namely the sons and daughters of generals, members of UDBa (state-party security), KOS (Counterintelligence Service), and other secret services.

For this reason, it is clear that the war in the territory of Yugoslavia from 1991 to 1999 was a **fictitious, prearranged war**, orchestrated by the **Bolshevik-Jesuit followers and servants of the false Josip Broz Tito**, with the aim of turning the **Ustasha-Communist AVNOJ internal borders** into internationally recognized state borders, as a means to push out Orthodox Serbs/SlaVs – through *genocide, ethnic cleansing, forced conversion to Catholicism, assimilation, the imposition of invented «new nations», the creation of new churches, and the imposition of the «Latin occupational script».*

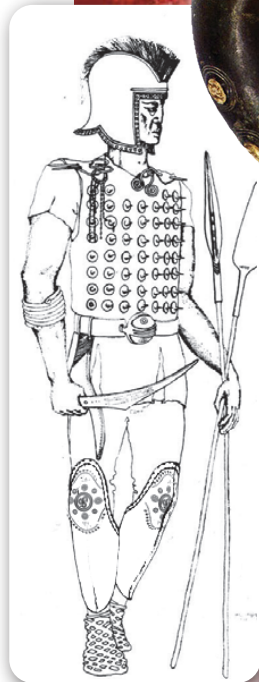
The article presents facts showing how from **Belgrade**, through the company **Yugoslavia Commerce**, arms were supplied to Croatian paramilitary formations led by Šeks and Glavaš. These units, together with **American private military contractors**, took part in the **largest ethnic cleansing operations in European history** at the end of the 20th century – the «Flash» and «Storm» operations – during which 650 000 Orthodox Serbs were expelled from what is now called Croatia.

The slogan «Whoever is of Orthodox origin does not admit the borders of Lenin and Broz» is not a political oath, but rather a **natural process of understanding one's belonging to a greater whole**, in which Serbs and Russians will never agree that millions of their brethren should fall victim to a «constitutional genocide» woven into communist constitutions and the artificial internal borders of Lenin and Broz. These figures served merely as instruments of global centers of power, which now – «through NATO force» – defend those borders of forced conversion and the **melting down of Orthodox Christians into newly created (in the Vatican) nations**, which is just one of the many forms of *suppression and erasure of the Serbs, i.e., Orthodox SloVenes.*

Keywords:

Naples Conditions, fictitious war, prearranged war, transformation of communists into democrats, ethnic cleansing, forced conversion and expulsion of Serbs, suppression (through genocide, expulsion, conversion...)

8 7 6 5 4 3 1

4-1 8 7 6 5

проф. Божидар Митровић
 КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени
 НАСТАЛА РЕЧ СлоВени

**Реконструкција древности
права и СлоВена**

1 2 3 4 5 6 7 8

A l'origine, le mot „Slave“ signifiait „KoloVeni“, comme écrit au sixième siècle avant JC en lettre alphabétique / cyrillique phonèmes de l'ère Etrusque (lu de droite à gauche) sur une plaque en or trouvée en 1961 dans le village de Pyrgi (maintenant Santa Severa en Italie)

*KoLoVeni: People (famille/ancienne nation) qui respecte KoLo (le cycle annuel de déplacement de la Terre-Mère autour du Soleil: connu comme system Héliocentrique dans le langage moderne) créant par son déplacement, le cycle de la vie sur la planète Terre.

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

Orthographe ancienne appelée „Slaves“ avec the moderne Serbes graphiques et l'orthographe moderne Serbe, la lettre „V“ est écrit avec une lettre majuscule pour repérer identité.

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

Le sens moderne du mot „KoloVeni“ est écrit contemporain graphiques serbes „Sloven“: noir montre une lettre „S“, qui est lu de façon incorrecte, et la lettre „V“ a beaucoup à identité repéré

сЛАВяне

1 3 4 5 6 7 8

Le sens moderne du mot КолоВени (KoloVeni, les Slaves) écrit sur la langue russe, les lettres „A“ et „V“ sont écrits en majuscules pour le rendre plus facile d'aviser l'unité avec l'original.

SlaVe / SlaVs

1 3 4 5 6 7 8 / 1 3 4 5 6 7 8

Le terme «Slave» (KoloVeni), rédigés en Français and anglais (SlaVs, la lettre „V“ est écrit avec une lettre majuscule pour repérer identité), qui a été a conservé de nombreux KoloVens/Slave mots tels que: God (Dieu/Dieu); Aryle/Année/WEAR ronde; KoloVin/ Halloween/Scotsman. Heluvin

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

La suite de l'incompréhension alphabétique latin et le grec de phonèmes au nom de « KoloVeni », le mot Allemands écrire KoloVeni: SlaVen.

2 1 4 1 2

4-1 8 7 6 5

Le terme „ViniKolo“ (variante de ikavian du mot «KoloVeni») de la ville de Sarda écrit dans le phonèmes cyrilliques (numéros 5, 6, 7,8) Lydian époques et signe idéographique Kolo (numérotées 1-4 Aux fins de comparaison avec l'inscription Etruska): on suppose que l'inscription du XI e siècle av.

О реконструкцији виндикте/стипуле са научном расправом о њеном пореклу

Виндикту сам реконструисао на Правном факултету «Међународног независног еколошко-политолошког универзитета (МНЕПУ)» у Москви, и она је била изложена у «Музеју – кабинету: НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКОГ ПРАВА И КУЛТУРЕ ОД ЕПОХА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА И ВИНЧЕ», у истом Универзитету. Користи сам је као наставно средство на мојим предавањима из предмета «Словенско право» и предмета «Римско право».

Виндикту сам користио као *чаробни штапић* на предавању 27. фебруара 2020. године «Коло: Нови Год и Нова Година – Како је и када из појма Коло настала реч „култура“, а када и како су настали основни архитектонски елементи» у Дечјем културном центру Београд, како бих ученицима четвртог и петог разреда основне школе изложио методе – како да уче из књиге подвлачењем битних појмова, понављањем прочитаног наглас, прављењем нумерације саставних елемената појмова, прављењем табела тих делова, како би постали прави Ас-ови/лидери у школи.

Мојим студентима сам излагао објашњење Драгољуба Стојчевића, др правних наука, професора «Римског права», који је тврдио да је виндикта (дрвени штапић, који су Римљани користили у *легисакционом поступку/legis actiones*, када су тражили повраћај ствари, која се налази у државини другог лица), била **остатак копља (hasta)**, као облик старије фазе **самопомоћи** у повраћају ствари, која је у државини другог лица. Али у Риму су користили дрвени штапић и приликом закључивања посла. Исто тако, ако је подносилац тужбе тражио **извршење облигационе обавезе**, није користио штапић – већ је користио **прсте руке (manus)**, коју је полагао на могућег дужника и понављао – коју је обавезу то лице дужно да изврши.

Исти концепт, да је **виндикта остатак копља (hasta)**, износио је и проф. «Римског права» Чезаре Санфилипо (рођ. 1911. године у Палерму, *Professore emerito new Universita di Catania*).

Моје студенте на предавањима из предмета «Словенско право» и предмета «Римско право» (уз сво поштовање легендарног професора Стојчевића), учио сам да је виндикта била остатак поимања права, као нечег од Бога, из епохе Лепенског Вира, када су наши преци **КолоВени/СлоВени** делили небо на три крста и схватили да се небесно **Коло** (кретање Мајке-Земље око Сунца) материјализује на пресеку дрвета у облику годова, а да са повратком Сунца, у пролеће Сунчеви зраци, као дух Божји, преко влакана дрвета Творе васкрс природе.

Тако су дрво и дрвену палицу, не само наши преци **КолоВени/РАЗСени/ЕтРуски**, већ и Римљани, схватили као Божанску материјализацију небеског **Кола**. Сматрали су да онај који и приликом закључења уговора и приликом истицања *виндикационих захтева* за (васкрсни) повраћај ствари држи **виндикту** – неће смети да тврди да му је ствар припадала, уколико то заиста није било тако, јер су сматрали да ће Коло казнити онога ко не говори истину. Прсти руке такође садрже папиларне кругове, као материјализацију небеског **Коло**, па је **Коло, истински извор сакралности руке/manusa и манципације** у Римском праву приликом преузимања обавеза, које се, због тога беспоговорно поштују.

У Британији је дрвени штапић очуван као Чаробни штапић јер су веровали да дрво има васкрсну моћ, па се православни СлоВени и дан-данас моле пред дрвеним иконама које имају на себи очуване годове.

Због тога је на дрвеним виндиктама/стипулама, које сам реконструисао, изнета озбиљна научна расправа у три реда:

На Апенинима: Дрвени штапићи **ВИНДИКТА** и **СТИПУЛА**; У Британији: **ЧАРОБНИ ШТАПИЋ**; У «Словенском праву»: **(Нови) ГОД**

- ❖ На Апенинима: Дрвени штапићи **ВИНДИКТА** и **СТИПУЛА**; У Британији: **ЧАРОБНИ ШТАПИЋ**; У «Словенском праву»: **(Нови) ГОД**

Проф. Д. Стојчевић и проф. Ч. Санфилипе: **ВИНДИКТА** је симбол **копља (hasta)** и **самоПомоћи**, законске власти

- ❖ Проф. Д. Стојчевић и проф. Ч. Санфилипе: **ВИНДИКТА** је симбол **копља (hasta)** и **самоПомоћи**, законске власти

Проф. Б. Митровић: Дрвена **ВИНДИКТА/СТИПУЛА** и људска рука (manus) садрже **ГОДове Кола** – извориште сакралности «**Римског права**»

- ❖ Проф. Б. Митровић: Дрвена **ВИНДИКТА/СТИПУЛА** и људска рука (manus) садрже **ГОДове Кола** – извориште сакралности «**Римског права**» .

По Божијој вољи прву виндикту са овим натписима и са овом значајном научном расправом на виндикти/стипули, изради ли су ми у једној радионици за печате у Подгорици, а прву такву виндикту, као једини живи професор Словенског права, поклонио сам Библиотеци Правног факултета Универзитета у Црној Гори.

Кључне речи:

виндикта, стипула, копље, Коло, влакна и Сунчев зрак, дух Божји, рука/manus, сакралност Римског права

О реконструкции виндикте с научным суждением о её происхождении

Резюме на русском языке

На Юридическом факультете «Международного Независимого Эколого-Политологического Университета (МНЕПУ)» в Москве я реконструировал **виндикту** – **деревянную палочку**, использовавшуюся в виндикационном процессе в Римском праве – и она была выставлена в «Музее-кабинете: **Непрерывности славянского права и культуры от эпохи Лепенского Вира и Винче**», в том же университете, и её я использовал на лекциях по дисциплине «Славянское право» и по дисциплине «Римское право».

Профессор юридических наук Драголюб Стойчевич утверждал, как и проф. Чезаре Санфилипо, что **виндикта** (деревянная палочка, которой римляне пользовались в *легисакционном процессе* (legis actiones, в исках) – когда требовали возврат вещи, находящейся во владении другого лица) была остатком копья, как формой более древнего этапа самопомощи в возврате вещи, находящейся во владении другого лица.

Я обучал своих студентов на лекциях по дисциплине «Славянское право» и по «Римскому праву» (с глубоким уважением к легендарному профессору Стойчевичу), что **виндикта** была остатком восприятия **права**, как явления **от Бога**, из эпохи Лепенского Вира, когда наши предки **КолоВены/слаВяне** делили небо на три креста и понимали, что *небесное Коло* (движение Матери-Земли вокруг Солнца) материализуется в пересечении дерева в виде *годовых колец*, и что с возвращением Солнца весной солнечные лучи, как дух Божий, через волокна дерева творят воскресение природы.

Так дерево и деревянную палочку не только наши предки **КолоВены/рАзСени/этРусски**, но и римляне, воспринимали как Божественную материализацию небесного **Коло**. Считали, что тот, кто при заключении договора или при предъявлении виндикационных требований на (воскресный) возврат вещи использует **виндикту** – не посмеет утверждать, что вещь принадлежала ему, если это на самом деле не было так, потому что считали, что **Коло** накажет того, кто не говорит правду. Пальцы руки также содержат папиллярные круги как материализация небесного **Коло**, поэтому **Коло** – истинный источник сакральности **руки (manus)** и **манципации** в Римском праве, при принятии обязательств, которые, по этой причине, **безоговорочно** уважаются.

В Британии деревянная палочка сохранилась как **Волшебная палочка**, поскольку верили, что дерево обладает воскресительной силой, поэтому православные слаВяне и сегодня молятся перед деревянными иконами, на которых сохранились годовые кольца.

Поэтому на деревянных виндиктах/стипулах, которые я реконструировал, была представлена серьёзная научная дискуссия всего в три строки:

На Апеннинах: деревянные палочки **ВИНДИКТА** и **СТИПУЛА**; в Британии: **ВОЛШЕБНАЯ ПАЛОЧКА**; в Славянском праве: (Новый) **ГОД**

❖ В Апеннинах: деревянные палочки **ВИНДИКТА** и **СТИПУЛА**; в Британии: **ВОЛШЕБНАЯ ПАЛОЧКА**; в «Славянском праве»: (Новый) **ГОД**

Проф. Д. Стойчевич и проф. Ч. Санфилипе: **ВИНДИКТА** – это символ копья (*hasta*) и самопомощи, законной власти

❖ Проф. Д. Стойчевич и проф. Ч. Санфилипе: **ВИНДИКТА** есть символ копья (*hasta*) и самопомощи, законной власти

Проф. Б. Митрович: Деревянные **ВИНДИКТА/СТИПУЛА** и рука (*manus*) содержат **ГОДНЫЕ КОЛЬЦА** – источник сакральности Римского права

❖ Проф. Б. Митрович: Деревянная **ВИНДИКТА/СТИПУЛА** и человеческая рука (*manus*) содержат **ГОДЫ Коло** – источник сакральности «Римского права».

Ключевые слова:

виндикта, стипула, копье, Коло, волокна и солнечный луч, дух Божий, рука/*manus*, сакральность Римского права

On the Reconstruction of the «Vindicta/Stipula» with a Scholarly Debate on Its Origins

Summary in English

At the Faculty of Law of the «International Independent Ecological-Political University (MNEPU)» in Moscow, I reconstructed the «vindicta», a small wooden stick used in the vindication procedure of Roman law. The object was exhibited in the «Museum-Cabinet of the CONTINUITY OF SLAVIC LAW AND CULTURE FROM THE ERA OF LEPENSKI VIR AND VINČA» at the same University, and was used in my lectures in the subjects «KoloVenian/Slavic Law» («SloVensko pravo») and «Roman Law».

Dragoljub Stojčević, Doctor of Legal Sciences and professor of Roman Law, along with Prof. Cesare Sanfilippo, asserted that the «vindicta» (the wooden stick used by the Romans in «legis actiones» – procedures for the recovery of possession from another) was a symbolic remnant of a spear, reflecting an earlier phase of self-help in property recovery from another's possession.

To my students in the courses «KoloVenian Law» and «Roman Law» (with due respect to the legendary Professor Stojčević), I taught that the «vindicta» represented the remnant of a divine understanding of law – originating from the epoch of Lepenski Vir, when our ancestors, the «KoloVeni/Slavs», divided the sky into three crosses and saw the cosmic «Kolo» (the movement of Mother Earth around the Sun) materialize in the cross-section of wood through annual rings/gods. With the Sun's return in spring, sunrays, as the Spirit of God, penetrate the fibers of the wood and bring about the resurrection of nature.

Thus, wood and the wooden staff were seen not only by our ancestors – the «KoloVeni/RAzSeni/EtRussians», but also by the Romans, as the divine materialization of the celestial «Kolo». They believed that whoever used the «vindicta» – whether in concluding contracts or making vindication claims – was invoking cosmic order, and therefore could not claim ownership falsely, or else the «Kolo» would punish dishonesty. The human fingers also contain papillary circles, materializing the cosmic «Kolo/Colo», making «Kolo» the true source of the sacredness of the hand («manus») and of «mancipatio» in Roman law when assuming obligations – which, for this reason, were unconditionally upheld.

In Britain, the wooden stick was preserved as the «Magic Wand», due to the belief in wood's resurrectional power. Even today, Orthodox «Slavs» pray before wooden icons that still bear visible annual rings.

Accordingly, the wooden «vindictae/stipulae» I reconstructed present a scholarly debate distilled into just three lines:

On the Apennines: Wooden sticks **VINDICTA** and **STIPULA**; In Britain: The **MAGIC WAND**; In Slavic Law: (New) **ГОД / GOD-YEAR / GROWTH RING**

- ❖ In the Apennines: Wooden sticks **VINDICTA** and **STIPULA**; In Britain: **MAGIC WAND**;
In KoloVenian Law: (New) **ANNUAL RING (GOD)**

Prof. D. Stojčević and Prof. C. Sanfilippo: **VINDICTA** is a symbol of the **spear (hasta)** and of self-help, of legal authority

- ❖ Prof. D. Stojčević and Prof. C. Sanfilippo: The **VINDICTA** is a symbol of the **spear (hasta)** and self-help, the force of legal authority

Prof. B. Mitrović: The wooden **VINDICTA/STIPULA** and the **manus (hand)** contain the **GROWTH RING / GODS** – the source of sacredness in Roman Law

- ❖ Prof. B. Mitrović: The wooden **VINDICTA/STIPULA** and the human hand (**manus**) contain the annual rings of the Kolo – the sacred origin of **Roman Law**

Keywords:

vindicta, stipula, spear, Kolo, wood fibers and sunray, Spirit of God, hand/manus, sacredness of Roman Law

Предлози и примена научних знања

1 2 3 4 5 6 7 8

Der Name „Slawen“ bedeutete ursprünglich „KoloVeni“, wie es im VI Jahrhundert v. Chr. Geschrieben wurde, AzBuKa (kyrillische alphabet) der etruskischen Ära (rechts nach links) Buchstaben auf einer Goldplakette im Jahre 1961, in der kleinen Stadt Pyrgi (jetzt Santa Severa in Italien) gefunden

KoloVeni: Rasse anbetet Kolo (Jahres zyklische Bewegung der Mutter Erde um ihre Nachkommen Yarila / Sun - von modernen Staaten: das heliozentrische System), das die Krone des Lebens auf der Erde schafft

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

Sich alt genannt „Slawen“ moderne serbes graphiques und die moderne Serbisch-Rechtschreibung schreibend (wird der Brief „V“ mit einem Großbuchstaben für das Entdecken geschrieben)

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

Die moderne Bedeutung des Wortes „Kolo“ ist zeitgenössisch geschrieben Serbische Grafik „Sloven“: schwarz ist ein Buchstabe „S“, der falsch gelesen wird, und der Buchstabe „V“ hat viel zu erkennen Identität

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8

Die moderne Bedeutung des Wortes (KoloVeni, die Slawen), geschrieben auf die russische Sprache, die Buchstaben „A“ und „V“ sind in Großbuchstaben geschrieben, um es einfacher zu machen, das Gerät mit dem Original zu benachrichtigen.

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8

Der Begriff „Slawen“ (KoloVeni), geschrieben in Englisch (der in Schottland, Irland und Wales gewesen ist, hat viele KoloVens / slowenische Wörter wie: Gott / Gott beibehalten; Aryle / Jahr / Verschleiß um; KoloVin / Halloween / Schotte. Heluvin)

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8

Das folgende lateinische und griechische alphabetische Missverständnis von Phonemen im Namen von „KoloVeni“ die Deutschen Wort KoloVeni schreiben: SlaWen

2 1 4 1 2

4-1 8 7 6 5

Der Begriff „ViniKolo“ (ikavianische Variante des Wortes „KoloVeni“) aus der Stadt Sarda geschrieben azbučnim / kyrillische alphabet (Zahlen 5,6,7,8) lydian ideographische Symbol (nummeriert 1-4 Zum Vergleich mit der Goldplakette Inschrift Etruska) wird als die Inschrift aus dem XI Jahrhundert v. Chr. Angenommen.

HEMAYUKI - GERMAN

bozzidar@inbox.ru Übersetzer:

Erklärung: Bozidar Mitrovic

Преглед обраћања о културним правима у Црној Гори (О слободном приступу информацијама и праву на одговор)

МИНИСТАРСТВУ УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА ЦРНЕ ГОРЕ

Одељењу за заштиту података о личности и слободном приступу информацијама

25. августа 2025. године

Захтев о слободном приступу информацијама – због чега ни један државни орган ни институција у Црној Гори не смеју да одговоре на предлоге и иницијативе Божидара Т. Митровића, држављанина Црне Горе, које дајем у Табеларном прегледу, а који су предлози и иницијативе везани за *културна права*

Поштовани господине Ковачевићу,

Држављанин сам Црне Горе већ више од 72 године, од када сам се родио у граду Иванграду (сада поново: Беране, што је, како основано претпостављам, изведено од појма **Белане**, близу обода планине **Бјеласице**, јер су у овим просторима, на надморским висинама преко 691 и 700 метара надморске висине, живели и живе људи светле пути, косе и очију, као што је то случај и са другим крајевима у окружењу: Студеница, Рудочело, у Србији, и у Белој Венији, која је латинизовано названа АлбВенија/Албанија).

Иако смо живели у Васојевићима, ми Митровићи памтимо да потичемо из племена Куча.

На основу «Закона о слободном приступу информацијама» («Службени лист ЦГ», бр. 44/2012 и 30/2017.) молим Вас да ми доставите информацију на чијој сам то Црној листи у Црној Горим због чега ни један државни орган и институција у Црној Гори не само да не смеју да усвоје моје иницијативе, него не смеју ни да ми одговоре на моје, научно основане и за Црну Гору корисне, иницијативе и предлоге које дајем у следећем прегледу:

Ред. број	Орган коме сам дао предлог и иницијативу	Суштина предлога	Датум уручења иницијативе	Датум поновног обраћања	Конвенција која је основ обраћања
1.	Председнику Црне Горе Јакову Милатовићу од проф. Митровића као председника Института вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче	Измирити завађену браћу у ЦГ не само око симбола народне ношње и симбола Црне Горе Изд. бр. ИВНИН 8-3/2023 од 2.06.2023.	2.06.2023. г. 01 08/13 499/4	27.08.2024. 01.08/24 1370 Допис Ј. Милатовићу објављен на унутрашњим корицама часописа «ЈУСТИЦИА» јануар 2025.	Чл. 1, чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа, од 2003. г.
2.		1. Научно-образовна разгледница о повећању наталитета 2. Научно-образовна разгледница о идентичности једнобродне православне цркве, стејка и коче/куће из ВинЧе Изд. бр. ИВНИН 37-8/2024 од 27.08.2024.	27.08.2024. 01 08/24 1370	Разгледнице објављене у часопису «ЈУСТИЦИА» јануар 2025.	чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа, од 2003. г.
3.		О обнови предмета «СлоВенско право» и припреми тротомног издања уџбеника «СлоВенско право», «ЕтРуско-Римско право», «Рекламационо право» - на српском језику, «РасСенска ТУРИСТИЧКА ГЕОГРАФИЈА», «ТЕРМИНОЛОШКИ РАТ који се хиљадама година води против народа РАС»	Првобитно предлог предат Правном факултету у Подгорици	31.05.2023. г. 01 08/13 499 Изд. бр. ИВНИН 7-2/2023	Резолуције Савета Европе бр. 1096 из 1996. године «О мерама за уклањање наслеђа бивших тоталитарних комунистичких система» и Резолуција Савета Европе бр.1481, од 25.01.2006.г. «О Потреби за међународном осудом злочина тоталитарних комунистичких режима»

4.	Премијеру Владе Црне Горе, Здравку Кривокапићу Основ: Научни чланак проф Б. Митровића « Две цивилизације у Европи », објављен у Русији, Србији и Канади	Да се формира БРАТСТВЕНИЧКО ВЕЋЕ у Скупштини ЦГ које би се бавило очувањем културе и традиције	Иزل. бр. 78-3VCG од 29. јула 2021. године послато поштом из Херцег Новог	Председнику ЦГ Јакову Милатовићу Примљено 2.06.2023. 01 08/13 499/3 Иزل. бр БМ-78-5ПЦГ 22.05.2023.	
5.	Председнику Скупштине Црне Горе Алекси Бечићу	Формирати БРАТСТВЕНИЧКО ВЕЋЕ у Скупштини ЦГ	Иزل. бр. 78-3VCG од 29. јула 2021. године послато поштом из Херцег Новог		
6.	Црногорској академији наука и уметности	Заједнички реализовати Пројекат «ПЕРЈАНИЦИ из 1800 г.п.н.е. са кнеמידом/потколеницом симболом Коло као сведочанство непрекидности културе»	Споразум, ИВНИН-ЦАНУ Иزل. бр. 27-ЦГ од 27.08.2024.	Служба председника ЦГ 27.08.2024 01 08/24 1370 020-242-152 Сл. За представке	чл. 2.г, чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа, од 2003.
7.	Правном факултету у Подгорици Анети Спаић, деканици	Да се у част проф. Валтазара Богишића обнови научно-образовна дисциплина СЛОВЕНСКО ПРАВО , који је предмет он предавао пре доласка у Црну Гору, а који су болшевици ставили ван наставе 1918. године односно 1944. године	Примљено 31.05.2023. г. Под бр. 01/831	Председнику Јакову Милатовићу 31.05.2023. г. 01 08/13 499 Иزل. бр. ИВНИН 7-2/2023	Резолуције Савета Европе бр. 1096 из 1996. године и Резолуција Савета Европе бр.1481 од 25. 01.2006.
8.	Правном факултету у Подгорици Анети Спаић, деканици	Да се уведе нова примењена наука као образовни предмет РЕКЛАМАЦИОНО ПРАВО	Примљено 31.05.2023. г. Под бр. 01 / 831	Поново деканици А. Спаић август 2024. такође без одговора	свака држава трпи милионске губитке кроз систем рекламација у међународној трговини
9.	1. Правном факултету у Подгорици 2. Министарству правде Црне Горе 3. Адвокатској комори Црне Горе 4. Основном суду у Бару 5. Основном суду у Котору 6. ЦАНУ 7. Културном центру Н. Ђурковић	Ко је у судској сали јуститија и могу ли научна открића о пореклу овог појма да унапреде правосуђе у Црној Гори? Предложено организовање ОКРУГЛОГ СТОЛА за различите ставове и за уводно предавање проф. Б. Митровића	Иزل. број ИВНИН-18-2 од 4. септембра 2024. године Урађен плакат за: ❖ Правни факултет за 17.10.2024 ❖ ЦАНУ за 25.10.2025.		Научни чланак «Првобитно значење појма iUSTITIA и примена тог значења у процесу признања иностраних судских пресуда у Русији», објављен у Русији, САД и Србији
10.	Универзитету Црне Горе у Подгорици Иزل. бр ИВНИН бр. 83/2023 од 29.05.2023. године ректору Универзитета Црне Горе, проф. Владимиру Божовићу др математичких наука	Предлог да одржим неколико предавања о: - Првобитном значењу појма iustitia/јуститија, и ко је јУСТИИциА у судској сали, - Како су настали основни архитектонски елементи, - Ко су били први лекари, и како знамо – да су лечили КолоДаром, - Како повећати наталитет у ЦГ, - СПИСАК ПРЕДАВАЊА дат у прилогу	ИВНИН бр. 83/2023 од 29.05.2023. године предат лично у писарници		
11.	Управи музеја Котор Урађени компаративни сувенири тог такозваног Римског мозаика и Борецког приказа истог Шестана/знака Перуна на српском, руском и енглеском језику	Да се исправи погрешан назив «Римски мозаик у Рисну» из 1956. године на «ДревноСлоВенски мозаик у Рисну» јер је тамо представљен шестан великог племена Шестан у ЦГ, Албанији и Хрватској	Иزل. број ИВНИН-31-2 од 21. октобра 2024. године	Компаративни приказ објављен у часопису «ЈУСТИИциА» и у телевизијској емисији ТЕСЛА ТЕЛЕВИЗИЈИ у Београду	Резолуције Савета Европе бр. 1096 из 1996. године и Резолуција Савета Европе бр.1481 од 25. 01.2006
12.	Културном центру «Никола Ђурковић» у Котору	Предлог предавања Како је и када настао појам култура и о археолошком туризму	У више наврата Урађен плакат за: 21.10.2024. г. и 27.10.2024. г.		чл. 2.г, чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа од 2003. г.
13.	Туристичко-угоститељском универзитету у Котору	О развоју археолошког туризма у граду Рисну где су очувани трагови ФениЧанске културе и народа	У више наврата Урађен плакат за 29.10.2024. г.		чл. 2.г, чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа од 2003.

14.	Дому за стара лица у Котору	О настанку и непрекидности културе	Предлог предавања – лично		чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа
15.	Министру културе Црне Горе др Тамари Вујовић	Информација о томе како је из појма Коло настао појам култура, што је очувано и у латинском језику и о потреби да се измени назив «Римски мозаици у Рисну» на «Древно-словенски мозаици у Рисну»	Иزل. број ИВНИН-31-1 од 12. септембра 2024. године Послат преко Поште Црне Горе и добијен у Министарству на Цетињу colorize	Предат лично на Међународној конференцији «Да ли прошлост има будућност у Рисну?» 27. маја 2025. г.	чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа, од 2003. г.
16.	Туристичкој организацији града Котора	Предлог примене научних знања за развој АРХЕОЛОШКОГ ТУРИЗМА у Боки Которској и конкретно граду Рисну			
17.	Председнику општине Котор Господину Владимиру Јокићу, 032/325-862; 032/304-737; 067/279-476 kabinet.predsjudnik@kotor.me	Предлози како развијати АРХЕОЛОШКИ ТУРИЗАМ што се потврдило оправданим на две међународне научне конференције на којима сам учествовао: ❖ о Круизном туризму и ❖ «Има ли прошло будуће у Рисну»	Иزل. бр. 37К од 7.11.2024. примљен 06.11.2024.	Иزل. бр. 37/К-ПО од 28. априла 2025. године	чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа од 2003. г.
18.	Секретаријату за заштиту природне и културне баштине града Котора bastina@kotor.me	Предлози о очувању нематеријалне баштине и развоју и ширењу знања о непрекидности културе Словена	Иزل. бр. 37К од 7.11.2024. примљен 06.11.2024.	Иزل. бр. 37/К-ПО од 28. априла 2025. године	чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа од 2003.
19.	Српској кући у Подгорици, подржаној од премијера Србије Александра Вучића	Неколико пута сам остављао књиге и контакт, али ме Емило Лабудовић никада није контактирао	Предлози за предавања		чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа
20.	Радио Тивту	Прецизирање о ШЕСТАНУ и књизи Васка Костића «Крст и круг: логична или мистична веза»	предлог радио разговора Књига В. Костића је инспирисан мојим открићима		чл. 2.г., чл. 3 Конвенције УНЕСКО о очувању нематеријалног културног наслеђа

Рођен сам 20. маја 1953. године од оца Трифуна Митровића (погинуо 30. децембра 1953. године приликом пресељења из Црне Горе) и мајке Љубице Митровић (рођене Вукчевић).

На универзитету МНЕПУ у Москви после скоро 100 година, обновио сам научно-образовну дисциплину «Словенско право» и написао тротомно издање НЕПРЕКИДНОСТ ПРАВА И КУЛТУРЕ (пошто сам систематизовао и основао универзитетску научну школу на универзитету МНЕПУ у Москви под истим називом, видети <http://bozidar.rs/pdf/srp/NAUCNA-SKOLA-Neprekidnost-prava-i-kulture.pdf>) које обухвата следеће уџбенике по којима сам предавао у Москви на Правном факултету универзитета МНЕПУ:

1. «Словенско право»,
2. «Етрусско-римско право»
3. «Рекламационо право»

Могло је да се деси да ми једна или пет државних институција и институција културе не одговоре али не може бити да ми више од 20 државних органа и институција не одговоре – те је очито да се ради о некој забрани јер сам на нечијем црном списку у Црној Гори.

Нема сумње да сам јавно и отворено:

1. критиковао фиктивни, договорени рат, са реалним жртвама, ради разбијања Југославије у мом чланку објављеном јуна 2012. године у листу «Геополитика» под називом: «Напуљски рат на простору Југославије», јер је тај рат вођен ради очувања Брозовских структура у свим републикама, који сам чланак доставио Премијеру Црне Горе, Здравку Кривокапићу,
2. критиковао начин уласка Црне Горе у НАТО, иако мој блиски рођак ради у идеолошком крилу Пентагона (што ми је пренео представник делегације Министарства спољних послова Русије приликом посете центру Пентагона у Сан Дијегу, који ме је лично позвао и примио без икаквог непријатељства), о чему постоји и моја изјава у интервјуу Телевизији СРПСКА ТВ у Црној Гори

<https://www.youtube.com/watch?v=IVAmLseqBtc>

3. критиковао Председника Мила Ђукановића на јавном скупу у Београду, 20. маја 2019. године, о чему постоји снимак, јер је и сада очигледно да је Латинско окупационо писмо језива форма «Divide et impera/Подели и владај», и инструмент усмерен против Црне Горе, а да све до краја Другог светског рата Латинског окупационог писма није било ни на Цетињу, нити у било којим другим градовима Црне Горе, осим на страним Посланствима/Амбасадама,
4. критиковао такву латинску политику Мила Ђукановића у РИА Новости, на прес конференцији као што сам критиковао и дејство новинарке БЕТА агенције, која је ту била присутна и није ми противречила, јер је моја критика била аргументована,
5. јавни наступ на тв у Црној Гори сам искористио 2025. године да позovem на мирeње завађене браће, користећи и личне примере неслагања са деловањем мојих пријатеља, са којима сам био и остао у више него добрим односима, те сматрам да се такав приступ мора поставити као свакодневно превентивно деловање.

Нисам се до сада обраћао страним амбасадама и међународним организацијама због игнорисања међународних Конвенција УНЕСКО на које сам се позивао и у неким од мојих обраћања.

У броју 2 часописа «ЈУСТИЦИА» посвећујемо неколико чланака културним правима, како су та права заштићена међународним конвенцијама и како се та права грубо нарушавају у Србији.

Надам се да ћете Ви предузети озбиљне мере да се онемогући даље спречавање разматрање ових мојих иницијатива и предлога, који се тичу нематеријалног културног наслеђа у Црној Гори и остварењу мојих културних права у Црној Гори с обзиром на то да од маја 1953. године имам држављанство Црне Горе.

Сматрајте да је ово поновно обраћање свим наведеним државним органима и институцијама у Црној Гори, те да ће коначно почети да разматрају ова питања, предлоге и иницијативе јединог живог професора СлоВенског права.

У прилогу Вам достављам:

1. Научно образовни часопис Јустициа бр. 1, за 2025. годину, који је тематски јер је посвећен неким мојим научним и стручним чланцима који су објављени у Русији, САД и Србији,
2. Проспект о тротомном издању НЕПРЕКИДНОСТ ПРАВА И КУЛТУРЕ,

О мени постоји биографија на сајту www.bozidar.rs у делу http://bozidar.rs/html/srp/o_meni.html

Молим да ми одговор доставите преко.

Мојих електронских адреса: bozidar@inbox.ru или bozidar.mitrovic@bozidar.rs

Мој мобилни и WhatsApp/Viber је: +381613220670

Са поштовањем и благодарношћу за разумевање
Проф. Божидар Трифунов Митровић, др правних наука

*Плачне, грдне помрчине – могу л' оне свјетлост крити?
Свјетлости се оне крију, оне ће је распалити.
Плам ће, вјечно животворни, блистат Србу твоје зубље,
све ће сјајни и чудесни у вјекове биват дубље.*

Петар Петровић Његош

Crna Gora
Ministarstvo unutrašnjih poslova
Odjeljenje za zaštitu podataka o ličnosti
i slobodan pristup informacijama

Adresa: Bulevar Svetog Petra Cetinskog 22,
81000 Podgorica, Crna Gora
tel: +382 20 243-998
www.mup.gov.me

18 broj: UPI-037/25-19659/2

08.09.2025.godine

Ministarstvo unutrašnjih poslova - Odjeljenje za zaštitu podataka o ličnosti i slobodan pristup informacijama, na osnovu člana 29, člana 30 stav 5 Zakona o slobodnom pristupu informacijama („Službeni list CG“, broj: 44/12 i 30/17), i člana 18 Zakona o upravnom postupku („Službeni list CG“, br. 56/14, 20/15, 40/16 i 37/17), rješavajući zahtjev za pristup informacijama Mitrović Božidara, donosi

RJEŠENJE

1. **Odbija se** zahtjev za slobodan pristup informacijama Mitrović Božidara kojim traži informaciju na čijoj je crnoj listi u Crnoj Gori kao i o nepostupanju institucija i državnih organa u Crnoj Gori na inicijative i predloge imenovanog.
2. Žalba protiv ovog rješenja ne odlaže njegovo izvršenje.

Образложење

Božidar Trifunov Mitrović je podnio zahtjev za pristup informacijama – informaciju o tome na čijoj je crnoj listi u Crnoj Gori kao i o nepostupanju institucija i državnih organa u Crnoj Gori na inicijative i predloge imenovanog, 18 broj UPI-037/25-19659 od 25.08.2025 godine.

Rješavajući po zahtjevu imenovanog i uvidom u spise predmeta prvostepeni organ je utvrdio da su se stekli uslovi da se primijeni član 29 stav 1 tačka 10 Zakona o slobodnom pristupu informacijama koji propisuje da će organ vlasti odbiti zahtjev za pristup informaciji ako te informacije nijesu nastale u okviru djelovanja organa vlasti od koga se taj podatak traži.

Žalba na rješenje ne odlaže izvršenje, shodno članu 36 Zakona o slobodnom pristupu informacijama.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, a primjenom člana 30 stav 5 Zakona o slobodnom pristupu informacijama, odlučeno je kao u dispozitivu rješenja.

Упутство о правном средству:

Protiv ovog rješenja dopuštena je žalba Agenciji za zaštitu ličnih podataka i slobodan pristup informacijama, u roku od 15 dana, od dana prijema ovog rješenja. Žalba se predaje ovom organu ili šalje putem pošte.

Rješenje je oslobođeno plaćanja takse, shodno članu 33 Zakona o slobodnom pristupu informacijama („Službeni list CG“, broj: 44/12 i 30/17).

Обзорное обращение о предложенных культурных правах

УДК 342.727(497.16)

COBISS.SR-ID 176283913

Обзор обращений и научных инициатив в Черногории, которые касаются осуществления культурных прав в Черногории
Резюме на русском языке

Данный обзор представляет собой обращение в Отдел защиты персональных данных и свободного доступа к информации Министерства внутренних дел Черногории от 25 августа 2025 года, содержащий запрос о свободном доступе к информации, в связи с тем, что ни одно государственное учреждение или орган в Черногории не ответило на предложения и инициативы Божидара Т. Митровича, гражданина Черногории, представленные в Табличном обзоре, который обращения является формой реализации культурных прав.

Божидар Митрович, профессор славянского права и президент «Института междисциплинарных научных исследований непрерывности права и культуры КолоВена/СлоВена с эпохи Лепенского Вира и Винчи», с 2021 года обращался к официальным органам, учреждениям и организациям Черногории, но не получил ни одного ответа от более чем двадцати адресатов, что не может быть случайностью.

В аннотации на русском языке, представлены только некоторые из этих предложений и инициатив по применению научных открытий, как формы реализации культурных прав:

1. Предложение Президенту Черногории:
 - а. начать примирение разобщенных братьев в Черногории, не только по поводу символики народного костюма и символики Черногории (Исх. № ИВНИН 8-3/2023 от 2.06.2023 года – письмо, опубликованное на внутренней обложке первого номера журнала JUSTICIA),
 - б. выступить за создание «Братского совета», поскольку Черногория сохранилась как самая древняя цивилизация в Европе – РасСенская цивилизация, в которой принадлежность индивида целому определяется через семью, род, братство и сохраненные племена,
 - в. о возобновлении предмета «СлаВянского права» и подготовке трехтомного издания учебников: «СлаВянское право», «ЭтРусско-Римское право», «Рекламационное право» – на сербском языке, «РасСенская ТУРИСТИЧЕСКАЯ ГЕОГРАФИЯ» и «ТЕРМИНОЛОГИЧЕСКАЯ ВОЙНА, которая длится тысячи лет против народа Рас».
2. Черногорской академии наук и искусств: предложено совместно с ИВНИН реализовать проект «ПЕРЬЯНИКИ 1800 г. до н. э. с кнемидой/подколенником, символом **Коло** как свидетельство непрерывности культуры».
3. Юридическому факультету в Подгорице, Министерству юстиции Черногории, Адвокатской коллегии Черногории, ЦАНУ и некоторым судам: предложено организовать лекцию и круглый стол «Кто есть в судебном зале юстиция, и могут ли научные открытия о происхождении этого понятия улучшить правосудие в Черногории?».

Профессор Митрович не скрывает, что критиковал некоторые направления и изменения в Черногории, подчеркивая, что критика элементарно необходима для выживания общества и народа, особенно в Черногории, где прибежище находили как дома и у своего рода РасСени/ЭтРусские, так и ВениЧане/ФениЧане/финыКийцы и СорВени/СрБи. Он также отметил, что латинский алфавит является одним из первых шагов оккупации и вытеснения.

Отдел по защите персональных данных и свободному доступу к информации Полиции Черногории вынес Решение, в котором указано: «Отклоняется запрос на свободный доступ к информации Божидара Митровича, в котором он требует предоставить информацию о том, в каком «черном списке» он находится в Черногории, а также о бездействии учреждений и государственных органов Черногории в ответ на инициативы и предложения указанного лица», – единственного ныне живущего профессора СлаВянского права. При этом Отдел полиции Черногории сослался на Закон о свободном доступе к информации (опубликован в «Служебном листе ЧГ», № 44/2012 и 30/2017), а именно на статью «29. Отказ в удовлетворении запроса: Орган государственной власти отклоняет запрос на доступ к информации, если: 10) данная информация не была создана в рамках деятельности органа власти, к которому обращён запрос.»

Overview of Initiatives on Cultural Rights

UDC 342.727(497.16)

COBISS.SR-ID 176283913

Overview of the Address on Cultural Rights in Montenegro

Summary in English

This overview presents the submission to the *Department for the Protection of Personal Data and Free Access to Information of the Ministry of Internal Affairs of Montenegro* from August 25, 2025, containing a Request for Free Access to Information. It highlights the fact that no state body or institution in Montenegro should respond to the proposals and initiatives of Božidar T. Mitrović, a citizen of Montenegro, which were presented in the Tabular Overview as a form of exercising *cultural rights*.

Božidar Mitrović, professor of Slavic law and president of the «Institute for Multidisciplinary Scientific Research on the Continuity of Law and Culture of KoloVeni/SlaVs from the Epoch of Lepenski Vir and Vinča», has been addressing official bodies, institutions, and organizations in Montenegro since 2021, but has received no responses from more than twenty of them, which cannot be coincidental. Only some of these proposals and initiatives for applying scientific discoveries, as a form of realizing *cultural rights*, are listed here:

1. Proposal to the President of Montenegro:
 - a. to initiate reconciliation between the divided brothers in Montenegro, not only concerning the symbols of national costumes and the symbols of Montenegro (Letter No. IVNIN 8-3/2023 dated June 2, 2023, published on the inside cover of the first issue of the JUSTICIA journal),
 - b. to advocate for the establishment of the «Brotherhood Council», as Montenegro has preserved itself as the oldest civilization in Europe, the **KoloVeni/SlaVic civilization**, where an individual's belonging to the whole is determined through family, kinship, brotherhood, and preserved tribes,
 - c. regarding the revival of the subject «Slavic Law» and the preparation of a three-volume textbook series: «Slavic Law», «EthRusso-Roman Law», «Claim Law» (in Serbian), «KoloVeni/SlaVs Tourist Geography», and «The Terminological War that has been waged for thousands of years against the KoloVeni/SlaVs people».
2. Proposal to the Montenegrin Academy of Sciences and Arts (CANU): to jointly implement the project «Feathers from 1800 BCE with a kneepad/anklet symbol Kolo as evidence of continuous culture»...
3. Proposal to the Faculty of Law in Podgorica, the Ministry of Justice of Montenegro, the Montenegrin Bar Association, CANU, and some courts: to organize a lecture and round table: «Who is in the courtroom of **Justicia**, and can scientific discoveries about the origin of this term improve the judiciary in Montenegro?»

Professor Mitrović does not hide that he has criticized some directions and changes in Montenegro, emphasizing that critic is fundamentally necessary for the survival of society and the people, especially in Montenegro, where refuge has been found, just like at home and among one's own kin, by the **KoloVeni/SlaVs**, EthRus, and the VeniChani/FeniChani, and that the Latin alphabet was one of the first steps in occupation and displacement.

The Department for the Protection of Personal Data and Free Access to Information of the Police of Montenegro issued a Decision stating: «*The request for free access to information submitted by Božidar Mitrović, in which he seeks information on whose 'blacklist' he is in Montenegro, as well as on the inaction of institutions and state bodies of Montenegro in response to the initiatives and proposals of the named individual, is rejected.*» – the only living professor of SlaVic Law. In doing so, the Police Department of Montenegro referred to the «Law on Free Access to Information (published in the "Official Gazette of Montenegro", nos. 44/2012 and 30/2017)», specifically to Article «29. Rejection of request», which states: „*A public authority shall reject a request for access to information if: 10) the requested information was not created within the scope of the activities of the public authority from which the information is requested.*»

𐌿𐌺𐌾𐌿𐌶𐌿𐌸

8 7 6 5 4 3 1
 もともと、“slavs” スラブスという言葉は、“K o l o V e n i “*
 を意味し、紀元前 6 の音素で(右から左に)書かれたもの
 で、1961 年に金製のプレート上の表記が、小さな町 Pyrgi (
 現在の Santa Severa イタリア) で発見された

K o l o を尊重する人類、Kolo (とは太陽の周りを回る母なる地球の年
 間サークルであり、その動きにより、地球上の生物のサイクルを創造し
 ている。- 現代の言葉では Heliocentrique)として知られている

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8
 現代のセルビアの図形とスペルで古代の名前「スラブス」の綴
 りを修正すると、文字「V」はアイデンティティを見つけるた
 めの大文字で書かれています。

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8
 「KoloVeni」という言葉の現代的意味は、現代のセルビア語の
 グラフィックス「スロヴェン」と書かれています。黒は文字
 「S」が正しく表示されず、文字「V」は同一性

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8
 ロシア語で書かれた「KoloVeni、Slavs」の現代的な意味は、文
 字「A」と「V」が大文字で書かれているため、元のものと同
 様に通知できます。

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8
 英語、スコットランド、アイルランド、ウェールズで書かれ
 た „Slavs “ (KoloVeni) という言葉は、神/神のような多くの
 KoloVens / Slovenianの言葉を保持しています。 Aryle / Year
 / WEARラウンド。 KoloVin / Halloween / Scotsman。 Heluvin

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8
 „KoloVeni “というドイツ語の単語KoloVeniの名前の音素の以下
 のラテン語とギリシャ語の英字の誤解：SlaWen。

𐌿𐌺𐌾𐌿𐌶𐌿𐌸

4-1 8 7 6 5
 用語キリル文字の音素 (番号5-8) リディア時間と表意記号コロ
 (で書かれたサルダの街の「ViniKolo」 (「バッテリー/ラテン
 語」の変種Ikavianは)との比較のために1-4番登録Etruska) :
 それは11世紀BCの登録と想定されます。

Професор Божидар Трифунов Митровић, д.п.н., АДВОКАТ
 СПЕЦИЈАЛИСТА ЗА УГОВОРЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ ТРГОВИНИ
 +7925 502 39 29; Моб./ WhatsApp: +381613220670
 E-mail: bozzidar@inbox.ru www.bozzidar.rs

Изл. бр. БМ-78-5ПЦГ од 22. маја 2023. године

ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ ЦРНЕ ГОРЕ

УДК 342.726(497.16)

Господину Јакову Милатовићу

COBISS.SR-ID 176288777

Иницијатива да се у оквиру реформе изборног система у Црној Гори формира Горњи дом Скупштине Црне Горе у облику «**Братственичког већа**» тако да свако очувано у Црној Гори:

1. **братство** именује свог једног представника
2. **племе** именује по два своја представника (укључујући и древно српско племе Шестан, које се често не спомиње, а које је остатак древног словенског/српског/црногорског назива «КолоВени»)

Поштовани господине Милатовићу,

Честитам Вам на избору и инаугурацији за председника Црне Горе.

Изражавам Вам дубоко поштовање са надом да ће Ваше именовање за председника Црне Горе утицати да се остваре неопходне, суштинске промене.

У том духу сматрам да сте у могућности да извршите кључне промене у друштву Црне Горе, како због боље будућности, тако и због очувања древне традиције, која је богатство Црне Горе. Дозволите да вам овом приликом доставим на српском, руском и енглеском језику мој чланак «**Две цивилизације у Европи**», у којем износим доказе да су у Црној Гори, због историјских околности, очувани трагови **најстарије, персоналне цивилизације у Европи**. Црна Гора је очувала породицу, род, братство и племена, као битне карактеристике **друштва и цивилизације рода**, што се није десило у другим друштвима у Европи.

161

Обраћам Вам се још једном као професор који је на руском универзитету МНЕПУ 2014. године, после скоро 100 година обновио дисциплину СЛОВЕНСКО ПРАВО, коју је предавао и славни Валтазар Боггишић, који је упитима објединио и реконструисао усмена знања и тако припремио «Општи имовински законик Црне Горе», који је Скупштина Црне Горе прогласила 1888. године.

Због тога би била обавеза свих компетентних органа у Црној Гори, у оквиру неопходних реформи изборног система, да прихвате ову **научну иницијативу** и да је уобличи у **законодавну иницијативу**, да се у Скупштини Црне Горе формира **Горњи дом Скупштине Црне Горе** – у облику «**Братственичког већа**», тако да свако очувано у Црној Гори:

1. **братство** именује једног представника
2. **племе** именује по два представника (укључујући и древно српско племе Шестан, које се често не спомиње а које је остатак древног словенског/српског/црногорског назива «КолоВени», јер и данас користе дуални знак Кола: знак Мајке Земље и знак Сунца, који је идентичан српским оцилима, која немају значење слова, већ представљају крст Мајке Земље који се (о)креће око крста Сунца).

Без обзира како то изгледало невероватно:

1. у основи историје Црне Горе је појам «**рАс**» јер се зна да је и Свети Сава рођен у **Рас**-у, али то није град под Горицом, како би хтели да представе неки академици САНУ јер је, са позиције теорије државе и словенског права, појам «**рАс**» ознака «**род Аз/род ПраПочетка**», а «**ПервоНачало**» је за наше претке било «**Коло**» као узајамност кретања мајке Земље око свога чеда Сунца, а не ознака било каквог града или територијалне целине, јер се у древно времена најстарије цивилизације – **припадност човека одређивала не преко територије**, него преко припадности поРодици, братству, племену и општем етносу – **роду** као изворишту,

2. гробнице у Црној Гори су идентичне гробницама етРуских, који су себе називали «РазСени» (по књигама Бенедикта Низеа, професора историје римског права), односно «РасСени», по фуснотама Обрада Станојевића, професора Римског права, која су несумњива сведочанства да је народ који не-правилно називамо ЕтРуРцима (правилан назив је: ЕтРуски или РасСени), били наши сународници, који су и у прехришћанска времена писали АзБуком, која сада злочиначки нестаје и у Црној Гори, под налетом **окупационог писма Латина** (које ласкаво називамо «латиница»),
3. Валтазар Богишић, професор дисциплине «СлоВенско право», које, на жалост још није обновљено у српским земљама, па ни у Црној Гори (ја сам га после скоро сто година обновио 2014. године на Правном факултету Међународног независног еколошко-политолошког универзитета МНЕПУ у Москви) **извршио је реконструкцију етРуско-римског права 1888. године** тако што је у нахије послао «Упитнике», са питањима: како решити један или други случај, а одговоре је добио у народним сентенцама, те је таквим обједињавањем саставио «Општи имовински законик Црне Горе»,
4. на саркофагу Првослава Немањића налази се знак Коло/КолоВрата, који је био део гентилног/родног имена, и те и свих других династија пре њих која је означавала: КолоВан/КолоВен (СлоВен).

Без обзира како то изгледало невероватно Велика Британија је остатак **древне, персоналне** цивилизације, за разлику од **Римске, територијалне цивилизације**, по чијем концепту на територији једне државе може постојати **само једна нација**, што је у Црној Гори довело до страшне заваде, јер не одговара суштини и традицији узајамног поштовања различитих братстава и племена/родова.

Због тога што је «Аз» (ПраНачало/праПочетак) за древне СлоВене/СорВене/Србе било «Коло» они су себе звали и:

1. «**РАс**» (**род Аз/род ПраПочетка**) све до 1848. године, (што се односило и на Србе из Црне Горе, што се види и на карти из 1689. године Ђакома Кантелија да Вињоле), а истовремено и
2. **КолоВени** јер **Коло** до данас ствара **венац** живота на **Земљи**.

Ово може бити суштински основ за измирење у друштву Црне Горе.

СпасиБо (од српских речи СпасиБо-же – ове којима се обраћам и који добра дела чине)

професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Предложение применения научных открытий

УДК 342.726(497.16)

COBISS.SR-ID 176288777

Резюме на русском языке

Предложение Президенту Черногории Якову Милатовићу, чтобы в рамках реформы избирательной системы в Черногории был сформирован **Верхнее вече** Скупщине Черногории в виде «**Братственичког веча**» таким образом, чтобы каждое сохранённое в Черногории:

1. **братство** назначило своего одного представителя;
2. **племя** назначило по два своих представителя (включая и древнее сербское племя Шестань, которое часто не упоминается, а которое является остатком древнего словенско/сербско/черногорского названия «КолоВени»).

Выражена надежда, что новый президент Черногории найдёт способ осуществить ключевые перемены в обществе Черногории как ради лучшего будущего, так и ради сохранения **древней традиции**, которая является богатством Черногории. Проф. Митрович представил Президенту на сербском, русском и английском языках свою статью «**Две цивилизации в Европе**», в которой он привёл доказательства того, что в Черногории, из-за исторических обстоятельств, сохранены следы самой древней **персональной цивилизации в Европе**. Черногория сохранила семью, род, братство и племена – как важнейшие характеристики общества и цивилизации рода.

Обращаюсь к Вам ещё раз как профессор, который на русском университете МНЕПУ в 2014 году, после почти 100 лет, восстановил дисциплину **Славянское право**, которую преподавал и славный Валтазар Богишић, который путём вопросов объединил и реконструировал устные знания **этРусского права** (древнего Славянского права) и таким образом подготовил «Общий имущественный законник Черногории», который Скупщина Черногории приняла в 1888 году.

Поэтому было бы обязанностью всех компетентных органов Черногории, в рамках необходимых реформ избирательной системы, принять эту научную инициативу.

Несмотря на то как это может показаться невероятным:

1. в основе истории Черногории лежит понятие «**рАс**», поскольку известно, что и Святой Сава родился в **Расе**, но это не город под Горицей, как хотели бы представить некоторые академики САНУ, потому что с позиции теории государства и Славянского права, понятие «**рАс**» – обозначение «**род Аз / род ПраНачала**», а «**ПервоНачало**» для наших предков было «**Коло**» как взаимность движения матери Земли вокруг своего дитя Солнца, а не обозначение какого-то города или территориальной единицы, потому что в древние времена древнейших цивилизаций – принадлежность человека определялась не через территорию, а через принадлежность по семье, братству, племени и общему этносу – роду как истоку;
2. гробницы в Черногории идентичны гробницам этРусских, которые называли себя «РазСени» (по книгам Бенедикта Низе, профессора истории римского права), то есть «РасСени», по сноскам Обрада Станојевића, профессора Римского права, которые являются неоспоримыми свидетельствами того, что народ, который неправильно называем ЕтРуцами (правильное название: ЕтРусские или РасСени), был нашими соотечественниками, которые и в дохристианские времена писали АзБукой, которая сейчас преступно исчезает и в Черногории под натиском оккупационных писем Латинцев (которую лгисто именуем «латиница»);
3. на саркофаге Првослава Неманьича в монастыре Ђурђеви Ступови у г. Беране находится знак Коло/КолоВрата, который был частью родового имени, и той и других династий до них, что означало: из рода/этноса: КолоВан/КолоВен (Славян).

Несмотря на то, как это может показаться невероятным, Великобритания – остаток древней **персональной цивилизации**, в отличие от **Римской, территориальной цивилизации**, по концепции которой на территории одного государства может существовать только одна нация, что в Черногории привело к страшному раздору, поскольку не соответствует сущности и традиции взаимного уважения разных братств и племён/родов.

Proposal of the Application of Scientific Discoveries

UDC 342.726(497.16)

COBISS.SR-ID 176288777

Summary in English

A proposal to the President of Montenegro, Mr. Jakov Milatović, to form an Upper Assembly of the Parliament of Montenegro, as part of electoral system reform, in the shape of a «Council of Brotherhoods» (Bratstveničko Veće), in which:

1. each preserved **brotherhood** in Montenegro appoints one representative;
2. each **tribe** appoints two of its own representatives (including the ancient Serbian tribe of **Šestani**, which is often overlooked, although it is a surviving remnant of the ancient SlaVic/Serbian/Montenegrin name «KoloVeni»).

It is expressed hope that the new President of Montenegro will find the means to carry out essential changes in Montenegrin society, both for a better future and for the preservation of ancient traditions, which represent the cultural wealth of Montenegro.

Prof. Mitrović submitted to the President, in Serbian, Russian, and English, his article «*Two Civilizations in Europe*», in which he provides evidence that, due to historical circumstances, traces of the oldest **personal** civilization in Europe have been preserved in Montenegro. Montenegro has retained the family, kin, brotherhood, and tribe as key social and civilizational structures.

This proposal is submitted by a professor who, in 2014 at the Russian university MNEPU, revived the discipline of **SlaVic Law**, after nearly a century of absence. This was the same discipline once taught by the renowned legal scholar Valtazar Bogišić, who used structured inquiries to collect and reconstruct oral knowledge of etRuscian Law (ancient SlaVic Law), thereby preparing the *General Property Code of Montenegro*, which was adopted by the Parliament in 1888.

For this reason, all competent authorities in Montenegro would be obliged, within the necessary electoral reforms, to seriously consider and adopt this scientific initiative.

As incredible as it may sound:

- a. At the core of Montenegrin history lies the concept of «**RAs**», since it is known that Saint Sava was born in **Ras** – but not in the city beneath Gorica, as some SANU academics would suggest. From the perspective of state theory and **SlaVic Law**, «RAS» signifies «**Rod Az**» – the «**Kin of the Proto-Beginning**». For our ancestors, the «**Primal Origin (PervoNachalo / Proto-Beginning)**» was the concept of «**Kolo**» – the mutual motion of **Mother Earth** around her child, the Sun. Belonging in ancient civilizations was not defined by territory, but by familial and tribal ties — through the kin, brotherhood, tribe, and ethnos.
- б. Tombs in Montenegro are identical to those of the etRus people, who referred to themselves as «**RazSeni**» (according to the works of Benedict of Nursia, a professor of Roman Law), or «**RasSeni**» (as noted in the footnotes of Roman Law professor Obrad Stanojević). These are undeniable testimonies that the people we today erroneously call «Etruscans» (the correct term being etRuski or **RasSeni**) were our ethnic kin. Even in pre-Christian times, they wrote using the **AzBuka**, which today is tragically vanishing in Montenegro under pressure from the occupying Latin script (which we euphemistically call “latinica”).
- в. On the sarcophagus of Prvoslav Nemanjić in the Đurđevi Stupovi Monastery in the city of Berane, there is a sign of **Kolo / KoloVrat**, which was part of the original gentile (kin-based) name of his dynasty and others before them, meaning: from the ethnos/lineage **KoloVan / KoloVen (СлаВяне)**.

As incredible as it may seem, Great Britain is a surviving remnant of the ancient **personal civilization** – in contrast to the **Roman, territorial civilization**, whose concept insists that only one nation can exist within a single state. That very concept, when applied to Montenegro, has led to deep societal divisions because it does not reflect the Montenegrin tradition of mutual respect among diverse brotherhoods and tribes.

Академику Љубиши Станковићу, председнику

Копија:

Проф. Зорану Рашовићу, др правних наука, потпредседнику
 Проф. Драгану Радоњићу, др правних наука, генералном секретару ЦАНУ
 Господину Јакову Милатовићу, Председнику Црне Горе

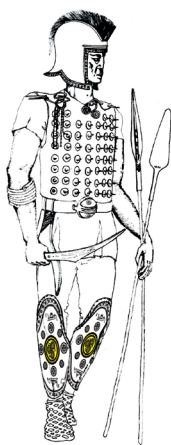
О потписивању Споразума о научној сарадњи између ИВНИН и ЦАНУ и реализовању пројекта ПЕРЈАНИЦИ КАО ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКЕ КУЛТУРЕ

Поштовани господине Станковићу,

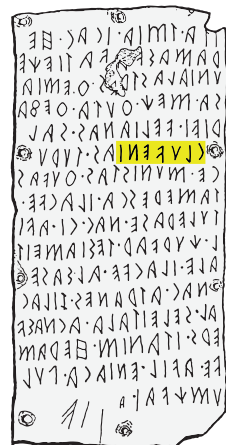
У својству председника «Института вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче» који је у Београду регистровао научно-образовни часопис «Јуститија» у којем планирамо објављивати резултате вишедисциплинарних истраживања о СлоВЕНИМА и у првом реду о «СлоВенском праву» предлажем Вам да потпишемо Споразум о научној сарадњи.

У оквиру таквог Споразума предлажем да заједничким снагама реализујемо пројекат **ПЕРЈАНИЦИ КАО ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКЕ КУЛТУРЕ** чији сам аутор и иницијатор тако да, на основу мојих већ објављених радова у енциклопедијском издању «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», «АзБучна математика Винче», «Првобитно значење речи МоскВа и рАсСенско порекло руске државности»:

1. Одржим у ЦАНУ презентацију пројекта и већ објављених радова по пројекту «Перјаници као доказ непрекидности словенске културе» из које би се јасно видело

Словенски натписи у азбуци, који се налазе на перјаницима и кнемидама. Натписи су објављени у различитим радовима аутора, укључујући «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права», «АзБучна математика Винче», «Првобитно значење речи МоскВа и рАсСенско порекло руске државности».

Цртеж бр. 1а: Скица перјаника 1800 г.п.н.е. са потколеницама/кнемидама на којима је исцртан великим круговима крст Сунца и малим круговима крст Мајке-Земље и у центру исписан знак Коло/тринакрија

Скица бр. 1б: упоредни приказ Кнемиде из Горње Винче, епоха Гласинац 1800 г. п.н.е. и схеме купола Покровског саборног храма који садржи исту космогонију на основу математичких и астрономских истраживања Ане Јакшић баке и Вана Великог (немачки: Grosse)

Шематски приказ 1в: шематски приказ најстаријег натписа појма СлоВени исписано фонетским знацима АзБуке икавицом Лидијске епохе са знаком разјашињеним на кнемиди перјаника из епохе Гласинац

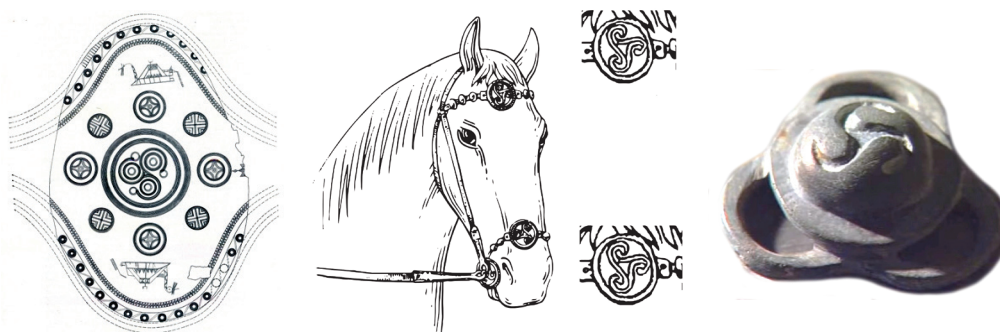
2. Заједнички истражимо и утврдимо:
 - а. где се чува кнемида перјаника из Горње Винче са знаком Коло/КолоВрата које као поље има скоро свако село у Црној Гори за саборе у летње духовне колоДарне/каленДарске празнике,
 - б. где је Америчка археолошка експедиција пренела камени блок из престонице Лидије града Сарда, са натписом ВиниК(оло), који је истоветан идеографском знаку са кнемиде перјаника епохе Гласи-

нац

3. Подигнемо споменик у облику вертикалног екрана-билборда *Америчкој археолошкој експедицији* која и данас ради у граду Сарду, у Малој Азији где су 1914. године нашли најстарији натпис ВиниК(оло) из XI века п.н.е.:

- а. у значењу СлоВени од чега је у Терминолошком рату против народа РАС изведен појам:
 - і. ВиниК и даље погрешно: ФиниК... ФиниКијци и даље ФениЧани/ВениЧани, ВиниЦа/ВиниЧани,
 - в. који је истоветан називу/знаку **на гробници Првослава Немањића** у манастиру Ђурђеви Супови код Берана јер је тај идеографски знак био део гентилног имена свих српских кнежева у форми наводно другог имена, које је било ознака рода **КолоВан, КолоВен**, у данашњем значењу **СлоВен (СорВен, СорБен, СрБин** по Вуку и Бартоломеју) све ради потискивања КолоВена/СлоВена са мора:
 - і. СтеВан,
 - іі. ЈоВан,
 - ііі. иВан,

У уџбенику СлоВенско право навео сам детаље ових научних разјашњења у делу одређења: **субјекта истраживања** – ко су били СлоВени и првобитно значење њиховог имена, што сам на енглеском, руском, француском, јапанском, кинеском, немачком и српском језику објавио чак и у облику научно-образовних разгледница, укључујући и оне са приказом кнемиде/подколенице перјаника и алки за њихове коње које је телевизија Србије приписала некаквим Скордисцима и Келтима, иако је то део древног назива СлоВени: Коло,

Скица бр. 2а: скица кнемиде/подколенице перјаника епохе Гласинац,

Скица бр. 2б: скица алке за амове коња каква је нађена на планини Јухор

Скица бр. 2в: фотографија алке за амове са планине Јухор са знаком идентичним на кнемиди/потколеници перјаника епохе Гласинац и знаком Кола из престонице Лидије XI век пре нове ере

4. снимио научно-образовни, документарни филм **ПЕРЈАНИЦИ КАО ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ СЛОВЕНСКЕ КУЛТУРЕ**

У прилогу достављам:

1. разгледнице са скицом перјаника и кнемидом/потколеницом епохе Гласинац,
2. разгледнице са најпрецизнијим научним разјашњењем првобитног значењем речи СлоВени,
3. нацрт Споразум о научној сарадњи ИВНИН и ЦАНУ
4. чланак о Јухор гривнама са приказом погрешки у филму РТСа,

Мене можете контактирати на електронску адресу bozzidar@inbox.ru

На мобилни тел. +38161 322 0670 на WhatsApp +7929 9 32 23 72

СпасиБо(же) Ваша добра дела и разумевање

професор Божидар Митровић, доктор правних наука,
председник «Института вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче»

**Предложение реализации проекта:
«Перьяники как доказательство непрерывности славянской культуры»**

Резюме на русском языке

Профессор Божидар Митрович, доктор юридических наук, предложил Черногорской академии наук и искусств реализовать проект «Перьяники как доказательство непрерывности славянской культуры» на основе уже существующих результатов его многодисциплинарных научных исследований.

На обложке второго номера журнала «ЮСТИЦИЯ» за 2025 год изображён рисунок перьяника из 1800 года с кнемидой/наголенником, на котором виден идеографический знак КолоВрата, то есть знак Коло. На той же обложке представлен рисунок гробницы СтеВана Првослава из монастыря Джурджеви Ступовы, рядом с г. Беране в Черногории, на которой изображён тот же знак, окружённый венком, так как он раскрывает значение имени СтеВан: это гентильное/родовое имя, означающее – КолоВан, то есть происходящий из рода КолоВенов, то есть славян.

На той же обложке указан и древнейший этноним, записанный икавицей и тем же идеографическим знаком Коло, в значении: ВиниКоло, то есть КолоВены, то есть: славяне.

Кнемида перьяника важна тем, что на ней изображена космогония древних славян в виде четырёх больших кругов (символизирующих крест Солнца) и четырёх малых кругов (представляющих крест Матери-Земли).

На обороте обложки изображён план самого красивого православного храма – Покровского собора на Прекрасной площади в Москве. Он был спроектирован и построен на основе астрономических и математических исследований Анны Якшич, бабушки Ивана IV (по-немецки «великий») – Grosse, и потому в возвращённой форме его стали называть Грозный, хотя он был одним из самых образованных людей своего времени в Европе и отказался принять унию с Ватиканом).

Профессор Божидар Митрович сначала направил эту инициативу Президенту Черногории Якову Милатовичу, поскольку перьяники – его почётная гвардия. Однако, судя по всему, письмо так и не дошло до него, а также, по-видимому, не тронуло ни сердца, ни сознание людей, окружавших его в 2024 году, поскольку, вероятно, они были представителями предыдущей администрации и партии.

Остаётся надеяться, что будет осознано значение и древность перьяников, а значит и древность КолоВен/славян, – ещё до появления греков, пришедших из Египта. Ведь ещё в 1914 году американская археологическая экспедиция обнаружила каменный блок в бывшей столице Лидии, на котором был написан древний этноним икавицей: ВиниК(оло), что значит – славяне. Из этого названия произошёл целый ряд понятий: ВиниЧане/ВениЧане, позже – ФениЧане/ФиниКийцы, ВиниК (холм возле г. Ниш в Сербии), города ВинЧа (возле Белграда), ВиниКе в Турции, Греции и Египте, гентильное/родовое имя – СтеВан...

Proposal for the Implementation of a Scientific Project

UDC 342.726(497.16)

Project Proposal: «Perjaniks as Evidence of the Continuity of Slavic Culture»

Summary in English

Professor Božidar Mitrović, Doctor of Legal Sciences, has proposed to the Montenegrin Academy of Sciences and Arts the realization of a project titled «Perjaniks as Evidence of the Continuity of Slavic Culture», based on the results of his existing multidisciplinary scientific research.

On the cover of the second issue of the journal «JUSTICIA» for the year 2025, there is an illustration of a «perjanik» (honor guard member) from the year 1800, wearing a «knemida» (greave), which features an ideographic symbol known as the «KoloVrat» – the sign of «Kolo». The same cover presents a drawing of the tomb of **SteVan** Prvoslav from the Đurđevi Stupovi Monastery near the town of Berane in Montenegro, which bears the same symbol, this time surrounded by a wreath. This symbol helps clarify the meaning of the name **SteVan**: it is a **gentilic** (clan-based) name, meaning **KoloVan** – a person originating from the lineage of the **KoloVens**, that is, from the **Slavs** .

Also shown on the cover is one of the oldest ethnonyms, written in the Ikavian dialect using the same ideographic symbol of Kolo, in the form: **ViniKolo** – that is, **KoloVeni**, meaning the **Slavs** .

The knemida worn by the perjanik is significant because it features a depiction of ancient *Slavic cosmology*, illustrated through *four large circles* (symbolizing the **Sun Cross**) and *four small circles* (representing the **Earth Mother Cross**).

168

On the back cover is the architectural layout of one of the most beautiful Orthodox churches – the Cathedral of the Intercession (Pokrovsky Sobor) on Red Square (PreKrasnaya Square) in Moscow. This cathedral was designed and constructed based on astronomical and mathematical studies by Ana Jakšić, the grandmother of Ivan IV. (In German, the word for «great» is «Grosse», which, when translated back, led to the name «Grozny» – «the Terrible» – although he was actually one of the most educated men of his time in Europe and refused to accept a union with the Vatican.)

Professor Božidar Mitrović initially submitted this initiative to the President of Montenegro, Jakov Milatović, as the «perjaniks» represent his honorary guard. However, it appears that the letter never actually reached him – nor, apparently, did it touch the hearts or minds of those who surrounded him in 2024, likely remnants of the previous administration and ruling party.

There remains hope that the historical and cultural significance of the «perjaniks» will eventually be understood – and, through them, the antiquity of the «KoloVens/Slavs», predating even the arrival of the Greeks from Egypt. As early as 1914, an American archaeological expedition discovered a stone block in the former capital of Lydia, inscribed in the Ikavian dialect with the ancient ethnonym: «ViniK(olo)» – meaning **Slavs**. From this name emerged a whole range of terms: **ViniChani/VeniChani**, later evolving into **Phoenicians**, **ViniK** (a hill near the city of Niš, Serbia), the settlement of **Vinča** near Belgrade, and **ViniKe** in present-day Turkey, Greece, and Egypt – as well as the gentilic name SteVan...

ЈУСТИЦИЈА

НАУЧНО-ОБРАЗОВНИ ЧАСОПИС ВИШЕДИСЦИПЛИНАРНИХ ИСТРАЖИВАЊА О СЛОВЕНИМА
ИВНИН, 11000 Београд, Милана Ракића, број 1А, Моб. +381 61 322 0670, bozzidar@inbox.ru

Изл. број ИВНИН-33-2 од 13. јуна 2024. године

УДК 342.726(497.11)

COBISS.SR-ID 176291337

РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈИ СРБИЈЕ

Господину Драгану Бујошевићу, генералном директору РТСа

Копија

Господину Бранку Станковићу, уреднику емисије КВАДРАТУРА КРУГА

Господину Владимиру Кецмановићу, уреднику Културно-уметничког програма РТСа

Госпођи Весни Павличек, в.д. уреднику Научно Образовног програма РТСа

ОПОМЕНА ПРЕД УТУЖЕЊЕ

Поштовани господине Бујошевићу,

У прилогу Вам достављам:

1. први број часописа ЈУСТИЦИЈА, у коме је:

а. на 219 страници у мом чланку **По Јухор гривни су градили КолоКољну Ивана Великог Московског Кремља** наведено:

«Тако је очигледно да је апсолутно неоснована тврдња из документарног филма РТС-а из 1999. године, «Пролазак Келтског коњаника», да су алке и артефакти који су пронађени на планини Јухор (благодарећи ловцима и, још прецизније, благодарећи лисици коју су ловили по Јухор планини) припадали некаквим Скордисцима или некаквим Келтима.

Наиме, горњим компарацијама, јасно је и да је дугме коњске опреме које се појављује у филму РТС-а несумњиво словенски (КолоВенски) сакрални знак који означава «Коло», те су и сву осталу опрему израдили наши српски/словенски преци, који су овде живели од епохе Лепенског Вира.

Документарни филм Радио телевизије Београда из 1999. године «Пролазак Келтског коњаника», можете погледати да бисте се убедили колико се штете, десетинама година наноси у систему телевизије тиме што се историја српског народа приписује неким непознатим или измишљеним народима

https://www.youtube.com/watch?v=_wzmTsodna0

Обратите посебно пажњу на дугме – алку која се појављује 23:47 минута – секунди два дугмета са сакралним приказом «Коло» и на 30:39 минута – секунди једно дугме, алка за алове, са знаком Коло.»

Очигледно је да то није никакав знак ScorDiska/Скордиска или Келта, већ знак и сакрално божанство Коло КолоВена/СлоВена/СрБа, које налазимо прецизирано представљано:

1. на кнемиди/потколеници из Горње Винче и

2. исписано у оквиру назива «ВиниКоло» из града Сарда где су живела наша браћа Личани, у Лидији.

Детаљнији текст са истим грешкама и снимком РТСа можете прочитати и на

<https://www.opanak.rs/upoznajte-misterioznu-planinsku-lepoticu-juhor-u-kojoj-se-krije-tajanstvenikeltski-grad/>

Уредник емисије и филма био је Илија Церовић, који је сада уредник Радио телевизије Србије и

упорно избегава да сними емисију у којој би објаснио непрекидност српске културе од епоха Лепенског Вира и Винче, иако ми је то неколико пута обећао, када сам се са њим сретао у згради РТС у Београду. Сценарио и режију овог филма остварио је Павле Грујичић. ПТТ Јагодине је финансирала овај филм. Продуцент научне редакције је била Љубица Мирић Петровић. Све их можемо означити саучесницима у кривичном делу потискивања и културолошког геноцида над српским народом. Али исто тако морамо признати да је сама чињеница да смо преко овог филма очували у јавности ове словенске симболе од непроцењивог је значаја, мада су их неосновано приписали Келтима и Скордисцима, иако су то, могуће, само неки од назива за Србе/Словене и њихове минђуше Кола, који се у руској литератури и руској етнологији и данас називају «колти/колоТи».

И морамо закључити једном важном констатацијом: сви ти туризмологи, новинари, режисери и уредници велике су незналице и зликовци увек када неће да исправе своје очигледне грешке.

Човечанство живи у претежном незнању јер не може да уочи све закономерности и појаве у природи и друштву ни сада ни у догледној будућности. Али када је неко знање обновљено или освојено и учињен значајан помак у правилном научном тумачењу стварности, онда је и грех и злочин таква знања скривати и игнорисати.

в. на стр. 361 објављено Устење-Расказ: «Адвокат који је бранио новинаре» у коме сам навео:

«Бранко Стефановић је организовао да Божидара кроз неколико дана прими Божидар Новаковић, уредник Научног програма РТСа. Новаковић је Божидару рекао кратко и пријатељски: «Имењаче Твоја открића су врло једноставна, логична, разумна и јасна, али ако бих Те пустио да говориш преко телевизије цео свет би помислио да је то званични став Србије, па из тих разлога то не могу ни да снимим.» Божидар је предложио да се у складу са вишепартијским системом и у јавном излагању у облику дијалога и полемике – изнесу ова научна открића. Обећали су да ће то размотрити али никада се нису тог посла прихватили иако је и Илија Церовић који је наследио Новаковића примао неколико пута Божидара.

Уредник програма «Око» у ресторану РТСа је саслушао Стефановића и само на оба ока погледао Божидара преко две крменадле и није га удостојио ни поздрава иако је седео за суседним столом.»

2. **Флајер о научно-образовном часопису ЈУСТИЦИА** у коме је најављено да ћемо у другом броју часописа ЈУСТИЦИА објавити наша бројна обраћања РТС-у и наше апеле и позиве да исправите грешке у документарном филму «Пролазак Келтског коњаника» и неоснована приписивања **имена Словена ВиниК** (икавицом исписано: **ВиниКоло**) и **идеографског знака Коло** (који је део тог имена Словена) не само (1) са **алки за амове коња** са Јухор планине већ и са (2) кнемиде/потколенице перјаника из Горње Винче, епоха Гласинац и (3) са каменог блока из престонице Лидије Сарда – некаквим Скордисцима и Келтима,
3. научно-образовну разгледницу о ЈУХОР АЛКАМА са именом Коло на којој је наведено: «На Јухор планини нађене су КолоВратне алке за амове атоВа/коња наших древних предака КолоВена, али су језуитско-троцкистичке телевизијске снаге те амове и симболе приписале непостојећим народим Скордисцима и Келтима, иако ти симболи чине идеографски знак у икавској форми исписаног назива КолоВени: ВиниК(оло), који је Америчка археолошка експедиција нашла 1914. године у граду Сарду (престоници Лидије), где и данас врше ископавања.»
4. флајер о капиталном тротомном издању НЕПРЕКИДНОСТ ПРАВА И КУЛТУРЕ (по истоименој универзитетској научној школи коју сам организовао од 2014. године када сам обновио научно-образовну дисциплину Словенско право коју су троцкисти ставили ван наставног процеса 1917. године а онда после Другог светског рата и у осталим словенским земљама) који обухвата моје удбенике:
 - а. Словенско право,
 - б. ЕтРуско-римско право,
 - с. Рекламационо право,
 - д. а флајер спомиње и мој удбеник на руском језику ТЕРМИНОЛОШКИ РАТ, који се хиљадама година води против народа РАС (Срба и Руса).
5. допис са апелом да исправите наведена присвајања идентитета народа РАС/КолоВена/Словена који сам лично у име «Института вишедисциплинарних научних истраживања НЕПРЕКИДНОСТИ ПРАВА И КУЛТУРЕ КолоВена (Словена) ОД ЕПОХА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА И ВИНЧЕ» предао за Вас лично и за Ваше колеге Илију Церовића, Бранка Станковића, уредника емисије КВАДРАТУРА КРУГА, господина Владимира Кецмановића, уредника Културно-уметничког програма РТСа, госпођу Весну Павличек, в.д. уредника Научно Образовног програма РТСа:
 - а. 13. јуна 2024. године,
 - б. 9. априла 2025. године,

6. налепнице о сличном фалсификату који је почињен 1956. године када су древнословенски мозаик у Рисну са знаком шестана/знака Перуна прогласили за Римски мозаик из II века нове ере иако се ради о КолоВенском (ВиниКијском, ВениЧанском тј ФениЧанском) мозаику (са приказом ТриГлава, којег називају погрешно Хипнос иако је истоветна поза са ЕтРуских надгробних споменика), који се налази и испред православног храма Св. Георгија у Манастиру Бања код Рисна, о чему сам, по одобрењу присутног Владике, говорио за трпезом у манастиру на Ђурђев дан, што је присутно свештенство поздравило овацијама у присуству директорице тог лепог Музеја који је неправилно назван «Римски мозаик» само због тога што и даље ширите измишљотине о досељавању Словена на Балкан у V-VII веку иако у свим уџбеницима за историју за VI и X разред и универзитетским уџбеницима у Русији пише обрнуто да су се Руси доселили у VI-VII веку на простор реке МоскВе са југа, Балкана «где су у то време живели јаки савези словенских племена», што сам прецизно објавио у мојој књизи «Првобитно значење речи Москва и руско порекло рАсСијске државности» по којој сам предавао предмет СлоВенско право на универзитету МНЕПУ у Москви као руководиоца катедре Међународног, словенског и еколошког права,

Дана 30. маја 2024. године поново сам позвао руководство РТСа да «РТС коначно ове године са вашом екипом и уз моју стручну помоћ направи емисију **о најлепшој и најзначајнијој природној појави у Европи** која се може видети **сваке дугодневице** почев од 6 часова – ове преступне године **20. јуна 2024. године од 6 часова са позиције музеја Лепенског Вира**. То је значајно и за науку и за културу српског народа јер је у епохи мезолита из српске речи **КОЛО** настао појам **КУЛТУРА**, систем **КолоДар/каленДар** и назив **КолоВени (СлоВени)**.»

И овога пута подсећам да сам снимио неколико филмова које сам тог 21.06.2021.

навео и у мом иступању на научној конференцији Руске академије науке, чије снимке можете користити:

2021 godina VOKALIZACIJA A rekonstrukcija na Lepenskom Viru 21.06.2021.

<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>

Prof. B. Mitrovic: Vokalizacija A, jedan od dokaza, da je Lepenski Vir – izvor srpske kulture

Филм на руском језику

<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>

Проф. Б.Митрович: Вокализация А одно из доказательств, что Лепенский Вир – исток (Русской) культуры

И овога пута Вас и Ваше колеге подсећам да документарни филм Радио телевизије Београда из 1999. године «**Пролазак Келтског коњаника**», можете погледати:

https://www.youtube.com/watch?v=_wzmTsodna0

Обратите пажњу на алке за амове са приказом **Коло**: 23:47 и 30:39 мин. сек.

Убедићете се да се десетинама година наноси штета српском народу у систему РТС телевизије тиме што се *историја српског народа приписује неким непознатим или измишљеним народима, о чему достављам мој чланак.*

И овога пута указујем да је више него очигледно је да те алке за амове нису никакав знак Скордиска или Келта, већ знак српског **Коло** и део древног назива **КолоВена/СлоВена/СрБа**, или икавицом написаног истог назива: **ВиниК(оло)**, који знак налазимо прецизиран:

- на кнемиди/потколеници из Горње Винче исцртано са четири круга (четири велика круга – **крст Сунца** и четири мала круга **крст Мајке-Земље**), што је космогонија наших словенских предака унета (истраживањима Ане Јакшић) у куполни систем Покровског саборног храма на ПреКрасном тргу у Москви,
- на гробници кнеза Првослава (Немањића) у Ђурђевим Ступовима код Берана као ознака рода свих српских кнежева: **СтеВан** у значењу **КолоВан**.
- исписан у оквиру назива **ВиниК(оло)** из града Сарда на каменом блоку који је нашла Америчка археолошка експедиција, што можете видети у мојим уџбеницима, књигама и на разгледницама у којима сам дао ове компарације.

Игнорисањем научних открића и истраживања о **Колу** РТС чини грубу повреду «Конвенције УНЕСКО

о заштити нематеријалног културног наслеђа».

Моју књигу «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» на 756 страница у боји формата 300 x 300 мм хтео сам да поклоним претходном директору РТС Николи Миркову али ми је он рекао – да је већ сам купио ову моју књигу, што је за мене била велика част.

И подсећам да су у првом броју часописа ЈУСТИЦИА објављени моји чланци који су објављени у научним часописима и зборницима са научних конференција у Русији и САД а неки су објављени и у Србији али на енглеском језику са научних конференција, као што је и РТС допуштала да говорим о овим открићима у редакцији дијаспора јер сам био председник Савета за статусна питања дијаспоре и то искључиво у програму за иностранство.

Српско друштво се налази у кризи управо због оваквих облика једноумља којим РТС не допушта потпуно и тачно информисање српског народа у Србији и другим српским земљама.

Позивам Вас и Ваше ствараоце да коначно снимимо наведене исправке и у Србији и у Црној Гори где се налазим као позвани Експерт управо због сличних фалсификата у судским процесима.

Мене можете контактирати на 061 322 06 70 или bozzidar@inbox.ru

Молимо да нам изађете у сусрет јер је то и обавеза и РТС-а по одредбама «Конвенције УНЕСКО о заштити нематеријалног културног наслеђа».

Са поштовањем и најискренијим жељама за ваше даље успехе у раду

Професор Божидар Митровић, доктор правних наука,

главни и одговорни уредник часописа ЈУСТИЦИА, Београд

Председник Института вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена (СлоВена) од епоха Лепенског Вира И Винче, Београд

НЕПРЕКИДНОСТИ ПРАВА И КУЛТУРЕ
Коло Вена/Сло Вена
 ОД СТРОГА ЛЕПЕНСКОГ ВИРА И БИЧЕВИ ПОВИНИ

Јавна медијска установа Радио Телевизија Србије
 Београд, 11000 Београд • Ул. Милана Ракића, број 1А стан 6
 Тел: +381 61 322 0670 • ivnin@internet.ru • WhatsApp/Viber: +7929 9 32 23 72

Изл. број ИВНИН-33-2 од 13. јуна 2024. године
РАДИО ТЕЛЕВИЗИЈИ СРБИЈЕ
 Господину Драгану Бујошевићу, генералном директору РТСа
 Господину Бранку Станковићу, уреднику емисије КВАДРАТУРА КРУГА
 Господину Владимиру Кеџмановићу, уреднику Културно-уметничког програма РТСа
 Госпођи Весни Павличек, в.д. уреднику Научно Образовног програма РТСа

Поштовани,
 предложио сам вам и 30. маја 2024. године да РТС коначно ове године са вашом екипом и уз моју стручну помоћ направи емисију о најлепшој и најзначајнијој природној појави у Европи која се може видети **сваке дугодневице** почев од 6 часова – ове преступне године **20. јуна 2024. године од 6 часова са позиције музеја Лепенског Вира**. То је значајно и за науку и за културу српског народа јер је у епохи мезолита из српске речи **КОЛО** настао појам **КУЛТУРА**, систем **КолоДар/каленДар** и назив **КолоВени (СлоВени)**.

Ја сам снимео неколико филмова чије снимке можете користити:
 2021 година VOKALIZACIJA A rekonstrukcija na Lepenskom Viru 21.06.2021.
<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNYa0>
 Prof. B. Mitrovic: Vokalizacija A, jedan od dokaza, da je Lepenski Vir – izvor srpske kulture film na ruskom jeziku
<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>
 Проф. Б.Митровић: Вокализација А одно из доказа, што Лепенски Вир – исток (Русској) културе

Документарни филм Радио телевизије Београда из 1999. године **«Пролазак Келтског коњаника»**, можете погледати: <https://www.youtube.com/watch?v=wzmTsdna0>
 Обратите пажњу на алке за амове са приказом **Коло**: 23:47 и 30:39 мин. сек.
 Убедићете се да се десетинама година наноси штета српском народу у систему РТС телевизије тиме што се **историја српског народа приписује неким непознатим или измишљеним народима, о чему достављам мој чланак**.

Очигледно је да те алке нису никакав знак Скордиска или Келта, већ знак српског **Коло** и део древног назива **КолоВена/СлоВена/СрБа**, или икавицом написаног истог назива: **ВиниК(оло)**, који знак налазимо прецизиран:

- на кнемиди/потколеници из Горње Винче исцртано са четири круга (четири велика круга – **крст Сунца** и четири мала круга **крст Мајке-Земље**), што је космогонија наших слоВенских предака унета (истраживањима Ане Јакшић) у куполни систем Покровског сборног храма на Прекрасном тргу у Москви,
- на гробници кнеза Првослава (Немањића) у Ђурђевим Ступовима код Берана као ознака рода свих српских кнежева: **СтеВан** у значењу **КолоВан**.
- исписан у оквиру назива **ВиниК(оло)** из града Сарда на каменом блоку који је нашла Америчка археолошка експедиција, што можете видети у мојим уџбеницима, књигама и на разгледницима у којима сам дао ове компарације.

Игнорисањем научних открића и истраживања о **Колу** РТС чини грубу повреду «Конвенције УНЕСКО о заштити нематеријалног културног наслеђа».

Мене можете контактирати на **061 322 06 70** или bozzidar@inbox.ru
 Председник ИВНИН проф. Божидар Митровић, др правних наука

Предложение РТС исправить фальсификацию в документальном фильме

УДК 342.726(497.11)

COBISS.SR-ID 176291337

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ПЕРЕД ПРЕДЪЯВЛЕНИЕМ ИСКА

Резюме на русском языке

Божидар Митровић неоднократно обращался в письменной форме к Радио и телевидению Сербии (РТС, которое в прошлом являлось мощным пропагандным инструментом диктатуры пролетариата и иезуитско-большевистского аппарата), с требованием исправить ошибку, содержащуюся в документальном фильме РТС из 1999 года под названием «Прохождение кельтского всадника». В фильме утверждалось, что конские снаряжения (амовы) найденные на горе Юхор, принадлежали якобы скордискам или кельтам.

Между тем, кольца/амовы конских снаряжений, показанные в фильме, несомненно являются сакральным славянским (КолоВенским) знаком «Коло», а вся прочая экипировка также была изготовлена нашими сербскими/славянскими предками, проживавшими на горе Юхор с эпохи Лепенского Вира.

Посмотреть документальный фильм РТС «Прохождение кельтского всадника» можно по ссылке:

https://www.youtube.com/watch?v=_wzmTsodna0

Обратите внимание на кольца с сакральным символом «Коло» — на 23:47 и 30:39 минутах.

Эти кольца не имеют никакого отношения к знакам скордисков или кельтов — это древний символ сербского «Коло», часть этнического имени КолоВени / СлоВени / СербЫ, а также икавицей форма этого же названия — ВиниК(оло). Этот знак встречается:

1. на поножах из Верхней Винчи — четыре больших круга (крест Солнца) и четыре малых круга (крест Матери-Земли); как показано в исследованиях Аны Якшич, этот символ положен в основу купольной системы Покровского соборного храма на (Пре)Красной площади в Москве;
2. на гробнице князя Првослава (Неманича) в монастыре Джурджеви Ступови близ г. Беране как родовой знак всех сербских князей: «СтеВан» в значении «КолоВан/из рода СлавЯн»;
3. на каменном блоке из города Сард — в надписи ВиниК(оло), обнаруженной *Американской археологической экспедицией* (фотографии и расшифровки представлены в моих учебниках, книгах и открытках).

Руководству РТС, и лично Драгану Буйошевичу, было указано, что я снял несколько научных фильмов, представленных и на конференции Российской академии наук (21.06.2021), доступных по ссылкам:

Vokalizacija A (фильм на сербском <https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>)

Проф. Б. Митровић — Вокализация А (фильм на русском <https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>)

Тем не менее, руководство РТС, включая: Драгана Буйошевича (генеральный директор), Бранко Станковича (редактор программы «Квадратура круга»), Владимир Кецманович, (редактор Культурно-художественной программы), Весна Павличек и Илия Церович, (и.о. директора Телевидения Белграда, и редактора Научно-образовательной программы) — осталось глухо ко всем этим предложениям.

Они продолжают приписывать вымышленным народам сакральные символы и часть этнического имени СлавЯн/Сербов, выбитые на конских кольцах, принадлежавших сербам с горы Юхор. Так РТС десятилетиями наносит вред сербскому народу, искажая его историю.

Игнорируя научные открытия о символе «Коло», РТС грубо нарушает положения «Конвенции ЮНЕСКО о сохранении нематериального культурного наследия» и препятствует передаче знаний сербскому народу.

Мне допускалось выступать лишь в редких передачах — и то преимущественно в программах для диаспоры, что указывает на намеренное скрывание этих открытий от сербской публики в самой Сербии.

Proposal to RTS to Correct a Falsification in a Documentary Film

UDC 342.726(497.11)

COBISS.SR-ID 176291337

NOTICE PRIOR TO LEGAL ACTION

Summary in English

Božidar Mitrović has repeatedly addressed the Radio Television of Serbia (RTS) – which in the past served as a powerful propaganda tool of the dictatorship of the proletariat and the Jesuit-Bolshevik apparatus – demanding that it correct a historical error featured in its 1999 documentary film titled «The Passing of the Celtic Horseman». The film claimed that the horse fittings (bit rings) found on Mount Juhor belonged to the Scordisci or some other Celtic tribes.

However, the horse harness rings shown in the film are undeniably sacred Slavic (KoloVenic) symbols representing «Kolo», the circular cosmological sign of unity and life. The entire equipment, in fact, was crafted by our Serbian/Slavic ancestors, who lived on Mount Juhor from the time of the Lepenski Vir culture.

The documentary «The Passing of the Celtic Horseman» can be viewed at the following link:

https://www.youtube.com/watch?v=_wzmTsodna0

Pay particular attention to the sacred «Kolo» rings at 23:47 and 30:39 minutes.

These rings have no connection whatsoever to Scordisci or Celtic symbols – they represent the ancient Serbian symbol of «Kolo», which is part of the ethnic name «KoloVeni/SlaVs/SerBi», as well as the Ijekavian variant of the same name: «ViniK(olo)».

This symbol is found in several key archaeological and cultural contexts:

1. On graves from Upper Vinča, showing four large circles (the solar cross) and four smaller circles (the Earth Mother's cross); as revealed in the research of Ana Jakšić, this symbol forms the structural basis of the dome of the Pokrovsky Cathedral on Red Square in Moscow;
2. On the sarcophagus of Prince Prvoslav (of the Nemanjić dynasty) in the Đurđevi Stupovi Monastery near Berane, where it appears as the heraldic sign of the Serbian princely lineage, with the name «SteVan» meaning «KoloVan» (from the Kolo/SlaVic lineage);
3. On a stone block found in the ancient city of Sard, inscribed with «ViniK(olo)», discovered by an American archaeological expedition (documented in my textbooks, scholarly books, and postcards showing these comparisons).

175

RTS leadership, particularly Director Dragan Bujošević, was notified that I have produced several scholarly films, which were also presented at a conference of the **Russian Academy of Sciences on June 21, 2021**. The relevant videos are available at:

Prof. B. Mitrović – Vokalizacija A (in Serbian):

<https://www.youtube.com/watch?v=x9WS6zfNya0>

Prof. B. Mitrović – Vokalizatsiya A (in Russian):

<https://www.youtube.com/watch?v=WtRVqS9NczA>

Despite these efforts, the RTS leadership – including: Dragan Bujošević (General Director), Branko Stanković (Editor of the «Kvadratura Kruga» program), Vladimir Kecmanović (Editor of the Cultural Program), Vesna Pavliček and Ilija Cerović (Acting Directors and Editors of the Scientific and Educational Program of RTS and TV Belgrade) – have remained silent and have refused to correct the false attribution of «sacred Slavic symbols and ethnic names» to fictitious or foreign tribes.

Thus, RTS continues to «harm the Serbian people» by distorting their history, attributing key aspects of their cultural and ethnic identity to invented peoples.

By ignoring scientific discoveries regarding the symbol «Kolo», RTS gravely violates the provisions of the «UNESCO Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage» and hinders the transfer of essential historical and cultural knowledge to the Serbian people.

Moreover, my access to RTS programming was strictly limited to rare appearances, mostly in content directed toward the diaspora – further confirming the apparent «intentional suppression» of these discoveries from reaching the Serbian public within Serbia itself.

CONTINUITY OF CULTURE

8500 B.C.E. – 2025

Professor Bozhidar Mitrovich, Doctor of Law,
Professor of SLAVIC LAW

The word **culture** came from the old Russian word KOLO, which was transformed into KVLV then to CVLT / Cult / cult. Even in Latin, it is preserved that the word culture came from the word (cult) COLO / Kolo. The most ancient view (worldview) of the ancient Slavs / SloVeni, who called themselves KoloVeni, was brilliantly simple - „Everything is Kolo.“ The ancient Slavs under the process „Kolo“ meant the rotational unity of the movement of the Earth (around the Sun), nature and man. They noticed that this Kolo of reciprocity of cyclic movement materializes itself on the cut of a tree in the form of a year (annual (GOD) rings) and on the fingers of a person (in the form of papillary circles), and this enabled them to specify in Lepensky Vir the year as the time of the resurrection of nature. Thanks to this brilliantly simple worldview, they systematized KoloDar (secret knowledge that we call today: CalenDar) and could switch from a nomadic to a settled way of life (which is the beginning of the culture), because they realized when it is possible to plant cereal seed in furrows and to collect the crop in the same place. Therefore, in the world, the first houses of (diVine/GOD) tree and wheat were found in Vinca, whose name was Race / rAs (race of **Origin**). And the Origin for them was precisely **Kolo** (the cross of the **Sun**, the cross of the **Earth**, the cross of the **Moon**)

SCIENCE SCHOOL OF CONTINUITY OF CULTURE AND LAW
bozidar.mitrovic@bozidar.rs www.bozidar.rs
bozidar@inbox.ru

Raz / rAs = race of **Origin** = Race of **Colo** = **ColoVenita** = **Russia**
On YouTube: scientific film "THE SECRET OF THE RUSSIAN TEMPLE"

Професор Божидар Трифунов Митровић, д.п.н., АДВОКАТ
 СПЕЦИЈАЛИСТА ЗА УГОВОРЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ ТРГОВИНИ
 +7925 502 39 29; Моб./ WhatsApp: +381613220670
 E-mail: bozzidar@inbox.ru www.bozzidar.rs

ПРЕДСЕДНИКУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ

УДК 342.72(497.11)

Александру Вучићу,

COBISS.SR-ID 176291593

Захтев да обзнаните:

- ❖ геноцид који је системски вршен над српским народом под окупацијом **Отоманске империје**, када су нестајали у неколико наврата скоро сви становници на простору данашње Србије (тур. Србистана) и
- ❖ резултате **БАКТЕРИОЛОШКОГ РАТА против Срба, у Првом и Другом светском рату, из ендемских тифусних подручја Босне и Херцеговине**

Поштовани господине, Председниче Србије,

У прилогу Вам достављамо Садржај/Оглављение Зборника радова са IV научно-практичне конференције **ПРВИ СВЕТСКИ РАТ – ПОГЛЕД ПОСЛЕ СТО ГОДИНА: 1914. ГОДИНА: ОД МИРА КА РАТУ**, на којој је, на основу моје иницијативе, седамнаесторици водећих српских историчара медицине, од којих су многи генерали, пуковници, начелници Војне академије у Београду, омогућено да изложе радове у Историјском музеју Русије на Прекрасном тргу и у Међународном независном еколошко-политолошком универзитету МНЕПУ, о **Бактериолошком рату који је у Првом светском рату смишљено уведен из ендемских подручја Босне и Херцеговине, где тифус перманентно тиња** – тако да је Србија изгубила трећину становништва, о чему више не сме да се ћути, те је очигледно да је управо због тога напад на Србију Аустро-Угарска вршила не преко Дунава, него преко Дрине.

Због тога што се о том Бактериолошком рату против српског народа у Првом светском рату ћутало, ова бактериолошка стратегија је поновљена и у Другом светском рату, тиме што су неке снаге провеле Брозове партизане управо преко залеђене (далеко теже) стране Игмана, да би Србе (који су били скоро искључива и највећа целина у партизанима) – довели у **тифусно подручје** Босне и Херцеговине, како би те Србе истребили.

177

У вези са предложеном Резолуцијом о наводном геноциду у Сребреници морате издати званично саопштење:

1. **да је у току** Отоманске окупације Србије – **становништво Србије истребљивано неколико пута, не само сечом глава, од којих су градили целе куле, већ пре свега уношеном колером, кугом, тифусом и другим бактериолошким формама геноцида над Србима**, и да је испражњени простор од Срба перманентно поново насељаван Србима из планинских крајева Црне Горе и Херцеговине. То јесте не само **геноцид над српским народом**, него факт најсуровијег и најпотпунијег **тоталног истребљења српског народа** ужег дела Србије. То јесте светски феномен. Али је такође светски феномен да Резолуцијом о наводном геноциду у Сребреници оптужују српски народ који је на **одређеним просторима потпуно нестајао, не само сечам глава српских кнезова и сечам глава српског народа** од којих су градили познате у целом свету «Теле куле» већ пре свега **бактериолошким истребљењима целокупног становништва уже Србије (тотални геноцид)**, о чему не сме да се више ћути у држави Србији.
2. **Бактериолошки рат** који је вођен против српског народа у Србији у време Отоманске империје продужен је истим средствима уноса **ендемског (стално тињања) тифуса из Босне и Херцеговине:**
 - a. и у Првом тифусом убаченим преко војника Аустро-Угарске из ендемских тифусних подручја Босне и Херцеговине и њихових униформи, у Церској, а нарочито у Колубарској битки, и
 - b. Другом светском рату, током Игманског марша, кроз исте ендемске просторе у Босни и Херцеговини.

Опстали су у тим истребљењима православних Срба само они Срби који су се очували у планинским крајевима Босне и Херцеговине, у чија подручја носиоци колере, богиња и тифусари Отоманске империје нису залазили јер су ти Срби примили ислам и очували **своју светлу кожу, светлу косу и светле очи**.

Оптуживати Србе православне вере да су починили геноцид над својом сабраћом у Сребреници која је била под заштитом британског корпуса и јединица Холандске армије и заштитом Уједињених нација, **могу само подле језуитско-троцкистичке снаге**, које планирају отцепљење Републике Српске по концепту најчувенијег језуита – лажног Јосипа Броза Тита, како би се српска Босна и Херцеговина бацила у руке Ватикана, као у време усташке НДХ и Аустро-Угарске анексије, где као колонијални управник већ дејствује нелегални гаулајтер Шмит.

Због тога захтевамо да се лично ангажујете, како би министри Владе Србије и издавачке куће у Србији хитно обезбедили средства, да се објави зборник радова водећих генерала, пуковника и других водећих специјалиста историје медицине, под називом:

БАКТЕРИОЛОШКИ РАТ ПРОТИВ СРПСКОГ НАРОДА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ: Коме је требала Србија без Срба.

Захтевамо да ове податке дипломатским нотама донесете до Влада свих цивилизованих народа чланица Уједињених нација.

Ми не можемо искључити да је Ваше ћутање и прихватање каквог-таквог гласања у Уједињеним нацијама (у којем ће москопољац Марко Ђурићи поново прогласити победу од пет према нула), испуњавање обећања фрау Меркел, да *сумњивим гласањем демонизујете и минимизирате уопште појам холокауста и геноцида почињеног над Српским народом у Другом светском рату*, и холокауста почињеног над Јеврејима у Другом светском рату, због чега Ваши послушници из СНС нису хтели да гласају за Резолуцију о геноциду над српским народом у усташко-нацистичкој НДХ.

Надамо се да о овоме нећете ћутати и да ћете нас контактирати, како би зборник радова био што пре штампан под називом

БАКТЕРИОЛОШКИ РАТ ПРОТИВ СРПСКОГ НАРОДА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ: Коме је требала Србија без Срба.

Да је овај зборник радова објављен пре Другог светског рата, вероватно се не би поновио геноцидни бактериолошки помор Срба у партизанским јединицама у Другом светском рату после Игманског марша.

Спречите поновни Бактериолошки рат против српског народа, који многи најављују тиме што сте за Министра здравља Србије поново довели «доктора смрт», као у време пандемије.

Молимо Вас да хитно саопштите на моб. тел. 061 322 0670 и мејл bozzidar@inbox.ru када можете примити нашу делегацију.

Ово обраћање требала је да потпишу и два пуковника Брозове армије, која је фингирала одбрану српског народа у Напуљском рату на простору бивше Југославије, који је вођен као договорени рат, по Брозовом концепту на штету српског народа о чему сам објавио чланак на четири странице у часопису Геополитика у јуну 2012. године али (анти)српска средства јавног информисања о томе ћуте. Нису се они потписали, не због тога што су кукавице, или се Вас боје, већ због тога што су дисциплиновани, и тада су и сада очекују команду из ЦеКа (на Вашој згради још увек стоји иста петокрака и Брозова конструкција Председништво, преко кога је развалио Југославију те имате и Генералног секретара).

У прилогу достављамо:

1. садржај на српском језику и нацрт Предговора књиге **БАКТЕРИОЛОШКИ РАТ ПРОТИВ СРБА У ПРВОМ СВЕТСКОМ РАТУ – КОМЕ ЈЕ ТРЕБАЛА СРБИЈА БЕЗ СРБА?**
2. руски преглед изложених радова водећих српских историчара медицине на научној конференцији о Првом светском рату, која је одржана 2014. године у Москви.

НАДАМ СЕ ДА ЋЕТЕ НАС ПРИМИТИ и да ћемо о овим питањима поразговарати са Вама лично.

Мене можете контактирати

на електронску адресу bozzidar@inbox.ru

у Београду на тел. +38161 322 0670

на WhatsApp +7929 9 32 23 72

СпасиБо(же) Ваша добра дела и разумевање

Предложение применения научных открытий

УДК 342.72(497.11)

COBISS.SR-ID 176291593

Резюме на русском языке

В связи с предложенной Резолюцией о так называемом геноциде в Сребренице необходимо официально заявить, что в период Османской оккупации Сербии, сербское население неоднократно подвергалось истреблению. Это происходило не только через массовые казни, при которых головы сербов использовались для строительства башен, но прежде всего посредством занесения холеры, чумы, тифа и других бактериологических форм геноцида. После таких истреблений освобождённые территории вновь заселялись сербским населением из горных районов Черногории и Герцеговины. Это является не только актом геноцида, но и примером **полного/тотального геноцида сербского народа** в центральной части Сербии – феноменом мирового масштаба.

Однако также является мировым феноменом то, что посредством Резолюции о якобы геноциде в Сребренице обвиняется сербский народ, который сам исчезал с определённых территорий в результате вышеописанных форм насилия и бактериологического истребления. Государство Сербия больше не должно молчать о тотальном геноциде, осуществлённом над её народом в прошлом.

Бактериологическая война против сербов, начатая в эпоху Османской империи, продолжилась в XX веке. Во время Первой мировой войны тиф был занесён в Сербию через австро-венгерских солдат и их обмундирование из эндемичных зон Боснии и Герцеговины, особенно в **битвах при Цере и Колубаре**. Аналогичная ситуация повторилась во Второй мировой войне **во время Игманского марша** через те же регионы.

Выжить удалось лишь тем православным сербам, которые укрылись в труднодоступных горных районах Боснии и Герцеговины – тех местах, куда носители инфекций не доходили, поскольку местное население приняло ислам, сохранив внешние черты светлокожих, светлоглазых и светловолосых славян.

Обвинения в адрес православных сербов в совершении геноцида в Сребренице, которая находилась **под охраной британского корпуса, голландских военных и ООН**, возможны лишь со стороны коварных иезуитско-троцкистских сил. Их цель –отделение Республики Сербской по плану иезуита Иосифа Броза Тито, чтобы передать сербскую Боснию и Герцеговину под контроль Ватикана, как это уже происходило во времена усташского режима НДХ и аннексии Австро-Венгрией. В этой схеме уже действует нелегитимный колониальный управляющий – гауляйтер Шмидт.

В связи с вышеизложенным настаиваем на личном вмешательстве с целью немедленного обеспечения средствами для издания сборника трудов ведущих генералов, полковников и специалистов по истории медицины под названием:

«БАКТЕРИОЛОГИЧЕСКАЯ ВОЙНА ПРОТИВ СЕРБСКОГО НАРОДА В ПЕРВОЙ МИРОВОЙ ВОЙНЕ: Кому нужна была Сербия без сербов».

Но Александр Вучич, как хитрый и подлый албанец, всё это проигнорировал и инфантильно молчал на заседании Генеральной Ассамблеи ООН, завернувшись в сербский флаг, тем самым обесмысливая факты геноцида над православными сербами, как в эпоху Оттоманской империи, так и в Первой, и во Второй мировой войне, а также обесмысливая Холокост еврейского народа.

Proposal for the Application of Scientific Findings

UDC УДК 342.72(497.11)

COBISS.SR-ID 176291593

Summary in English

In connection with the proposed Resolution on the so-called genocide in Srebrenica, it is necessary to officially state that during the Ottoman occupation of Serbia, the Serbian population was repeatedly subjected to extermination. This occurred not only through mass executions – where the heads of Serbs were used to build towers – but, more significantly, through the deliberate introduction of cholera, plague, typhus, and other bacteriological forms of genocide. After such waves of extermination, the depopulated territories were resettled by Serbs from the mountainous regions of Montenegro and Herzegovina. This constitutes not only an act of genocide, but a case of total extermination of the Serbian people in central Serbia – a phenomenon of global significance.

Equally a global phenomenon is the fact that, through the Resolution on the alleged genocide in Srebrenica, the Serbian people are being accused – despite having themselves disappeared from certain territories as a result of the aforementioned forms of violence and bacteriological warfare. The Republic of Serbia must no longer remain silent about the total genocide committed against its people in the past.

The bacteriological war against the Serbs, which began during the Ottoman Empire, continued into the 20th century. During World War I, typhus was introduced into Serbia by Austro-Hungarian soldiers and their uniforms from endemic areas in Bosnia and Herzegovina, particularly during the battles of Cer and Kolubara. A similar scenario occurred again in World War II during the Igman March, which passed through the same regions.

Only those Orthodox Serbs who took refuge in the remote mountainous areas of Bosnia and Herzegovina survived – regions that the carriers of infection did not reach, as the local population had converted to Islam, preserving their fair skin, hair, and eyes.

180

Accusations against Orthodox Serbs of committing genocide in Srebrenica – which was under the protection of the British corps, Dutch military units, and the United Nations – can come only from insidious Jesuit-Trotskyist forces. Their ultimate goal is the separation of the Republic of Srpska, following the plan of Jesuit Josip Broz Tito, in order to hand Serbian Bosnia and Herzegovina over to the control of the Vatican, as was the case during the Ustaše regime of the NDH and the Austro-Hungarian annexation. Within this framework, an illegitimate colonial administrator – Gauleiter Schmidt – is already operating.

In light of the above, we urge personal involvement to immediately secure funding for the publication of a collection of works by leading generals, colonels, and experts in the history of medicine, under the title:

«THE BACTERIOLOGICAL WAR AGAINST THE SERBIAN PEOPLE IN THE FIRST WORLD WAR: Who Needed a Serbia Without Serbs».

But Aleksandar Vučić, as a cunning and deceitful Albanian, concealed all of this and remained infantilely silent at the United Nations General Assembly, draped in the Serbian flag – thereby rendering meaningless the facts of the genocide against Orthodox Serbs in both the First and Second World Wars, as well as diminishing the meaning of the Holocaust of the Jewish people.

Професор Божидар Трифунов Митровић, др правних наука
СПЕЦИЈАЛИСТА ЗА УГОВОРЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ ТРГОВИНИ
Телефон / WhatsApp/Viber: +381613220670
E-mail: bozzidar@inbox.ru или bozidar.mitrovic@bozidar.rs

ПОНОВО Изл. бр. БМ-105/ОП-2 од 12. септембра 2025. године
Изл. бр. БМ-105/ОП од 11. септембра 2023. године
УДК 342.72:351(497.11)
COBISS.SR-ID 176292105

ОДБОРУ ЗА ПРАВОСУЂЕ, ДРЖАВНУ УПРАВУ И ЛОКАЛНУ САМОУПРАВУ

Господину Угљешу Мрдићу, др економских наука, дипломираном правнику, народном посланику и председнику Одбора

ПОНОВО достављам позив да, на основу чл. 27 «Закона о народној скупштини» организујете **стручну радну групу** или **пододбор** (ст. 8), а онда и **јавно слушање**, уз учешће стручне јавности и релевантних институција (ст. 7) по следећим питањима из надлежности вашег Одбора:

- 1) **ко је у судници iustitia/јустиција** – јер то не знају ни судије ни адвокати, те се продужава бољшевички терор и самовоља судија који не схватају да су у судници – iustitia/јустиција:
 - а) тужилац и
 - б) туженизбог тога што реч **iustitia/јустиција** потиче од српске речи: **уста**, и оно што у тужби, одговору на тужбу и на расправи **изУсте тужилац и тужени** мора бити унето у судско решење јер **судија само обезбеђује устењике/јустицију**.
- 2) о американизацији српског правосуђа **укидањем управног поступка** чиме се **феудализују агенције и други органи** у извршном и управном систему власти, чиме је створен **застој у Управном суду** Србије који има преко 150 000 нерешених предмета које не успева да реши од 2017. године, што значи минимум 450 000 незадовољних становника Србије.

Поштовани господине Мрдићу,

У прилогу Вам достављам:

1. текст «Американизација српског – словенског правосуђа», који је објављен у научно-образовном часопису ЈУСТИЦИЈА, који је доступан на сајту bozidar.rs у делу <https://www.bozidar.rs/html/srp/casopis.html>
У истом броју је доступан, у вези овог (ПОНОВНОГ) обраћања:
 - А. мој чланак објављен у Русији и САД: «Порекло и првобитно значење речи јустиција (iustitia)» од стр. 57 до стр. 69,
 - Б. предлог за организовање Округлог стола «Ко је јустиција (iustitia) у судској сали?», коју сам упутио Правосудној академији, Адвокатској комори Србије, Адвокатској комори Београда, Адвокатској комори на стр. 321 – 322, али су сви неми и инертни да се поправи положај странака и адвоката у судским салама а тиме и правосуђа у Србији,
 - В. нацрт научно-практичног округлог стола «Ко је „iustitia/јустиција“ у судској сали: може ли научно објашњење да појам „iustitia/јустиција“ потиче од српске речи „уста“ да обезбеди објективније разматрање спорова у Србији?» на стр. 32 – 326,
2. дописе Управног суда Србије из октобра 2022. године, из којих се види да више од годину дана (а то нису урадили ни после пет година – до 11. септембра 2025. године) нису приступили разматрању мојих тужби на незаконито поступање Савета Регулаторног тела за електронске медије (РЕМ) о избору Управног одбора Радио-телевизије Србије бр. 01-1637/20/21-96 од 13.07.2021. године и Одлуке бр. 01-1-1637/21-107 од 03.09.2021. године. по мојој тужби од 30.09.2021 коју су раздвојили на три одвојена предмета:

У-31672/21
У-21646/21
У-33777/21.

3. Одговор РЕМа на тужбу бр. 01-1637/20/21-109 од 5.11.2021. године у којем потврђују да је у Србији изведена феудализација, јер, како констатују «против подзаконског акта, односно одлуке имаоца јавног овлашћења, није дозвољено подношење жалбе, применом члана 42, став 1 Закона о електронским медијима у вези са чланом 162 став 1 Закона о управном поступку одбацио жалбу тужиоца као недозвољену» те да је «тужени утврдио да нису испуњени процесни услови за поступање по жалби, свако даље изјашњавање тужене на неосноване, нејасне и ирелевантне наводе тужиоца, не би имало никаквог смисла», спада у ред хумористичко-сатиричне литературе о овој сорошијади у коју је претворено српско правосуђе,

У мом допису Изл. бр. БМ-105/ОП од 11. септембра 2023. године обратио сам се **Одбору за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу и председнику Владимиру Ђукановићу, народном посланику и председнику Одбора те овога пута само понављам тада наведено и констатовано:**

У Србији је извршена американизација (прецизније: сорошијада) српског правосуђа кроз:

1. **укидање управног поступка, чиме се нарушава:**
 - а. вертикала одговорности у извршној и управној власти у Србији,
 - б. право Срба и других становника Србије да учествују у одбрани државе од злоупотреба у управном и извршном систему власти,
2. **феудализацију извршних и управних органа власти** који постају засебна острва потпуног безвлашћа – који због тога никоме не одговарају и могу да чине шта хоћете, као и у Русији, једини инструмент повезивања у правном систему је специјално тужилаштво за организовани криминал (у Русији: Следствени комитет), који се тиме и не бави (на одлуке РЕМ-а и сличних агенција као што је Центар за нематеријално културно наслеђе при Етнолошком музеју Србије, и нема могућности вођења управног, жалбеног поступка).

После скоро сто година, 2014. године на универзитету МНЕПУ у Москви обновио сам дисциплину «Словенско право», па сам изабран на конкурс за руководиоца катедре Међународног, словенског и еколошког права. Сада сам завршио на српском језику уџбеник «Непрекидност права и културе» који ће чинити:

1. први том – уџбеник: «Словенско право»
2. други том – уџбеник: «ЕтРуско-римско право», са приказом «Историје развоја Римске власти и права» и «Институција етРуско-римског права»,
3. трећи том – уџбеник: «Рекламационо право», поводом повреда уговора и решавања тих питања у досудском/доарбитражном поступку.

У Србији сам изабран за председника Савета за статусна питања дијаспоре, али неко на криминалан начин спречава од 2014. године да се органи дијаспоре, изабрани **према и даље важећем «Закону о дијаспори»**, сазову ради доношења одлука или престанка рада.

Због свега тога молим вас да као «**Одбор за правосуђе, државну управу и локалну самоуправу**» размотрите факте који указују на катастрофалну ситуацију у области правосуђа Србије.

Американизацијом (сорошијадом) правосудног и посебно управног судства и управног поступка ускраћују се права и норме:

1. које регулишу права народа и регулишу права већинског народа као суверена,
2. које регулишу права појединаца као дела српског – већинског народа.

У Србији је извршена **американизација управног поступка и управних спорова** (што потиче од древнословенске речи: **управá – брана** од произвољности власти/бирографије) у оквиру чега је, као и у другим постсоцијалистичким земљама.

- а. извршена **феудализације Србије**, у оквиру које је уклоњен систем вертикалне одговорности и контроле у систему извршне и административне власти (и сваки орган извршне и административне власти је засебан **апсолутистички феуд** те чине шта им се прохте у односу на народ јер одговарају само партократском врху албанократије) тиме што је:
 - і. у многим областима **укинут УПРАВНИ ПОСТУПАК односно УКИНУТО ЈЕ ПРАВО НА ЖАЛБУ – вишем органу управе и сви оштећени Срби и други становници Србије упућују се на Управни суд** који је корумпиран од стране USAID примањем новчане донације за израду софтвера који не функционише – кад треба да нађете своју тужбу и кога сте тужили, чиме је припремљена наведена феудализација Србије ради даљег разбијања Србије,

- ii. у Закону о управним споровима избачена је чак и **јустисија** из судске сале – тиме што Управни суд може да решава управни спор и без учешћа **тужиоца** и **туженог**, који и **јесу iustitia/јустисија**, док суд само обезбеђује iustitiu/јустисију тужиоца и туженог,
- iii. из Закона о управним споровима Србима је укинута право да **штите свој народ** и **државу** од погубног деловања албаноКратије која је захватила власт преко покрадених избора, и појединац може да се жали **само на појединачни управни акт** којим се наводно угрожавају његова лична права:
 - 1. **на бирачком месту**, али не може да се жали на неспорну чињеницу да је владајућа странка, супротно члану **3 Закона о контроли државне правне помоћи (Недозвољена државна помоћ)** расподелила 5,7 милијарди евра у априлу 2020. године, непосредно пред изборе 21. јуна 2020. године «системима са највећим бројем радника», што представља кривично дело поткупљивања бирача (да гласају за владајућу странку) а поред тога је забрањено и:
 - i. подтачком в тачке 2 чл. 107 Уговора о функционисању Европске уније,
 - ii. тачком 2 став 1 члана 4 Закона о контроли државне помоћи,
 - 2. те не допуштају могућност да се бране интереси српског народа у судском поступку чак **ни од пописног геноцида** јер у Пописницама Србима, па ни мени није допуштена могућност да напишем:
 - 1. да сам СлоВен и да користим првобитни назив КолоВен,
 - 2. да сам Србин и да користим за то древни српски, сакрални назив: Рас (родАз/родПраПочетка, а то је било Коло које ствара венац живота на Земљи, због чега су себе називали и КолоВени, што је преличено у: СорВен, СорБен, Србин, СлоВен) ,
 - 3. а тек онда да онај ко није Србин укаже – којој националној мањини припада, чиме су народи и националне мањине изједначени на територији Србије на терет српског народа, чиме је српски народ лишен суверенитета.

Као део прљавих технологија, које су применили у попису – ставили су **празан квадрат** да свако одреди којој нацији припада невезано од тога ко га је родио.

Упитници за попис су названи **Пописнице** што уопште није у духу српског језика. Лукави Латини који су Упитнике за попис назвали Пописнице (попут: путовнице, шаховнице и сл.), искључили су могућност коришћења заграда, зареза и било ког другог знака осим словних знакова, што је још једна од прљавих технологија које су применили у попису.

Али Управни суд, који је примио огroman новчани поклон од USAID, одбаци сваки такав захтев усмерен на заштиту права српског народа као целине – пре него што затражи или добије одговор од тужене стране: Републичке изборне комисије, Републичког завода за статистику, Регулаторног тела за електронске медије, или било које друге феудализоване структуре председничког апсолутизма и албанократије која ради против српског народа.

Тако сам моју тужбу против Републичког завода за статистику предао Управном суду 17.12.2021. године због пописног геноцида (заведена под бројем У33777/21, у којој сам тражио да се ти пропусти и фингирање јавне расправе о закону – исправе). Али пошто Управни суд упорно није заказивао расправу по тужби предао сам Управном суду:

- а. 21.09.2022. године ургенцију али су ме тек 5.10.2022. године дописом Су VIII 26/22 обавестили: «Предмети У 31632/21 и У 33777/21 налазе се у Припремном оделењу овог суда и исти ће након комплетирања списка бити изнети судијама известиоцима у рад», иако је попис започет 01.10.2022. године,
- б. 19.октобра 2022. године Захтев да се **«Привремено обустави попис становништва и станова који је започет 1. октобра 2022. године, по методологијама и актима о Попису који су урађени без јавне расправе и који су супротни члану 10 «Закона о попису становништва, домаћинства и станова 2021. године» јер Тужени није:**
 - 1. дефинисао методологију Пописа у складу са **националним потребама српског народа, који мора да уважава потребе српског народа,**
 - 2. није израдио упитнике, упутства и друге методолошке и организационе инструменте Пописа и, посебно, **то није урађено према научним принципима како би се заштитиле потребе и интереси српског народа и других становника Србије и националних мањина у Србији, а све што су урадили чине да би починили «пописни геноцид над српским народом» тиме што се у Пописницама (упитницима) – Срби не спомињу».**

Управни суд ми је тек 26.10.2022. године, под бројем 22У33777/2022 доставио Решење у коме траже да:

- ❖ «у року од пет дана од дана достављања овог решења, отклони недостатке поднете тужбе на тај начин што ће означити **управни, односно појединачни акт**, који се може оспоравати тужбом у управном спору и да достави тај акт»,
- ❖ «налаже се тужиоцу да, у року од пет дана од дана достављања овог решења, отклони недостатке поднетог захтева за одлагање» (не кажу – **одлагање пописа**, иако је то у мом поднеску дословце наведено), «истакнутом у поднеску од 19.10.2022. године», иако се попис, којим је почињен геноцид над српским народом – фактички завршавао, а да у Управном суду нису ни прибавили став тужене стране – Републичког завода за статистику.

О «американизацији правосудног система» достављам и моје **конкретне тужбе** (које својим бројевима сведоче да у Управном суду Србије има преко 35 000 тужби годишње, које се сада решавају из 2017. године), а моје нису решене, пошто су поднете тек 2021. године што је више од две године:

1. **моја тужба носи број У-31632/21 од 30. септембра 2021. године** и од истог датума раздвојени број У-21646, обе против РЕМ (Регулатор електронских медија) на незаконити избор «врхунског стручњака» за члана Управног одбора РТС-а (сада председник Управног одбора РТС-а) који има само завршену средњу школу и неке курсеве у страним амбасадама за ЛГБТ популацију,
2. **моја тужба број У-33777/21 од 17.12.2021. године** по тужби против Републичког завода за статистику који у циљу **пописног геноцида над српским народом** примењује «прљаве психолошке технологије» усмерене на смањење пописаних Срба тиме што одбијају:
 - i. да спроведу јавну расправу и стручне округле столове и
 - ii. да у Пописне листе унесу појам «Словени и неСлоВени», и одређење «Срби», већ све конципирају на болшевичком принципу «Националност _____» па ко какав «идентитет» (нова фаза тих прљавих технологија) «осети» на дан пописа,

У Управном суду годишње остаје нерешено око 150 000 (сто педесет хиљада) предмета па сада решавају предмете из 2017. године, што треба проверити. Сва моја обраћања Министарству правде и самом Управном суду – **да иницирају стручну расправу како да се ово катастрофално стање превазиђе** – остала су без одговора, јер тамо нема ни савести нити друштвене одговорности, већ влада партократски послушност која је уништила сваку партократију, па ће и ову.

Тако да је јасно да у Србији постоји 450 000 (сваки подносилац у просеку има још два члана домаћинства) незадовољних становника самовољом управних и административних органа. О томе неко у овом друштву мора да се замисли и забрине.

Сличну технологију **пописног геноцида над српским народом** применили су и у Албанији. И то раде перманентно тиме што не допуштају рубрику вероисповест.

- ❖ «Православна црква Албаније не признаје резултате пописа становништва 2011. године»,²²⁹
- ❖ из пописних упитника за попис 2021. године у Албанији је била избачена рубрика «вероисповест» па је патријарх Албанске православне цркве Анастасије штрајковао глађу и православна црква не признаје тај попис: претпоставља се да у Албанији има више од 350 000 Срба православца, док је православних Албанаца око 80 000 а има и православца *Куцо-влаха* који су такође словенског порекла и живе на југу Албаније, а има и православца Старовлаха и православца Македонаца (др Дејан Бешовић, историчар и теолог: 19:48 секунди емисије).²³⁰

Тако и ми Срби у Србији не треба да признајемо резултате пописа који је албаноКратија организовала у Србији од 1. октобра 2022. године, јер нису омогућили да се користе древни српски називи: РАС и КолоВени/Словени.

Ово питање – могућности појединца да учествује у судском поступку у заштити (српског) народа је важно питање за схватање **суштине права** са позиције «**Научне школе о непрекидности СлоВенског права и културе**», коју сам основао те она није апстрактно, теоријско питање, већ насушна потреба српског/слоВенског народа у борби за опстанак и континуитет постојања.

Наиме овде се не поставља само питање: «**шта је то држава?**» – него много сложеније али и једноставније питање: «**ко је држава?**». Црква и посебно Српска православна црква није само патријарх са епископима и свештенством већ – сви верници.

²²⁹ <https://priateljboziji.com/pravoslavna-crkva-albanije-ne-prizna/>

²³⁰ Бранко Станковић: Kvadratura kruga: Pravoslavci u Albaniji, drugi deo, RTS Kvadratura kruga - Zvanični kanal <https://www.youtube.com/watch?v=1Gj1OJMgicM>

Тако и држава није само председник, чак и када је апсолутиста као што је већина данашњих председника. Држава није само влада нити сав полицијски апарат, тужилаштво и тајне службе, које управљају многим државним али и медијским пословима. **Држава је сав народ.** И ако се српском народу, а значи и Србину појединцу одузме право да у различитим формама штити не само своја појединачна права (по појединачним актима) – већ и права народа као целине, онда је то најбољи начин да се народ уништи и да се држава растури, јер ко ће бранити државу. Или албанократија мисли да се појединци морају истурати само као топовско месо – када они склоне своје синове и кћери по Немачкој, САД и Швајцарској, како је то радио Никола Пашић – да би сада имао највећи споменик у Београду.

Данас превладава став који је наметнуо Зоран Ђинђић (још један од двоВерних синова официра УДБЕ, који је због тога величао језуите), да је **«држава као казино»**. Да ли је он хтео да укаже на једноставност управљања или једноставност сакупљања новца. Или да је држава испреплетена, као и казино, са криминалом – то не знамо. Али многи мисле да је држава екипа људи око крупније (председника). И сабрати паре и поделити – ето ти цела идеологија привредног организовања, по мишљењу владајуће касте, коју је дубока бољшевичка држава објединила у владајућој партији формираној на стиропор штрајку једног гробара. Због тога у Србији премијери могу бити правници који не разумеју често ни елементарне економске закономерности, већ схватају да је најважније бити поштен и не красти – као што је био случај са Коштуницом (што заиста ретко бива). Премијери у Србији могу бити одлични студенти са више једнопартијске школе, коју су назвали Факултет политичких наука, иако политика са науком никакве везе нема нити је макијавелизам (хоћеш монархију, хоћеш републику) научна тековина, већ је тековина (политичких) манипулација. Председник Владе Србије може бити и лице без икакве стручности, али са прихватљивим за Европске комесаре – сексуалним опредељењем. То су све околности које лишвају народ суверенитета и **искључују цели систем права**, те се тако ствара право које води деструкцији државе и уништавању народа, иако се привидно боре за народ.

У том смислу научна школа **«Непрекидности (словенског) права и културе»** посматра право као систем погледа на свет/мировозрења, осазнања друштвених функција права и права народа, традиције, морала који омогућује **народну вољу за опстанак и развој** који није увек и изричито исказан у нормативном правном облику закона и подзаконских аката али се као систем (правних и моралних) правила поштује и служи као Кормчиј (онај према коме се или чему се управља: Кормчаја књига св. Саве Српског) целог друштва. Служи као виши правни оријентир, управљајући тим бродом који је друштво, народ и држава.

Чија воља – тога и музика. Ова парафраза је за српски народ изузетно тешка јер српски народ нема фактички ни једну своју српску институцију. Чак и Српска академија наука је под утицајем хомосексуалаца, језуита, масона, бољшевика и безДарне (не талентоване) касте коју чине деца и унучи некадашњих ДеБеоваца, КоСоваца (контраОбавештајне службе), која не само да није способна да формулише ни једну зrelu идеју српског народа већ то и не покушава. Али ови делови дубоке државе имају досијее о сваком појединцу. Многима су чинили уступке који нису излазили из оквира закона али су поткупљивали људе на неколико генерација унапред – јер су у та времена могли да делују и ван закона на штету појединца. Сада се деца тих мученика одужују за те мале услуге «људскости».

Дописом Изл. бр. БМ-62 од 30. августа 2021. године обратио сам се Министарству за људска и мањинска права и друштвени дијалог, и то Гордани Чомић, министру са предлогом да се у оквиру различитости и равноправности утврде **«Права већинског народа у Србији – српског народа»**, која неће бити мања од права националних мањина.

На ову иницијативу никада нисам добио одговор, иако су писмо уредно примили 30.08.2021. године. Због тога овде јавно објављујем текст ове иницијативе, јер се тиче **суштине правних норми**, које одређују **право народа на опстанак и право народа на остварење суверене власти**, коју је албанократија узурпирала и ограничила лишивши права не само Србе расејања већ и српски народ у Србији:

«Чланом 1 Устава Србије је предвиђено: «Република је држава српског народа и свих грађана који у њој живе ...» Даље су мањинска и људска права и слободе детаљно разрађени, али се српски народ више нигде не спомиње.

Изабран сам за председника – координатора Савета за статусна питања дијаспоре Србије на заједничкој седници сва три Савета Скупштине дијаспоре и Срба у региону 21. априла 2011. године, у Београду у Министарству вера и дијаспоре, Васе Чарапића 20. Београд, којој су председавали: председник Скупштине дијаспоре и Срба у региону, г-дин Славомир Гвозденовић и потпредседник Скупштине г-дин

Милосав Алексић. Том приликом професор Митровић је констатовао «Статус Срба у дијаспори и у региону зависи од статуса Срба у Србији. А ево у Уставу Србије који су нам управо поделили, појам Срби се спомиње само у члану 1 Устава и нигде више!» Појам «грађани» је култни појам и у Србији, и у свим сегментима друштва, законодавне, извршне и судске власти превазилази права српског народа, који нема ни своју националну политику, нити заштићена уставна права на примену АзБучног писма, ни у државној употреби нити у јавној употреби, те има мање права него у време аустроугарске окупације, у току Првог светског рата. Исто је и по свим осталим правима српског народа.

Због свега горе наведеног предлажем да, на основу чл. 27 «Закона о народној скупштини» организујете стручну радну групу или пододбор (ст. 8) а онда и јавно слушање, уз учешће стручне јавности и релевантних институција (ст. 7), по следећим питањима из надлежности вашег одбора:

- 1) **ко је у судници iustitia/јустиција** – јер то не знају ни судије ни адвокати те се продужава бољшевички терор и самовоља судија који (поред тога што се не позивају на норме материјалног права у својим решењима и не подносе када им се на те прописе указује), не схватају да су у судници – iustitia/јустиција:
 - а) тужилац и
 - б) тужени
 због тога што реч iustitia/јустиција потиче од српске речи: уста, и оно што у тужби, у одговору на тужбу и на расправи **изУСТЕ тужилац и тужени** мора бити унето у судско решење јер **судија само обезбеђује устењије** и судија мора да се одлучи ко је био убедљивији у тумачењу права и изношењу доказа, а не он да изиграва адвоката једне или друге стране.
- 2) о американизацији српског правосуђа **укидањем управног поступка, чиме се феудализују агенције и други органи у извршном и управном систему власти**, те је створен застој у Управном суду који има и по 150 000 предмета годишње које не успева да реши: Молим Вас да ме известите о тачном броју предмета у Управном суду Србије јер то намеравам да изнесем у једном уџбенику за право.

У прилогу Вам достављам као иницијативу за решавање општег правосудног загушења:

- 1) мој чланак «Ко је у судници iustitia/јустиција»,
- 2) одговоре Управног суда и Министарства правде у вези са несвојевременим решавањем управних спорова, за шта су криви они који су укинули управни поступак – али сви о томе ћуте јер штите администрацију и бирократију која делује, не само против појединачних интереса него, пре свега, против српског народа.

Молим Вас да схватите ова и научна и практична упозорења и препоруке у мојој најбољој намери. Показало се да су моја најдобронамернија упозорења и цифарски прецизна, јер сте и на улицама видели део незадовољних, и поред тога што су у многеме то марионете – различитих луткоВођа.

У циљу пријема и у циљу припреме разматрања ових питања на Одбору можете ме контактирати: н а електронску адресу

bozzidar@inbox.ru

у Београду на тел. +38161 322 0670

СпасиБо(же) за Ваша добра дела и разумевање

професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Предложение применения научных открытий

УДК 342.72:351(497.11)

COBISS.SR-ID 176292105

Резюме на русском языке

Комитету по правосудию, государственному управлению и местному самоуправлению Скупщины Сербии, Углеши Мрдићу, доктору экономических наук, юристу, народному депутату и председателю Комитета, вновь представлено предложение, на основании ст. 27 «Закона о Народной Скупщине» организовать экспертную рабочую группу или подкомитета (пункт 8), а затем и публичные слушания с участием *научной общественности и соответствующих институтов* (пункт 7) по следующим вопросам из компетенции Комитета:

1. Кто в зале суда есть *iustitia* / юстиция? Это необходимо, потому что ни судьи, ни адвокаты этого не знают, вследствие чего **продолжается большевистский террор и произвол судей**, которые не понимают, что в зале суда — *iustitia* / юстиция:

а) истец и

б) ответчик,

потому, что слово *iustitia* / юстиция происходит от сербского слова «уста», и то, что в *исковом заявлении*, в *ответе на иск* и на судебном слушании произнесено «из уст» истца и ответчика, должно быть включено в судебное решение, так как судья только обеспечивает *устение/юстицию истца и ответчика*.

2. **О американизации сербской судебной системы**, поскольку отменой **управного** (от слова управа/защита от произвола бюрократии) **производства** – феодализируются агентства и другие органы исполнительной и административной власти, что создает загор в Управном суде Сербии, который имеет более 150 000 нерассмотренных дел с 2017 года, что означает минимум 450 000 недовольных граждан Сербии.

Комитету был передан:

1. Текст «Американизация сербского – словенского правосудия», опубликованный в научно-образовательном журнале *ЮСТИЦИЯ*, доступный на сайте [bozidar.rs](https://www.bozidar.rs/html/srp/casopis.html), раздел <https://www.bozidar.rs/html/srp/casopis.html>

В том же выпуске, по поводу этого (повторного) обращения, доступны:

А. Статья проф. Божидара Митровича, опубликованная в России и США: «Происхождение и первоначальное значение слова *iustitia* (юстиция)» со стр. 57 до стр. 69;

Б. Предложение об организации круглого стола «Кто есть юстиция (*iustitia*) в зале суда?», направленное Правосудной академии, Адвокатской палате Сербии, Адвокатской палате Белграда, Адвокатской палате — страницы 321-322, но все молчат и инертны, чтобы поправить положение сторон и адвокатов в судебных залах и таким образом правоотношения в Сербии;

В. Проект научно-практического круглого стола «Кто есть „*iustitia* / юстиция“ в зале суда: может ли научное объяснение того, что понятие „*iustitia* / юстиция“ происходит от сербского слова „уста“, обеспечить более объективное рассмотрение споров в Сербии?» — страницы 32-326.

Также Комитету этим повторным обращением переданы:

2. Письма Управного суда Сербии от октября 2022 года, из которых видно, что более года (а до 11 сентября 2025 года — то есть даже спустя пять лет) не рассмотрены иски по незаконному поведению Совета Регуляторного органа по электронным медиа (REM) относительно избрания Управляющего совета Радио-телевизии Сербии № 01-1637/20/21-96 от 13.07.2021 г. и решения № 01-1-1637/21-107 от 03.09.2021 г., по иску от 30.09.2021 г., который разбит на три отдельных дела;

3. Ответ REM на иск № 01-1637/20/21-109 от 05.11.2021 г., в котором подтверждается, что в Сербии осуществлена феодализация, поскольку, они сообщают «против подзаконного акта, то есть решения обладателя публичной полномочия, не допускается подача жалобы, применением статьи 42, пункт 1 Закона об электронных медиа в связке со статьёй 162 пунктом 1 Закона об управном производстве, жалобе истца отказано как недопустимой», а также «ответчик (REM) установил, что нет **процессуальных возможностей для подачи жалобы**, и любое дальнейшее **обсуждение ответчиком** необоснованных, неясных и несущественных доводов истца **не имело бы никакого смысла**» — относят это к **комично-сатирическим произведениям** в рамках той «сорошиады», в которую превращено сербское правосудие. Это всё свидетельствует о огромном застое в судебной системе, на который никто не обращает внимания и никто системно не пытается решить проблему. Все обсуждают число судей, хотя проблема системная и касается блокировки правосудия самим системой.

Proposal for the Application of Scientific Findings

UDC 342.72:351(497.11)

COBISS.SR-ID 176292105

Summary in English

To the Committee on Judiciary, State Administration, and Local Self-Government of the National Assembly of Serbia, chaired by Uglješa Mrdić, Ph.D. in Economics, graduated lawyer, Member of Parliament and President of the Committee, the proposal has once again been submitted – based on Article 27 of the “Law on the National Assembly” – to organize an expert working group or subcommittee (para. 8), and subsequently, a public hearing with participation of the academic community and relevant institutions (para. 7), on the following issues under the Committee’s jurisdiction:

1. Who is “*iustitia / justicia*” in the courtroom?

This must be clarified because neither judges nor attorneys seem to know, resulting in continued Bolshevik-style judicial arbitrariness and abuse of power. They fail to recognize that *iustitia / justicia* in the courtroom is represented by:

1. the plaintiff and
2. the defendant,

because the word *iustitia / justicia* originates from the Serbian word *usta* (“mouth”), and whatever is spoken **from the mouths** of the plaintiff and the defendant — in the complaint, the response to the complaint, and during the hearing — must be included in the court’s decision. The judge’s role is to **ensure that what was spoken is justly and accurately represented** (“*ustenje / justicia*”).

2. On the Americanization of the Serbian judiciary, because the **abolition of the upravni process** (administrative legal protection from bureaucratic arbitrariness within the executive and administrative system) has led to the **feudalization of agencies** and other public bodies, creating severe bottlenecks in the Administrative Court of Serbia. This court now has over **150,000 unresolved cases** since 2017, which translates to **at least 450,000 dissatisfied citizens**.

The Committee has been provided with:

- a) The text “(*Soros*) *Americanization of the Serbian–Slavic Judiciary*”, published in the scientific and educational journal **JUSTICIA**, available at [bozidar.rs](https://www.bozidar.rs/html/srp/casopis.html) (<https://www.bozidar.rs/html/srp/casopis.html>)

In the same issue, related to this (renewed) appeal, the following materials are also available:

- A. An article by Prof. Božidar Mitrović, published in Russia and the USA: “*The Origin and Original Meaning of the Word justicia (iustitia)*”, pages 57–69;
- B. A proposal to organize a roundtable discussion “*Who is iustitia (justicia) in the courtroom?*”, submitted to the Judicial Academy, the Bar Association of Serbia, the Bar Association of Belgrade — pp. 321–322. However, all these institutions remain silent and passive, failing to address the position of parties and lawyers in courtrooms and the broader crisis of justice in Serbia;
- C. A draft scientific-practical roundtable “*Who is ‘iustitia / justicia’ in the courtroom: Can a scientific explanation that the concept originates from the Serbian word ‘usta’ provide a more objective resolution of legal disputes in Serbia?*” — pp. 323–326.

Additionally, the following have been submitted with this renewed appeal:

1. Letters from the Administrative Court of Serbia from October 2022, showing that for over a year (and still not resolved as of **September 11, 2025**, i.e., five years later), lawsuits challenging the illegal actions of the Council of the Regulatory Body for Electronic Media (REM) — regarding the appointment of the Governing Board of Radio Television of Serbia, decision no. 01-1637/20/21-96 from July 13, 2021, and decision no. 01-1-1637/21-107 from September 3, 2021 — have not been reviewed. The lawsuit from September 30, 2021, was split into three separate cases.
2. The response of REM to the lawsuit no. 01-1637/20/21-109 from November 5, 2021, confirms the **feudalization of the legal system in Serbia**. REM states: “Against a subordinate legal act, that is, a decision of a holder of public authority, **no appeal is allowed**. Applying Article 42, paragraph 1 of the Law on Electronic Media in conjunction with Article 162, paragraph 1 of the Law on Administrative Procedure, the plaintiff’s appeal was dismissed as inadmissible.” Furthermore: “The respondent (REM) determined that the procedural requirements for handling the appeal were not met, and that any further response to the plaintiff’s unfounded, vague, and irrelevant allegations would be meaningless.”
3. This belongs in the genre of **satirical legal literature** — a result of the “*Soros-ization*” of the Serbian judiciary.
4. All of this testifies to a massive **crisis and paralysis in the judiciary**, to which no one is paying attention and which no one is attempting to address systematically. Public focus remains on the **number of judges**, even though the **core of the problem is systemic** — the justice system is being **blocked by its own internal design**.

Научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ (слоВенског) ПРАВА И КУЛТУРЕ: ВЕРА РАзУм КАО ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ

418765

Древни КолоВени (СлоВени) су веровали да мушка пиша/фалус чини чудо – соитијем ствара децу, чиме се васкрсавају преци, па су изградили колоВенски/слоВенски храм у облику «пише»:

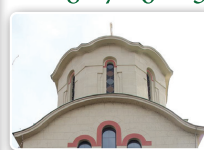
❖ 1173. године у етРуском/расСенском граду Пиша, који називамо Пиза (итал. Pisa), због чега су простор звали «Трг чудеса» (назив «Криви торањ» је погрешан јер је од почетка грађен у тој ерективној форми),

❖ 1932. године у Београду по пројекту арх. Јоже Плечника, али је овај значајан храм окружен стравичним страћаарама, и још стравичнијом новоградњом, али не губимо наду да ће и овде никнути Трг чудеса на углу улица: Жичка-Поп Стојанова- Брегалничка.

КолоВени
1 2 3 4 5 6 7 8

8765431

Храм Покрова пресвете Богородице, ул. Кајмакчаланска 55, Београд

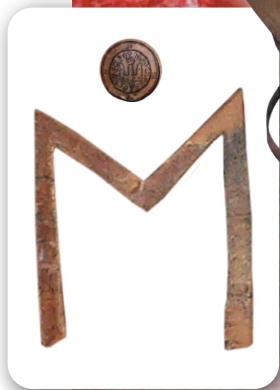
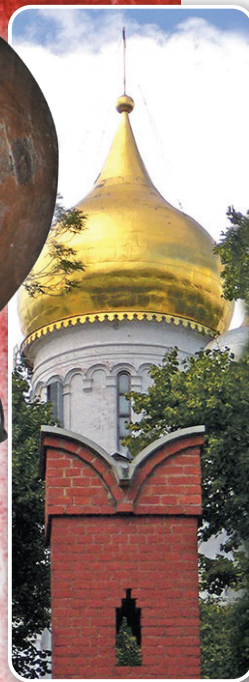

Српска курвална/фалусна гробница (громилна) у селу Љутићи (Кавала, Бехотина, стр. 28 књиге Ђорђа Јанковића «Српске громиле») Са Филозофског факултета у Београду су хтели да униште археолога Ђорђа Јанковића, доцента, и његове књиге, јер је у Далмацији, открио српске фалусне гробнице (громиле) из епоха пре V века.

СлоВени
1 3 4 5 6 7 8

КолоВенски/Хел(В)енски трагови: фалусна гробница у Микени и споменик пише у Делфима

©проф. Божидар Митровић: КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени НАСТАЛА РЕЧ СлоВени и избрисана историја до V века

8 7 6 5 4 3 1

4-1 8 7 6 5

проф. Божидар Митровић
 КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени
 НАСТАЛА РЕЧ СлоВени

Професор Божидар Трифунов Митровић, др правних наука
 СПЕЦИЈАЛИСТА ЗА УГОВОРЕ У МЕЂУНАРОДНОЈ ТРГОВИНИ
 11000 Београд, Ул. Милана Ракића, бр. 1А, стан бр. 6
 Телефон/WhatsApp/Viber: +381613220670
 E-mail: bozzidar@inbox.ru или bozidar.mitrovic@bozidar.rs

№ ВМ-88КиМ-2 од 22. јун 2020. године
 УДК 342.72(497.115)
 COBISS.SR-ID 176295433

ПРЕДСЕДНИКУ СРБИЈЕ

Александру Вучићу

од

професора Божидара Митровића, доктора правних наука

- I. О незаконитости предстојеће «**једностране СНС измене Устава Србије**» у циљу чега сте остварили нелегитимну изборну победу од 2/3 која Вам је потребна према члану 203 Устава Србије и тачке 5 става 3 чл. 105 Устава Србије (што не укључује промену укупне границе Србије) и
- II. О примени принципа нове примењене науке «Рекламационог права» у циљу и процесу:
 - ❖ заштите територијалне целовитости Србије у разрешењу спора по Косову и Метохији
 - ❖ прекидања међународног притиска на српски народ
 - ❖ прекидања ПОТИСКИВАЊА СлоВена (Срба),

Поштовани Председниче Србије,

У новинама у Србији сте најавили да нећете потписати у Вашингтону независност Косова и Метохије на Видовдан, што би у прецизнијим анализама могло значити да сте после Видовдана спремни да то урадите («Треба да се стиде сви који тврде да ћемо на Видовдан признати лажну државу», Информер за 17.06.2020.г.).

Немојте у таквом размишљању понижавати ни представнике САД, али ни српски народ.

У разрешавању спорова представници власти у САД поштују науку и научна истраживања, нека од којих сам цитирао у мојој књизи и докторском раду на руском језику, који сам одбранио на водећем руском универзитету МГУ им. «М. В. Ломоносова»²³¹.

Неће они ништа урадити нагло, **како ви неосновано наводите**, али ће се трудити да то буде **НЕ-ПОВРАТНО** у даљим преговорима, као што сте Ви и Ивица Дачић, противустановно и крајње неовлашћено потписали Бриселске споразуме и **исцртали међународне царинске** (и да ли само царинске границе?) између:

1. Србије и
2. Србије у облику аутономне покрајине Косово и Метохија.

Ви се журите да у Скупштини Србије добијете апсолутну већину и то не скривате – да бисте могли променити Устав Србије, где јасно пише да су Косово и Метохија «саставни део Србије». Надам се да вам српски гласачи неће то дозволити и поред свих системских изборних превара које се десетину година спроводе, почев од штампарије «Службеног гласника» коју марионетске партије у Србији никад нису контролисале, управо јер нису добијале такво одобрење из УДБе.

Ви сте успели да остварите победу Српској Напредној Странци, како сведоче изборни резултати од 21. јуна 2020. године, како сам упозоравао у неколико писаних текстова на руском и српском језику далеко

²³¹ Проф. Божидар Митровић «Рекламационо право и рекламације поводом повреда уговора», БТМ, Москва, 1998. год, стр.35: **Роџер Фишер** (професор права, предавач курса «Вођење преговора», а Правни факултет Харвардског универзитета, директор истраживачког пројекта «Вођење преговора» на Харвардском универзитету) и **Виллиам Ури** (заменик директора програма «Вођење преговора» Правног факултета Харвардског универзитета, аутор књиге «**Како решавати спорове: разрада система за смањење штете од конфликта**») већ у наслову руског издања његове књиге «Пут ка достизању сагласности или преговори без штете», «Наука», Москва, 1992. г.) нуде **специфичне методе** које су резултат психолошких и социолошких истраживања и апсолутно су применљиве у процесу **рекламационих спорова**, с обзиром да се и овај поступак понекад изводи у облику преговора између (уговорних) страна.»

пре ових избора, о чему постоје и датумски докази мојих обраћања. Овим резултатима сте достигли изборне резултате у Северној Кореји, чији народ изузетно поштујем и два пута сам, као председник Карате савеза Београда, угостио њихову репрезентацију у Текван Доу – једном у препуној дворани «Пинки», у којој је било 4000 гледалаца.

Али **ови ИЗБОРИ И ИЗБОРНИ РЕЗУЛТАТИ СУ НЕЛЕГИТИМНИ** јер сте грубо стално кршили **члан 115 Устава Републике Србије који строго предвиђа: «Председник Републике (Србије) не може обављати другу јавну функцију или професионалну делатност».** А Ви сте све време изборног поступка и за 24. март 2020. године и за изборе заказане за 21. јун 2020. године вршили **ЈАВНУ ФУНКЦИЈУ председника Српске напредне странке**, злоупотребљавајући положај Председника Србије да би вршили притисак на све организације у Србији, и чак у ту сврху поделили сте 5 милијарди евра државне помоћи супротно забранама

2. из члана 3 Закона о контроли државне правне помоћи (**Недозвољена државна помоћ**) тиме што сте **при** расподели 5 милијарди евра искључили из **конкуренције на тржишту Србије** целокупну српску дијаспору која је у Србији (по вашим подацима 400 000 Срба и других народности) – **који нису укључени** ни у прокламован пројекат Владе Србије **ИНОВАТИВНА СРБИЈА**,
3. Влада Србије је у време Ванредног стања и НЕсразмерних мера ограничења кретања људи у Србији (у односу на претерано застрашивање од «грипа типа CoVid19») и у НЕсразмерно кратким роковима, почела поделу 5 милијарди евра, супротно **дозвољеном принципу да се надокнади штета** (која причињена на НЕуставан начин донетом Одлуком о ванредном стању у Републици Србији) како је то предвиђено:
 - а) под тачком б тачке 2 чл. 107 Уговора о функционисању Европске уније,
 - б) тачком 2 став 1 члана 4 Закона о контроли државне помоћи.

Али ја Вам се ипак обраћам отворено и у најбољим намерама, да приликом вођења најављених преговора у Вашингтону, у оквиру Европске уније и у Савету безбедности УН, о решавању питања очувања територијалне целовитости Србије, примените неке принципе «Рекламационог права», што је моја докторска дисертација, коју сам успешно заштитио пред 21 чланом дисертационог савета и у полемици са три официјална опонента:

I. ШОТОКАН карате-до принцип, јасан, праволинијски и отворен:

1. у сваком случају кад год Западне земље инсистирају на одвајању Косова и Метохије од Србије, представници Србије треба да инсистирају да – уколико Запад не поштује **принцип територијалне целовитости Србије**, као државе чланице УН, онда ни **Декларација од 20. XII 1912. године о признавању албанске независности** (која је усвојена у оквиру Лондонског мировног уговора велепосланика, потписаног 30. маја 1913. године) – **више неће обавезивати Србе** и друге цивилизиране земље, а Срби ће имати право да захтевају **да се Србији и српском народу врати**:
 - а) **древна српска престоница КолоДар**, чије име је у оквиру ТЕРМИНОЛОШКОГ ПАТА (који се хиљадама година води против народа РАС/Руса, СорВена/Срба) промењено у: СкоДар, а одатле у СкоДер и даље СкаДар/ШкоДер, као и
 - б) **простор Албаније**, где већина топонима (назива места, река, језера, брда), према мапама совјетског академика Афанасија Селишћева, још увек имају **слоВенске (КолоВенске) називе или онове назива**, јер су КолоВени/СлоВени творци културе Лепенског Вира и Винче, према најстаријим археолошким налазиштима у Европи, а из назива КолоВенија (земља СлоВена) је изведен и назив АлбВенија (Бела Венија) односно латинизовањем и британизовањем измишљен назив АлБенија, а одатле Албанија.
2. **Косово поље треба и увек ће бити део српске територије** као што је и Јерусалим – део Израела, а Арарат био и биће – Јерменски, без обзира на то да ли је неко предао, или да ли ће неовлашћено предати Косово и Метохију:
 - а) не само због историјских догађаја из 1389. године, где су Срби бранили не само хришћанство, већ и најстарију (**КолоВенску**) **СлоВенску цивилизацију** у Европи. КолоВенска цивилизација је најстарија јер је у Лепенском Виру, дакле у данашњој Србији, из српске речи **Коло** настала реч «**култура**» и реч «КолоВени», као и реч РАС (како су се Срби називали све до 1848. године), која лежи у основи назива РасСија/Русија,
 - б) већ и због тога што реч «КосоВа» представља скраћеницу од светих за Србе речи «**КолоВ(ениј) а**», што значи «земља КолоВена/СлоВена»,

II. АИКИДО СИСТЕМ коришћења енергије и притиска противника

3. Ако САД и Европска Унија желе да формирају од Косова и Метохије, територија Западне Грчке, Западне Македоније и Источне Црне Горе – Велику Албанију, морају знати, исто као и сви Западни плаћеници у Србији, да је Велика Албанија до Трипоља, јер је била као КолоВенија, односно АлбВенија (БелаВенија, односно земља Белих СлоВена) део Винчанске цивилизације, чије је извориште у Лепенском Виру, па је «кече» у народној ношњи АлбВена стари Српски симбол Кола јер сваког 21. јуна Сунце на дан ДУГОДНЕВИЦЕ (ове, преступне 2020. године на дан 20. јуна) над најстаријим археолошким налазиштем Сунце у праскозорје формира «А», које су наши слоВенски преци схватили као «Аз» и прецизније, као «Коло», које се материјализује на пресеку дрвета у виду ГОДова. Посматрајући то привидно кретање Сунца у односу на статични објекат брдашца Трескавац, наши слоВенски преци су једноставно, али генијално просто, систематизовали тајно знање «КолоДар» год-ишње цикличности. Ми то КолоДарно тајно знање данас називамо «календар». Благодареди томе из речи «Коло» створили су појам «култура». **ОВО ЈЕ ДОКАЗ НЕПРЕКИДНОСТИ СРПСКЕ КУЛТУРЕ ОД ЕПОХЕ ЛЕПЕНСКОГ ВИРА, ПРЕ 12 200 ГОДИНА, па пошто је већина АлбВеније/АлБаније слоВенског порекла, чија племена морају да се врате српском/слоВенском етносу, то и Велика Албанија треба да има седиште у БелГраду који се некада – до Папске Буле, звао ВенГрад.**

III. ПРИНЦИП РЕКЛАМАЦИОНОГ И ДИПЛОМАТСКОГ РЕЦИПРОЦИТЕТА

4. **Како би спречили даљу нацистичку освету српском народу (који се једини на Балкану борио против нациста, у облику герилских покрета «партизана» и герилског покрета «Краљевске југословенске војске у домовини»), јер су управо савремени неонацисти осмислили «Сребреницу», и због тога притискују Немачку да припоји Косово и Метохију – Албанији, молим Вас:**
- a. да. признате Лужичким Србима и компанијама Лужичких Срба (из данашње Немачке), као дела СлоВена и српског народа, сва права која Русија признаје Србији и српском народу, односно, грађанима Србије, укључујући и:
 - i. без визни режим за Лужичке Србе – при посети Србији,
 - ii. ослобађање робе компанијама Лужичких Срба од плаћања царина приликом увоза њихових роба у Србију.

Нека Немачка размисли колико милијарди је потребно за постизање аутономије коју су Лужички Срби тражили од Стаљина, али он то није подржао ни схватио, јер он није био СлоВен, јер је одувек главни задатак Запада био да не Словени управљају Словенима, због чега је број Лужичких Срба после Другог светског рата са 500.000 пао десетоструко и свео се на 50.000 људи, што се мора признати смишљеним истребљењем – **геноцидом над Лужичким Србима у послератној Немачкој, што би требало поставити као међународни проблем у Уједињеним нацијама.**

Управо су Лужички Срби та културолошка и лингвистичка веза која потврђује:

- a. у оквиру ТЕРМИНОЛОШКОГ РАТА, Римске империје и њеног клерикалног наследника – Ватикана, који је из назива **КолоВени**, преко конструкције **SorVen**, односно даље **SorBen**, направио реч **Серб-Би** а онда и реч **СрБи**, на следећи начин:
 - i. један од идеографских знакова **Коло** (КолоВрат), који је сличан латинском слову **S** претворили су у конструкцију:
 - i. **Sor** и
 - ii. **Hel**
 - ii. термин: **Вени**, **Венети** (венац живота на Земљи, који **Коло** ствара у току ГОДишњег воскресвања природе) претворили су у непрепознатљиво:
 - i. **Ven** а одатле у: **Ven** и даље **Ben**,
 - ii. **eni**.

На тај начин од божанског појма «**КолоВени**» (како су себе хиљадама година називали СлоВени) направили су непрепознатљив појам:

- i. **SorVen** (како су Французи и Немци звали Србе до краја XVIII века), а одатле у **SorBen/SorBen** (како су на француском и немачком почели да називају Србе од почетка XIX века), што се даље претворило у: **СербБи**, да би Вук Карацић, који је добијао паре од Ватикана преко Бартоломеја (званог Јернеј) Копитара, тај назив претворио у: **Срби**,
- ii. **HelVen**, одакле је настао појам:
 - v) **ХелЕни** (иако је очигледно да је тај назив био изведен из појма **КолоВени/СлоВени** које су преко тог појма насилно приписали Грцима) и

г) **ХелVeti** (KolTi/КелТи, KoloAz/Гали ТрансАлпинске Галије, која је имала назив КолоВетија, што је латинизовано у HelVetija или Ruthenia, што је и означавало: РасСија).

При томе треба имати у виду:

- I. **S** или **КолоВрат** – је знак северног и јужног Сунчевог Повратка, што је природна еклиптика/синусоида, коју Сунце твори у односу на Екватор планете Земље, у привидном кретању између северне тачке СунцеСтајања односно Сунчевог повратника 23°26'16" паралеле Северне ширине, и јужног Сунчевог повратника, који се налази на 23°26'16" паралели Јужне ширине од Екватора, тако што та два КолоВрата и чине Коло. Ова два КолоВрата која су слична латиничном слову **S**, приказана су и на српском и руском двоГлавом орлу. Тако је јасно да ту теофанију ни Срби ни Руси нису преузели од Византије/Бизанта, већ је то древноСлоВенски симбол од епохе Лепенског Вира.
- II. ТЕРМИНОЛОШКИ РАТ је служио Римској империји (Ватикану) за **потискивање народа «Рас»**, **пошто су:**
 1. Срби све до 1848. године себе звали «**РАЗ**» односно «**РАС**» (родПервоначала, а пошто су под ПраПочетком подразумевали Коло, које Твори венец живота на Земљи, то је синоним називу «Рас» – назив: КолоВени/СлоВени),
 2. из слова оКрајина Русије начињен је назив уКрајина, а такву исту оКрајину Српску су потиснули из КолоВеније/СлоВеније на Исток у такозвану ХрВатску/СлаВонију (што су све називи који су изведени из назива: КолоВени, да би потиснули православне СлоВене) одакле су 1995. године протерали 650 000 православних Срба.
 - б. Срби у Лужици, у Немачкој, до дана данашњег себе називају: «**SorBen – Vendi**» (**SorVen** написано азБуком: **СорБен – Венди**), из чега се види да је корен тог назива: **КолоВени**, или **РАЗ/РАС**.

IV. ПРИНЦИП ЗАЈЕДНИЧКОГ СУЖИВОТА

5. Срби су и данас носиоци велике идеје и имају право да бране принципе најстарије цивилизације у Европи, чији су носиоци, о чему Вам достављам мој научни текст ДВЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ У ЕВРОПИ, на српском и одвојено на енглеском језику, те Срби имају право ДА ЖИВЕ У ЈЕДНОЈ ДРЖАВИ, а не распопућени границама Лењина и Броза, које су осмишљене у Ватикану и на Дрезденском конгресу комунистичких партија, чије закључке НАТО пакт, као инструмент Ватикана, брани свом оружаном силом. И имају право Срби да се та држава зове **КолоВенија**, јер су се и СлоВени у древна времена Лепенског Вира и Винче звали **РАС** (род ПраПочетка) а пошто је **АЗ** био **Коло** које ствара венец живота на земљи звали су се и: **КолоВени**.

Ово и поред неспорне чињенице да у Европи и данас постоје две цивилизације:

- а) **цивилизација рода (СлоВена/РАСена/руских)**, која је најстарија у Европи, а коју данас називамо Россия/Русија (чије се извориште налази у Лепенском Виру и Винчи), на просторима које се очувало 192 (на)рода, благодарећи томе што у Русији и српским земљама на Балкану не важи принцип «Једна територија – једна нација», пошто, слава Богу, «Нису сви становници Русије – Руси», и «Нису сви становници Србије – Србијанци/Срби», што је цивилизацијска вредност од огромног значаја за цео свет, јер је то пут избегавања територијалних конфликта и етничких прогона,
- б) **територијална цивилизација** Рима, Римске империје (која је зачета 509. године пре н.е.), тако да је Сенат Римски, после неколико векова прогласио принцип: «Сви становници на територији Римске империје су – Римљани», који важи и данас у свим земљама на Западу: «Сви становници на територији Италије су – Италијани», «Сви становници на територији Француске су – Французи», «Сви становници на територији САД су – Американци».

Иако то изгледа невероватно Велика Британија припада ПЕРСОНАЛНОЈ ЦИВИЛИЗАЦИЈИ од епохе Лепенског Вира и Винче, јер се на том острвском простору очувало неколико народа једног истог рода и због тога је под сталном опсадом Рима и Ватикана, као и српски народ.

Ово су једноставни принципи и једноставна правила «Рекламационог права», што је назив моје докторске дисертације коју сам одбранио на катедри за грађанско право Правног факултета Универзитета Московског државног универзитета им. Ломоносова. Изнета је и обнова знања, која су пре више од 12 200 година била више него једноставна, генијално једноставна, због чега су наши преци и створили културу и цивилизацију Словена и, сходно томе, целог човечанства.

Обраћао сам Вам се као председавајући Савета за статусна питања српске дијаспоре (иако бисмо уместо грчког имена: дијаспора, требали користити термин: расејање) целог света. Тај орган је предвиђен «Законом о српској дијаспори и Србима у региону», иако сте Ви, Ивица Дачић и Томислав Николић, вешто, лукавим деловањем:

1. укинули Министарство дијаспоре и свели га на ниво Канцеларије, односно Одељења у Министарству спољних послова Србије,
2. укинули све органе дијаспоре (који су предвиђени важећим Законом) спречавајући наш рад од тренутка када смо иступили против Бриселских преговора, који су облик признавања одвајања Косова и Метохије од Србије.

Савет за статусна питања дијаспоре, чији сам председавајући, пре почетка преговора о Бриселу, позвао је (на састанцима овог Савета дијаспоре, од 14. јануара до 6. фебруара 2013.г.) Александра Вучића и Ивицу Дачића као и тадашњег председника Србије, Томислава Николића:

- а) да **прво захтевају повратак 250.000 Срба протераних са Косова и Метохије** (у сарадњи НАТО окупационе војске и албанске окупационе паравојне армије, која је поражена на пограничној коти Кошаре током НАТО бомбардовања Југославије 1999. године), **и тек након повратка тих прогнаних Срба да започну преговоре у Бриселу,**
- б) да прекину лукаву политику такозваног «РЕАЛНОГ СТАЊА НА ТЕРЕНУ», коју је замислио Јосип Броз Тито, према којој:
 - и. Уредбом Јосипа Броза Тита забранили су Србима, које су нацисти и албански балисти протерали са Косова и Метохије, да се врате на Косово и Метохију након завршетка Другог светског рата, усвојивши у ту сврху:
 1. декрет, па чак и закон (Привремена забрана враћања колониста у њихова ранија места живљења «Службени лист ДФЈ», бр. 13/45 од 16.3.1945. године):
 2. «Закон о поступању са напуштеном земљом насељеника у Аутономној косовометохијској области»
 - в) да констатују да је «РЕАЛНО СТАЊЕ НА ТЕРЕНУ» – перманентни терор над српским народом од 1941., односно 1944. године, усмерен на протеривање Срба са Косова и Метохије.

У Савету за статусна питања дијаспоре у том тренутку нисмо знали да се, могуће, предаја Косова и Метохије Албанији остварује на основу споразума између специјалних служби америчке и британске владе са нацистичким Вермахтом, у који је био уплетен и Јосип Броз, по којем је тајном, сепаратном споразуму, мимо знања СССР договорено:

1. да се нацисти повуку из Грчке,
2. да нацисти предају из својих складишта на Балкану своје наоружање југословенским партизанима,
3. да Југословенски партизан са оружјем нациста:
 - а) не нападају током повлачења Групе армија «Е» Вермахта из Грчке за Немачку,
 - б) да спречавају продор Црвене армије у Грчку и на Јадранску обалу,
4. Зашто су западни савезници нешто обећали Албанији, која је била савезник нациста, није јасно, али је могуће да су Савезници и Југословенски партизани, на захтев нациста, обећали Косово и Метохију – Албанији, о чему је и дневни лист «Политика» објавио чланак «Шеста звездица на застави Косова: „региони Велике Албаније“» (аутор чланка Миленко Пешић, објавио у листу «Политика» 11. маја 2017. године: «САД су још 1946. године на Мировној конференцији у Паризу Албанцима обећали Косово и Метохију као компензацију за Грчки Северни Епир»)

Али, с обзиром на одлуке Нирнбершког трибунала, јасно је да се никакви споразуми с нацистима не могу прихватити и они су апсолутно неважећи, без обзира на то ко их је прихватио.

Тренутно, српска дијаспора није способна да, у оквиру закона сваке поједине земље, прогони све оне који крше норме и принципе међународног права, укључујући начело **територијалне целовитости граница суверених земаља, које су успостављене после Другог светског рата**, на штету српског народа. Али доћи ће време када ћемо се обратити правосудним органима свих земаља и затражити одштету.

Срби су једини народ на свету чији Устав не разматра, не утврђује и не одобрава српски народ, већ се он тајно разматра у такозваној **Венецијанској комисији**, у којој учествују и представници из Русије, укључујући и из Института за законодавство и упоредно право при Влади Русије, о чему сам говорио на недавној научној конференцији о корупцији управо у овој значајној научној институцији као копредседник округлог стола на тему «Право и друштвени медији против корупције: нове тенденције». Ми смо као народ и држава лишени права да разматрамо сопствени Устав, јер Устав Србије наводи и гарантује да су «Косово и Метохија саставни део Србије» те, према томе, ни Александар Вучић као Председник Србије, нити било ко други не могу преговарати о одвајању ове територије од Србије.

Ви као Председник Србије, према Уставу Србије било каквом одлуком или законом, немате овлашћења да потписујете било какав акт о одвајању Косова и Метохије од Србије, или о подели Косова и Мето-

хије, или акте који могу бити НЕПОВРАТАН корак у том правцу. Чак Вам ни академик Коста Чавошки у том смислу не може помоћи нити легитимисати такво дејство.

Ви можете, имајући двотрећинску већину посланика Српске напредне странке (која је стиropор штрајком доведена на власт од иностраних структура), почети трговину да отцепљењем Косова и Метохије или дела – добијете од неких земаља Запада статус ЗАШТИЋЕНОГ СВЕДОКА, али то не би дало легитимитет било каквом потпису у том правцу.

Ви мислите да можете лукавством сваког обманути или све застрашити својим ликвидаторима и дилерима наркотицима, јер:

- 1) не кажете да **ћете бранити територијалну целовитост Србије**, већ кажете да **ћете увек бранити Србе на Косову**, мада:
 - а. по том принципу Србе и српску дијаспору можете бранити и у Француској или у другим земљама,
 - б. за Србе (који су део **РасСенске цивилизације рода**), територија није била битна, већ род и припадност роду, али сада, када нам је наметнут **територијални концепт** Рима, па је потребно да као Председник Србије ЗАШТИТИТЕ КОСОВО КАО ДЕО ТЕРИТОРИЈАЛНЕ ЦЕЛОВИТОСТИ СРБИЈЕ јер када сте преузели функцију Председника Србије управо на Уставу сте се заклели на то, као што пише у Уставу Србије и у самој Заклетви, да ћете као Председник Србије штитити и Устав Србије и **територијалну целовитост Србије**, али очигледно да ни једно ни друго не чините и немате намеру да чините,
- 2) лукаво сте инсистирали на томе да Косово и Метохија укине 100% царине на робу из Србије, коју је такозвана Влада тзв. Косова и Метохије увела за робу из Србије, а управо тим конкретним акцијама сте злобно и лукаво демонстрирали, да је Косово суверена држава у односу на државу Србију.

Позивам вас да више не дозвољавате потискивање Словена/Срба. Да бисте се успешно одупрли потискивању Словена/Срба, треба да започнете са објављивањем! Барем да у Србији објавите КАКО ЈЕ НАСТАЛА РЕЧ «КУЛТУРА», о чему Вам достављам у облику јубиларних марака са купоном, како се то чини у филателији – **на српском и енглеском језику**.

Да бисте било какве преговоре водили морате имати консензус не на овај начин уз повреду члана 115 Устава Србије изабране Скупштине Србије, и морате имати у виду да **ће Косово поље увек бити саставни део Србије, без обзира шта се и кад потпише**.

196

Измене Устава Србије које сте очигледно планирали са апсолутном двотрећинском већином у Скупштини Србије, могу изазвати немире које ваља избећи и поново и Вас и Ваше менторе из иностранства позивам ка рАзУмном деловању уместо бахатог коришћења фалсификованих резултата избора које сте постигли кршећи грубо члан 115 Устава Србије.

У прилогу Вам достављам:

- а. јубиларне марке са научним објашњењем КАКО ЈЕ ИЗ СРПСКЕ РЕЧИ КОЛО НАСТАЛА РЕЧ КУЛТУРА, на српском и одвојено на енглеском језику
- б. разгледнице са научним објашњењем КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени НАСТАЛА РЕЧ СлоВени, на српском и одвојено на енглеском језику
- в. чланак ДВЕ ЦИВИЛИЗАЦИЈЕ У ЕВРОПИ на српском и одвојено енглеском језику

Мене можете контактирати

на електронску адресу bozzidar@inbox.ru
 по skype: koloven1
 у Београду на тел. +38161 322 0670
 детаљније на www.bozzidar.ru

СпасиБо(же) Ваша добра дела и разумевање
 професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Предложение применения научных открытий

УДК 342.72(497.115)

COBISS.SR-ID 176295433

Резюме на русском языке

Изучение общественной проблемы и систематизация научного открытия могут быть отражены в научном труде. Предложить практическое применение таких исследований и открытий, с целью прогресса общества и сохранения, защиты народа на основе научного знания – ещё более сложная задача. Пропустить между наукой и государственными институтами остаётся непреодолимой в пост тоталитарных системах, в которых власть всё ещё строго контролируется системой однопартийной безопасности (под прикрытием государственной безопасности) через партократию.

В данном обращении профессор Славянского права (SlaVic Law) Божидар Митрович 22.06.2020 г. указал Президенту Сербии А. Вучичу:

- I. на незаконность предстоящих «**односторонних конституционных изменений**» (надиктованных Джорджем Соросом правящей партии СНС), которые впоследствии были реализованы на фальсифицированном референдуме;
- II. на **возможности применения принципов новой научной дисциплины – Рекламационного права**:
 - ❖ в ведении переговоров о сохранении КосоВа (и Метохии) в составе Сербии и защите территориальной целостности Сербии;
 - ❖ для прекращения международного давления на сербский народ;
 - ❖ для прекращения вытеснения славян (сербов).

Профессор обратился к Президенту Сербии открыто и с наилучшими намерениями – с предложением применить принципы новой науки «Рекламационное право» при ведении переговоров в Вашингтоне, в рамках ЕС и в Совете Безопасности ООН по вопросу сохранения территориальной целостности Сербии. Перечисляем только некоторые рекомендованные Основные принципы Рекламационного права:

I. Принцип Сётокан каратэ-до – чёткая, прямолинейная и открытая позиция:

1. Если Запад не признаёт территориальную целостность Сербии как государства – члена ООН, то «Декларация от 20 декабря 1912 года о признании независимости (вновь созданной) Албании» более не обязывает сербов, и большинство славянских племён **Белой Вении**/латинизировано: **Албании** должно быть возвращено в состав сербского народа / славянскому этносу;
2. КосоВа (и Метохия) всегда будут частью сербской территории хотя бы потому, что слово «КосоВа» – это сокращение от, священного для сербов, понятия «**КолоВ(ени)а**», то есть «земля КолоВен / славян»;

II. Принцип Айкидо – использование энергии и давления противника:

3. «Кече/белая шапка» в народном костюме АлбВенов/албанцев – это древний сербский символ **Кола**, ведь каждое 21 июня, в день летнего солнцестояния, на древнейшем археологическом раскопе Лепенский Вир, Солнце на рассвете формирует букву «А», вокруг горы Трескавац, которое наши предки – славяне/КолоВены – воспринимали как «Аз», то есть «Коло», которое материализуется на срезе дерева в виде годовых колец (ГОДов);

III. Принцип рекламационного и дипломатического взаимного признания:

4. Во избежание продолжения нацистской мести сербскому народу (именно неонацисты создали миф о «Сребренице» и теперь давят на Германию с целью присоединения Косово и Метохии к Албании), предлагается:
 - a. признать **лужицким сербам и их компаниями** (в современной Германии), как частью славян/сербского народа, те же права, которые Россия признаёт Сербии и сербам, включая:
 - i. безвизовый режим для лужицких сербов при посещении Сербии;
 - ii. освобождение от таможенных пошлин при ввозе товаров компаний лужицких сербов в Сербию, чтобы содействовать их самостоятельности;
5. Из божественного понятия «КолоВени», которым славяне называли себя тысячелетиями, Римская империя и Ватикан создали искажённые формы:
 - i. SorVen – так называли сербов французы и немцы до конца XVIII века; затем это перешло в SorBen / SorBen (начиная с XIX века), что позднее превратилось в СербИ, а затем Вук Караджич, финансируемый Ватиканом через Бартоломея (Йернея) Копитара, адаптировал это в название: Срби (по-русски: сербы);

ii. HelVen – откуда произошли понятия и названия:

- а) ХелЭны – насильственно приписанное грекам, хотя очевидно, что это производное от: КолоВени/СлоВени/слаВяне;
- б) ХелVети – KoLTi (кельТы), KoloAz (галлы Трансальпийской Галлии), именованной КолоВетия, латинизированной как HelVetia или Ruthenia, то есть – РасСия/Рация.

Все эти подмены – это часть Терминологической войны, которая на протяжении тысячелетий ведётся против народа Рас (сербов и русских), и которую можно остановить только научными, междисциплинарными исследованиями.

Генеральный секретарь президента, проф. Никола Селакович поблагодарил профессору Митровичу, и передал обещание, что президент рекомендации будет применять, что никогда не случилось.

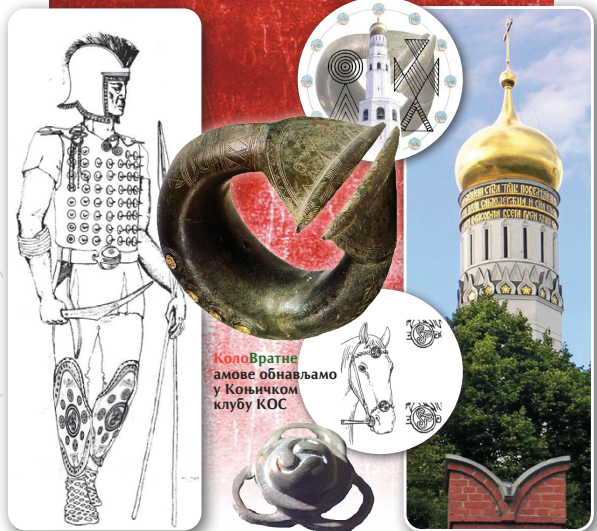
Научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ (слоВенског) ПРАВА И КУЛТУРЕ: По Јухор гривни грађена КолоКолна ИВана Великог

 Назив **ВиниКоло** (икавска варијанта имена **КолоВени/СлоВени**), од којег је настао појам: **ВиниК/ФиниКијци/ФениЧани** и **ВинЧа**, из XI в.п.н.е., који је на каменом блоку нашла Америчка археолошка експедиција 1914. г. у граду Сарду (сада Турска) написан: **Аз**бучним словима (означеним бројевима: **5,6,7,8**), лидијске епохе XI в.п.н.е. и идеографским знаком **КолоВрата/Кола** (**4-1**, ради упоређења са истоветним екавским називом: **КолоВени** са Златне плочице из г. Пирги/Пирђи)

КолоВени

 Назив **СлоВени** је првобитно значио **КолоВени**, како је то очувано на Златној плочици из градића Пирђи/Пирђи, исписано здесна налево, **Аз**бучним писмом ет**Руске** епохе у VI в.п.н.е. (нађеној 1961. г.), због чега је народ **РАС** (како су Срби до 1848. г. користили овај сакрални појам): **родАз**, **родПраПочетка**, којим су сматрали небесно **Коло** (кретање Мајке-Земље око **Сунца**), које ствара **венац** живота на Мајци Земљи, себе називао и: **КолоВени**.

СлоВени

©проф. Божидар Митровић: КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени НАСТАЛА РЕЧ СлоВени и избрисана историја до V века

Proposal for the Application of Scientific Findings

UDC 342.72(497.115)

COBISS.SR-ID 176295433

Summary in English

Studying a social issue and systematizing a scientific discovery may be addressed within the framework of a scientific work. However, proposing a practical application of such discoveries for the advancement of society and the preservation and protection of a people based on scientific knowledge is an even more complex task. The gap between science and state institutions remains a deep and insurmountable chasm in post-totalitarian systems, where power is still strictly controlled by a one-party security apparatus (under the guise of state security) through partitocracy.

In this address, Professor of SlaVic Law, Božidar Mitrović, on June 22, 2020, pointed out to the President of Serbia, Aleksandar Vučić:

- I. The illegality of the upcoming «unilateral constitutional amendments» (dictated by George Soros to the ruling SNS party), which were later implemented through a falsified referendum;
- II. The possibility of applying principles from a newly developed scientific discipline – the Reclamations/Claims Law:
 - ❖ in conducting negotiations on the preservation of *KosoVa (and Metohija)* as part of the Republic of Serbia and ensuring the territorial integrity of the state;
 - ❖ to end international pressure on the Serbian people;
 - ❖ to halt the displacement of the SlaVs (Serbs).

The professor addressed the President of Serbia openly and with the best intentions — proposing the application of principles from the new science called the **Reclamations/Claims Law** in the course of upcoming negotiations in Washington, within the EU, and at the UN Security Council regarding the issue of Serbia's territorial integrity. Some of the key proposed principles include:

I. The Shōtōkan Karate-dō Principle – a clear, direct, and open stance:

1. If the West refuses to recognize the territorial integrity of Serbia as a UN member state, then the «Declaration of December 20, 1912 on the recognition of the (newly formed) independence of Albania» is no longer binding for the Serbs, and most of the **SlaVic tribes of White Venia** / Latinized: **Albania**, must be returned to the **Serbian people** – that is, the **SlaVic ethnic group**;
2. **KosoVa** (and Metohija) will always remain part of **Serbian territory**, if only because the term **KosoVa** is an abbreviation of the sacred Serbian concept **KoloV(enia)**, meaning «land of the **KoloVeni** / **SlaVs**»;

II. The Aikidō Principle – the use of the opponent's energy and pressure:

3. The “keče” / white cap in the traditional costume of the AlbVeni (Albanians) is an ancient Serbian symbol of the **Kolo**, as each year on June 21, the day of the summer solstice, at the prehistoric archaeological site Lepenski Vir, the rising Sun forms the shape of the letter «A» around Mount Treskavac – a shape which our ancestors – the **SlaVs / KoloVeni** – understood as «Az», that is, **Kolo**, which materializes in the tree's cross-section as annual rings (GODs);

III. The Principle of Reclamational and Diplomatic Reciprocity:

4. To prevent further Nazi vengeance against the Serbian people (since it was modern-day neo-Nazis who created the myth of «Srebrenica» and now pressure Germany to annex **KosoVa and Metohija** to Albania), it is proposed:
 - a. To grant **Lusatian Serbs** and their **companies** (in present-day Germany), as part of the **SlaVs / Serbian people**, the same rights that Russia grants to Serbia and Serbs, including:
 - ❖ visa-free regime for **Lusatian Serbs** when visiting Serbia;
 - ❖ exemption from customs duties for Lusatian Serb companies when importing goods into Serbia, as a step toward their economic autonomy.

5. Terminological distortion imposed by the Roman Empire and the Vatican:

From the divine notion of **KoloVeni**, by which the **SlaVs** referred to themselves for millennia, the Roman Empire and the Vatican created distorted forms:

- i. **SorVen** – the name by which the French and Germans referred to the Serbs until the end of the 18th century; later transformed into **SorBen** / SlaVs (since the 19th century), then to **SerBi**, and finally, Vuk Karadžić – financed by the Vatican through Bartholomeus (Jernej) Kopitar — adapted this into the form: **Srbi** (In English: **Serbs**, in Russian: **сербы**);
- ii. **KoloVeni**/latin: **HelVen**, from which derive:

- ❖ **HelEnes** — a designation violently assigned to the Greeks, though it is clear that the term was derived from **KoloVeni / SloVeni / SlaVs**;
- ❖ **HelVeti – KolTi (Celts), KoloAz** (the **Gauls** of Transalpine Gaul), whose land was known as **KoloVetia**, Latinized into **HelVetia** or **Ruthenia**, meaning **RasSia / Ra-tsiya**.

All of these terminological transformations are part of a **Terminological War** that has been waged for millennia against the people of **Ras (Serbs and Russians)**, which can only be brought to an end through scientific, multidisciplinary research.

The General Secretary to the President, Professor Nikola Selaković, thanked Professor Mitrović and conveyed a promise that the President would consider applying the recommendations – something that never occurred.

Научна школа НЕПРЕКИДНОСТИ (слоВенског) ПРАВА И КУЛТУРЕ: Соха и питос из ВинЧе – извор знака Рјуриковича

4-1 8 7 6 5

Назив **ВиниКоло** (икавска варијанта имена **КолоВени/СлоВени**), од којег је настао појам: **ВиниК/ФиниКијци/ФениЧани** и **ВинЧа**, из XI в.п.н.е., који је на каменом блоку нашла Америчка археолошка експедиција 1914. г. у граду Сарду (сада Турска) написан **АзБучним** словима (означеним бројевима: **5, 6, 7, 8**), лидијске епохе XI в.п.н.е. и идеографским знаком **КолоВрата/Кола** (**4-1**, ради упоређења са истоветним екавским називом: **КолоВени** са Златне плочице из г. Пирги/Пирђи)

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8

8 7 6 5 4 3 1

Назив **СлоВени** је првобитно значео **КолоВени**, како је то очувано на Златној плочици из градића Пирги/Пирђи, исписано здесна налево, **АзБучним** писмом **етРуске** епохе у VI в.п.н.е. (нађеној 1961. г.), због чега је народ **РАс** (како су Срби до 1848. г. користили овај сакрални појам): **родАз**, **родПраПочетка**, којим су сматрали небесно **Коло** (кретање Мајке-Земље око **Сунца**), које ствара **венац** живота на Мајци Земљи, себе називао и: **КолоВени**.

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8

©проф. Божидар Митровић: **КАКО ЈЕ ИЗ РЕЧИ КолоВени НАСТАЛА РЕЧ СлоВени** и избрисана историја до V века

Необично али истинито

СРБИН У РУСКОМ СУДУ ПРИЗНАО КАКО ЈЕ ДОПРИНЕО ДОЛАСКУ ПУТИНА НА ВЛАСТ

Када сам 1985. године, инспирисан предавањем професорке Весне Бесаровић, саставио пројекат «Анализа могућности виших облика привредне сарадње компанија СФРЈ и СССР (трансфер знања, технологија, оснивање заједничких компанија, заједнички наступ на трећим тржиштима)» један од директора у «Југославија Комерцу», где сам радио, подсмешљиво се понео према пројекту са којим сам конкурисао, да добијем совјетску стипендију, али је мој пројекат већ за две године постао могућ и ја сам допутовао у Москву, на Московски држани универзитет «М. В. Ломоносова», где сам и добио стипендију на три месеца. Од те 1987. године провео сам 33 године научноистраживачког рада је у Москви на водећим руским универзитетима. Моја научна открића су унета у Енциклопедију биографија «Водећи руски научници – правници у другој половини XX века», која је објављена од стране Руског државног универзитета правосуђа, где сам предавао као професор у оквиру научноистраживачког рада.

Многи моји успеси резултат су знања, али и одређеног «не знања». Наиме, када сам те 1987. године, затражио телефонску информацију пет издавача који објављују правну литературу, да би им понудио своје књиге да их објаве, нисам знао да постоји само један монополист, «Јуријескаја литература», која је тада била по тиражу највећи издавач правне литературе у свету. Такође нисам знао да инострани аутори могу да закључе уговор са руским издавачима само преко Руске ауторске агенције. Али тада се све брзо мењало. Када сам предлог за објављивање књиге предао овом једином совјетском издавачу правне литературе, они су стицајем општинских трансформација добили право да закључују уговоре директно са иностраним ауторима, те сам био први странац са којим је такав уговор закључен директно у издавачкој кући. Уговорено је да објаве моју књигу «Рекламације у међународној трговини» у тиражу 100 000 примерака. Када је књига предата у штампарију 1999. године, издавач је молио да се измени овај део уговора јер нису имали довољно папира па је књига штампана «у свега» 10 000 (десет хиљада) примерака, што је данас фантастично велики тираж и за Русију.

У овом периоду не само да сам анализирао могућности виших облика привредне сарадње, већ сам, у оквиру прихваћеног научноистраживачког рада, водио и дугогодишње инвестиционе спорове, у случајевима када су српски инвеститори штедећи при закључењу таквих уговора на ангажовању правника били изиграни, па сам их бранио и у својству адвоката. Од 1998. године у Москви сам радио као адвокат, али сам био и први инострани грађанин који је 2003. године регистрован као адвокат у регистру Министарства јустисије у Москви, по тада новом Закону о адвокатури, што је био једини начин анализе и могућности разрешења инвестиционих уговора.

Године боравка у Москви су биле епоха невероватно драматичних промена, од комунистичко-социјалистичких система до капитализма, и драконских форми првобитне акумулације капитала. Прагио сам тај процес у Југославији и Русији, па сам успео да учим, систематизујем и објавим у неколико радова «технологију економског геноцида над Словенима», која се одвијала за последњих сто година у три фазе:

- I. прва – **национализације и експропријације**, када је успостављан политички монопол у словенским земљама, а имовина одузета, првенствено од Словена,
- II. друга – у форми **приХватизације** од стране оних који су располагали политичким монополом и претварали га, преко представника «служби» и «партије», у: економски монопол, и
- III. трећа фаза – **глобализације**, односно **НАТОизације** у којој је у Србији, Европа наредила да се 24 приХватизације преиспитају, да би се то економско богатство одузело од српских/словенских олигарха/приХватизатора и предало Западним корпорацијама, што сам ја предвидео и објавио већ 1991. године.

У тим условима трансформације социјализма у капитализам, Запад је уцењивао Југославију да се не сме мешати у привредне токове, док су америчке компаније и данас организоване на војној дисциплини, из епохе војне производње у Првом и посебно у Другом светском рату, по правилима New Deal/нове погодбе/новог курса, који је уводио тридесетих година XX века незапамћено уплитање државе у привреду САД, у замену до тада важећег система слободног тржишта и монетаризма. У тако наметнутом свеопштем хаосу, који се продужава до данас у Србији, српски радници су на руском тржишту, још већег хаоса, били потпуно обесправљени, јер по правилу, послодавци,

бивши «носиоци самоуправних односа», са српским радницима и стручњацима не закључују никакве уговоре, или су то привремени уговори, који не дају никаква права ангажованим радницима и стручњацима. Због тога сам иницирао оснивање Регионалне друштвене организације Обједињења Срба, чији сам био председник, да бисмо покушали да нам се призна радни стаж у условима одсуства било какве друштвене и државне контроле.

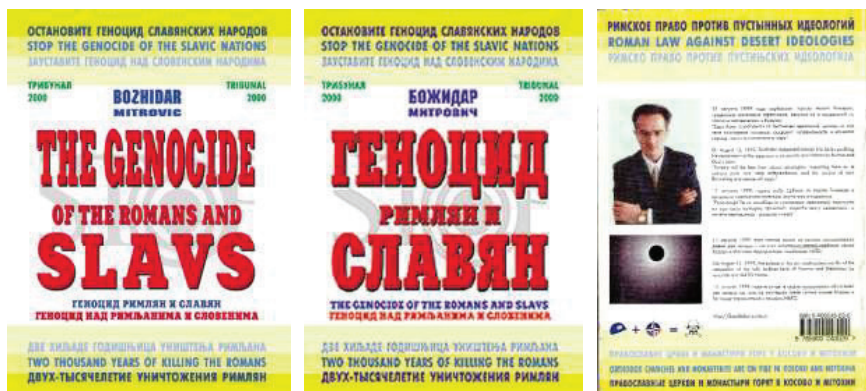
И ја сам безброј пута био изложен таквој самовољи послодаваца, посебно оних који су у социјализму били «заштитници радничке класе». Радио сам у једном периоду у компанији изузетно часне и коректне српске породице, која је имала велике грађевинске послове у Москви и Сочију. Али и поред тога, стицајем околности био сам принуђен да се обратим суду у радном спору. Тада, по закону Русије – представник тужилаштва иступа на страни радника који се обраћа тужбом суду. У Амбасади Русије у Србији, 17. јуна 2009. године, на основу дописа московског представништва те српске компаније регистроване на Кипру, добио сам многократну пословну визу, № 20 96629662972, са роком трајања до 10 јуна 2010. године. И поред тога руски адвокат компаније коју сам тужио изабрао је чудну тактику, па је као сведоке на суд позвао моје колеге са којима сам свакодневно делио канцеларију у тој компанији, који су тврдили да ме никада нису видели. Али се то руском адвокату учинило недовољним, па су на једном заседању, да би ме оцрнили, прочитали текст чланка који постоји на Интернету под називом «КТБ против Југославије», у којем је српски новинар Марко Лопушина цитирао моју изјаву «**Опрости Русијо, ми Срби не можемо бити са тобом више ни у каквом савезу!**» Ја сам био запрепашћен таквим приступом руских адвоката, али сам их замолио да текст, који су читали, дају не само судији већ и мени. Потврдио сам да је то не само моја изјава српском новинару већ да је објављена у мојим радовима – чланцима, књигама на српском, руском и енглеском језику и на мултимедијском диску.

Реченица: «**Опрости Русијо, ми Срби не можемо бити са тобом више ни у каквом савезу!**» је објављена у мојој књизи «**Геноцид над Римљанима и Словенима**», која је добила награду за најбоље инострано издање на Сајму књига у Херцег Новом и на мојем мултимедијском компакт диску «**Зауставите геноцид над Словенима**», који је добио награду на Сајму мултимедија Сајма књига у Београду, као «Најбоље мултимедијално инострано издање у време бомбардовања Југославије 1999. године», за шта ми је награда уручена у Народној библиотеци Србије 12. августа 1999. године. Објаснио сам суду да сам у априлу месецу 1999. године платио да у најпрестижнијем прес центру, РИА НОВОСТИ у Москви, одржим прес конференцију, на којој сам изложио разлоге бомбардовања Југославије и реално стање на простору Југославије, после чега су ме позвали у «Телевизијски центар на Шаболовке» где сам, у директном Интернет преносу, што је тада била новина, дао опширни интернет интервју, који је објављен и на мом мултимедија диску и у мојој књизи. Новинарка јапанског «Мајнчи Шимбун» ме је у јуну позвала и саопштила да није објавила текст са моје прес конференције, али ме је обавестила да су «Нове Известија» пренеле текст из шведских новина, који у битним стварима, потврђује моја разјашњења да је Сорош пре бомбардовања Југославије организовао скуп пословних људи, да прикупе средства за уништавање привреде Југославије, како би они уништenu привреду и богатства Југославије присвајали. То сам навео само да се приберем од неочекиваног потеза руског адвоката.

Прибраним гласом прочитао сам у суду и преостали део текста, који је делимично цитирао руски адвокат, а у којем је писало: «**Опрости Русијо, ми Срби не можемо бити са тобом више ни у каквом савезу, док ти не почнеш сама собом да управљаш, док не престанеш да тргујеш својим савезницима, и док не престанеш да их издајеш за мрвице и празне паролe!**» Објаснио сам суду да је то део мога текста «**Срамни марш у Слатину**» и да је објављен и на мултимедијском диску који сам објавио у више наврата у 1999. години и на којем је у последњем издању које сам објавио у 1000 примерака на српском, енглеском и руском језику одвојено писало: **НАТО ПАКТ, ПРИ САДЕЈСТВУ ЧЕРНОМИРДИНА, ОКУПИРАО КОСОВО И МЕТОХИЈУ**. Рекао сам суду да ме је супруга молила да диск и

чланак не објављујем јер ће ме у Москви ликвидирати. Али ја сам текст објавио и објављивао. Чак сам га завршио речима: «Опрости Русијо, ми те волимо више него сами себе. Ти си за нас мит као и Косово. Али очигледно је да је тај мит – мит о непостојећој словенској Русији.»

Кад су текст и диск објављени, после свега неколико недеља, одједанпут је Интернет, без икаквог мог знања и утицаја, неколико дана био преплављен мојим речима, али као стих:

«Опрости Русијо,
ми те волимо више него сами себе.
Ти си за нас мит
као и Косово.
Али очигледно је да је тај мит –
мит о непостојећој словенској Русији.»

На сваком од тих мени непознатих «портала» цитиран сам као српски песник Божидар Митровић, иако никад нисам писао поезију.

Ускоро је Черномирдин смењен, а за вршиоца дужности премијера Русије доведен је Владимир Владимирович Путин. Суду сам рекао да је то истина, и да, ако сам за то крив, могу да ме осуде. Очигледно је да су иза те акције стајали руски родољуби, који су моје речи искористили као повод да смене не само Черномирдина, него нешто касније, и самог Јељцина са дужности председника Русије.

Радни спор сам ипак изгубио јер је корумпирани тужилац стао на позицију послодавца, тумачећи да ја нисам могао бити и директор правне службе те компаније и адвокат, јер нисам и формално тражио мировање адвокатске регистрације. Али овај случај илуструје, не само услове рада српских стручњака у Русији, већ и кључне промене у Русији, када је било бити или не бити словенском свету.

Стицајем околности, као Србин сам у Гагаринском рејонском суду у Москви, у предмету бр. 2-1131/10, посведочио како сам допринео да руски родољуби доведу на власт Владимира Владимировича Путина, прво за премијера, а онда, 31. децембра 1999. године, и за председника Русије.

У Конгресној библиотеци САД у Вашингтону моје књиге на српском, руском и енглеском језику «Геноцид над Римљанима и Словенима», мултимедијски диск «Зауставите геноцид над Словенима», али и образовне разгледнице размештени су у одељењу «Анти НАТО».

WE ARE ALL NATO TARGETS

АУДИО

1. Србија (Моћ не остави врага) Слова: Јуна Шешина и Андрей Зелински Музика: Андрей Зелински
2. Зона бовних дејстај (Моћ не остави врага) Слова: Си Стојановић Музика: Драган Радичевић
3. Публичне изјаве против агресије НАТО на Југославију: Принц Александар II Карагеоргиевић; Божидар Митровић, д.и.н.; Иво Стајић; Иван Жиган

ВИДЕО

Пресс-конференција Божидара Митровића на Интернету (ИфоАрт)
Фрагменти Чрезвычайног сјезда Веслованског Сабора

ФОТОАРХИВ

Разрушења блокада НАТО на Југославију и движење против агресије НАТО у миру (за више информација: Југославија и не грађани и оштре руководиоци НАТО)

ТЕКСТЫ

А) Изјаве и обраћања Божидара Митровића, д.и.н.

1. Римско право против лустиних идеологија (руски, англиски и српски тексти)
2. Тераконије геноцида римског и словенских народа (правнички случајеви у ДФ)
3. Обраћања и антимонетарни комитетом Русије, США, Европског, Јапони
4. 11 јуна 1999 году Биле НАТО-Чрезвычайног сјезда Веслованског Сабора и Методи

В) Решења Чрезвычайног сјезда Веслованског Сабора у Москви против НАТО

- 1) Обраћање и Организација Објединених Нација
- 2) Обраћање и Президенти Русије и председници стран НАТО

Г) Материјали Међународног општественог трибунала по преступљенима НАТО у Југославији

- 1) Информација о створењу и саставу Трибунала
- 2) Преступљенија официјера НАТО у Југославији и Латинској Америци

Д) Видео Врбица "Человек в расе" (новости)
(Анотација "Албанска агресија српског народа")

АНТИНАТО WWW 1) Tribunal; 2) Orwell; 3) Target

АНТИНАТО E-MAIL

E-mail: tribunal@mtu-net.ru E-mail: bozhidar@glasnet.ru

Минималне техничке захтеве:
Pentium-133, 16 MB RAM, SVGA, 4x CD-ROM, Sound Blaster compatible, MS Windows 95/98

STOP NATO ATTACK ON YUGOSLAVIA!

Долазак неке личности на дужност Председника стицај многих околности па и тако, рекло би се три-вијалних. Исто тако је било и са скидањем са власти једног истрошеног човека који је подлегао алкохолу и који није штитио интересе своје земље.

У том циљу сваки глас је и значајан и одлучујући.

«Ал Албанце
скинути са власти
то је дужност
српска најсветија»

Ни сада нисам песник, јер је то парафраза највећег српског песника Његоша!

Само подсећам.

206 Велики руски народ, руске патриоте, политичари па, вероватно и КГБ (Комитет државне безбедности – Федерална служба безбедности) послушали су савет, упозорење Србина, руског научника и набеђеног песника Божидара Митровића – те су сменили Јелцина, док српске патриоте, српски политичари, све службе наводно српске безбедности и академици – остају не само глуви, неми већ и слепи на сва моја упозоравања, па и на парафразе Његошевих стихова, да је албанократија која управља Ср-

THE GENOCIDE OF THE ROMANS AND SLAVS

DESERT IDEOLOGIES
NONPROPERTY
VATICAN

EXPOSED

EXPROPRIATION
PRIKHVATIZATION
GLOBALIZATION

GENOCID NAD RIMLJANIMA I SLOVENIMA

CD-ROM Multimedia

Минималне техничке захтеве:
Pentium-133, 16 MB RAM, SVGA, 4x CD-ROM, Sound Blaster compatible, MS Windows 95/98

бијом методама – Сигуримија (а то су у суштини методе тајних служби Аустро-Угарске): предала и издала и предала Албанцима све правне, фактичке и симболе (такозване) државе Косова и посебно *представу о монопољу физичке принуде*, којом Албанци наводно владају на Косову и Метохији, иако сам указао и објавио у књигама и Руској академији наука:

1. да је сам појам КосоВа скраћеница од древног назива СлоВена: КолоВенија јер КОС нема везе са птицом већ је трострука идентичност $K = O = C$ у значењу Боуки/Коло, Божанска Венија,

2. после агресије на Југославију – **НАТО је окупирао Косово и Метохију**, јер су САД и Британија 1944. године, после Стаљинградске битке, закључили сепаратни, колаборационистички споразум са нацистичким Вермахтом, у који су (како не би нападали повлачење *Групе армија Е Вермахта* у Немачку), укључили:
 - ❖ Албанске партизане – за шта су им обећали да ће Косово и Метохију припојити **Албанији** (иако је некад и то била српска: **Бела/Коло Венија**), и
 - ❖ Брозове партизане – за шта им је Вермахт предао оружје, да освоје власт у Југославији.
 Пресудама Нирнбершког трибунала – овакви споразуми са нацистичким Вермахтом су проглашени ништавним, и о томе више не сме да се ћути,
3. да је било неопходно да се упуте официјелни захтеви за повратак 250 000 Срба прогнаних од стране НАТО трупа са Косова и Метохије, на Косово и Метохију и повратак 1000 српских полицајаца на Косово и Метохију, према Резолуцији УН 1244.

Новине оправдано пишу о протестима српске дијаспоре у време незаконите и неморалне НАТО агресије на СР Југославију 1999. године, али ја који сам активно учествовао у тим протестима, немам приступа средствима јавног (дез)информисања у Србији, јер ни сада не лицемеришем, како нисам чинио ни 1999. године у Москви и упозоравам српски народ – да се ослободи албанократије.

Професор Божидар Митровић, доктор правних наука

Нада су Римљани прихватили хришћанскопустињску идеологију, а тиме и концепцију *несвојине*, остали су без имовине и ишчезли. Да је Умберто Еко у историјском роману и филму *Име руже* уместо *Поетики* Аристотела навео (нако су открићене) *Институције* Гаја, био би јасно да су хришћани уништили Рим, а Ватикан неосновано присвојило богатство и језик Римљана, због чега је уништавао римско право.
 (Више о томе на CD–у и у књизи *Геноцид над Римљанима и Словенима* и на <http://bozhidar.euro.ru>; E-mail: bozhidar@glasnet.ru)

PRINTED IN SERBIA 2000.

desert ideologies - nonproperty - Vatican / appropriation - priblizhization - globalization

When the Romans adopted Christianity—a desert ideology—and thus the concept of *nonproperty*, they were left without property and disappeared. If Umberto Eco had indicated Gai's *Institutions* instead of Aristotle's *Poetics* as the text revealed in the historical novel *The Name of the Rose* and the film of the same name, it would have been clear that the Christians had destroyed Rome; but the Vatican baselessly appropriated the wealth and language of the Romans and as a result prohibited and abolished Roman law. (More on this topic can be found in the book and CD by Bozhdar Mitrovich entitled *The Genocide of the Romans and Slavs*, or at <http://bozhidar.euro.ru>; E-mail: bozhidar@glasnet.ru)

Предложение применения научных открытий

УДК 342.7(470)

COBISS.SR-ID 176293641

Резюме на русском языке

С 1987 года профессор Божидар Митрович более 33 лет проживал в Москве, занимаясь научно-исследовательской работой в ведущих вузах столицы. Эти годы совпали с эпохой глубочайших трансформаций: от коммунистически-социалистических систем к капитализму, включая наиболее жёсткие формы первичного накопления капитала. Параллельно анализируя аналогичные процессы в Югославии и России, автор систематизировал и опубликовал в ряде трудов модель «технологии экономического геноцида против слаВян», которая, по его мнению, реализовывалась в три фазы на протяжении последнего столетия:

- I. Этап **национализации** и **экспроприации** – установление *политической монополии* в слаВянских странах и изъятие собственности преимущественно у слаВян;
- II. Этап **приХватизации** – превращение *политической монополии* в *экономическую монополию*, через передачу государственной/общественной собственности доверенным лицам партийных и идеологических структур;
- III. Этап **глобализации** / **НАТОизации** – когда по требованию ЕС Сербия должна была отменить 24 *приХватизации*, чтобы изъятые у сербских/слаВянских олигархов активы перешли в собственность западных корпораций. Автор ещё в 1991 году предсказал и опубликовал этот сценарий, в том числе в виде открыток.

Во время пребывания в России, профессор Митрович был вынужден обратиться в суд по трудовому спору. В ходе разбирательства адвокат противной стороны, стремясь дискредитировать истца, зачитала цитату из статьи «КГБ против Югославии», опубликованной в интернете, в которой журналист процитировал в суде фразу автора: **«Прости, Россия, мы, сербы, больше не можем быть с тобой ни в каком союзе!»**

На суде профессор зачитал полный контекст цитаты, опубликованной в его книге «Геноцид над римлянами и слаВянами» и на его мультимедийном диске «СТОП НАТО: остановите геноцид над слаВянами». Полный фрагмент включал:

«Прости, Россия, мы, сербы, больше не можем быть с тобой ни в каком союзе, пока ты не начнёшь управлять собой, не прекратишь торговать своими союзниками и не перестанешь предавать их за крошки и пустые лозунги.»

Заканчивался текст словами:

«Прости, Россия, мы любим тебя больше, чем самих себя. Ты — наш миф, как и Косово. Но очевидно, что этот миф — миф о несуществующей слаВянской России.»

После публикации диска и книги, через несколько недель интернет был буквально наводнён этими словами, но в форме поэзии. Автора стали цитировать на многочисленных порталах как «сербского поэта Божидара Митровича», хотя он никогда не писал стихов.

Вскоре после этого Виктор Черномырдин был снят с должности, а исполняющим обязанности премьер-министра Российской Федерации назначен Владимир Владимирович Путин. В суде профессор заявил: *«Это правда. Если это преступление – судите меня»*. Он выразил уверенность, что за всплеском цитирования стояли русские патриоты, использовавшие его слова как повод для смены не только Черномырдина, но и позже — Бориса Ельцина.

Несмотря на это, Божидар судебный процесс проиграл – в связи с тем, что прокуратура встала на сторону работодателя, утверждая, что автор не мог одновременно быть директором юридического отдела и действующим адвокатом (из-за формального несоответствия). Данный случай иллюстрирует не только условия работы сербских специалистов в России, но и поворотный момент в её истории – когда для всего слаВянского мира было выжить или исчезнуть.

Работа Божидара Митровича в компаниях и адвокатуре носила вспомогательный характер – как средство выживания и, одновременно, профессионального анализа в судебной практике – тех процессов, ради изучения которых он и прибыл в Москву по научной стипендии. Научная работа профессора Митровича в России была основной, и прежде всего посвящена, исследованию возможностей более высоких форм экономического сотрудничества.

Proposal for the Application of Scientific Findings

UDC 342.7(470)

COBISS.SR-ID 176293641

Summary in English

Since 1987, Božidar Mitrović has lived in Moscow for more than 33 years, engaged in scientific research at leading Moscow universities. The years spent in Russia marked an era of extraordinarily dramatic transformation – from communist-socialist systems to capitalism, including the harshest forms of the so-called «primitive accumulation of capital.» I followed this process both in Yugoslavia and in Russia, and I managed to identify, systematize, and publish – across several works – a model of the «technology of economic genocide against the SlaVs», which has unfolded over the past hundred years in three distinct phases:

- I. The **first phase – nationalization and expropriation**, during which *political monopoly* was established in SlaVic countries, and property was confiscated, primarily from the SlaVs;
- II. The **second phase** – in the form of *priHvatization*, in which those who held *political monopoly* transformed it into *economic monopoly* by «gifting» state/social property to trusted agents of ideological «services» and the ruling «party»;
- III. The **third phase – globalization**, or more precisely, **NATOization**, during which Europe ordered Serbia to annul 24 *priHvatization* deals so that economic wealth could be taken from Serbian / SlaVic oligarchs (*priHvatizers*) and handed over to Western corporations. I had predicted and publicly stated this, even on postcards, as early as 1991.

Due to specific circumstances, I was forced to go to court in Moscow over a *labor dispute*. At one hearing, a Russian attorney, seeking to discredit me, read aloud a text from an article available on the Internet titled «KGB Against Yugoslavia», in which a Serbian journalist quoted my statement: «**Forgive us, Russia — we Serbs can no longer be in any kind of alliance with you!**»

This sentence was taken from my book *Genocide Against the Romans and the SlaVs*, as well as from a multimedia CD titled *STOP NATO: End the Genocide Against the SlaVs*.

With a composed voice, I then read to the court the full paragraph — only partially cited by the Russian attorney – which stated: «**Forgive us, Russia – we Serbs can no longer be in any kind of alliance with you, until you begin to govern yourself, until you stop trading your allies, and until you stop betraying them for crumbs and empty slogans!**» I explained to the court that this was from my text titled: *The Shameful March on Slatina*. That text concluded with the words: «**Forgive us, Russia — we love you more than we love ourselves. You are a myth to us, just like Kosovo. But it is becoming painfully clear that this myth – the myth of a truly SlaVic Russia – no longer exists.**»

When this text and CD were published, just a few weeks later, suddenly and without my knowledge or influence, the Internet was flooded with these words of mine – but in the form of **verse**. On all these unfamiliar «portals», I was quoted as “the Serbian poet Božidar Mitrović,” although I have **never** written poetry.

Shortly afterward, Chernomyrdin was dismissed, and Vladimir Vladimirovich Putin was appointed acting Prime Minister of Russia. I told the court that this was the truth — and that if that was a crime, they were welcome to convict me.

It became evident that Russian patriots had stood behind this action, using my words as a **trigger** to remove not only Chernomyrdin, but eventually even **Yeltsin** himself from the presidency of Russia.

Though I lost the labor dispute – as a corrupt prosecutor sided with the employer, arguing that I could not simultaneously serve as both the head of the legal department and as a registered lawyer because I had not formally requested a suspension of my bar registration – the case illustrates **not only the working conditions of Serbian professionals in Russia**, but also the **pivotal transformation** of Russia at a time when it was literally a question of survival for the SlaVic world.

In essence, I was focused on **science**, and my legal work and employment in companies served as a means of survival – but also as a way to **professionally analyze**, through court practice, the very subject that had brought me to Moscow on a scholarship: the **possibilities of advanced forms of economic cooperation**.

НЕПРЕРЫВНОСТЬ КУЛЬТУРЫ

8500 л.д.н.э. - 2023 г.

Божидар Трифунов МИТРОВИЧ, доктор юридических наук, профессор СЛАВЯНСКОГО ПРАВА:

Научная школа НЕПРЕРЫВНОСТИ КУЛЬТУРЫ И ПРАВА
www.bozidar.ru
bozidar@inbox.ru

Слово культура произошло от древнерусского слова КОЛО, которое трансформировано в KVLV, затем в CVLT/Kult/культ. Даже в латыни сохранено, что слово культура произошло от слова (культ) COLO/Коло. Самый древний взгляд (мировоззрение) древних славян/Словена, которые себя называли колоВены, был гениально простым - «Все есть Коло». Древние славяне под понятием «Коло» подразумевали коловратное единство движения Земли (вокруг Солнца), природы и человека. Они заметили, что это Коло взаимности цикличного движения материализуется на сечении дерева в виде год-а (годовых колец) и на пальцах человека (в виде папиллярных кругов), что им дало возможность в Лепенском Вире уточнить год как время воскресения природы. Благодаря этому гениально простому мировоззрению они систематизировали КолоДар (тайное знание, которое мы сегодня называем каленДарь) и могли перейти с кочевого на оседлый образ жизни (что является началом культуры), ибо осознали когда можно сажать в бороздах семя злаковых, и на том же месте собирать урожай. Поэтому в мире первые дома из (божественного) дерева и зерна пшеницы найдены именно в Винче, имя которой было Раз/рАс (род Первоначала). А первоначалом для них было именно Коло (крест Солнца, крест Земли, крест Месяца).

Раз/рАс=род Первоначала=род Коло=КолоВения=Россия
на YouTube научный фильм «ТАЙНА РУССКОГО ХРАМА»

КолоДарный
РАССВЕТ КУЛЬТУРЫ
НА ЛЕПЕНСКОМ ВИРЕ

Прилози

1 2 3 4 5 6 7 8

8 7 6 5 4 3 1
斯拉夫人”这个词的原意是“KoloVeni”即“虔诚的人”，正如公元前六世纪伊特拉斯坎时期的金箔上用英文字母/西里尔音素（从右到左）所写的那样 - 金箔于1961年在Pyrgi小镇（如今意大利的Santa Severa）发现。

尊崇Kolo的人们（家庭）— Kolo（是地球母亲环绕太阳运动的周期（亦即现代的“日心说”），笃信这种运动，创造了地球上周而复始的生命。

КолоВени

1 2 3 4 5 6 7 8
用现代塞尔维亚文拼写古称“Slavs（斯拉夫人）”，正确的拼写法是大写字母“V”，以表明身份。

СлоВени

1 3 4 5 6 7 8
“KoloVeni”这个词的现代词义用当代的塞尔维亚语表达是“Sloven”：黑色字母“C”表示它的发音有误，而字母“B”则用大写来强调它的来源。

слАВяне

1 3 4 5 6 7 8
现代斯拉夫语中的许多词汇，在俄文中字母“A”和“V”都大写，如此容易辨识词汇的来源。

SlaVs

1 3 4 5 6 7 8
“Slavs（斯拉夫人）”，是英文写法，在苏格兰，爱尔兰和威尔士保留了许多koloVenske /斯洛文尼亚的词汇，如：God / God; Arilo / Year / uear round; ColoVin / Halloween / Scott. Helvin

SlaWen

1 3 4 5 6 7 8
由于不理解拉丁字母和希腊音素，德文把KoloVeni写成SlaWen。

2 1 4 1 2

4-1 8 7 6 5
据推测，“ViniKolo”一词（KoloVeni的变体），来源于吕底亚时期的Sarda，用西里尔字母书写（音素5至8号），它和象形符号Kolo（编号1至4号，与Etruska文字比较），公元前11世纪已存在。

З А К О Н
о потврђивању Конвенције УНЕСКО о очувању
нематеријалног културног наслеђа

(«Службени гласник Републике Србије – Међународни уговори», бр. 1/2010)

Члан 1.

Потврђује се Конвенција о очувању нематеријалног културног наслеђа, која је усвојена у Паризу 17. октобра 2003. године, у оригиналу на арапском, енглеском, кинеском, руском, француском и шпанском језику.

Члан 2.

Текст Конвенције о очувању нематеријалног културног наслеђа у оригиналу на енглеском језику и у преводу на српски језик гласи:

Конвенција Организације Уједињених нација за образовање, науку и културу
(УНЕСКО) о очувању нематеријалног културног наслеђа
Земаља Европе и Северне Америке

Париз, 17. октобра 2003. г.

MISC/2003/CLT/CH/14

Генерална конференција Организације Уједињених Нација за образовање, науку и културу, у даљем тексту - Унеско, која се састала у Паризу од 29. септембра до 17. октобра, 2003. године на свом 32. заседању,

Позивајући се на постојеће међународне правне инструменте у области људских права, посебно на Универзалну Декларацију о људским правима из 1948. године, Међународни пакт о економским, социјалним и културним правима из 1966, као и Међународни пакт о грађанским и политичким правима из 1966,

С обзиром на значај нематеријалног културног наслеђа као главног покретача културне разноликости и гаранта одрживог развоја, као што је наглашено у УНЕСКОвој Препоруци за очување традиционалне културе и фолклора из 1989. године, у УНЕСКОвој Универзалној декларацији о културној разноликости из 2001. и у Декларацији из Истанбула из 2002. усвојене на трећем Округлом столу министара културе,

С обзиром на дубоку међусобну зависност нематеријалног културног наслеђа и материјалног и природног наслеђа,

Увиђајући да процеси глобализације и друштвених трансформација, поред тога што стварају услове за обнављање дијалога међу заједницама, такође, дају повода, као што то чини и појава нетолеранције, до озбиљних опасности губитка вредности, нестајања и уништења нематеријалног културног наслеђа, посебно услед недостатка средстава за очување таквог наслеђа,

Постајући свесни универзалне воље и заједничке бриге за очување нематеријалног наслеђа човечанства,

Увиђајући да заједнице, посебно аутохтоне заједнице, групе и у крајњем случају појединци, играју значајну улогу у производњи, очувању, одржавању и поновном стварању нематеријалног културног наслеђа, и на тај начин помажу обогаћењу културне разноликости и људске креативности,

Примећујући далекосежни утицај активности Унеска у успостављању нормативних инструмената у очување културног наслеђа, посебно у доношењу Конвенције о заштити светског културног и природног наслеђа, 1972. године,

Примећујући даље, да још увек не постоје обавезујући мултилатерални инструменти за очување нематеријалног културног наслеђа,

С обзиром на то да постојеће међународне споразуме, препоруке и резолуције, који се односе на културно и природно наслеђе, треба ефективно обогатити и допунити новим одредбама које се тичу нематеријалног културног наслеђа,

С обзиром на потребу да се изгради већа свест, посебно код млађих генерација, о значају нематеријалног културног наслеђа и његовог очувања,

Узимајући у обзир да би међународна заједница требало да допринесе, заједно са државама уговорницама ове Конвенције, очувању оваквог наслеђа, а у духу сарадње и узајамне помоћи,

Подсећајући се УНЕСКОвог програма који се односи на нематеријално културно наслеђе, посебно на проглашење „Ремек-дела усменог и нематеријалног наслеђа човечанства“,

С обзиром на непроцењиву улогу нематеријалног културног наслеђа као фактора зближавања људи и обезбеђивања размене и разумевања међу њима,

Усваја се ова Конвенција, на седамнаести дан месеца октобра 2003. године.

I. Опште одредбе

Члан 1. – Циљеви ове Конвенције

Циљеви ове Конвенције су:

- (а) очување нематеријалног културног наслеђа;
- (б) поштовање нематеријалног културног наслеђа заједница, група и појединаца којих се тиче;
- (в) подизање свести на локалном, националном и међународном нивоу, о значају нематеријалног културног наслеђа, и његовог узајамног уважавања;
- (г) обезбеђивање међународне сарадње и помоћи.

Члан 2. – Дефиниције

За потребе ове Конвенције,

1. «Нематеријално културно наслеђе» означава праксе, приказе, изразе, знања, вештине, као и инструменте, предмете, артефакте и културне просторе који су с њима повезани – које заједнице, групе и, у појединим случајевима, појединци, препознају као део свог културног наслеђа. Овакво нематеријално културно наслеђе, које се преноси с генерације на генерацију, заједнице и групе изнова стварају, у зависности од њиховог окружења, њихове интеракције са природом и њихове историје, пружајући им осећај идентитета и континуитета, и на тај начин промовишући поштовање према културној разноликости и људској креативности. За потребе ове Конвенције, једино ће се узимати у обзир оно нематеријално културно наслеђе које је у складу са важећим међународним правним инструментима из области људских права, као и са потребом узајамног поштовања заједница, група и појединаца, али и одрживог развоја.
2. «**Нематеријално културно наслеђе**», како је дефинисано горе, у параграфу 1, нарочито се испољава у следећим областима:
 - (а) у усменим традицијама и изразима, и језику, као носиоцу нематеријалног културног наслеђа;
 - (б) извођачким уметностима;
 - (в) друштвеним обичајима, ритуалима и свечаним догађајима;
 - (г) **знањима и обичајима који се тичу природе и свемира;**
 - (д) вештинама везаним за традиционалне занате.
3. „**Очување**“ означава мере којима се **обезбеђује употребљивост нематеријалног културног наслеђа**, укључујући **идентификацију, документацију, истраживање, очување, заштиту, промоцију, вредновање, преношење, посебно кроз формално и неформално образовање, као и ревитализацију различитих аспеката таквог наслеђа.**
4. „Стране потписнице“ подразумева државе које се обавезују овом Конвенцијом и међу којима је Конвенција на снази.
5. Ова Конвенција се примењује *mutatis mutandis* на територије из члана 33, а које су постале потписнице ове Конвенције у складу са одредбама тога члана. У том смислу израз „Стране потписнице“ се односи и на те територије.

Члан 3. – Однос према другим међународним инструментима

У овој Конвенцији ништа не сме бити протумачено тако:

- (а) да мења статус или смањује ниво заштите било ког добра светског наслеђа под заштитом Конвенције о Заштити светског културног и природног наслеђа из 1972. године, а са којим је било који елемент нематеријалног културног наслеђа повезан; или

- (б) да утиче на права и обавезе Страна потписница која произилазе из било ког међународног инструмента који се односи на права интелектуалне својине, или на коришћење биолошких и еколошких извора, чије су оне уговорнице.

II. Органи Конвенције

Члан 4. – Генерална скупштина држава уговорница

1. Овим се оснива Генерална скупштина држава уговорница, у даљем тексту – „Генерална скупштина“. Генерална скупштина је врховни орган ове Конвенције.
2. Генерална скупштина редовно заседа сваке две године. Може заседати ванредно, уколико тако одлучи, или на захтев међувладиног Комитета за очување нематеријалног културног наслеђа, или на захтев бар једне трећине држава оснивача.
3. Генерална скупштина усваја свој пословник.

Члан 5. – Међувладин комитет за очување нематеријалног културног наслеђа

1. Оснива се Међувладин Комитет за очување нематеријалног културног наслеђа, у даљем тексту – „Комитет“, у оквиру Унеска. Комитет је састављен од представника 18 Страна потписница, које Стране потписнице бирају на заседању Генералне скупштине, у тренутку ступања на снагу ове Конвенције, у складу са чланом 34.
2. Број држава чланица Комитета ће бити повећан на 24, онда када број држава уговорница достигне 50.

Члан 6. – Избор и мандат Држава чланица Комитета

1. Избор Страна потписница Комитета повиноваће се принципима непристрасне географске заступљености и ротације.
2. Стране потписнице Конвенције на заседању Генералне скупштине бирају Стране потписнице Комитета за мандат од четири године.
3. Ипак, мандат једне половине Страна потписница Комитета, које су изгласане на првом избору, је ограничен на две године. Ове државе биће одређене жребом на првом избору.
4. Сваке две године, Генерална скупштина врши реизбор једне половине Страна потписница Комитета.
5. Такође, изабраће онолико Страна потписница Комитета, колико је потребно да би се попунила упражњена места.
6. Страна потписница не може бити изабрана у два узастопна мандата.
7. Стране потписнице Комитета за своје представнике бирају особе које су квалификоване у различитим областима нематеријалног културног наслеђа.

Члан 7. – Функције Комитета

Не доводећи у питање остала овлашћења која су му додељена овом Конвенцијом, функције Комитета су следеће:

- (а) да промовише циљеве Конвенције, као и да охрабрује и надгледа њихово спровођење;
- (б) да даје савете о најбољим праксама и да даје препоруке о мерама очувања нематеријалног културног наслеђа;
- (в) да припреми и поднесе Генералној скупштини на одобрење, предлог плана коришћења средстава Фонда, у складу са чланом 25;
- (г) да настоји да пронађе начине повећања сопствених средстава, као и да предузима неопходне кораке у циљу остварења истих, а у складу са чланом 25;
- (д) да припреми и поднесе Генералној скупштини на одобрење оперативна упутства за спровођење ове Конвенције;
- (ђ) да у складу са чланом 29, испита извештаје Страна потписница, и сачини резиме на увид Генералној скупштини;
- (е) да испита захтеве Страна потписница, и одлучи, у складу са објективним критеријумима одабира које је он установио, а одобрила Генерална скупштина:
 - ❖ о упису на листе и предлоге поменуте у члановима 16, 17 и 18;
 - ❖ о додели међународне помоћи у складу са чланом 22.

Члан 8. – Методе рада Комитета

1. Комитет је одговоран Генералној скупштини. Подноси јој извештаје о свим својим активностима и одлукама.
2. Комитет усваја свој правилник двотрећинском већином својих чланова.

3. Комитет може привремено да образује било која ad hoc саветодавна тела, за која верује да су неопходна да би извршила његов задатак.
4. Комитет може да на своје састанке позове било која јавна или приватна тела, као и физичка лица са признатим способностима у различитим областима нематеријалног културног наслеђа, у циљу консултација око одређених питања.

Члан 9. – Акредитовање саветодавних организација

1. Комитет предлаже Генералној скупштини акредитовање невладиних организација са признатим способностима у области нематеријалног културног наслеђа, које ће имати саветодавну улогу при Комитету.
2. Комитет предлаже, такође, критеријуме, као и процедуре таквог акредитовања.

Члан 10. – Секретаријат

1. Комитету помаже Секретаријат Унеска.
2. Секретаријат припрема документацију Генералне скупштине и Комитета, као и предлог дневног реда њихових заседања, и обезбеђује извршење њихових одлука.

III. Очување нематеријалног културног наслеђа на националном нивоу

Члан 11. – Улога Страна потписница

Свака Страна потписница:

- (а) предузима неопходне мере да обезбеди очување нематеријалног културног наслеђа на својој територији;
- (б) међу мерама очувања из члана 2. став 3, идентификује и дефинише различите елементе нематеријалног културног наслеђа присутне на сопственој територији, уз учешће заједница, група и одговарајућих невладиних организација.

Члан 12. – Попис

1. Да би осигурала идентификацију у погледу очувања, свака Страна потписница саставља, у складу са ситуацијом у којој се налази, један или више пописа нематеријалног културног наслеђа присутног на њеној територији. Ови пописи ће бити редовно ажурирани.
2. Свака Страна потписница, при периодичном подношењу извештаја у складу са чланом 29, даје и одговарајуће информације о овим пописима.

Члан 13. – Друге мере за очување

У циљу очувања, развоја и вредновања нематеријалног културног наслеђа присутног на њеној територији, свака Страна потписница ће предузети на себе да:

- (а) усвоји општу политику са циљем да вреднује функцију нематеријалног културног наслеђа у друштву, као и да интегрише очување тог наслеђа у програме планирања;
- (б) именује или оснује једно или више компетентних тела за очување нематеријалног културног наслеђа на њеној територији;
- (в) охрабри научна, техничка и уметничка изучавања, као и истраживачке методологије са освртом на делотворно очување нематеријалног културног наслеђа, а нарочито угроженог нематеријалног културног наслеђа;
- (г) усвоји одговарајуће правне, техничке, административне и финансијске мере у циљу:
 - ❖ помагања стварања или јачања институција за обуку у управљању нематеријалним културним наслеђем као и преношења овог наслеђа путем форума и места одређених за његово представљање и исказивање;
 - ❖ гарантовања приступа нематеријалном културном наслеђу, уз поштовање обичајних пракси које уређују приступ посебним аспектима тог наслеђа;
 - ❖ оснивања институција са документацијама о нематеријалном културном наслеђу, као и олакшавање њихове доступности.

Члан 14. – Образовање, подизање свести и изградња капацитета

Свака Држава уговорница предузима на себе да свим одговарајућим средствима:

- (а) обезбеди препознавање, поштовање и вредновање нематеријалног културног наслеђа у друштву, нарочито кроз:
 - ❖ образовне, информативне и програме за подизање свести, намењене јавности, а нарочито младим људима;

- ❖ образовне и програме обуке, у оквиру заједница и група о којима је реч;
 - ❖ активности за изградњу капацитета у области очувања нематеријалног културног наслеђа, а нарочито управљања и научних истраживања; и
 - ❖ неформалне начине преношења знања;
- (б) обавештава јавност о опасностима које прете нематеријалном културном наслеђу, као и о активностима које се воде за примену ове Конвенције;
- (в) промовише образовање о очувању природних локација и места од значаја, чије је постојање неопходно за изражавање нематеријалног културног наслеђа.

Члан 15. – Улога заједница, група и појединаца

Свака Страна потписница настоји да, у оквиру својих активности за очување нематеријалног културног наслеђа, обезбеди најшире могуће учешће заједница, група и, у крајњем случају, појединаца који стварају, одржавају и преносе такво наслеђе, и активно их укључи у управљање њиме.

IV. Очување нематеријалног културног наслеђа на међународном нивоу

Члан 16. – Репрезентативна листа нематеријалног културног наслеђа човечанства

1. Да би осигурао бољу видљивост нематеријалног културног наслеђа, подигао свест о његовом значају, као и охрабрио дијалог уз поштовање културне разноликости, Комитет ће на предлог Страна потписница установити, редовно ажурирати и објављивати Репрезентативну листу нематеријалног културног наслеђа човечанства.
2. Комитет саставља и подноси Генералној скупштини на одобрење критеријуме за установљење, ажурирање и издавање ове Репрезентативне листе.

Члан 17. – Листа нематеријалног културног наслеђа којој је неопходна хитна заштита

1. Да би предузео одговарајуће мере заштите, Комитет установљава, редовно ажурира и објављује Листу заштите нематеријалног културног наслеђа којем је неопходна хитна заштита, и уписује такво наслеђе на Листу, на захтев заинтересоване Стране потписнице.
2. Комитет саставља и подноси Генералној скупштини на одобрење критеријуме за установљење, ажурирање и издавање ове Листе.
3. У случајевима крајње ургентности – чије је објективне критеријуме одобрила Генерална скупштина на предлог Комитета – Комитет може да упише један елемент одређеног наслеђа, на Листу из става 1, уз договор са Страном потписницом.

Члан 18. – Програми, пројекти и активности за очување нематеријалног културног наслеђа

1. На основу предлога које подносе Стране потписнице, а у складу са критеријумима које дефинише Комитет, а одобрава Генерална скупштина, Комитет ће периодично бирати и промовисати, националне, подрегионалне и регионалне програме, пројекте и активности за очување наслеђа, за које сматра да најбоље осликавају принципе и циљеве ове Конвенције, узимајући у обзир специфичне потребе земаља у развоју.
2. У ову сврху, Комитет прима, разматра и одобрава захтеве за међународну помоћ Страна потписница, за припремање ових предлога.
3. Комитет се придружује спровођењу наведених пројеката, програма и активности, тако што ће на начин који буде одредио, ширити најбоље праксе.

V. Међународна сарадња и помоћ

Члан 19. – Сарадња

1. За потребе ове Конвенције, међународна сарадња обухвата, нарочито размену информација и искустава, заједничке иницијативе, као и успостављање механизма помоћи Странама потписницама, у њиховим настојањима да очувају нематеријално културно наслеђе.
2. Не доводећи у питање одредбе њихових националних законодавстава и обичајних права и праксе, Стране потписнице препознају да је очување нематеријалног културног наслеђа од општег интереса за човечанство, и у ту сврху се обавезују да сарађују на билатералном, подрегионалном, регионалном и међународном нивоу.

Члан 20. – Циљеви међународне помоћи

Међународна помоћ може бити одобрена за следеће циљеве:

- (а) очување наслеђа уписаног на Листу нематеријалног културног наслеђа коме је неопходна хитна заштита;

- (б) припрему спискова у смислу чланова 11. и 12;
- (в) подршку програмима, пројектима и активностима који се спроводе на националним, подрегионалним и регионалним нивоима, намењеним очувању нематеријалног културног наслеђа;
- (г) за било који други циљ који Комитет може сматрати неопходним.

Члан 21. – Облици међународне помоћи

Помоћ коју је Комитет одобрио Странама потписницама уређује се оперативним упутствима одређеним чланом 7. и споразумом из члана 24. и може имати следеће облике:

- (а) проучавања која се тичу различитих аспеката очувања;
- (б) обезбеђивања експерата и практичара;
- (в) обуке свог неопходног особља;
- (г) израде нормативних и других мера;
- (д) стварања и коришћења инфраструктуре;
- (ђ) набавка опреме и преношење вештина;
- (е) друге облике финансијске и техничке помоћи, укључујући, у одговарајућим околностима, одобравање и нискокаматне позајмице и донације.

Члан 22. – Услови пружања међународне помоћи

1. Комитет установљава процедуре за испитивање захтева за међународну помоћ, и прецизира елементе захтева, као што су предвиђене мере, потребне интервенције, и процена њихових трошкова.
2. У хитним случајевима, захтев за помоћ, Комитет разматра као приоритет.
3. Да би донео одлуку, Комитет предузима она проучавања и консултације, које сматра неопходним.

Члан 23. – Захтеви за међународну помоћ

1. Свака Страна потписница може поднети Комитету захтев за међународну помоћ, за очување нематеријалног културног наслеђа на њеној територији.
2. Такав захтев може бити заједнички поднет од стране две или више Стране потписница.
3. Захтев мора да садржи информације предвиђене чланом 22. став 1, заједно са потребном документацијом.

Члан 24. – Улога Стране потписнице и корисница

1. У складу с одредбама ове Конвенције, одобрена међународна помоћ биће регулисана споразумом између Стране потписнице и Комитета.
2. По општем правилу, Стране потписнице и корисница, у оквиру сопствених могућности, деле трошкове мера за очување, за које је међународна помоћ одобрена.
3. Стране потписнице и кориснице подносе Комитету извештај о коришћењу одобрене помоћи у корист очувања нематеријалног културног наслеђа.

VI. Фонд за нематеријално културно наслеђе

Члан 25. – Природа и средства фонда

1. Овим се оснива „Фонд за очување нематеријалног културног наслеђа“, у даљем тексту – „Фонд“.
2. Фонд је образован као поверилачки фонд у складу са Финансијском уредбом Унеска.
3. Средства Фонда чине:
 - (а) прилози Страна потписница;
 - (б) средства одређена за ову намену, од стране Генералне конференције Унеска.
 - (в) прилози, поклони и легати које могу дати:
 - ❖ друге државе;
 - ❖ организације и програми у оквиру система Уједињених нација, нарочито Програм развоја Уједињених нација, као и друге међународне организације;
 - ❖ Јавна или приватна тела или физичка лица;
 - (г) све камате на средства Фонда;
 - (д) средства добијена прикупљањем прихода и финансијска добит од манифестација организованих у корист Фонда;
 - (ђ) и друга средства одобрена уредбом Фонда, која ће саставити Комитет.
4. Употреба средстава од стране Комитета биће одлучена на основу смерница изнетих од стране Генералне конференције.
5. Комитет може да прихвати прилоге и друге облике помоћи у опште и специфичне сврхе који се одnose на одређене пројекте, под условом да су ти пројекти одобрени од стране Комитета.

6. Ни један политички, економски или други услов који није компатибилан са циљевима ове Конвенције, не сме бити повезан са прилозима који се дају за Фонд.

Члан 26. – Прилози Држава уговорница у Фонд

1. Не доводећи у питање било које додатне добровољне прилоге Фонду, Стране потписнице ове Конвенције, прихватају да, најмање сваке две године, уплате у Фонд прилог, који је израчунат по јединственој процентној стопи, која важи за све Стране потписнице, а коју ће одредити Генерална скупштина. Ову одлуку Генералне скупштине донеће већина присутних Страна потписница које гласају, а које нису дале изјаву на коју се односи став 2. овог члана. Ни у ком случају, прилог Стране потписнице не сме премашити 1% њених прилога редовном буџету Унеска.
2. Ипак, свака држава на коју се односи члан 32. или члан 33. ове Конвенције, може да изјави у тренутку депоновања свог инструмента ратификације, прихватања, одобрења или приступања, да неће бити обавезана одредбама става 1. овог члана.
3. Страна потписница ове Конвенције, која је дала изјаву на коју се односи став 2. овог члана, настоји да повуче поменути изјаву, путем обавештења Генералном директору Унеска. Ипак, повлачење изјаве не остварује дејство у погледу прилога на који је Држава обавезана, све до датума почетка следећег заседања Генералне скупштине.
4. Да би се омогућило да Комитет свој рад планира ефективно, прилози Стране потписнице ове Конвенције, које су дале изјаву на коју се односи став 2. овог члана, морају бити уредно уплаћивани, најмање сваке друге године, и морају бити што је могуће ближи износу прилога на који би се обавезале, да подлежу одредбама става 1. овог члана.
5. Свака Страна потписница ове Конвенције, која је у заостатку са уплатама својих обавезних или добровољних доприноса за текућу годину и календарску годину која јој је непосредно претходила, не може да буде бирана у Комитет; ова одредба се неће примењивати на први избор. Мандат такве Државе која је већ члан Комитета, завршава се у време избора одређених чланом 6. ове Конвенције.

Члан 27. – Додатни добровољни прилози за Фонд

Стране потписнице које желе да уплате добровољне прилоге као додатак на оне који су предвиђени чланом 26, обавештавају о томе Комитет, што је пре могуће, да би омогућиле адекватно планирање његовог рада.

Члан 28. – Међународне кампање за прикупљање средстава

Стране потписнице ће, колико је могуће, пружити помоћ међународним кампањама под покровитељством Унеска, за прикупљање средстава у корист Фонда.

VII. Извештаји

Члан 29. – Извештаји Стране потписнице

Стране потписнице ће у складу са формом и динамиком коју прописује Комитет, подносити извештаје истом, о законима, уредбама и другим мерама предузетим у циљу спровођења ове Конвенције.

Члан 30. – Извештаји Комитета

1. Комитет подноси, на основу својих активности и извештаја Страна потписница, на које се односи члан 29, извештај Генералној скупштини, на сваком њеном заседању.
2. Извештај ће бити поднет на увид и Генералној Конференцији Унеска.

VIII. Прелазне клаузуле

Члан 31. – Однос према проглашењу “Ремек-дела усменог и нематеријалног наслеђа човечанства”

1. Пре ступања на снагу ове Конвенције, Комитет убраја у репрезентативну листу нематеријалног културног наслеђа човечанства елементе проглашене „Ремек-делима усменог и нематеријалног наслеђа човечанства“.
2. Убрајање ових елемената на Репрезентативну листу нематеријалног културног наслеђа човечанства, ни на који начин не доводи у питање критеријуме установљене у складу са чланом 16. став 2. за будуће уписе.
3. Након ступања на снагу ове Конвенције неће бити даљих Проглашења.

IX. Завршне одредбе

Члан 32. – Ратификација, прихватање или одобрење

1. Ова Конвенција подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу Држава чланица Унеска, у складу са њиховим уставним процедурама.
2. Инструменти ратификације, прихватања или одобрења депонују се код Генералног директора Унеска.

Члан 33. – Приступање

1. Ова Конвенција је отворена за приступање свим Државама које нису чланице Унеска, а које је Генерална скупштина позвала да јој приступе.
2. Ова Конвенција је, такође, отворена за приступање територија, које уживају пуну унутрашњу самоуправу, препознату као такву од стране Уједињених нација, али које још нису стекле пуну независност у складу са Резолуцијом 1514 (XV) Генералне скупштине, а које су надлежне у областима којима се бави ова Конвенција, укључујући и признату надлежност склапања споразума који се тичу тих питања.
3. Инструмент приступања је депонован код Генералног директора Унеска.

Члан 34. – Ступање на снагу

Ова Конвенција ступа на снагу три месеца након датума полагања тридесетог инструмента ратификације, прихватања, одобрења или приступања, али само у погледу оних држава које су положили своје инструменте ратификације, прихватања, одобрења или приступања тога датума или пре њега. Такође, ступа на снагу за сваку другу Државу уговорницу три месеца након полагања њених инструмената ратификације, прихватања, одобрења или приступања.

Члан 35. – Федерални уставни системи и уставни системи који нису унитарни

Следеће одредбе се односе на Стране потписнице које имају федерални или не-унитарни уставни систем:

- (а) што се тиче одредби ове Конвенције, чија примена спада у надлежност федералне или централне власти, обавезе федералне или централне власти, биће исте као и код оних Страна потписница које нису федералне државе;
- (б) што се тиче одредби ове Конвенције, чија примена спада под надлежност сваке државе, земље, покрајине или кантона које нису обавезане уставним системом федерације, да предузму законодавне мере, федерална влада ће обавестити надлежне власти таквих држава, земаља, покрајина или кантона, о поменутиим одредбама и дати препоруке за њихово усвајање.

Члан 36. – Отказивање

1. Свака Страна потписница може отказати ову Конвенцију.
2. Отказивање се упућује инструментом у писаној форми, депонованој код Генералног директора Унеска.
3. Отказивање ступа на снагу дванаест месеци након примања инструмента отказивања. Ни на који начин отказивање не мења финансијске обавезе Државе у питању, све до датума када повлачење постане пуноважно.

Члан 37. – Функција депонента

Генерални директор Унеска, као Депонент ове Конвенције, обавештава Државе чланице Организације, државе које нису чланице Организације а на које се односи члан 33, као и Организацију Уједињених Нација, о свим положеним инструментима ратификације, прихватања, одобрења или приступања поменутиим у члановима 32. и 33, као и отказивањима из члана 36.

Члан 38. – Амандмани

1. Страна потписница може путем писмене комуникације, Генералном директору, да предложи амандмане на ову Конвенцију. Генерални директор такав допис прослеђује свим Странама потписницама. Уколико у року од шест месеци, од датума прослеђивања дописа, не мање од једне половине Страна потписница одговори у корист тог захтева, Генерални директор износи тај предлог на расправу и могуће усвајање, на следећем заседању Генералне скупштине.
2. Амандмани ће бити усвојени двотрећинском већином Страна потписница које су присутне и гласају.
3. Када се усвоје, амандмани ће бити поднети на ратификацију, прихватање, одобрење или приступање Страна потписница.
4. За оне Стране потписнице које су ратификовале, прихватиле, одобриле и приступиле, амандмани ступају на снагу три месеца након полагања инструмената на које се односи став 3. овог члана од

стране две трећине Страна потписница. Убудуће, за сваку Страну потписницу која ратификује, прихвати, одобри или приступи амандману, он ступа на снагу три месеца након полагања инструмената ратификације, прихватања, одобрења или приступања од стране те државе.

5. Процедура установљена параграфима 3. и 4. неће се односити на амандмане на члан 5. који се тиче броја Држава чланица Комитета. Ови амандмани ступају на снагу у тренутку њиховог усвајања.
6. Држава која постане потписница ове Конвенције, након ступања на снагу амандмана у складу са параграфом 4. овог члана, ако се другачије не изрази, сматра се:
 - (а) потписницом ове Конвенције, тако измењене и допуњене; и
 - (б) потписницом Конвенције без амандмана у односу на било коју Страну потписницу која није обавезана амандманима.

Члан 39. – Овлашћени текстови

Ова Конвенција састављена је на арапском, кинеском, енглеском, француском, руском и шпанском језику, приликом чега је шест текстова једнако аутентично.

Члан 40. – Регистрација

У складу са чланом 102. Повеље Уједињених нација, ова Конвенција ће бити регистрована у Секретаријату Организације Уједињених нација, на захтев Генералног директора Унеска.

Члан 3 Закона Србије

О извршењу ове конвенције стараће се министарство надлежно за послове културе и друга министарства у вези са чијим делокругом су питања обухваћена овом конвенцијом.

Члан 4 Закона Србије

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори.

Фрајбуршка декларација о културним правима

1. Подсећајући се на *Универзалну декларацију о људским правима*, два *Међународна пакта о људским правима Уједињених нација*, *УНЕСКО-ву Универзалну декларацију о културној разноврсности* и друге релевантне универзалне и регионалне документе;
2. Поново потврђујући да су **људска права** универзална, недељива и међусобно повезана, и да су **културна права**, као и сва друга људска права, израз и предуслов људског достојанства;
3. Уверени да **кршење културних права** доводи до тензија и конфликта повезаних са **идентитетом**, који су међу главним узроцима насиља, ратова и тероризма;
4. Подједнако уверени да *културна разноврсност* не може бити истински заштићена без делотворне примене **културних права**;
5. Сматрајући да је потребно узети у обзир културну димензију свих људских права, како су данас призната;
6. Сматрајући такође да је поштовање разноликости и културних права кључни фактор у легитимности и доследности одрживог развоја заснованог на недељивости људских права;
7. Примећујући да су **културна права** најчешће препозната у контексту **права мањина и аутохтоних народа**, те да је од суштинског значаја обезбедити та права на универзалном нивоу, нарочито за **најугроженије**;
8. Сматрајући да појашњење положаја **културних права** у оквиру система људских права, као и боље разумевање њихове суштине и последица њиховог кршења, представљају најбољи начин да се спречи њихова злоупотреба у корист културног релативизма и као изговор за супротстављање заједница и народа једних другима;
9. Сматрајући такође да су **културна права**, како су изражена у овој Декларацији, тренутно препозната на *раштркан начин* у многим инструментима људских права, и да је важно груписати та права како би се осигурала њихова видљивост и доследност, и подстакла њихова пуна примена;

Члан 1 – Основни принципи

Права наведена у овој декларацији су суштинска за људско достојанство. Из тог разлога, она чине саставни део *људских права* и морају се тумачити у складу са принципима универзалности, недељивости и међузависности. Стога:

- а) Ова права се гарантују без дискриминације било које врсте као што су: боја коже, пол, старост, језик, вера, уверење, порекло, *национално или етничко порекло*, друштвени статус, рођење или било која друга околност на основу које особа гради свој **културни идентитет**;
- б) Нико не сме трпети или бити дискриминисан на било који начин због коришћења или некоришћења права наведених у овој декларацији;
- в) Нико не сме да се позива на ова права како би *ускратио друго право* које је признато Универзалном декларацијом или другим инструментима о људским правима;
- г) Остваривање **културних права** може бити ограничено само у складу са ограничењима предвиђеним у међународним инструментима о људским правима. Ништа у овој декларацији не утиче на одредбе које доприносе бољем остварењу културних права и које могу бити садржане у националним законима, пракси или међународном праву;
- д) Делотворно остварење било ког људског права захтева узимање у обзир његових **културних димензија** у светлу наведених основних принципа.

Члан 2 – Дефиниције

За потребе ове декларације:

- а) Израз „**култура**“ обухвата вредности, веровања, уверења, језике, знања и уметност, традиције, институције и начине живота кроз које појединац или група изражава своје човештво и смисао који даје свом постојању и развоју;
- б) Израз „**културни идентитет**“ подразумева збир културних референци кроз које се појединац, **сам** или у **заједници са другима**, одређује, комуницира и жели да буде признат у свом достојанству;
- в) „Културна заједница“ означава групу људи који деле референце које чине заједнички **културни идентитет** који желе да очувају и развијају.

Члан 3 – Идентитет и културно наслеђе

Свако лице, самостално или у заједници са другима, има право:

- а) Да изабере и да му се поштује **културни идентитет**, у различитим облицима изражавања. Ово право се остварује у вези са, између осталог, слободама мишљења, савести, вероисповести, уверења и изражавања;

- б) Да упозна и да му се **поштује сопствена култура**, као и културе које, у својој разноврсности, чине заједничко наслеђе човечанства. Ово нарочито подразумева *право на знање о људским правима и основним слободама*, пошто су то вредности суштинске за то наслеђе;
- в) Да приступи, посебно кроз остваривање права на образовање и информисање, *културним наслеђима* која представљају израз различитих култура, као и ресурсима за садашње и будуће генерације.

Члан 4 – Позивање на културне заједнице

- а) Свако лице је слободно да изабере да ли жели или не жели да се идентификује са једном или више *културних заједница*, без обзира на границе, и да ту одлуку у било ком тренутку **измени**;
- б) Никоме не сме бити наметнут **културни идентитет**, нити сме бити насилно укључен у културну заједницу против своје воље.

Члан 5 – Приступ и учешће у културном животу

- а) Свако лице, самостално или у заједници са другима, има право на слободан приступ *културном животу* и учешће у њему кроз активности по свом избору, *без обзира на границе*.
- б) Ово право нарочито обухвата:
- ❖ слободу да се јавно или приватно изражава на језику/језицима по свом избору;
 - ❖ слободу да се упражњавају културне праксе у складу с овом декларацијом и да се води начин живота који подржава сопствене културне ресурсе, посебно у области употребе и производње добара и услуга;
 - ❖ слободу да се развија и дели знање и културни изрази, врши истраживање, учествује у различитим облицима стваралаштва и да се од њих има корист;
 - ❖ право на заштиту моралних и материјалних интереса повезаних са делима која настају као резултат културне активности појединца.

Члан 6 – Образовање и обука

У оквиру општег **права на образовање**, свако лице има право, током целог живота, самостално или у заједници с другима, на образовање и обуку које одговарају основним образовним потребама, и доприносе слободном и пуном **развоју културног идентитета**, уз поштовање права других и културне разноврсности.

Ово право нарочито обухвата:

- а) образовање о људским правима и стицање знања о њима;
- б) слободу да се предаје и прима настава на сопственом и другим језицима, као и **знање о сопственој и другим културама**;
- в) слободу родитеља да обезбеде верско и морално образовање своје деце у складу са својим уверењима, уз поштовање слободе мишљења, савести и вере самог детета, у складу са његовим/њеним способностима;
- г) слободу да се оснују, воде и приступа образовним институцијама које нису под управом државе, под условом да поштују међународно признате норме у области образовања и прописане минималне стандарде државе.

Члан 7 – Комуникација и информације

У оквиру општег права на слободу изражавања, укључујући уметничку слободу, као и слободу мишљења и информисања, и уз **поштовање културне разноврсности**, свако лице, самостално или у заједници с другима, има право на слободне и *плуралистичке информације* које доприносе пуном развоју његовог **културног идентитета**. Ово право, које се може остваривати без обзира на границе, нарочито обухвата:

- а) слободу да се тражи, прима и преноси информација;
- б) право да се учествује у плуралистичком информисању, на језику/језицима по свом избору, као и да се доприноси његовој производњи и ширењу путем свих информационалних и комуникационих технологија;
- в) право да се одговори на погрешне информације које се тичу култура, уз пуно поштовање права изражених у овој декларацији.

Члан 8 – Културна сарадња

Свако лице, самостално или у заједници с другима, има право да учествује, у складу с демократским процедурама:

- ❖ у *културном развоју заједница* којима припада;
- ❖ у изради, примени и процени одлука које се њега тичу и утичу на остваривање његових културних права;
- ❖ у развоју културне сарадње на различитим нивоима.

Члан 9 – Начела демократског управљања

Поштовање, заштита и остварење права из ове декларације подразумевају обавезе сваког појединца и заједнице. Културни актери у три сектора – јавном, приватном и цивилном – имају посебну одговорност у оквиру демократског управљања да:

- а) обезбеде поштовање културних права и развију механизме консултација и учешћа, нарочито за најугроженије групе, као што су *социјално маргинализовани* и *мањине*;
- б) гарантују право на адекватне информације како би се културна права узимала у обзир у свим друштвеним, економским и политичким сферама;
- в) обучавају своје особље и подижу свест јавности о разумевању и поштовању свих људских права, а посебно културних права;
- г) препознају и узму у обзир *културну димензију свих људских права* како би се унапредила универзалност кроз разноврсност и омогућило присвајање ових права од стране свих људи.

Члан 10 – Интеграција у економију

Актери јавног, приватног и цивилног сектора морају, у оквиру својих мандата и одговорности:

- а) обезбедити да се **културна добра** и **услуге** – која носе вредност, идентитет и значење – као и сва друга добра која значајно утичу на начине живота и културне изразе, производе и користе на начин који не угрожава права из ове декларације;
- б) уважити да **културна прилагођеност** добара и услуга има кључан значај за особе у неповољном положају услед сиромаштва, изолације или припадности дискриминисаној групи.

Члан 11 – Одговорност актера јавног сектора

Државе и други актери јавног сектора морају, у оквиру својих мандата и одговорности:

- а) укључити права из ове декларације у своје национално законодавство и праксу;
- б) поштовати, заштитити и остварити та права под једнаким условима, посвећујући им максимално расположиве ресурсе;
- в) обезбедити да свако лице, самостално или у заједници с другима, које тврди да су му повређена културна права, има приступ ефикасним правним средствима, нарочито судским;
- г) појачати средства за међународну сарадњу која су неопходна за примену ове декларације, посебно кроз интензивнију сарадњу у оквиру релевантних међународних организација.

Члан 12 – Одговорност међународних организација

Међународне организације морају, у оквиру својих специфичних мандата и одговорности:

- а) обезбедити да се **културна права** и *културна димензија других људских права* систематски узимају у обзир у свим њиховим активностима;
- б) осигурати да се културна права доследно и поступно интегришу у све релевантне инструменте и механизме надзора;
- в) допринети развоју заједничких, транспарентних и ефикасних механизма за процену и праћење.

Усвојено у Фрајбургу 7. маја 2007. године.

Коме је декларација упућена

Ова декларација је упућена свима који, у личној или институционалној улози, желе да се придруже њеним циљевима.

Ако желите да подржите декларацију, потребно је да пошаљете писмо подршке са својим подацима и наведете да ли је подржавате у лично име или у име институције. Писма се шаљу на адресу:

Institut interdisciplinaire d'éthique et des droits de l'homme

Av. Beauregard 13, CH – 1700 FRIBOURG, Швајцарска iiedh@unifr.ch

<https://www.unifr.ch/ethique/en/research/publications/fribourg-declaration.html>

Фрајбуршка декларација о културним правима

Предложени текст представља нову, потпуно прерађену верзију документа који је израђен за УНЕСКО од стране међународне радне групе познате као «Фрајбуршка група», названа тако јер делује у оквиру Интердисциплинарног института за етику и људска права Универзитета у Фрајбургу, у Швајцарској. Као резултат широке расправе са актерима из веома различитих средина, ова Декларација је упућена људима, заједницама, институцијама и организацијама које желе да раде на развоју права, слобода и одговорности које она изражава.

Декларација је представљена 7. и 8. маја 2007. године, на Универзитету у Фрајбургу и у Палати нација у Женеви, Швајцарска.

Превод Фрајбуршке декларације са енглеског на српски језик је извршио ChatGPT – вештачки интелигентни језички модел развијен од стране OpenAI, уз минимално стручно садејство професора Божидара Митровића, доктора правних наука

Оглавление

Вводная статья	5
Слово и видение редактора	7
Резюме на русском языке	9
Резюме на английском языке	9
Научные статьи	11
Сергей Шульга, Елена Савченко	
Соотношение международных и внутригосударственных правовых механизмов обеспечения культурных прав человека в Российской Федерации	13
Резюме на русском языке	38
Резюме на английском языке	38
Непрерывность культуры и права	41
Божидар Митрович	
Догма как отрицание науки и образования	43
Резюме на русском языке	109
Резюме на английском языке	111
 Экспертные статьи о фальсификации сербской истории в XX веке	115
Олег Шабалин, Божидар Митрович	
Отступление группы армий «Е» нацистского Вермахта из Греции и с Балкан в Германию и Австрию в рамках операции «Рэнкин» на Балканах и события, связанные с этим, оказавшие влияние на ход и завершение Второй мировой войны и послевоенное устройство на Балканах	117
Резюме на русском языке	133
Резюме на английском языке	134
Божидар Митрович	
«Неапольская война» на территории Югославии	137
Резюме на русском языке	142
Резюме на английском языке	143
Реконструкция древности права и слаВян	145
Научное обсуждение о «волшебной палочке»:	
О происхождении и природе виндикты/стипулы, то есть «волшебной палочки»	147
Резюме на русском языке	149
Резюме на английском языке	150
Предложения и применение научных знаний	151

Обзор обращений по культурным правам в Черногории (О свободном доступе к информации и праве на ответ) Ответ Департамента по защите персональных данных и свободному доступу к информации	153
Резюме на русском языке	158
Резюме на английском языке	159
Предложение о создании Братственного совета как выражения сохранения в Черногории древнейшей персональной/родоВерной цивилизации в Европе	161
Резюме на русском языке	163
Резюме на английском языке	164
Предупреждение о подаче иска к Радио и телевидению Сербии (РТС) с требованием исправить фальсификации в фильме «Проход кельтского всадника», в котором часть названия славяне (в форме идеографического знака Коло) была приписана скордискам	169
Резюме на русском языке	174
Резюме на английском языке	175
Требование к Президенту Сербии высказаться о тотальном геноциде против сербов в Сербии, осуществлённом посредством холеры, чумы и тифа как средств уничтожения непокорных рАсСен (рАс/сербов)	177
Резюме на русском языке	179
Резюме на английском языке	180
Комитету по правосудию, государственному управлению и местному самоуправлению Скупщины Сербии: Рассмотреть последствия отмены управного производства	181
Резюме на русском языке	187
Резюме на английском языке	189
Как с применением принципов новой науки – Рекламационного права вести переговоры о сохранении КосоВо (и Метохии) в составе Сербии Ответ из Администрации Президента Сербии	191
Резюме на русском языке	197
Резюме на английском языке	199
Устение – рАзСказ	201
Серб в российском суде признал – как способствовал приходу к власти Путина в России	203
Резюме на русском языке	208
Резюме на английском языке	209

Приложения	211
Конвенция ЮНЕСКО о сохранении нематериального культурного наследия стран Европы и Северной Америки	213
Фрайбургская декларация о культурных правах	222
Оглавление на русском языке	226
Table of contents in English	229

Этот выпуск научно-образовательного журнала ЮСТИЦИЯ:

- ❖ посвящён культурным правам слаВян (КолоВен);
- ❖ содержит ряд научно-практических инициатив – как сохранить и защитить культурные права слаВян и непрерывность их культуры и права;
- ❖ включает приложения некоторых международных конвенций, касающихся сохранения нематериальных культурных прав и наследия.

Table of Contents

Introductory Article	5
Editor's Word and Vision	7
Summary in Russian	9
Summary in English	9
 Scientific Articles	 11
Sergey Shulga, Elena Savchenko	
The Proportion of the International and Domestic Legal Mechanisms for Providing the Cultural Human Rights in the Russian Federation	13
Summary in Russian	38
Summary in English	38
 Continuity of Culture and Law	 41
Božidar Mitrović	
Dogma as the Negation of Science and Education	43
Summary in Russian	109
Summary in English	111
 Expert Articles on the Falsification of Serbian History in the 20th Century	 115
Oleg Shabalin, Božidar Mitrović	
The Withdrawal of Army Group "E" of the Nazi Wehrmacht from Greece and the Balkans to Germany and Austria, as Part of Operation "Rankin" in the Balkans, and the Related Events That Influenced the Course and Outcome of World War II and the Postwar Order in the Balkans	117
Summary in Russian	133
Summary in English	134
 Božidar Mitrović	
The "Neapolitan (Fictitious) War" on the Territory of Yugoslavia 1991- 1999	137
Summary in Russian	142
Summary in English	143
 Reconstruction of the Ancient Law and the SlaVs	 145
Scientific Discussion on the "Magic Wand":	
On the Origin and Nature of Vindicta/Stipula That Is, the "Magic Wand"	147
Summary in Russian	149
Summary in English	150

Proposals and Application of Scientific Knowledge	151
Overview of Submissions on Cultural Rights in Montenegro (On Free Access to Information and the Right to Response) Response from the Department for the Protection of Personal Data and Free Access to Information	153
Summary in Russian	158
Summary in English	159
Proposal for the Formation of a Brotherhood Council as a Means of Preserving in Montenegro the Oldest Personal/Clan-Based Civilization in Europe	161
Summary in Russian	163
Summary in English	164
Warning Prior to Legal Action Against Radio Television of Serbia (RTS) Demanding Correction of Falsifications in the Film “Passage of the Celtic Horseman”, in Which the Term SlaVs (in the Form of the Ideographic Symbol “Kolo”) Was Attributed to the Scordisci	169
Summary in Russian	174
Summary in English	175
 Request to the President of Serbia to Speak Out on the Total Genocide Against Serbs in Serbia, Carried Out Through Cholera, Plague, and Typhus as Means of Exterminating the Unsubmissive RAssens (RAss/Serbs)	177
230 Summary in Russian	179
Summary in English	180
To the Committee for Justice, State Administration and Local Self-Government of the Serbian Parliament: Review the Consequences of Abolishing Administrative Procedure	181
Summary in Russian	187
Summary in English	189
How to Conduct Negotiations for the Preservation of KosoVo (and Metohija) Within Serbia by Applying the Principles of the New Science – Reclamational Law Response from the Office of the President of Serbia	191
Summary in Russian	197
Summary in English	199
Ustenije – rAzSkaz	201
A Serb Admitted in a Russian Court – How He Contributed to Bringing Putin to Power in Russia	203
Summary in Russian	208
Summary in English	209

Appendices	211
UNESCO Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage of the Countries of Europe and North America	213
Freiburg Declaration on Cultural Rights	222
Table of Contents in Russian	226
Table of Contents in English	229

This issue of the scientific-educational journal JUSTICIA:

- ❖ is dedicated to the cultural rights of the SlaVs (KoloVeni);
- ❖ includes a number of scientific and practical initiatives – on how to preserve and protect the cultural rights of the SlaVs and the continuity of their SlaVic/KoloVenic culture and law;
- ❖ contains appendices of several international conventions related to the protection of intangible cultural rights and heritage.

Институт вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/Сло-Вена од епоха Лепенског Вира и Винче

Београд/ВенГрад

ЈУСТИЦИЈА

Број 2 тематски број – тема: Културна права у Русији и Србији

Рецензенти:

Архитектура: проф. Предраг Милошевић, др техничких наука

Непрекидност културе:

АгроКултура: проф. Миладин Шеварлић, др агроекономских наука

Енеологија и лоза: Милијан Јелић, винар

Нематеријално културно наслеђе:

Археологија и материјално наслеђе:

Језици и прва писма: проф. Радмило Маројевић, др филолошких наука

професор Снежана Моретић-Мићић, др филолошких наука

Историја:

МатЕматИка: проф. Весна Тодорчевић, др математичких наука,

Музика и коло: Стефан Ивковић, др математичких наука, пијаниста

Образовање: проф. Славко Каравидић, др економских наука

Одбрана: проф. Миодраг Брзаковић, др

Медији: Станко Стојиљковић

Вера: доцент Дмитриј Леусенко, др правних наука

Туризам: проф. Јово Дробњак, др економских наука

Медицина, прим. Татјана Радосављевић, др медицине,

СР – Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

34(091)(=16)

008(=16)

ЈУСТИЦИЈА = Iustitia : научно-образовни часопис : часопис вишедисциплинарних истраживања о Словенима / главни и одговорни уредник Божидар Митровић. - 2024, бр. 2- . - Београд : Институт вишедисциплинарних научних истраживања непрекидности права и културе КолоВена/СлоВена од епоха Лепенског Вира и Винче, 2024- (Београд : Драслар). - 29 cm
Тромесечно.

ISSN 3042-1438 = Јустиција (Београд)

COBISS.SR-ID 149630473

ISSN 3042-1438